
Dokument nr. 15:5

(2010–2011)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 801 – 1000

1. februar – 3. mars 2011

Innhold

Spørsmål	Side
801. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. Nordbyttunnelen mellom Frogn og Ås i Akershus, besvart av samferdselsministeren	15
802. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. høyskoleutdanningen i Bodø og Nesna, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	16
803. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. antisemittisme i skolen, besvart av kunnskapsministeren.....	16
804. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. overgrep av Statens landbruksforvaltning, besvart av landbruks- og matministeren	17
805. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. IKEA-etablering i Sandefjord/Larvik, besvart av miljø- og utviklingsministeren	18
806. Spørsmålet ble trukket	19
807. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. utpeke preses på bispemøtet, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	19
808. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. gravferdsstøtte, besvart av arbeidsministeren.....	20
809. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. tolltjenesten på grenseovergangen ved Bjørnfjell, besvart av finansministeren.....	20
810. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. midtdelere, besvart av samferdselsministeren	21
811. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. departementets arbeid med neste Nasjonal transportplan, besvart av samferdselsministeren	22
812. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. finansiering av Hålogalandbrua, besvart av samferdselsministeren.....	23
813. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. tilsyn med de som er på hjemmesoneing, besvart av justisministeren.....	23
814. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. fri rettshjelp, besvart av justisministeren.....	24
815. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. IKEA i Larvik/Sandefjord., besvart av kommunal- og regionalministeren	24
816. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. unge asylsøkerne på tidsavgrenset opphold, besvart av kunnskapsministeren	25
817. Fra stortingsrepresentant Håkon Haugli, vedr. den islamistiske bevegelsen Hizb ut-Tahrir, besvart av justisministeren	26
818. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. bistand fra Norge for fengselsinnsatte i utlandet, besvart av utenriksministeren	28

	Side
819. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. arbeidstillatelse for personer med midlertidig fødselsnummer, besvart av finansministeren.....	29
820. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. avanserte strømmålare, besvart av olje- og energiministeren	30
821. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. markagrensen, besvart av nærings- og handelsministeren.....	30
822. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. lavere omsetning ved vinmonopolutsalg, besvart av helse- og omsorgsministeren	31
823. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bomringen i Bergen, besvart av samferdselsministeren	32
824. Fra stortingsrepresentant Eirin Sund, vedr. sjøkabel på deler av strekningen Sima-Samnanger, besvart av olje- og energiministeren..	33
825. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. Statens vegvesen, besvart av samferdselsministeren	34
826. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. ordningen med redningsinnsats til sjøs (RITS), besvart av justisministeren.....	35
827. Fra stortingsrepresentant Laila Dávøy, vedr. statsstøtte til Landsforeningen LEVE, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	36
828. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. kraftlinjepolitikken, besvart av olje- og energiministeren.....	37
829. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. tollforskrift, besvart av finansministeren.....	38
830. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. nisjeprodusenter, besvart av landbruks- og matministeren	39
831. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. det regionale kompetansesenteret i Nord-Norge for døvblinde, besvart av helse- og omsorgsministeren	40
832. Fra stortingsrepresentant Jon Georg Dale, vedr. helseforetak i Møre og Romsdal, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	41
833. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. trening på arbeidsplassen, besvart av finansministeren	42
834. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. løfteanordningen ved Fredrikstad jernbanestasjon, besvart av samferdselsministeren	43
835. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. kutt i tilbudet til funksjonshemmede i Porsgrunn, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	43
836. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. bygging av effektive og miljøvennlige urbane boliger i høyhus, besvart av miljø- og utviklingsministeren	44
837. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. behandling av kiropraktor, besvart av helse- og omsorgsministeren	45
838. Fra stortingsrepresentant Sylvi Graham, vedr. dialogmøter for langtidssykmeldte, besvart av arbeidsministeren	46
839. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. momskompensasjon for omsorgsboliger, besvart av finansministeren	47
840. Fra stortingsrepresentant Nikolai Astrup, vedr. Energy Roadmap 2050 - Veikart, besvart av olje- og energiministeren	48
841. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. skattenivå, besvart av finansministeren	49

	Side
842. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bomringen i Bergen, besvart av samferdselsministeren	52
843. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. femårig masterutdanning for lærere til grunnskolen, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	52
844. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. turnustjenesten for medisinstudenter, besvart av helse- og omsorgsministeren	53
845. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. inntekt og AFP, besvart av arbeidsministeren	54
846. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. 11 HV-distrikt, besvart av forsvarsministeren	55
847. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. jordleie, besvart av landbruks- og matministeren	56
848. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. den statlige anbuds- og leveransepolitikken, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	56
849. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. lang tunnel i Gyadalen, besvart av samferdselsministeren	57
850. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. skatteunndragelser i forbindelse med norsk fiskerinæring, besvart av fiskeri- og kystministeren	58
851. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. falske identiteter, besvart av finansministeren	59
852. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. stasjonsstruktur for jernbanen, besvart av samferdselsministeren	60
853. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. WTO-forhandlingene, besvart av landbruks- og matministeren	61
854. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. mannlige pleiere til kvinnlige brukere, besvart av helse- og omsorgsministeren	62
855. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. fjernvarme, besvart av olje- og energiministeren	63
856. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. fornyelse og utvikling i NTP-arbeidet, besvart av samferdselsministeren	63
857. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. gul PCN (potetcystenematode), besvart av landbruks- og matministeren	65
858. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. CO ₂ fra et gasskraftverk i Elnesvågen, besvart av olje- og energiministeren	66
859. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. marinefartøy til NATO-operasjonen Ocean Shield, besvart av forsvarsministeren	66
860. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. videreføre røntgeninstitutter på Lillestrøm og i Porsgrunn, besvart av helse- og omsorgsministeren	67
861. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. akuttberedskap for barnevernet, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	68
862. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. saker i barnevernet, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	69
863. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. norsk fiskerinæring, besvart av finansministeren	71

	Side
864. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. sluttpakker i Forsvaret, besvart av forsvarsministeren	73
865. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. eiendomsskatten, besvart av finansministeren	73
866. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. oljeutslipp i gyteområdene til NVG-silda, besvart av olje- og energiministeren .	75
867. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. prøveløslatelse for forvaringsdømte, besvart av justisministeren	76
868. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. barnevernet, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	77
869. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. godtgjørelse for nødhjelp til dyr, besvart av landbruks- og matministeren	79
870. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. NAV, besvart av arbeidsministeren	80
871. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. bussholdeplasser og knutepunkter i Norge, besvart av samferdselsministeren	81
872. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. rovviltskader i Hedmark fylke, besvart av miljø- og utviklingsministeren	82
873. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. varslingsplikten knyttet til overgrep mot barn, besvart av justisministeren.....	82
874. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. seilingstillatelse for utenlandske båtturister, besvart av justisministeren	83
875. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. pensjon, besvart av arbeidsministeren	84
876. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. taket på nettolønnsordningen for norske sjøfolk på norske skip, besvart av nærings- og handelsministeren	85
877. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. Felleskjøpets prosjekt i Mosambik, besvart av miljø- og utviklingsministeren	86
878. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. Senter for Statlig Økonomistyring (SSØ), besvart av finansministeren	86
879. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevis, vedr. økt fiskeeksport opp imot målsettingene om reduserte CO ₂ -utslipp, besvart av samferdselsministeren	87
880. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. arbeidsavklaringspenger, besvart av arbeidsministeren.....	87
881. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. bidragmottakere, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren.....	88
882. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. lokalsykehusfunksjoner for innbyggerne i Nes, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	89
883. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. lov om offentlig anskaffelser hos helseforetakene, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	90
884. Fra stortingsrepresentant Arild Stokkan-Grande, vedr. lesetreningsprogram, besvart av kunnskapsministeren	91
885. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. reduksjon av antall drepte i trafikken, besvart av samferdselsministeren.....	91

	Side
886. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. foregangsland på GTL, besvart av finansministeren.....	92
887. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. regler for arbeidstakere fra utlandet som innebærer krav om folkeregistrering i Norge, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren.....	93
888. Fra stortingsrepresentant Jon Georg Dale, vedr. regionale helseforetak, besvart av helse- og omsorgsministeren	94
889. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. utbyggingen av E6 til motorveistandard nordover i Gudbrandsdalen i retning av Trondheim, besvart av samferdselsministeren	94
890. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. kriterier for rett til juridisk bistand for veteraner etter utenlandsoppdrag, besvart av forsvarsministeren.....	95
891. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. strekningen mellom Rakkestad og Kalnes, besvart av samferdselsministeren	95
892. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. SAS AB, besvart av nærings- og handelsministeren	96
893. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. press på forskningsinstitusjoner, besvart av nærings- og handelsministeren ...	97
894. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. brudd på bruksregler i henhold til reindriftsloven § 77, besvart av landbruks- og matministeren	98
895. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. bompenger, besvart av samferdselsministeren	98
896. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. arbeid for funksjonshemmede og alderspensjonister, besvart av arbeidsministeren.....	100
897. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. problemer for svenske arbeidstakere i Norge, besvart av finansministeren.....	101
898. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. enslige adoptivsøkere, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	102
899. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. det statlig eide selskapet Argentum Fondsforvaltning AS, besvart av finansministeren.....	103
900. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. rovdyr, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	104
901. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. å sikre at norske interesser blir ivaretatt, og norske synspunkt blir hørt, i EU etter at EEAS ble etablert, besvart av utenriksministeren	105
902. Fra stortingsrepresentant Anne Marit Bjørnflaten, vedr. flysikkerhet og piloter, besvart av samferdselsministeren.....	106
903. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. norsk veinormal, besvart av samferdselsministeren	107
904. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. konflikt i Kirken, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren..	108
905. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. fylkesnemnda, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren.....	109
906. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. klesmerket "Thor Steinar", besvart av utenriksministeren	110

	Side
907. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. utgifter til forskning og utviklingsarbeid (FoU), besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	111
908. Fra stortingsrepresentant Peter N. Myhre, vedr. Hamas, besvart av utenriksministeren	111
909. Fra stortingsrepresentant Henning Warloe, vedr. statlige midler som har tilfalt kulturbygg i Bergen de siste 10 årene, besvart av kulturministeren	112
910. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. tunnelsikkerhet på E16 Bergen - Voss, besvart av samferdselsministeren	113
911. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. Innovasjon Norge i Midt-Østen, besvart av nærings- og handelsministeren	113
912. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. stipendordningen for forfattere, besvart av kulturministeren	114
913. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. eiendomsskatt, besvart av finansministeren	115
914. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. Halkavarre skytefelt, besvart av forsvarsministeren	116
915. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. reindrift, besvart av landbruks- og matministeren	117
916. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. underholdskravet, besvart av justisministeren	118
917. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. Grans Bryggeri i Sandefjord, besvart av helse- og omsorgsministeren	119
918. Fra stortingsrepresentant Pål Morten Borgli, vedr. Jærmuseet avdeling vitenfabrikken i Sandnes, besvart av kulturministeren	119
919. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. utviklingen innenfor norsk skogbruk, besvart av landbruks- og matministeren....	120
920. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. kjøp av sex, besvart av justisministeren	121
921. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. Redningselskapet, besvart av fiskeri- og kystministeren	122
922. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. nettraseen Fardal-Ørskog, besvart av olje- og energiministeren	123
923. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. samhandlingsreformen, besvart av helse- og omsorgsministeren	123
924. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. Valnesfjord helsesportssenter (VHSS), besvart av helse- og omsorgsministeren..	124
925. Fra stortingsrepresentant Jon Georg Dale, vedr. fagskuletilbudet i Møre og Romsdal, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	125
926. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. offentlige anbud, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	126
927. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. søvnapnoe, besvart av helse- og omsorgsministeren	127
928. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. krav til helseforetakene om å redusere andelen deltid, besvart av helse- og omsorgsministeren	128
929. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. ekstraordinær energikrise i 2050, besvart av olje- og energiministeren	129

	Side
930. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. energibalansen fram mot 2030 og 2050, besvart av olje- og energiministeren	129
931. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. gavefradragsordningen, besvart av finansministeren	130
932. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. Sykehuset i Vestfold, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	132
933. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. ekstrakostnadene Sykehuset i Vestfold, besvart av helse- og omsorgsministeren	133
934. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. midtdelelere, besvart av samferdselsministeren	134
935. Fra stortingsrepresentant Jon Georg Dale, vedr. redusere ventetidene i helsevesenet, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	134
936. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. psykiater som blir fratatt driftstilskuddet fordi han ikke oppfyller kravet til elektroniske løsninger, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	135
937. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. lavterskeltilbud til psykisk syke i kommunene, besvart av helse- og omsorgsministeren	136
938. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. Nav og psykisk syke, besvart av arbeidsministeren	137
939. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. losstasjonen på Hvasser, besvart av fiskeri- og kystministeren	138
940. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. oljevernberedskap, besvart av fiskeri- og kystministeren	139
941. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. ny E18, besvart av samferdselsministeren	141
942. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. spesialisthelsetjenesten, besvart av helse- og omsorgsministeren	142
943. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. infrastruktur i i Lindås kommune og Kollsnes i Øygarden kommune i Hordaland, besvart av olje- og energiministeren	144
944. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. rett til å åpne lønnskonto, besvart av finansministeren	145
945. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. ekstra bevilgninger til Helse Nord, besvart av helse- og omsorgsministeren	146
946. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. tilbudet til pasienter med dobbeltdiagnoser i Helse Sør-Øst, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	147
947. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. Vest-Sahara, besvart av utenriksministeren	148
948. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. kjøpe helseforsikringskunder i køen innenfor det offentlige helsevesen, besvart av helse- og omsorgsministeren	149
949. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. Union Hotel i Øye sine byggeplaner, besvart av miljø- og utviklingsministeren	150
950. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. tolkers virksomhet i domstolene, besvart av justisministeren	151
951. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. innsatte i fengsel tilgang til IKT og bruk av internett, besvart av justisministeren	152
952. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. IA-avtalen, besvart av arbeidsministeren	153

	Side
953. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. uttalelser om Hydro Karmøy, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	154
954. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. et bioenergianlegg i Forsand kommune, besvart av olje- og energiministeren.....	155
955. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. belysning på E39 mellom Skurve og grensen til Vest-Agder, besvart av samferdselsministeren	155
956. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. likebehandling av enker og enkemenn, besvart av arbeidsministeren	156
957. Fra stortingsrepresentant Terje Aasland, vedr. IT-Fornebu prosjektet, besvart av nærings- og handelsministeren	157
958. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Naturkatastrofer og klimaendringer, besvart av miljø- og utviklingsministeren	158
959. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. målene for biodrivstoff, besvart av miljø- og utviklingsministeren	159
960. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. øke omsetningen av norsk gass i Europa, besvart av olje- og energiministeren	160
961. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. en prøveordning for jakt med pil og bue i Norge, besvart av miljø- og utviklingsministeren	160
962. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. import av Subutex fra Belgia til Vestlandet, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	161
963. Fra stortingsrepresentant Terje Halleland, vedr. skatt, besvart av finansministeren.....	162
964. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. tiltak for å få Libya ut av FNs menneskerettighetsråd, besvart av utenriksministeren	163
965. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. ny plan også for Regional plan, besvart av miljø- og utviklingsministeren	164
966. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. organdonasjon, besvart av helse- og omsorgsministeren	165
967. Fra stortingsrepresentant Dagrun Eriksen, vedr. studieforbund som slår seg sammen, besvart av kunnskapsministeren.....	165
968. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. brannsikring, besvart av miljø- og utviklingsministeren	166
969. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. å flytte JBVs godsterminal ut av Bergen sentrum, besvart av samferdselsministeren	167
970. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. feilinformasjon hos Nav ang. pappaperm, besvart av arbeidsministeren	168
971. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. Matkjedeutvalget, besvart av landbruks- og matministeren.....	169
972. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. likebehandling av ikke- kommunale og kommunale barnehager, besvart av kunnskapsministeren	169
973. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. rett til barnehageplass, besvart av kunnskapsministeren.....	170
974. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. transport av hus, besvart av samferdselsministeren	171

	Side
975. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. rekrutteringen til FN, besvart av utenriksministeren	172
976. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. DAB, besvart av kulturministeren	173
977. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. dagpenger for utenlandske borgere, besvart av arbeidsministeren	174
978. Fra stortingsrepresentant Laila Dávøy, vedr. rus- og avhengighetsmedisin, besvart av helse- og omsorgsministeren	176
979. Fra stortingsrepresentant Henning Warloe, vedr. tolkeutdanning, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	176
980. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. forenklet bagasjehåndtering på flyplasser, besvart av finansministeren	177
981. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. at Tine SA lanserer salg av sin Omega 3-rike emulsjon, besvart av landbruks- og matministeren	178
982. Spørsmålet ble trukket	179
983. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. tilskuddsmidler til tiltak mot sosial nød og fattigdom, besvart av arbeidsministeren	179
984. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. praktiseringen av helseovgivningen og sosialtjenesteloven i Larvik kommune, besvart av helse- og omsorgsministeren	180
985. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. speed-lektre, besvart av fiskeri- og kystministeren	181
986. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. mulig avvikling av permanent reserveløsning for Skudenes-Kvitsøy-Mekjarvik-sambandet, besvart av samferdselsministeren	182
987. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. diskrimineringen av Egypts koptiske kristne og andre religiøse minoriteter, besvart av utenriksministeren	183
988. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. spillvarmeprosjektet til Esso Norge A/S på Slagentangen ved Tønsberg, besvart av miljø- og utviklingsministeren	184
989. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. skogreising med sitkagran, besvart av landbruks- og matministeren	184
990. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. fylkesvise planer for bygging av småkraftverk, besvart av miljø- og utviklingsministeren	185
991. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. felles nasjonal handlingsplan for rehabilitering av oljeskadet sjøfugl, besvart av miljø- og utviklingsministeren	186
992. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. arronderingssalg, besvart av landbruks- og matministeren	187
993. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. oljevern langs kysten, besvart av fiskeri- og kystministeren	188
994. Fra stortingsrepresentant Erna Solberg, vedr. regjeringens informasjon til Stortinget om utviklingen i Mongstad-prosjektet, besvart av miljø- og utviklingsministeren	189
995. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. løfter overfor Industrikraft Møre, besvart av olje- og energiministerens	189
996. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. tilskuddet fra Norsk tipping, besvart av fiskeri- og kystministeren	190

	Side
997. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. amalgamfyllinger, besvart av helse- og omsorgsministeren	191
998. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. FNs konvensjon for funksjonshemmedes rettigheter, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	192
999. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. bemanningssituasjonen ved Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt, besvart av justisministeren	193
1000. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. jerv, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	194

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (801 – 1000) for sesjonen 2010-2011.*

Partibetegnelse:

*A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti*

*Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre*

Anundsen, Anders (FrP)	805, 815, 857, 867, 932, 933, 937, 938, 984
Asmyhr, Hans Frode Kielland (FrP)	813, 814, 950, 951
Aspaker, Elisabeth (H)	831
Astrup, Nikolai (H)	840
Bakke-Jensen, Frank (H)	863, 914, 915
Bekkevold, Geir Jørgen (KrF)	816, 916
Bjørnflaten, Anne Marit (A)	902
Borgli, Pål Morten (FrP)	918
Bredvold, Per Roar (FrP)	822, 872, 919, 968
Dale, Jon Georg (FrP)	832, 888, 925, 935
Dåvøy, Laila (KrF)	827, 962, 978, 997
Eide, Rigmor Andersen (KrF)	907
Eriksen, Dagrún (KrF)	967
Eriksson, Robert (FrP)	875, 956
Flåtten, Svein (H)	845, 853, 893, 917, 939, 971, 988, 989
Fredriksen, Jan-Henrik (FrP)	889, 890, 940, 993
Giltun, Vigdis (FrP)	834, 837, 865, 913, 927, 970, 977, 983, 998
Gitmark, Peter Skovholt (H)	877, 878
Godskesen, Ingebjørg (FrP)	810, 811, 871
Graham, Sylvi (H)	838
Grande, Trine Skei (V)	843, 866, 898, 947
Grimstad, Oskar J. (FrP)	821, 820, 858, 922, 959, 961, 1000
Gundersen, Gunnar (H)	833, 899, 900, 944
Gåsvatn, Jon Jæger (FrP)	965, 966
Hagesæter, Gjermund (FrP)	904
Halleland, Terje (FrP)	963
Hareide, Knut Arild (KrF)	801
Haugli, Håkon (A)	817
Helleland, Linda C. Hofstad (H)	818, 861, 862
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	855
Hoksrud, Bård (FrP)	835, 836, 885, 886, 895, 974, 985
Horne, Solveig (FrP)	905, 920
Høie, Bent (H)	942, 946
Høybråten, Dagfinn (KrF)	986, 987
Håbrekke, Øyvind (KrF)	928
Isaksen, Torbjørn Røe (H)	808
Johansen, Morten Ørsal (FrP)	868
Kambe, Arve (H)	829, 906, 953

Kjos, Kari Kjønnaas (FrP)	882, 923, 948
Knudsen, Ulf Erik (FrP)	880, 881
Korsberg, Øyvind (FrP)	848
Kristiansen, Ivar (H)	809, 864, 926
Lien, Tord (FrP)	887
Meling, Siri A. (H)	826, 849, 954, 955
Michaelsen, Åse (FrP)	873
Myhre, Peter N. (FrP)	908
Nesvik, Harald T. (FrP)	830, 850, 892, 911, 949, 980, 981
Nørve, Elisabeth Røbekk (H)	847
Olsen, Per Arne (FrP)	883
Reiertsen, Laila Marie (FrP)	854, 870, 896, 936
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	851, 952
Rytman, Jørund (FrP)	975
Sanner, Jan Tore (H)	819, 839
Schou, Ingjerd (H)	874
Sjøli, Sonja Irene (H)	860
Skumsvoll, Henning (FrP)	828, 960
Solberg, Erna (H)	994
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	929, 930, 958, 995
Sortevik, Arne (FrP)	823, 842, 856, 879, 903, 910, 943, 969
Starheim, Åge (FrP)	825
Stokkan-Grande, Arild (A)	884
Sund, Eirin (A)	824
Svendsen, Kenneth (FrP)	802, 924
Syversen, Hans Olav (KrF)	931, 934
Søreide, Ine M. Eriksen (H)	859
Tenden, Borghild (V)	844, 891, 941, 990, 991
Thommessen, Olemic (H)	972, 973
Thomsen, Ib (FrP)	912, 976
Thorsen, Bente (FrP)	807
Trældal, Torgeir (FrP)	804, 812, 869, 894, 921, 945, 992, 996
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	841, 897
Vaksdal, Øyvind (FrP)	803, 846, 876, 999
Warloe, Henning (H)	909, 979
Werp, Anders B. (H)	852
Woldseth, Karin S. (FrP)	901, 964
Aasland, Terje (A)	957

Dokument nr. 15:5

(2010-2011)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 801

Innlevert 1. februar 2011 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide

Besvart 9. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Nordbytunnelen mellom Frogn og Ås i Akershus er en av få tunneler i distriktet som ikke har opplegg for toveistraffikk i ett løp. Mandag 31. januar ble tusenvis av bilister stående i kø etter at en trailer krasjet i tunnelåpningen, og på grunn av forholdene i tunnelen skaper denne typen situasjoner store trafika-
le utfordringer.

Vil statsråden sørge for en oppgradering av Nordbytunnelen slik at trafikkflyten blir mest mulig effektiv også dersom ett av løpene må stenges?»

BEGRUNNELSE:

Nordbytunnelen mangler sluser og bommer ved hver ende av tunnelen, bomstyring, skilt inne i tunnelen og kjørefeltsignaler. Den er lang, det er mye trafikk og når noe skjer er eneste alternativ å stenge hele tunnelen med rødt lys og bom. Trafikken må omdirigeres den lange veien om Nettet. Uten hjelp fra politiet kan man heller ikke prioritere rushtrafikken ved å la nordgående trafikk kjøre igjennom sørgående løp, slik at færrest mulig må ta omkjøringen om Nettet. Tunnelen er sårbar og det trengs nye løsninger for å hindre problemer neste gang det skjer en ulykke.

Svar:

Hendelsen representanten Hareide beskriver viser at Nordbytunnelen framstår som sårbar. Nordbytunnelen ble åpnet for trafikk i 1993. Som en følge av det krevende miljøet i tunneler med stor trafikk, blir levetiden for det tekniske utstyret lav. Statens vegvesen anslår at gjennomsnittlig levetid for tekniske anlegg i sterkt trafikkerte tunneler generelt er om lag 10-15 år.

Anleggene i Nordbytunnelen bør derfor byttes ut i løpet av relativt få år. For å få en mer effektiv trafikkavvikling ved hendelser i tunnelen, må det installeres nytt teknisk utstyr her. Dette gjelder kjørefeltsignaler og fartsgrenseskilt for nedsatt hastighet, sluser ved tunnelmunningene, bommer og styringssystemer. En slik oppgradering bør skje i forbindelse med rehabilitering av de øvrige elektrotekniske installasjonene i tunnelen. En slik samordning vil både gi lavere kostnader totalt sett og færre stengingsperioder, og dermed bedre trafikkavvikling.

I Statens vegvesens handlingsprogram for perioden 2010-2013 er det ikke forutsatt tiltak i Nordbytunnelen i inneværende planperiode. Eventuelle tiltak må derfor vurderes i forbindelse med Nasjonal transportplan for perioden 2014-2023 og etterfølgende handlingsprogram.

SPØRSMÅL NR. 802**Innlevert 1. februar 2011 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 11. februar 2011 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«I forbindelse med at høgskoleutdanningen i Bodø og Nesna, avd. Mo i Rana skal samles til et sted er det blitt lovet støtte til den økte husleien. Det er blitt nevnt en årlig støtte på mellom 5 og 8 mill. kroner pr. år.

Når vil en endelig avklaring komme, og vil denne støtten bli gitt uavhengig av hvem som bygger og eier bygget?»

BEGRUNNELSE:

Det har over lang tid vært et stort behov for å samle høgskolen i Bodø/Nesna avd. Mo i Rana til en lokalisering. I den forbindelse er det blitt lovet et økt tilskudd på mellom 5 og 8 mill. pr. år. Det er enda ikke kommet noen avklaring på disse summene. Det er heller ikke, slik jeg kjenner det, kommet en avklaring på om et slikt støttebeløp kun vil gjelde hvis bygget blir oppført i kommunal regi. Det haster for høgskolen avd. Mo i Rana og Rana kommune å få disse avklaringene.

Svar:

Jeg ser positivt på initiativet fra kommunen, universitetet og høyskolene om å samarbeide om desentraliserte studietilbud i Mo i Rana. Samarbeid om å organisere og bygge desentraliserte felles studiesentra og på den måten løse kunnskapsbehovene i Helgelandsregionen inngår i formålet med Nordlands-

prosessen. Et Kunnskapssenter i Mo i Rana vil helt klart være et viktig ledd i denne prosessen.

Universitetet i Nordland (da Høyskolen i Bodø) og Høgskolen i Nesna mottok i 2009 et engangstilskudd på 2,5 mill. kroner hver knyttet til desentralisert utdanning i regionen. Jeg har ikke gitt lovnader om ytterligere bevilgninger til styrking av desentralisert aktivitet ved disse institusjonene. I 2010 mottok Kunnskapsdepartementet søknad fra Høgskolen i Bodø om husleiemidler på 6-8 mill. kroner knyttet til Helgeland Kunnskapssenter. I svar til høgskolen av 3. november 2010 ble det pekt på at et Kunnskapssenter i Mo i Rana kan være et ledd i prosessen med å løse kunnskapsbehovene i Helgelandsregionen. Jeg har merket meg at det er en positiv utvikling på gang, men departementet ser det ikke som riktig å foregripe en slik utvikling. Videre ble det vist til at regjeringen har foreslått å stille til rådighet midler til samarbeid, arbeidsdeling og faglig konsentrasjon (SAK) også i 2011. En eventuell andel til institusjonene i Nordland må ses i lys av hva som oppnås i arbeidet med SAK i fylket. Slike midler kan eventuelt benyttes til å styrke virksomheten ved studiestedet Mo i Rana, men et husleietilskudd spesifikt til Kunnskapssenteret i Mo i Rana vil ikke ses på som et SAK-tiltak. Eventuelle nye ressurser til SAK eller desentralisert utdanning vil bli stilt til disposisjon for universitetet og/eller høgskole(r), og et behov for husleietilskudd må derfor møtes under budsjettet til en eller flere institusjoner i regionen.

SPØRSMÅL NR. 803**Innlevert 1. februar 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 8. februar 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Er kunnskapsministeren tilfreds med rapporten "Det kan skje igjen" som skulle komme med anbefalinger om å bekjempe antisemittiske holdninger i skolen, og som nylig ble overlevert Kunnskapsdepartementet, og på hvilken måte vil regjeringen følge opp anbefalingene i rapporten og bekjempe antisemittisme i skolen?»

BEGRUNNELSE:

Etter medieoppslag om økende antisemittisme i Norge, spesielt i skolen, nedsatte Kunnskapsdepartementet i mai 2010 en arbeidsgruppe som skulle komme med forslag om hvordan skolen kan arbeide helhetlig og systematisk mot rasisme, antisemittisme og diskriminering på bakgrunn av elevens etniske, religiøse eller kulturelle tilhørighet.

Arbeidsgruppens rapport "Det kan skje igjen" ble for kort tid siden overlevert kunnskapsministeren. Det er delte meninger om rapportens innhold og om den adresserer problemstillingene på en treffsikker og riktig måte. Andre frykter at rapporten og dens anbefalinger skal bli liggende i en skuff uten oppfølging og at Kunnskapsdepartementet anser seg ferdig med saken.

Svar:

Som oppfølging bl.a. av en reportasje i Dagsrevyen 13. mars 2010 om hets av jødiske ungdommer i skolen og den påfølgende debatten, nedsatte jeg i mai i fjor en bredt sammensatt arbeidsgruppe. Arbeidsgruppen ble bedt om å komme med anbefalinger om hvordan en kan bekjempe antisemittiske og rasistiske holdninger i skolen. Gruppen besto blant annet av representanter fra Det mosaiske trossamfund, Islamsk Råd, skolen, antirasistisk arbeid og politiet og ble ledet av Inge Eidsvåg, lektor på Nansenskolen. Senter for studier av Holocaust og livssynsminoriteter var sekretariat for arbeidsgruppen.

Arbeidsgruppen leverte en enstemmig rapport, og de har gjort et solid arbeid. De har i rapporten "Det kan skje igjen" kommet med en rekke enkeltforslag om hvordan det holdningsskapende arbeidet i skolen kan styrkes.

Arbeidet mot antisemittisme og rasisme i skolen er et langsiktig arbeid der resultatene ikke alltid er så lette å måle. Det viktigste er at skolen tar målsetningen om nulltoleranse for mobbing, trakassering, rasisme og antisemittisme på alvor i arbeidet med å skape et godt læringsmiljø for alle.

Ungdommer i norske skoler har lite med storpolitiske konflikter å gjøre, men konfliktene kan ha stor betydning for enkeltelevers skolehverdag. Skolen er det stedet vi møtes, og derfor må vi bli enda bedre til

å utnytte de mulighetene som ligger i å få elever til å skape noe sammen gjennom kulturaktiviteter, jobbe sammen med skolearbeid og snakke sammen om tema og problemer som kan være vanskelige å nærme seg. Det kan gjøres innenfor alle fag.

Lærerne må ta ansvar i de vanskelige diskusjonene. De må kunne og ville nyansere mediebilder og virkelighetsbeskrivelser som avler frykt og avstand. Derfor er denne rapporten, med helt konkrete forslag til hvordan vi skal lykkes med å skape mer toleranse og forståelse mellom elevene, også så viktig for lærerne. Departementet vurderer nå hvordan man på best mulig måte kan følge opp tiltakene arbeidsgruppen foreslår.

Vi vil også se disse tiltakene i sammenheng med arbeid på læringsmiljøområdet som pågår. Jeg vil her nevne det nye Manifestet mot mobbing som ble undertegnet i forrige måned. Partene har blitt enige om at manifestet skal fornyes for fire nye år, og årlig vil partene sette fokus på bestemte områder som er sentrale i arbeidet mot mobbing. Partene vil også bidra til å forsterke det lokale arbeidet mot mobbing gjennom å invitere landets kommuner til å bli med på manifestesamarbeidet. Jeg vil også vise til Prosjektet "Bedre læringsmiljø" (2009-2014), Utdanningsdirektoratets femårige satsning på elevenes læringsmiljø. Satsningen inneholder nettbasert veiledning og materiell, som skoler, kommuner og fylkeskommuner kan bruke i sitt arbeid med å sikre elevenes rett til et godt fysisk og psykososialt læringsmiljø og støtte til konkrete utviklingsprosjekter i 39 kommuner.

Ved å se forslagene fra arbeidsgruppen i sammenheng med det pågående arbeidet for et bedre læringsmiljø håper vi å kunne komme nærmere en skole preget av et godt læringsmiljø for alle. En skole fri for mobbing og trakassering, antisemittisme og rasisme.

SPØRSMÅL NR. 804

Innlevert 1. februar 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 7. februar 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Vil statsråden gripe inn overfor Statens landbruksforvaltning?»

BEGRUNNELSE:

I flere oppslag i Dagsavisen Rana Blad, blant annet 26. januar, kan vi lese om ett nytt overgrep av Statens landbruksforvaltning. Forrige uke ble det kjent

at broren til avdøde ektefelle, fikk medhold hos Statens landbruksforvaltning i en oppløsningssak. Enken frykter at hun må flytte fra gård og grunn. Hvis dette vedtaket består, vil dette sannsynligvis rasere Sletten kjøre- og rideklubb som driver med aktivitet for barn og unge med 140 medlemmer. Dette vil kunne få dramatiske konsekvenser for ridemiljøet i en stor region.

Svar:

Spørsmålet som representanten stiller knytter seg til avgjørelse av en søknad om odelsfrigjøring etter odelsloven. Saken gjelder en odelseiendom som er overtatt som tilleggsjord til en eiendom på vel 12 dekar uten produktive arealer. På sistnevnte eiendom står diverse bygninger som brukes i tilknytning til ridesentervirksomhet. Nordland fylkeslandbruksstyre har vedtatt å odelsfrigjøre eiendommen. Statens landbruksforvaltning mener det ikke er hjemmel til å

odelsfrigjøre i et tilfelle som dette og har kjent fylkeslandbruksstyrets vedtak ugyldig.

Det er gitt melding om at vedtaket kan påklages til Landbruks- og matdepartementet. Klagefristen er ikke utløpt. Etter det jeg kjenner til vil vedtaket bli påklaget.

Ettersom spørsmålet som representanten stiller knytter seg til en forvaltningssak som etter all sannsynlighet skal behandles av departementet, finner jeg det ikke riktig å uttale meg om denne saken nå.

SPØRSMÅL NR. 805

Innlevert 1. februar 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 7. februar 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«I Larvik og Sandefjord kommuner og i Vestfold fylkesting har et tilnærmet samlet politisk miljø i flere år arbeidet for at IKEA skal kunne etablere seg i Larvik/Sandefjord. IKEA har kjøpt næringsområde og alle lokale politiske vedtak er positivt fattet. Saken er etter lovlighetsklage til behandling i departementet.

Har statsråden lagt en fremdriftsplan for ferdigstillelse av saken, slik at den regionale næringsutviklingen kan fortsette i tråd med ønskene fra alle de folkevalgte organ i regionen?»

BEGRUNNELSE:

IKEA er en stor og viktig handelsaktør og har ønsket å etablere seg mellom Oslo og Kristiansand. I 2007 startet IKEA prosessen og det endte med at de ønsket å etablere seg i Larvik. Larvik kommunestyre har enstemmig ønsket IKEA velkommen. Formannskapet i Sandefjord har anbefalt etableringen mot én stemme. Et overveldende flertall i Vestfold fylkeskommune har ønsket IKEA velkommen. Under en av fylkestingets behandlinger ble det imidlertid levert lovlighetsklage hvilket resulterte i at saken kom til behandling i Miljødepartementet.

Etablering av IKEA er et svært viktig grep i den regionale næringsutviklingen i Larvik/Sandefjord og vil bidra til å skape vekst og arbeidsplasser i en del av Vestfold hvor det er svært velkommen.

En IKEA-etablering i Larvik vil også gi svært gode miljøgevinster ved at innbyggere fra et svært folkerikt område vil få kortere vei til IKEA. Mange reiser langt med bil for å komme seg til et IKEA-va-

rehus i dag. Det fører selvsagt til mer bilbruk enn nødvendig, men kanskje enda viktigere er det at færre kjørte kilometer også resulterer i lavere ulykkesrisiko.

Det er et tilnærmet samstemt politisk miljø i de to berørte kommunene som ønsker etableringen av IKEA velkommen. Det er således en svært viktig sak for hele regionen og mange venter i spenning på departementets behandling av saken.

Spørsmålet dreier seg i første rekke om hvorvidt lokaldemokratiet og regionens vilje får gjennomslag slik at en kan videreutvikle egen region til innbyggernes beste, eller ikke. I tillegg kommer naturligvis en rekke andre fordeler ved etableringen.

Saken ble ferdigbehandlet av fylkestinget, med positivt vedtak gjennom endring av egen kjøpesenterplan. Det ble imidlertid fremmet krav om lovlighetskontroll fra representanter fra et svært lite mindretall i Vestfold Fylkesting. Saken ble oversendt departementet i oktober 2009.

Det er naturligvis svært viktig at en slik sak behandles grundig i departementet og at en får nødvendig oversikt over de ulike problemstillingene. I det bildet er det også viktig å vurdere forholdet til lokaldemokratiet. Derfor mener jeg det er nødvendig å peke på det enorme engasjementet i regionen til fordel for IKEA-etablering.

Svar:

Departementet har til behandling Regional plan for handel og sentrumsutvikling i Vestfold. Anundsen spør om det er lagt en framdriftsplan for ferdigstillelse av saken.

Det sentrale spørsmålet i saken er om den unntaksbestemmelsen fylkestinget har vedtatt er akseptabel i forhold til den nasjonale politikken som er fastlagt i Forskrift om rikspolitisk bestemmelse for kjøpesentre. Unntaksbestemmelsen tilrettelegger i praksis for etablering av IKEA på Danebu på grensen mellom Larvik og Sandefjord kommune.

Jeg forstår at dette er en sak av stor lokal og regional interesse. Samtidig er dette en sak hvor mange viktige hensyn skal vurderes. Jeg er imidlertid innstilt på å fatte en snarlig avgjørelse i saken.

SPØRSMÅL NR. 806

Spørsmålet ble trukket.

SPØRSMÅL NR. 807

Innlevert 2. februar 2011 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 11. februar 2011 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Regjeringen ville ha tre forslag når preses skal utpekes. Bispemøtet har samlet seg om ett forslag, da det av ulike grunner var vanskelig å få flere til å stille til valg.

Dersom heller ikke kirkemøtet og bispedømmerådet kommer med flere kandidater, hvordan vil statsråden forholde seg til en innstilling med eventuelt en kandidat?»

Svar:

Reglene om nominasjon mv. ved utnevning av biskop innebærer at Bispemøtet skal nominere tre av biskopene som er i tjeneste, til det nye embetet som preses i Bispemøtet i Den norske kirke. Bispemøtet gjorde det i forrige uke kjent at de bare har nominert én kandidat, nåværende preses og biskop i Borg, Helga Haugland Byfuglien.

De nye reglene om nominasjon mv. ved utnevning av biskop trådte i kraft 1. januar 2011 og ble fastsatt etter en bred høringsrunde. Departementets

forslag til ny ordning, herunder forslaget om at det skulle nomineres tre kandidater blant de tjenestegjørende biskopene, fikk stor støtte i høringsrunden. Både Kirkemøtet og Bispemøtet gikk for øvrig i sine uttalelser i 2009 – før departementet la fram stortingsmeldingen om saken, jf. Meld. St. 13 (2009–2010) – inn for at Bispemøtet skulle nominere tre kandidater blant de tjenestegjørende biskopene.

Jeg registrerer at Bispemøtet bare har vært i stand til å nominere én kandidat, og at det derfor ikke foreligger et nominasjonsvedtak som er i samsvar med reglene.

Bispemøtet har på denne bakgrunn besluttet å be de stemmeberettigede kirkelige instansene (Kirkerådet, bispedømmerådene, stemmeberettigede tilsatte og menighetsråd) om råd om hvordan saken bør håndteres videre.

Jeg vil avvende den kirkelige prosessen og endelig innstilling for å vurdere om nominasjonsvedtaket bør kunne gi grunnlag for utnevning. Innstillingen skal foreligge innen 18. mars.

SPØRSMÅL NR. 808**Innlevert 2. februar 2011 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 8. februar 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til å endre regelverket slik at denne typen midler ikke blir medregnet når det skal vurderes om behovsprøvd gravferdsstøtte skal tilkjennes?»

BEGRUNNELSE:

For henvisning vises til oppslag i avisen Ságat 8. januar, 2011. Familiens hus brant ned, så gikk kone og mor bort.

Familien søker så om gravferdsstøtte fra NAV, men får avslag fordi deler av forsikringsoppkjøret fortsatt står på konto. NAV vil heller ikke ta i mot en korrigeret ligning i ettertid. NAV hevder på sin side at regelverket ikke gir åpning for å behandle saken på annen måte.

Høyre støtter prinsippet om behovsprøving av gravferdsstøtten, men mener det blir urimelig når forsikringsutbetalinger som skal gå til å gjenoppbygge bolig tas med i beregningen.

Svar:

Folketrygden yter behovsprøvd gravferdsstønad med opptil 19 944 kroner. I utgangspunktet reduseres stønaden med eventuell formue som avdøde etterlater seg. Dersom avdøde var gift, reduseres stønaden med summen av ektefellenes finansformue og forsi-

kringsbeløp utbetalt som følge av dødsfallet, etter nærmere regler. Med finansformue menes kontanter, bankinnskudd, omsettelige aksjer, obligasjoner, andeler i verdipapirfond, andre omsettelige verdipapirer og utestående fordringer. Verdien av egen bolig skal derimot ikke regnes med når avdøde var gift.

Den behovsprøvede gravferdsstønaden ble innført i 1997 ut fra et ønske om å bidra til at etterlatte med lav betalingsevne kunne besørge avdøde en verdig begravelse. Samtidig var det viktig at behovsvurderingen ble gjort enklest mulig. Det var derfor ikke aktuelt å pålegge folketrygdens organer å innhente full oversikt over verdiene i boet. På denne bakgrunn ble det bestemt at det kun er siste likning eller siste selvangivelse som er gyldig dokumentasjon for formuen.

I begrunnelsen for spørsmålet fra representanten Torbjørn Røe Isaksen vises det til en konkret sak der forsikringsutbetaling som skulle gå til å gjenoppbygge bolig ble tatt med ved behovsprøvingen av gravferdsstønaden. Jeg forstår representanten slik at han mener denne type forsikringsutbetalinger, bør holdes utenom behovsprøvingen.

Jeg legger til grunn at den aktuelle problemstillingen oppstår relativt sjeldent. Jeg vil likevel ta saken opp med Arbeids- og velferdsdirektoratet, og på bakgrunn av deres gjennomgang, vurdere om det kan være behov for og hensiktsmessig å justere regelverket.

SPØRSMÅL NR. 809**Innlevert 2. februar 2011 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 9. februar 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Tolltjenesten på grenseovergangen ved Bjørnfjell stenger på ukedager kl. 23.00 og åpner kl. 08.00. I helger er åpningstidene sterkt redusert. De reduserte åpningstidene skaper betydelige problemer for eksportnæringen, særlig i nordre Nordland og sør Troms. I spesiell grad rammes fiskerinæringen som eksporterer store mengder ferske produkter. Tolltjenestens reduserte åpningstid er svært lite næringsvennlig.

Vil statsråden medvirke til at tollbehandlingen ved Bjørnfjell nå kan bli døgnåpen?»

BEGRUNNELSE:

For transportnæringen fremstår ofte grenseovergangen ved Bjørnfjell som en "flaskehals." Særlig på vinterstid oppleves grenseovergangen som komplisert. Veien kan være stengt eller glatt som følge av barske klimatiske forhold, noe som selvfølgelig innebærer forsinkelser. For vogntog som ikke rekker

frem til grensen og tollbehandling før kl. 23.00 innebærer det at de blir stående til kl. 08.00, når grensen åpnes igjen. I noen tilfeller innebærer det at produkter ankommer sitt bestemmelsessted i Europa kraftig forsinket. Særlig for fiskerinæringen, som sender store mengder fersk fisk over grensen, er den begrensede åpningstiden et stort problem. Konsekvensene blir naturlig nok redusert kvalitet på produktene, samtidig som kostnadene øker kraftig. For fiskerinæringen er problemene særlig stor under vintersesongen, som for villfisk næringen er høysesong. Her er det spesielt viktig at alle eksisterende faktorer legges til rette for at logistikken blir mest mulig fleksibel og håndterbar, slik at næringen kan oppbære lønnsomhet.

Derfor er det av avgjørende betydning at staten kan tilrettelegge en effektiv infrastruktur og tollbehandling som kan tilpasses eksportnæringen, slik at denne kan utvikles.

Den reduserte åpningstid for tollbehandling på Bjørnfjell ødelegger også for transportnæringens planlagte fergebruk til kontinentet, og medfører at kjøretøyene må bruke vei/broforbindelser som igjen gjør problemet enda større. Miljømessig er dette også et problem da en stor del av trafikken som kunne gått på nattstille veier nå automatisk presses inn på dagtidskjøring.

Svar:

Før en vare sendes ut av Norge må eksportøren eller transportøren deklarerer varen på grensen hos toll- og avgiftsetaten. Det er i dag elleve bemannede

landveis grensepasseringssteder. I tillegg er det åtte svenske og finske grensepasseringssteder som utfører tolltjenester på vegne av Norge. Åpningstidene ved grensepasseringsstedene er tilpasset trafikkgrunnlaget og næringslivets behov ved den enkelte grenseovergang.

Åpningstidene ved Bjørnfjell grensepasseringssted har vært uendret siden 1988. På hverdager er åpningstidene kl. 08.00 – 23.00, på lørdager kl. 08.00 – 18.00 og på søndager kl. 13.00 – 23.00. De siste ti årene har det vært foretatt flere undersøkelser om trafikken over Bjørnfjell. I 2008 ble det foretatt en trafikk telling som viste at det i gjennomsnitt ble tollklart 1,27 vogntog i de siste tre timene av åpningstiden. Trafikkgrunnlaget skulle isolert sett tilsi kortere åpningstider enn de som gjelder i dag, men åpningstiden er opprettholdt nettopp av hensyn til næringslivets behov generelt og fiskerinæringen spesielt. Jeg kan på bakgrunn av lavt trafikkgrunnlag og ønske om effektiv ressursutnyttelse ikke se at det på nåværende tidspunkt er behov for å utvide åpningstidene ved Bjørnfjell grenseovergang.

I helt spesielle tilfeller kan næringslivet henvende seg til grenseovergangsstedene for å be om tollekspedisjon utenfor åpningstidene mot et gebyr. Dette praktiseres med tilbakeholdenhet for å unngå ordninger som medfører fast overtid for berørte tjenestemenn. Dette er likevel en mulighet for de firmaer som av ulike grunner, for eksempel vanskelige kjøreforhold, sporadisk ikke skulle rekke fram til grenseovergangen innen stengetid.

SPØRSMÅL NR. 810

Innlevert 2. februar 2011 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen

Besvart 11. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Midt delere er som å vinne i lotto. Når en trafikkant skjener over mot motgående kjørefelt, er midt delere ofte det som skiller mellom liv og død. Da hjelper det lite om man selv er en habil sjåfør, når man er totalt avhengig av at andre behersker det å kjøre bil. Ved avkjørselen til Flekkefjord på E39 har vi de siste årene hatt 6 dødsfall.

Når vil statsråden sette i gang arbeidet med å sette opp midt delere på denne farlige veistrekningen?»

BEGRUNNELSE:

En liten strekning på E39 på ca 500 meter ved avkjørselen til Flekkefjord i Vest-Agder er særdeles farlig.

I løpet av de siste årene har det vært 6 trafikkdrepte her.

I dag er det 3 kjørefelt på denne strekningen, så det bør med enkle grep kunne settes opp midt delere her for å forebygge stygge ulykker.

Statens Vegvesen sier at det ikke er trafikkgrunnlag nok til å sette opp midt delere på denne strekning. Dette har de vel fra regjeringen.

Når en vegstrekning er så farlig som her, er dette et dårlig argument for og ikke ville sette opp trafikk-sikringstiltak. Det kan jo virke som om et liv er mindre verdt der trafikkgrunnlaget er lite, og det strider mot all sunn fornuft.

Sorg og smerte er like vondt uansett hvor du bor i landet vårt.

Realitetene må være avgjørende i denne saken. Når det skjer så mange ulykker med så tragisk omfang som her må man sette i gang tiltak så fort som mulig. Derfor er midtdelele særdeles viktig, og bør være på plass så fort som overhodet mulig.

SPØRSMÅL NR. 811

Innlevert 2. februar 2011 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen

Besvart 9. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Det er mye positivt i utredningsrapporten av 1. febr 2011 om nasjonal transportplan 2014-2023. Det er særlig positivt at rapporten fokuserer på byregioner med sterk forventet befolkningsvekst innen 2040, for eksempel Stavanger-regionen (42 %), Agderbyen (33 %) og Oslo-regionen (37 %). Veistrekningen E39/E18 Stavanger-Kristiansand-Oslo er allerede blant de viktigste veistrekningene i landet.

Hvordan vil statsråden ta høyde for forventet befolkningsvekst på strekningen i det videre arbeidet med NTP?»

Svar:

Jeg er enig i at det ligger mye positivt i utredningsrapporten og mener at transportetatene og Avinor AS har gjort et godt utredningsarbeid.

Denne rapporten er avslutning av fase 1, Utredningsfasen, i transportetatenes og Avinors arbeid med Nasjonal transportplan 2014-2023. Neste fase, Planfasen, skal munne ut i etatenes og Avinors planforslag, som skal legges fram februar 2012. Forslag til prioritering av enkeltstrekninger vil være en del av dette arbeidet. Samferdselsdepartementet og Fiskeri- og kystdepartementet tar sikte på å sende ut retnings-

Svar:

Det er gjennomført tiltak for å gjøre strekningen forbi avkjørselen til Flekkefjord mer trafikksikker. Tiltakene omfattet bedre og tydeligere oppmerking og skilting ved påkjøringen fra Flekkefjord og bedre muligheter for forbikjøring.

Strekningen forbi avkjørselen til Flekkefjord har per i dag ikke tilstrekkelig bredde til at det kan etableres midtrekkverk. Det vil på den bakgrunn bli satt i gang arbeid med å planlegge utvidelse av den om lag en kilometer lange strekningen fra avkjørselen til Austad og forbi krysset til Flekkefjord med sikte på å etablere midtrekkverk. Jeg vil sørge for at dette arbeidet blir gitt høy prioritet og gjennomført så raskt som praktisk mulig.

linjer for dette arbeidet i mars 2011. Et sentralt element i disse retningslinjene vil være oppfølging av Utredningsfasen.

Rapporten fra Utredningsfasen peker på flere store utfordringer vi står overfor på transportområdet. Et viktig område er den sterke forventede befolkningsveksten i byområdene og medfølgende utfordringer for transportsystemet i og rundt byene. Rapporten peker også på utfordringer som klimaendringer og andre miljøutfordringer, behovet for å utvikle transportsystemet for å skape robuste bo- og arbeidsmarkedsregioner, trafikksikkerhet og universell utforming av transportsystemet.

I retningslinjene for Planfasen vil jeg legge føringer for det videre planarbeidet bl.a. med utgangspunkt i utredningen. Den sterke befolkningsvesten i byområdene vil være en av de viktige utfordringene som må følges opp. Håndtering av transportutfordringene i byområdene vil også måtte avveies mot andre store utfordringer i transportsektoren. Etatenes og Avinors forslag til prioriteringer vil være ett viktig innspill til stortingsmeldingen om NTP. Regjeringens prioriteringer vil framgå av meldingen, som planlegges lagt fram tidlig i 2013.

SPØRSMÅL NR. 812**Innlevert 2. februar 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trædal****Besvart 11. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Viser til svar på mitt spørsmål 743 om finansiering av Hålogalandbrua. Statsråden har tidligere uttalt at en del av finansieringen skulle være å innløse Framnes lufthavn.

Har Avinor A/S styrebehandlet dette, og hva ble vedtaket?»

Svar:

En avvikling av Narvik lufthavn, Framnes, er i St.meld. nr.16 (2008-2009) Nasjonal transportplan

201-2019 satt som en forutsetning for finansieringspakken for Hålogalandbrua. Stortinget sluttet seg til dette i Innst.S. nr. 300 (2008-2009). Jeg tar sikte på at spørsmålet om nedlegging og tidspunktet for dette behandles samtidig med en stortingsbehandling av finansieringsplanen for den nye brua. Avinor har opplyst at spørsmålet om finansiering av Hålogalandbrua ikke har vært behandlet av Avinors styre. Jeg vil håndtere denne saken overfor Avinor i tråd den fastsatte rollefordeling mellom SD som eier og Avinor som selskap.

SPØRSMÅL NR. 813**Innlevert 2. februar 2011 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 8. februar 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hjemmesoning er en soningsform som blir tatt mer og mer i bruk. Svært mange av de som skal føre tilsyn med de som er på hjemmesoning er ikke faglærte.

Kan statsråden redegjøre for hvordan den faglige kontrollen med disse er?»

Svar:

Den 1. september 2008 ble prøveprosjektet straffegjennomføring med elektronisk kontroll etablert i seks fylker i Norge. Dette er en ny måte å gjennomføre ubetinget fengselsstraff på, og gjelder for domfelte som er idømt ubetinget fengselsstraff i inntil fire måneder eller som har inntil fire måneder igjen til forventet prøveløslatelse. Ordningen er ment som et tiltak for å øke kvaliteten i straffegjennomføringen, gjennom å gi domfelte mulighet til å ivareta sine sosiale og økonomiske forpliktelser og dermed bidra til å redusere tilbakefall til ny kriminalitet.

Siden oppstarten har kriminalomsorgen mottatt til sammen ca. 3600 søknader om å gjennomføre straffen med elektronisk kontroll. Totalt 1946 saker er iverksatt, og av disse er 96 domfelte overført til fengsel etter brudd på vilkår. Dette er en andel på

4,4 %. De fleste tilfellene skyldes inntak av mindre mengder alkohol. I løpet av 2010 ble 1001 saker iverksatt med elektronisk kontroll.

Ved etablering av prøveprosjektet ble det bestemt de ansatte som arbeider med elektronisk kontroll i kriminalomsorgen skulle ha en tverrfaglig kompetanse. Den formelle bakgrunn skulle være sosialfaglig/annen høyere relevant utdanning eller fengselsfaglig utdanning fra KRUS. Dette skulle sikre en god faglig kvalitet i arbeidet med en straffegjennomføringsform som ligger i skjæringspunktet mellom fengsel og friomsorg. Ved utlysning av stillingene kom det svært mange kvalifiserte søknader, og samtlige ansatte ved de seks enhetene har en utdanning som tilfredsstillende de fastsatte kompetansekrav. Det er for øvrig meget god søkning til de stillingene som er utlyst for etablering av straffegjennomføring med elektronisk kontroll i Hordaland fra 1. april 2011.

Utover de fast ansatte som har ansvar for den faglige oppfølgingen av de domfelte med elektronisk kontroll, er det også mulighet til å benytte innleide eksterne kontrollører for å utføre enkelte kontrolloppgaver. Denne ordningen er aktuell i de enheter som har tidkrevende reisevei mellom friomsorgskontoret og domfeltes bostedsadresse eller sysselset-

tingssted. Fire enheter bruker i dag eksterne kontrollører i en viss grad. De eksterne kontrollørene er ikke tilsatt i kriminalomsorgen, men blir innleid ved spesielle behov. De har begrenset myndighet og ikke faglig ansvar for domfelte.

Den som gjennomfører straff med elektronisk kontroll, fullbyrder ubetinget fengselsstraff, og det er etablert et kontrollregime som ivaretar nettopp dette. Kontrollen er så omfattende at uregelmessigheter blir oppdaget og nødvendige restriktive beslutninger treffes døgnet rundt, alle dager i uken. Brudd på gjennomføringen håndteres effektivt, om nødvendig ved

umiddelbar innsettelse i fengsel. Det er et totalforbud mot inntak av rusmidler i enhver form.

I tillegg til det elektroniske utstyret blir kontrollen med domfelte utført gjennom uanmeldte besøk i hjemmet og på sysselsettingsstedet. Domfelte må i tillegg møte regelmessig hos kriminalomsorgen og avlegge urin- og utåndingsprøver.

Det er en grunnleggende forutsetning for ordningen at straffegjennomføringslovens krav til kvalitet og sikkerhet ivaretas under gjennomføringen. Med den faglige kompetansen som i dag finnes på alle enheter, er jeg trygg på at dette er ivarettatt.

SPØRSMÅL NR. 814

Innlevert 2. februar 2011 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 9. februar 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Advokater hevder at den offentlige salærsatsen på kr. 905 per time er for lav til at man kan leve av slike saker. Mange velger derfor å ikke ta saker hvor det offentlige skal betale for advokatens arbeid. At mange dyktige advokater velger å ikke ta saker hvor klienten mottar fri rettshjelp kan føre til en svekket rettssikkerhet for samfunnsgrupper som ikke har mulighet til å betale mer for en rettergang.

Er statsråden bekymret for advokatenes varselrop om at frirettshjelpssaker kan bli nedprioritert?»

Svar:

Vi skal ha et system for rettshjelp som tilbyr god juridisk bistand, både i straffesaker og til dem som ikke har noen mulighet til å dekke nødvendige advokatutgifter i sivile saker. Det er mange dyktige advokater i Norge som jobber for offentlig salærsats, og etter mitt syn er det fullt mulig å leve av slike oppdrag.

Det offentlige tilbyr svært mange spennende og viktige oppdrag, og jeg har tro på at det også i fortsettelsen vil være mange dyktige advokater som ønsker seg slike oppdrag.

SPØRSMÅL NR. 815

Innlevert 2. februar 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 10. februar 2011 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I Larvik og Sandefjord kommuner og i Vestfold fylke har et tilnærmet samlet politisk miljø i flere år arbeidet for at IKEA skal kunne etablere seg i Larvik/Sandefjord. IKEA har kjøpt næringsområde og alle lokale politiske vedtak er positivt fattet. På den bakgrunn vil jeg stille et generelt spørsmål til statsråden:

På hvilken måte arbeider kommunalministeren for å sikre at lokaldemokratiet blir hørt og hensyntatt i denne typen saker?»

BEGRUNNELSE:

Engasjement for lokaldemokratiet forutsetter at kommune- og fylkespolitikere har reell innflytelse på

de beslutningene som har betydning for egen kommune og eget fylke.

IKEA ønsker å etablere seg i Larvik kommune. Larvik kommunestyre har enstemmig ønsket IKEA velkommen. Formannskapet i nabokommunen Sandefjord som også er berørt, har anbefalt etableringen mot én stemme. Et overveldende flertall i Vestfold fylkeskommune har ønsket IKEA velkommen.

Etablering av IKEA er et svært viktig grep i den regionale næringsutviklingen i Larvik/Sandefjord og vil bidra til å skape vekst og arbeidsplasser i en del av Vestfold hvor det er svært velkommen. Dette er blitt en sak som samlet det meste av lokalpolitikere og befolkning, i det det er et tilnærmet samstemt politisk miljø i de to berørte kommunene som ønsker etableringen av IKEA velkommen.

Spørsmålet dreier seg i første rekke om hvorvidt lokaldemokratiet og regionens vilje får gjennomslag slik at en kan videreutvikle egen region til innbyggernes beste, eller ikke. I tillegg kommer naturligvis en rekke andre fordeler ved etableringen.

Saken ble ferdigbehandlet av fylkestinget, med positivt vedtak gjennom endring av egen kjøpesenterplan sommeren 2009. Det ble imidlertid fremmet krav om lovlighetskontroll fra representanter fra et svært lite mindretall i Vestfold Fylkesting. Saken ble

oversendt Miljøverndepartementet i oktober 2009.

Svar:

Det er Miljøverndepartementet som er planansvarlig etter plan- og bygningsloven, og miljø- og utviklingsministeren må derfor svare i forbindelse med denne konkrete saken. Jeg uttaler meg på generelt grunnlag.

Jeg er veldig opptatt av det lokale selvstyret. Min oppgave som kommunal- og regionalminister er blant annet å samordne staten sin politikk overfor kommunesektoren, og sørge for så gode rammevilkår som mulig for kommunene, sånn at de kan prioritere ut ifra lokale behov og ønsker innenfor de rammene de er gitt av staten. En godt samordnet politikk overfor kommunesektoren, i tråd med prinsippene for styring av kommunesektoren vil, slik jeg ser det, gi de beste forutsetningene for lokalt handlingsrom og lokaldemokrati.

I mange saker er det likevel forskjellige hensyn som må vurderes og balanseres mot hverandre, for eksempel overordnede nasjonale hensyn mot lokale interesser. Plansystemet er derfor utformet i lys av å sikre en riktig balanse mellom lokalt selvstyre og behovet for å ivareta nasjonale og regionale hensyn.

SPØRSMÅL NR. 816

Innlevert 2. februar 2011 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold

Besvart 11. februar 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Unge asylsøkere i Norge er en svært sammensatt gruppe. Denne gruppen har rett på undervisning mens de er i landet. Unge asylsøkerne på tidsavgrenset opphold har kort og begrenset periode i Norge foran seg og den undervisningen de får tilbud om gir ikke noen dokumentasjon eller vitnemål.

Hva slags ambisjoner har statsråden for hva disse unge skal lære, og mener statsråden at vi trenger endring av skoletilbudet for disse?»

BEGRUNNELSE:

Siden 2009 har enslige asylsøkere som er fylt 16 år tidsavgrenset oppholdstillatelse inntil de er 18 år, dersom det ikke er andre grunner til opphold enn at de mangler omsorgsperson i hjemlandet. Fra 1. mai 2009 til 31. desember 2010 fikk 78 ungdommer tids-

avgrenset oppholdstillatelse. Fafo har evaluert opplæringstilbudet til denne gruppen.

Svar:

Jeg er opptatt av at unge asylsøkere, uansett forventet oppholdstid i Norge, skal få innfridd sine rettigheter til grunnskole og videregående opplæring og få et godt opplæringstilbud. Enslige mindreårige asylsøkere mellom 16 og 18 år med begrenset oppholdstillatelse har de samme rettigheter til opplæring som alle andre barn og unge. Dette betyr at de har rett til grunnskoleopplæring for voksne etter opplæringsloven § 4A-1 (opplæring i norsk, engelsk, matematikk og to av fagene naturfag, samfunnsfag og RLE) og eventuelt rett til spesialundervisning på grunnskolen område etter opplæringsloven § 4A-2. Dersom de har fullført grunnskolen eller tilsvarende opplæring, har de rett til videregående opplæring etter opp-

læringsloven § 3-1. Opplæringsloven forutsetter at opplæringstilbudet tilpasses den enkelte elev. Elever i videregående opplæring vil også kunne ha rett til særskilt språkopplæring og spesialundervisning. Skoleeier er ansvarlig for å gi et godt opplæringstilbud og tilpasse opplæringen til hver enkelt. Det er med andre ord en plikt for skoleeier til å gi et tilfredsstillende tilbud, og en rett eleven har til opplæring, men ingen plikt.

To år er lang tid i en ungdoms liv og det er viktig å raskt komme i gang med opplæringen, gi et best mulig tilbud tilpasset elevenes forutsetninger og behov og gi en opplæring som er effektiv og som virker motiverende.

Det vil være viktig for disse elevene å lære norsk, både med tanke på den tiden de faktisk oppholder seg i Norge og fordi opplæringsspråket er norsk i ulike fag. Det kan være hensiktsmessig for nyankomne elever med manglende norskferdigheter, at skolen også benytter tospråklige lærere på de språkene dette finnes i opplæringen i fag, for at elevene skal tilegne seg innholdet og ha en mulighet til å få et kompetansebevis eller et vitnemål.

Mange av disse elevene vil kunne ha stor nytte av engelskferdigheter ved retur til hjemlandet. Engelsk

inngår i retten til grunnskoleopplæringen for voksne og i videregående opplæring.

På vegne av Utlendingsdirektoratet (UDI) har FAFO evaluert et kvalifiserings- og opplæringsopplegg som tilbys enslige mindreårige med begrensede oppholdstillatelser i desember 2010 i rapporten *Veien videre*. Dette er et tilbud som gis i tillegg til ordinær norskopplæring. Hero kompetanse AS har utviklet opplegget. Oppdraget til FAFO var å evaluere kvalifiserings- og opplæringsopplegget som tilbys av Hero kompetanse AS. Som oppdragsgiver vil UDI vurdere hvordan funnene fra evalueringen skal følges opp.

Jeg er opptatt av at elevene med begrensede oppholdstillatelser får et godt opplæringstilbud i tråd med opplæringsloven, og vil gjennom Utdanningsdirektoratet be fylkesmannen i Hordaland se nærmere på tilbudet om grunnopplæring som gis og hvorvidt elevene får innfridd sine rettigheter etter opplæringsloven. Jeg vil også be Utdanningsdirektoratet være i dialog med UDI om det supplerende opplæringstilbudet som blir gitt i tillegg til den formelle opplæringen etter opplæringsloven, for å bidra til at opplæringen er så relevant og tilpasset behovene til elevene som mulig.

SPØRSMÅL NR. 817

Innlevert 2. februar 2011 av stortingsrepresentant Håkon Haugli

Besvart 8. februar 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Den islamistiske bevegelsen Hizb ut-Tahrir som har etablert seg i Skandinavia, skal i andre land ha fungert som en inngangsport til terrorgrupper som Al-Qaida.

Hvordan vil regjeringen forhindre en tilsvarende utvikling i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Hizb ut-Tahrir er forbudt i Tyskland og i flere land i Midt-Østen. Bevegelsen er imidlertid aktiv og lovlig i en rekke europeiske land, og arrangerte i høst en kongress i København som samlet hundrevis av tilhengere fra Norge, Sverige og Danmark. Tilhengere av Hizb ut-Tahrir har oppfordret til drap på jøder, hevder demokrati er i strid med islam og angriper verdier som ytringsfrihet og likestilling. Generelt er det grunn til å tro at ekstremisme og voldsagitasjon i

neste omgang kan føre til vold og terrorisme, slik vi har sett eksempler på i flere europeiske land.

Svar:

Innledningsvis viser jeg til at spørsmålet om det skal innføres forbud mot bestemte organisasjoner, eller om det skal innføres straff mot medlemskap i bestemte organisasjoner, har vært drøftet flere ganger, jf. blant annet pkt. 3.1 i Innst. O nr. 29 (2002-2003) om lov om endringer i straffeloven og straffeprosessloven og pkt. 8.8.2 i Ot.prp. nr. 8 (2007-2008) om lov om endringer i straffeloven 20. mai 2005 nr. 28 mv. Som argumenter mot å forby bestemte organisasjoner er det blant annet vist til at det kan bli vanskeligere å stoppe rekruttering om organisasjonen i større grad opererer i det skjulte, og at et organisasjonsforbud kan gi uønsket oppmerksomhet. Synspunktet har altså vært at det er mer hensiktsmessig å rette eventu-

elle forbud mot selve virksomheten som utøves av organisasjoner/felleskap, fremfor mot organisasjonen/fellesskapet i seg selv. I stedet for å forby organisasjoner som sådan, oppstiller norsk rett adgang til å straffeforfølge handlinger som en organisasjon eller det enkelte medlemmet av en organisasjon foretar seg.

Politiets sikkerhetstjeneste (PST) har som hovedoppgave å forebygge og etterforske lovbrudd mot nasjonens sikkerhet og selvstendighet. Målet for tjenestens kontraterrorarbeid er både å forebygge at det planlegges og utføres terrorhandlinger i Norge, og å forhindre at Norge blir brukt som utgangspunkt for planlegging av terrorhandlinger i andre land. Politiets sikkerhetstjenestes arbeid med å forebygge islamistisk radikaliseringsarbeid er særdeles utfordrende ettersom denne virksomheten retter seg mot personer som opererer i en gråsoner mellom legitim politisk og religiøs agitasjon, og propaganda og ulovlig oppfordring til vold som politisk virkemiddel. Det er derfor viktig at radikaliseringsutfordringene håndteres på en måte som ikke gjør utfordringene større, men bidrar til å dempe faren for at ord og holdninger blir forsøkt gjennomført med voldelige handlinger.

Selv om PST er en sentral aktør i terrorberedskapen, understreker jeg at tjenesten er helt avhengig av et nært og tillitsfullt samarbeid med andre aktører, både nasjonalt og internasjonalt, for å lykkes. Nasjonalt er det således et nært samarbeid og informasjonsutveksling med det ordinære politi og andre spesialiserte politiorgan. Samarbeid og informasjonsutveksling med andre nasjonale aktører, som for eksempel Nasjonal sikkerhetsmyndighet, utlendingsmyndighetene og tollmyndighetene, er også av avgjørende betydning. I tillegg er det opprettet et særskilt og tett samarbeid med Etterretningstjenesten, blant annet gjennom etableringen av en felles analyseenhet mellom tjenestene.

En vesentlig del av Politiets sikkerhetstjenestes saker genereres gjennom internasjonalt samarbeid. Samarbeid og informasjonsutveksling med andre lands etterretnings- og sikkerhetstjenester er således av sentral betydning for PST, og tjenesten deltar blant annet i det formelle samarbeidet mellom de europeiske sikkerhetstjenestene, Club of Bern, og i et eget samarbeidsforum for alle EU-landene, Counter Terrorist Group (CTG).

Regjeringen er ansvarlig for at både Politiets sikkerhetstjeneste, og politiet for øvrig, har gode ram-

mebetingelser for sin virksomhet. Det innebærer blant annet at PST må sikres nødvendige ressurser, slik at tjenesten får etablert og benyttet effektive virkemidler og kan ansette kompetent og tilstrekkelig personell. Det er således en løpende og tett dialog mellom Justisdepartementet og Politiets sikkerhetstjeneste om tjenestens behov. Jeg viser i denne forbindelse til at PST er vesentlig styrket både budsjett- og bemanningsmessig i de senere år, for å kunne håndtere mer komplekse saksforhold knyttet til blant annet terror. Bevilgningen til tjenesten er siden 2005 økt med 58 prosent, fra 240 millioner kroner til 380 millioner kroner i 2011. I forbindelse med revidert nasjonalbudsjett for 2009 ble PST styrket med 25 millioner, og i 2010 med 20 millioner.

Rammebetingelsene til PST er også avhengig av at det lovmessig tilrettelegges for bruk av adekvate metoder. Jeg vil her kort nevne at det er sørget for nye straffebestemmelser, og at både politiets og sikkerhetstjenestens adgang til metodebruk er betydelig styrket de senere årene.

Det er nødvendig med et helhetlig grunnlag for å koordinere samfunnets tiltak for å motvirke voldelig ekstremisme samtidig som hensynet til demokrati, rettssikkerhet og et inkluderende samfunn ivaretas. På denne bakgrunn ble regjeringens handlingsplan "Felles trygghet – felles ansvar" presentert den 1. desember 2010. Handlingsplanen har blant annet som formål å sikre en helhetlig tilnærming til forebygging av radikaliseringsarbeid og voldelig ekstremisme og å øke kunnskapen på området, for på den måten å sikre at forebyggingen er effektiv og målrettet. Planen bygger på fire hovedinnsatsområder:

- økt kunnskap og informasjon
- styrke myndighetenes samhandling
- styrket dialog og økt involvering, og
- støtte til sårbare og utsatte personer

Handlingsplanen er et verktøy for ansvarlige myndigheter, og inneholder tiltak innenfor flere departementers ansvarsområder. Mange av tiltakene, som nå følges opp, er generelle og ikke særskilt utviklet med tanke på å forebygge radikaliseringsarbeid og voldelig ekstremisme. Likevel kan disse tiltakene ha en forebyggende effekt også på dette området, fordi de hindrer marginalisering som kan skape grobunn for radikaliseringsarbeid.

SPØRSMÅL NR. 818**Innlevert 3. februar 2011 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 10. februar 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Norske utenriksstasjoner tilbyr vanligvis bistand (hjelp til selvhjelp) til norske statsborgere som risikerer fengselsstraff i andre land. En norsk statsborger feiret nylig sin fjerde jul i husarrest i Brasil uten noen gang å ha blitt tilbudt bistand fra norsk utenriksstjeneste.

På hvilke kriterier avgjør norske utenriksstasjoner hvorvidt de bistår norske statsborgere når det i dette tilfellet viser seg at denne norske statsborgeren ikke har blitt tilbudt bistand?»

BEGRUNNELSE:

En norsk statsborger ble fengslet våren 2007 i Brasil etter at Økokrim oversendte en mangelfull og dermed misvisende rapport til brasiliansk politikk. Rapporten ga inntrykk av at vedkommende ikke hadde økonomisk kapasitet og derfor måtte ha overført illegale penger (hvitvasket) til Brasil. Det ble snart klart at dette var feil. Vedkommende ble etter hvert satt fri fra fengsel, men sitter fortsatt i husarrest. Norsk Utenriksstjeneste bisto aldri vedkommende til tross for at norske myndigheter bidro til at vedkommende ble fengslet gjennom feil informasjon.

De siste årene har utenriksstjenesten og Utenriksdepartementet bistått en rekke norske statsborgere, blant annet nordmenn som er siktet, tiltalt eller dømt for mord i Kongo, narkotikasmugling i Colombia og pedofili i Gambia. Det er viktig at alle blir betraktet som uskyldige inntil de er dømt og det er viktig at alle sikres en rettfærdig rettslig prosess, og nettopp derfor er det viktig at utenriksstjenesten opptrer konsekvent.

Svar:

Jeg vil først vise til tidligere spørsmål til skriftlig besvarelse om "Paradis-aksjonen" fra stortingsrepre-

sentantene Tord Lien (FrP) og Odd Einar Dørum (V).

En viktig oppgave for norske utenriksstasjoner er å hjelpe nødstilte nordmenn i utlandet. Kriteriet for å kunne be om bistand fra utenriksstjenesten er at man er norsk statsborger eller er flyktning eller statsløs med fast bosted i Norge. I hovedsak tilbys hjelp til selvhjelp.

Når noen blir fengslet i utlandet er det stedets lover og regler som kommer til anvendelse. Dette begrenser de virkemidler utenriksstjenesten har til rådighet. Norske myndigheter har blant annet ikke anledning til å intervensere i andre lands rettsprosesser, og det er kun i særlige tilfeller at representanter for utenriksstasjonene er til stede under rettssaker.

Alle konsulære saker er unike, med forskjellige problemstillinger og utfordringer. Så langt det er mulig søker allikevel utenriksstjenesten likebehandling for sammenlignbare saker.

Det honorære konsulatet i Natal tilbød raskt bistand til den omtalte norske borgeren. Konsulen tilbød blant annet å fremskaffe liste over engelsktalende advokater, samt å være bindeledd med familie i Norge. Videre besøkte representanter fra konsulatet i Natal nordmannen regelmessig i fengselet. Også den norske generalkonsulen i Rio de Janeiro avla vedkommende besøk. Hun hadde samtidig møter med dommeren, med sjefen for det føderale politiet i Natal samt med lederen for Paradis-aksjonen. Formålet med disse møtene var å innhente informasjon om saksgangen og rettsprosessene. Generalkonsulen tok også opp de vanskelige soningsforholdene med stedlige myndigheter. Det honorære konsulatet i Natal har videre vært til stede som observatør ved de fleste av rettshøringene som har funnet sted.

Dersom nordmannen ønsker det vil selvsagt utenriksstjenesten også fremover yte konsulær assistanse, innenfor gjeldende regler og retningslinjer.

SPØRSMÅL NR. 819**Innlevert 3. februar 2011 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 9. februar 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Ifølge Romerikes Blad 29. januar har skatteetaten endret praktisering av regelverket for arbeidstillatelse for personer med såkalt midlertidig fødselsnummer. Det vil først og fremst ramme svenske ukependlere. Disse mister arbeidstillatelsen etter et halvt år dersom de ikke flytter til Norge. Til nå har svenske ukependlere automatisk fått fornyet skattekortet.

Hvilke konsekvenser antar finansministeren at skjerpelsen av praktiseringen av regelverket kan få, og vil statsråden ta initiativ til å endre regelverket?»

Svar:

Personer som har til hensikt å oppholde seg i Norge midlertidig og kortvarig (under seks måneder) skal registreres i folkeregisteret med D-nummer. Personer som kommer fra utlandet som har til hensikt å bli her ikke bare midlertidig, må melde innflytting, og vil dermed få fødselsnummer. Med virkning fra 17. januar 2011 innførte Skattedirektoratet nye rutiner for identitetskontroll ved tildeling av D-nummer og ved utstedelse av skattekort til personer med D-nummer. Dette er gjort som et tiltak for å få bukt med de tilfellene der utenlandske borgere har fått tildelt D-nummer og deretter skattekort på grunnlag av falsk legitimasjon. Jeg antar at det er denne kontrollrutinen stortingsrepresentanten viser til i sitt spørsmål.

Det er inngått en nordisk overenskomst om folkeregistrering, sist revidert per 1. november 2004 (og i kraft 1. januar 2007). I følge denne kan ikke en person være registrert bosatt i to nordiske land samtidig. Avgjørelsen om bostedsregistrering er lagt til innflyttingslandets registreringsmyndighet. I den grad svenske pendlere ved bostedsregistrering i Norge vil oppleve tap av rettigheter i Sverige, beror det på svensk lovgivning.

Etter de norske reglene skal opphold av minst seks måneders varighet regnes som bosetting, selv om oppholdet er midlertidig. Det er ikke et krav om avvikling av bostedet i hjemlandet når en person fra utlandet har et langt nok opphold her. Det har således ingen avgjørende betydning at familien (ektefelle og barn) fortsatt bor i hjemlandet eller om den som flytter er student eller arbeidstaker. Dette betyr at mange svenske arbeidsinnvandrere skal anses som registreringsmessig bosatt i Norge, selv om de beholder sitt svenske hjem og besøker dette regelmessig.

De nye rutinene innebærer at det skal foretas en identitetskontroll ved personlig oppmøte på skattekontoret når personer som tidligere har fått D-nummer søker om skattekort. Selv om vedkommende har hatt norsk skattekort tidligere, vil nytt skattekort ikke lenger bli tilsendt automatisk. I tilfeller der D-nummerinnehavere ber om skattekort for annet år på rad vil det kunne foranledige krav om at vedkommende melder flytting.

Jeg vil understreke at det ovenstående dreier seg om rutineendringer, og ikke regelendringer, verken når det gjelder tildeling av D-nummer og utstedelse av skattekort, eller når det gjelder reglene for bostedsregistrering i Norge.

Det felles svensk/norske arbeidsmarkedet er viktig for samarbeidet mellom våre to land. Det er en ordening som har tjent oss godt i flere tiår. Jeg er opp-tatt av at dette fortsatt både skal fungere godt og være til felles nytte. Jeg vil derfor se nærmere på om det innenfor handlingsrommet vi har både i forhold til den nordiske konvensjonen om flytting og EØS-regelverket, kan være aktuelt å endre de norske reglene om bostedsregistrering. Jeg vil også ta kontakt med svenske myndigheter for å diskutere andre mulige løsninger for de svenske ukependlerne.

SPØRSMÅL NR. 820**Innlevert 3. februar 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 14. februar 2011 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Kva vil statsråden gjere for å sikre at kundene ikkje blir påprakka umoden teknologi og derav ikkje nå målsetninga om å respondere hensiktsmessig på prisbildet på straum?»

GRUNNGJEVING:

Nylig kom det fram at installering av AMS (avanserte straummålarar) skulle framskundast monaleg og for Midt-Noreg skulle tida kortast med fire år. Resten av landet med eit år. Dette kan etter bransjens meinings føre til at ein ikkje får god nok tid til pilot-testing, med det resultat at kundane i Midt-Noreg vil kunne få dyrare AMS teknologi, i tillegg til umoden teknologi. Ved felles innkjøp ville også volumet kunne gitt lavere innkjøpskostnader.

Svar:

Innføring av AMS i Norge har lenge vært høyt oppe på den politiske dagsorden. Vi har avventet EUs standardiseringsarbeid og den raske teknologiutviklingen på området noe, for å sikre at systemet som in-

stalleres skal kunne levere de ønskede tjenestene uten for høye kostnader for kundene.

Det er grunn til å tro EUs standard vil være på plass i løpet av 2011 og at de første sertifiserte målerne kommer på markedet i 2012. Som en del av EUs standardiseringsarbeid pågår det nå fullskala tester i Spania og Frankrike som omfatter flere millioner målere. Det er også gjennomført utprøving av AMS-teknologi i Norge, blant annet i Malvik. Disse testene har gitt positive resultater, blant annet med tanke på strømsparing.

Jeg mener derfor at det systemet som skal installeres i Norge ikke lenger dreier seg om umoden teknologi. Selv om det alltid vil være en viss risiko forbundet med å være tidlig ute med implementering av ny teknolog, kan det også være en fordel å starte før resten av EUs medlemsstater begynner å installere målere, da dette kan føre til et prispress. I tillegg vil en tidlig oppstart gi kundene i Midt-Norge alle fordelene ved AMS på et tidligere tidspunkt.

Skulle det imidlertid vise seg at det vil bli svært vanskelig for nettselskapene å etterleve forskriften, vil NVE ha adgang til å gi dispensasjon.

SPØRSMÅL NR. 821**Innlevert 3. februar 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 11. februar 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Miljøverndepartementet skal nå gi forskrift om justering av markagrensen.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre ressursituasjonen for grus og pukk for framtida for Oslos nær-områder?»

BEGRUNNELSE:

Markagrensen ble fastsatt direkte i loven, uten at den var gjenstand for forventet høring. Viktige ressurspolitiske hensyn ble da oversett og låser ressurs-situasjonen for m.a. grus og pukk i Oslos nær-områder. Konsekvensen av dette kan bli en sterk økning i priser og betydelige forlenging av transport av disse viktige byggematerialene.

Svar:

Under arbeidet med å vurdere markagrensen har Miljøverndepartementet holdt møter med berørte kommuner og næringsinteresser, herunder grus- og pukknæringen. På bakgrunn av bl.a. møtene vil et forslag til justert markagrense bli sendt på høring i løpet av våren 2011. I høringen vil næringslivet ha god mulighet til å gi sine synspunkter på forslaget.

Sand, grus og pukk er noen av de viktigste mine-ralske råstoffene i Norge. Ifølge statistikk fra Norges geologiske undersøkelse var produksjonen av sand, grus og pukk i 2009 på ca. 65 millioner tonn i Norge, og med en omsetningsverdi på ca. 3,9 milliarder kroner. Råstoffene brukes i stor grad til bygge- og an-leggsformål.

Jeg er opptatt av å sikre gode rammevilkår for næringslivet. Før det treffes et vedtak i forbindelse med justert markagrense er det viktig å ha god kunnskap når det gjelder konsekvenser for næringslivet i området. I denne forbindelse har Nærings- og han-

delsdepartementet allerede hatt møte med representanter for grus- og pukkbransjen og fått deres synspunkter. Det har gitt nyttig kunnskap som vil være viktig i forbindelse med videre oppfølging av saken.

SPØRSMÅL NR. 822

Innlevert 3. februar 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 14. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Mange norske vinmonopolutsalg langs grensen sliter med stadig lavere salg. Dette skyldes vesentlig svenskehandel og taxfreesalg.

Hva vil statsråden gjøre for at de norske vinmonopolutsalgene blir mer konkurransedyktige?»

Svar:

Vinmonopolet er et alkoholpolitisk virkemiddel som skal bidra til å begrense alkoholskader gjennom kontrollert salg, begrenset tilgjengelighet og fravær av privatøkonomiske interesser som motiverende for salget. Monopolordningen er et av de viktigste virkemidlene i den norske alkoholpolitikken.

Vinmonopolet skal innrette sin virksomhet etter alkoholpolitiske målsettinger og i samsvar med vinmonopolloven og alkohollovgivningen. For å sikre oppslutning og legitimitet må selskapet utvikle seg i takt med samfunnets forventninger og behov. Videre er det viktig at tilgangen til selskapets tjenester er så lik som mulig på landsbasis, noe utbyggingen av salgsnett og utviklingen av fjernhandelsløsningene bidrar til. Det er imidlertid den salgsbegrensende effekten ved monopolordningen som er det sentrale. Selskapet skal tilby alkoholholdig drikk over 4,7 volumprosent, slik at denne er tilgjengelig, men innenfor fastsatte rammer, herunder begrensningene i salgstider og reklameforbudet.

I spørsmålet er det etterlyst tiltak som kan gjøre Vinmonopolet mer konkurransedyktig i bestemte deler av landet. At Vinmonopolet blir mer konkurransedyktig er ikke et mål i seg selv. Alkoholpolitikken skal ikke utformes med tanke på å øke salget i Norge, tvert imot. Alkoholpolitikken, herunder rammevilkårene for Vinmonopolet, må utformes på en slik måte at politikken på best mulig måte bidrar til lavt alkoholkonsum og begrensede alkoholskader, samtidig som politikken må ha legitimitet i befolkningen. Vi vet at avgifter og monopolordning er virksomme strategier for å begrense salget og skadevirkningene av alkoholholdig drikk. Rammevilkårene i våre naboland vil likevel være av betydning ved vurderinger knyttet til hvilket nivå man skal legge seg på, for eksempel når det gjelder avgifter. Slike vurderinger må skje for å sikre at politikken har tilstrekkelig legitimitet. Forholdet mellom pris- og avgiftsnivået i Norge og Sverige følges derfor nøye av myndighetene. Videre er volumet av taxfreesalg og grensehandel blant den informasjon som vurderes når for eksempel nivået på avgiftene skal fastsettes.

Per i dag er det etter min oppfatning ikke grunnlag for å gjøre endringer i Vinmonopolets rammevilkår, men jeg følger utviklingen.

SPØRSMÅL NR. 823**Innlevert 3. februar 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 10. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Jeg viser til svar på spm. nr. 620 om bilistenes innbetaling og bruken av innbetalte penger gjennom 25 år i Bomringen i Bergen.

Kan statsråden gi en samlet fremstilling av investeringstiltakene som er gjennomført med bidrag bilistenes innbetaling til Bomringen i de 25 årene fordelt på samme tiltaksgrupper som i svaret på spm. nr. 620, og slik at samlet beløp og finansieringsbidrag fra ulike bidragsytere (bompenger, SVV, Fylkeskommune og kommune) til de ulike investeringstiltakene fremkommer?»

Svar:

Som blant annet omtalt i mitt svar på spørsmål nr. 971 (2009-2010), stiller ikke Samferdselsdepartementet krav om at rapporteringen knyttet til bompengepakker skal være på det detaljeringsnivået som etterspørres av representanten Sortevik. I mitt brev av 19. mars 2010 er det imidlertid gjort rede for bruken av midler i perioden 2002-2009. Her ble det blant annet opplyst følgende:

”I det etterfølgende er det gitt tabellariske oversikter over fordelingen av statlige midler og bompenger innenfor Oslopakke 1,2 og 3, Nord-Jærenpakken, dagens bompengordning for Bergen og Trondheimpakken. Som omtalt i mitt svar på spørsmål nr. 337, blir det bedt om svært detaljerte opplysninger innenfor et langt tidsrom. Samferdselsdepartementet har ikke stilt krav til Statens vegvesen om å utarbeide slike oversikter over bruken av midlene innenfor de ulike bompengepakkene. Det er derfor knyttet noe usikkerhet til de rekonstruerte opplysningene. Samtlige beløp er omregnet til 2009-prisnivå.

.....

Bergensprogrammet

	Mill. 2009-kr	
	2002-2009	
	Statlige midler	Bom-penger
Store prosjekter	660	1 320
Mindre utbedringer	10	100
Gang- og sykkelveger	130	200
Trafikksikkerhetstiltak	190	350
Miljø- og servicetiltak	90	40
Kollektivtrafikktiltak	280	2 090
Planlegging	140	100
Sum investeringer	1 500	4 200

I tillegg kommer, som omtalt i svar på spørsmål nr. 257, om lag 100 mill. kr i lokale tilskudd som ikke er spesifisert. Bompenger til bomstasjoner/ innkreivingsutstyr inngår i bompengeselskapets driftskostnader.

I arbeidet med det planlagte framlegget for Stortinget om videreføring av bompengordningen i Bergen, har Statens vegvesen foretatt en ny gjennomgang av investeringene i Bergensprogrammet så langt. Dette har ført til mindre avvik i forhold til oppgitte beløp i svaret på spørsmål nr. 257.”

Fordelingen i perioden 1986-2001 ble omtalt i mitt svar på spørsmål nr. 971 (2009-2010). Her ble det opplyst følgende:

”I mitt svar på spørsmål nr. 257 er det opplyst at det i perioden 1986-2001 ble investert om lag 5,4 mrd. kr i statlige midler og bompenger i prosjekter og tiltak som inngikk i den første bompengordningen for Bergen. Jeg gjør oppmerksom på at korrekt tall skal være 5,3 mrd. kr. Dette fordelte seg med om lag 3,7 mrd. kr i statlige midler og om lag 1,6 mrd. kr i bompenger. Hovedformålet med denne ordningen var å utvikle et tjenlig hovedvegnett i Bergen, noe som innebærer at bompengene i all hovedsak ble benyttet til veginvesteringer. Den første bompengordningen for Bergen skulle opprinnelig gjelde fram til utgangen av 2000, men avtalen ble forlenget i påvente av vedtak av dagens bompengordning. I den forbindelse ble det forutsatt at midlene i 2001 også kunne benyttes til tiltak innenfor programområdene, jf. blant annet St.prp. nr. 45 (1998-99). Statens vegvesen anslår at det ble benyttet om lag 50 mill. kr i bompenger til tiltak for miljø og kollektivtrafikk i 2001.”

Som opplyst i mitt svar på spørsmål nr. 620, foreligger det ennå ikke endelig regnskap for 2010.

SPØRSMÅL NR. 824**Innlevert 3. februar 2011 av stortingsrepresentant Eirin Sund****Besvart 17. februar 2011 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Rapportene fra de fire uavhengige utvalgene som har vurdert ulike sider ved å legge sjøkabel på deler av strekningen Sima-Samnanger er nå lagt fram. Utvalg 4 har beregnet de samfunnsøkonomiske virkninger av sjøkabelalternativet.

Med denne rapporten som bakgrunn, kan jeg be om å få beregnet de kostnadmessige konsekvensene for forbruker og industri ved økt bruk av kabling som alternativ til luftledning?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med beregningene i utvalg 4 som har beregnet de samfunnsøkonomiske virkninger av sjøkabelalternativet ble det beregnet at et mulig scenario med følgevirkning av endret kablingspraksis kan gi merkostnad (investeringer) på 30 mrd kr. Utvalg 4 har lagt til grunn en kilometerkostnad for kabling på 32 millioner pr kilometer mens Statnett legger til grunn en merkostnad på 45-65 millioner i følge rapporten til utvalg 4.

Svar:

Utvalg 4 har beregnet kostnadene ved økt kabling i sentralnettet med utgangspunkt i Statnetts prosjekter fram mot 2020. Det er krevende å beregne kostnadsvirkningene og en slik beregning må baseres på antagelser blant annet om kablingsandel. Som representanten peker på har utvalget beregnet at de samfunnsøkonomiske virkningene av endret kablingspraksis kan gi merkostnad på 30 milliarder kroner. Utvalget legger til grunn at det tilsvarer 1 538 millioner kr i årlige økte kostnader til Statnetts kunder over 35 år.

Med gjeldende tariffingspraksis vil en årlig kostnad på 1 538 millioner kr fordele seg med om lag 207 millioner kr årlig for kraftintensiv industri og 1 332 millioner kr for øvrig forbruk over hele landet. Fordelt på landets regioner blir kostnaden pr år i millioner kr som følger:

Region	Kraftintensiv industri	Øvrig forbruk
Øst-Norge	52	728
Sør-Norge	24	57
Vest-Norge	56	283
Midt-Norge	50	146
Nord-Norge	26	118

Utvalget har lagt til grunn en kablingsandel på 50 prosent når de har kommet frem til merkostnaden på 30 milliarder kr. Det er disse beregningene utvalget legger til grunn når de ser på tariffvirkningene.

Som utvalget skriver har Statnett et høyere anslag per kilometer, 46-65 millioner kr, enn det utvalget har lagt til grunn. Ved å legge denne kostnaden til grunn vil kablingskostnadene ved 50 prosents kabling være et sted mellom 2,2-3,1 milliarder kr årlig i 35 år.

Legges dette grunn for en fordeling på kraftintensiv industri og øvrig forbruk fordelt på landets regioner blir kostnaden per år i millioner kroner som følger:

Region	Kraftintensiv industri	Øvrig forbruk
Øst-Norge	73 - 104	1019 - 1456
Sør-Norge	34 - 48	80 - 114
Vest-Norge	78 - 112	396 - 566
Midt-Norge	70 - 100	204 - 292
Nord-Norge	36 - 52	165 - 236

Dersom kablingsandelen og/eller kostnaden per km blir høy kan dette imidlertid føre til at færre prosjekter blir gjennomført som følge av at de blir samfunnsøkonomisk ulønnsomme. Dette vil igjen isolert sett bidra til å trekke den årlige merkostnaden ned. På den andre siden vil det kunne føre til at færre flaskehals i nettet blir utbedret, noe som igjen kan føre til flere prisforskjeller i landet og svekket forsyningsikkerhet.

I tillegg til kostnadene utvalget har tatt med i sine beregninger kan det også påløpe kostnader for blant annet økt energitap i nettet, større kablingsandel i regionalnettet og kostnader for prosjekter etter 2020. Dette tilsier at merkostnadene over tid kan være høyere enn hva utvalget har beregnet.

SPØRSMÅL NR. 825**Innlevert 3. februar 2011 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 11. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Vegvedlikehalde i Sogn og Fjordane førre og sist vinter er under ein kvar kritikk. Statens vegvesen har ansvaret for dette vedlikehaldet, men har sett dette ut på kontraktar. Enten er kontraktane for dårlege, eller så er kontrollen frå Statens Vegvesen for dårleg.

Vil statsråden syte for å følge opp Statens Vegvesen, slik at kontraktane på vegvedlikehald tek høgde for tilfredsstillande vedlikehald, og syte for at Statens Vegvesen føretekk nødvendige kontrollar i høve alleie inngåtte kontraktar?»

GRUNNGJEVING:

Både vinteren i år og førre vinter var vegvedlikehaldet i Sogn og Fjordane så dårleg at det til tider har vore direkte trafikkfarleg. Eg er redd dette gjeld også for resten av landet.

I tillegg påfører det dårlege vegvedlikehaldet store utgifter for transportørar i form av vedlikehald på køyretøy.

Eg er redd for at årsaka til dette er at enten er kravspesifikasjonane i anboda alt for dårlege, eller så vert ikkje kontraktane følgt godt nok opp.

Etter mitt syn må det stillast krav til dei som skal få anboda på vegvedlikehald at dei enten har nødvendig utstyr, eller kan dokumentere at dei har leigeavtalar om dette.

Like viktig er at Statens vegvesen føretekk nødvendige kontrollar på utføringa av vedlikehaldet, og syter for å kontrollere at entreprenørane utfører vedlikehaldet i.h.t. kontrakt. Eg stiller meg tvilande til at dette vert gjort i stor nok grad.

Svar:

Statens vegvesen stadfestar at det i år har vore mange klager på vinterstandarden på vegane i Sogn og Fjordane. Det har vore ein uvanleg lang kuldeperiode denne vinteren. Dette, i kombinasjon med store snømengder i desember og januar, har gjort at det har danna seg ein tjukk issåle (når snø vert pakka til is) på mange av vegane. Entreprenørane fekk problem med å fjerna denne sålen, og etter kvart vart mange vegar ujamne og sporete. Det er desse forholda vegvesenet i denne delen av landet har fått mest klager på denne vinteren, og klagen har i stor grad vore rettmessige.

Vegvesenet har sett at entreprenørane i mange høve har brukt for lett utstyr for å fjerna snø- og issåle frå vegane. Sjølv etter gjentekne førespurnader frå

Statens vegvesen og trafikantar, vart ikkje forholda betre. Etter sterkt press frå Statens vegvesen leigde til slutt entreprenørane inn motorhøvlar, og forholda vart gradvis betre.

Entreprenørane har ansvaret for at tilstanden på vegnettet er slik som fastsett i kontraktane og skal utføra eigenkontroll av tilstanden på vegnettet for å dokumentera dette. I tillegg føretekk Statens vegvesen systematiske stikkprøvekontrollar av driftskontraktane etter eit omfattande kontrollsystem. Meldingar om avvik ute på vegen i forhold til kontrakten vert sendt entreprenørane jamleg. For kvart avvik vert det vurdert kor alvorleg avviket er og kva entreprenøren kan gjera for å unngå tilsvarande avvik seinare. Statens vegvesen har ein eigen instruks for handtering av manglar og sanksjonar i driftskontraktane. Vegvesenet har følgt spesielt opp dei vegane der entreprenørane har hatt problem med å halda krava i kontraktane. For dei dårlege vegforholda som er omtalte over, er det varsla om omfattande sanksjonar på mange vegruter i fylket. I dei fleste driftskontraktane har entreprenørane forplikta seg til å gjennomføra arbeida i samsvar med ISO 9001. Gjennom dette har dei forplikta seg til "kontinuerleg forbedring" og å gjennomføra tiltak slik at manglar ikkje skjer på nytt. Vegvesenet forventar derfor at entreprenørane gjer forbedringar som medfører at tilhøva vert innafor kontraktskrava ved seinare høve.

I driftskontraktane er det oppgitt korleis tilhøva på vegbanen skal vera under vinter- tilhøve, men det er ikkje krav om type utstyr i alle driftskontraktane. Grunngjevinga for dette er at det er entreprenøren sitt ansvar å ta avgjerd om val av utstyr som er nødvendig for å halda krava i kontrakten. I somme høve kan det vera ønskjeleg med meir spesifiserte krav til utstyr, mannskap, lokalkunnskap og rodelengder. Samtidig vil dette hindra entreprenøren frå å ta avgjerder om val av utstyr. Ein slik praksis kan føra til at kostnadane for Statens vegvesen og entreprenøren blir høgare enn nødvendig. Noko av formålet med konkurranseutsetjinga etter omorganiseringa av Statens vegvesen i 2003 var nettopp å redusera kostnadene for vegdrifta. Likevel er det opna for ein slik praksis i nye kontraktar som vert utlyste, og denne praksisen er brukt i kontraktar som har fjelloverganger.

Ei viktig erfaring som vegvesenet har gjort dei siste åra, er at det er nødvendig med fleire stikkprøvekontrollar i driftskontraktane. Kontraktane er omfattande og krev store ressursar til oppfølging. Sanksjonar krev god dokumentasjon frå vegvesenet og gir

eit meir krevjande samarbeidsklima. Vegvesenet ser og at fleire entreprenørar ikkje har teke inn over seg omfanget av dei krevjande oppgåvene i kontraktane året rundt.

Det kan og nemnast at Statens vegvesen får mange klager på vegstandard sjølv om entreprenøren ligg innafør dei landsdekkande krava i kontraktane. Dette gjeld særleg brøyting og strøing. Vegvesenet opplever nokså ofte at det folk flest reknar som gjeldande vinterstandard på vegane, ligg over dei krava som er sette i driftskontraktane. Desse krava er sette ut frå dei krava som gjeld på landsbasis etter Statens vegvesen si handbok om standard for vegdrifta. Krava i

denne handboka er tufta på analyser av kva som løner seg for samfunnet.

Samferdselsdepartementet følgjer opp både nivået på vegvesenet sine kontroll- aktivitetar, talet på avvik og manglar og omfanget på økonomiske sanksjonar som entreprenørane har motteke. Kontrollomfanget har auka mykje det siste året. I dei kontraktane som har oppstart kommande haust, er det dessutan strengare føresegner enn tidlegare. Dette inneber mellom anna at før kontraktane startar opp, skal vegvesenet sine folk saman med entreprenøren gå gjennom alle planar og sikra at kontraktane kan gjennomførast på ein forsvarleg måte.

SPØRSMÅL NR. 826

Innlevert 3. februar 2011 av stortingsrepresentant Siri A. Meling

Besvart 11. februar 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«RITS-ordningen ble i mai 2009 vedtatt utvidet og i pressemelding nr.75-2009 fra Justisdepartementet ble det informert om at dette ikke skulle medføre ekstrautgifter for kommunene. Etter en domsavgjørelse i ankenemnda i Skien ble RITS-mannskapene gitt tillegg på kr.10000 per år. Årlige økte driftsutgifter nasjonalt ved utvidelsen av RITS-ordningen ble estimert til samlet kr.500000, mens reelle utgifter er blitt langt høyere.

Vil statsråden sørge for å innfri løftet om ingen ekstrautgifter til kommunene?»

BEGRUNNELSE:

Det er positivt at ordningen med redningsinnsats til sjøs (RITS) ble utvidet fra fire til syv brannvesen i kommuner langs norskekysten i 2009. I pressemelding nr. 75-2009 datert 18.05.2009, hvor regjeringens beslutning om denne utvidelsen ble annonsert, stod følgende:

"Ingen ekstrautgifter for kommunene (...) Utvidelsen av RITS-ordningen dekkes over Justisdepartementets budsjettområde og vil ikke medføre ekstrautgifter for kommunene. Materiell og opplæring er en engangsinvestering kostnadsberegnet til samlet ca. 4 millioner kroner. I tillegg er de årlige driftsutgiftene beregnet til samlet ca. 500 000 kroner."

Som følge av at krav om kompensasjon i form av tillegg for RITS-mannskap og høyere forsikring på grunn av økt risiko i arbeid, økt kompetanse og større

arbeidsbelastning, ble RITS mannskap etter en domsavgjørelse i ankenemnda i Skien gitt et tillegg på kr. 10000 per år. Dette tillegget utgjør alene en merkostnad på kr. 480 000 for Brannvesenet Sør Rogaland.

Regjeringen har ikke lagt inn noen økte midler til dette formålet selv om forutsetningen var at kommunene ikke skulle få ekstrautgifter i forbindelse med utvidelsen av denne ordningen.

Svar:

I 1993 ble alle landets brannvesen på generelt grunnlag pålagt å yte bistand ved branner og andre ulykkessituasjoner i sjøområder innenfor eller utenfor den norske territorialgrensen. Plikten til å bistå ble regulert i daværende brannvernlov som en følge av brannen i passasjerskipet Scandinavian Star i april 1990. Plikten er i hovedsak videreført i nåværende brann- og eksplosjonsvernlov.

Innsatsplikten ved branner og andre ulykkessituasjoner på skip er først og fremst innrettet mot passasjerskipsbranner, hvor det etter anmodning fra et skips kaptein, fremsatt via Hovedredningssentralene, kan være aktuelt å forsterke skipets egen innsats. Innsats fra landbasert brannvesen ved passasjerskipsbranner i rom sjø forutsetter at skipets egen brannberedskap fungerer, at regelverksbestemte tekniske krav er ivaretatt og at værforhold muliggjør innsats. Landbasert brannvesen verken kan eller skal være førsteinnsats ved branner i skip i rom sjø.

Kommuner som har regelmessige skipsanløp, særlig anløp av passasjerskip, må som følge av den

generelle innsatsplikten sørge for at brannvesenet øver på brann- og ulykkesscenarier i skip. Det forventes imidlertid ikke at mindre brannvesen med begrenset kompetanse og utstyr skal gjøre innsats på skip i rom sjø utenfor egen kommunes grense.

Fra 1995 og frem til i dag har staten ved DSB inngått avtaler med enkelte større brannvesen for å ha en særlig trening og utrustning til å kunne bistå skip i rom sjø. Fra 2010 ble ordningen utvidet fra fire til syv brann- og redningsvesen. Avtalene mellom DSB og det enkelte RITS-brannvesen har en gyldighet på to år, og nåværende avtaler utløper 31.12.2012, og er avgrenset til å møte kravene i brann- og eksplosjonsvernloven. Som grunnlag for oppbygging av den særskilte, avtalebaserte RITS-ordningen, har staten dekket de respektive RITS-brannvesen materiellanskaffelser og kompetansetiltak. Videre gir staten ved DSB de brannvesenene som inngår i den avtalebaser-

te ordningen, hvert år økonomisk støtte for å vedlikeholde beredskapen. Den økonomiske støtten er i hovedsak rettet mot RITS-brannvesenes vedlikehold av kompetanse og materiell.

Den årlige økonomiske støtten har ikke vært ment å skulle dekke særlige lønnstillegg til brannmannskapene. Avlønning og godtgjørelser forøvrig er ikke omfattet av den eksisterende avtalen med det enkelte RITS-brannvesen. Tvert om er det i avtalens punkt syv, om konsekvenser, fastslått at staten ikke påføres arbeidsgiveransvar som følge av avtalen. Alle forhold knyttet til lønn og godtgjørelser håndteres etter de spilleregler og rutiner som gjelder mellom partene i arbeidslivet. Forøvrig er det i den nevnte avtales punkt syv om konsekvenser, åpnet for at avtalen kan reforhandles i kontraktperioden dersom partene er enig om det, eller dersom rammebetingelsene endres vesentlig.

SPØRSMÅL NR. 827

Innlevert 3. februar 2011 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy

Besvart 14. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hvert år tar ca. 600 mennesker livet sitt i Norge, og tallet er økende. Til sammenligning dør ca. 200 i trafikkulykker. Tusenvis av pårørende sørger og har mange ubesvarte spørsmål. Mange trenger hjelp til å bearbeide sorgen. Landsforeningen LEVE arbeider for etterlatte nasjonalt og lokalt for å bedre situasjonen ved selvmord. Deres driftsstøtte rekker ikke til at alle som henvender seg, kan få den nødvendige hjelp.

Vil statsråden sørge for at LEVE får økt driftsstøtte for å kunne hjelpe flere?»

BEGRUNNELSE:

Landsforeningen for etterlatte ved selvmord (LEVE) er en frivillig organisasjon som ble stiftet i 1999, etter initiativ fra helsemyndigheter, fagmiljø og frivillige. Organisasjonen er landsomfattende, med fylkeslag og lokallag, og sekretariat i Oslo. Den mottar daglig en rekke enkelthenvendelser, som alle behandles individuelt. Tilbudene er veiledning, lokal likemannsstøtte, hjemmebesøk, profesjonell oppfølging gjennom LEVE eller ved hjelp til å komme til riktig fagkompetanse, sorggrupper, møteplasser og kafetreff.

Organisasjonen er også nasjonal koordinator og

arrangør av Verdensdagen for selvmordsforebygging 10. september.

En økning i selvmordstallene fra ca 500 til ca 600 i løpet av de to siste registreringsårene må tas meget alvorlig. Og det er utvilsomt at mange etterlatte ikke får den hjelpen de trenger. Helsekomiteen påpekte dette i en samlet merknad i budsjettinnstillingen for 2011-budsjettet. Der viste komiteen også nettopp til organisasjonen LEVEs gode arbeid for etterlatte både i form av støtte, informasjon og forskning.

Jeg er kjent med at det i disse dager lages en veileder på dette området. Den bør forankres faglig og organisatorisk i kommunene. Samtidig bør det påpekes at organisasjonen LEVE både faglig og organisatorisk kan bidra til å hjelpe enkeltmennesker over hele landet, dersom de økonomiske rammevilkårene fra myndighetene økes. Dette vil også utløse mer frivillighet på et sårt tiltrengt område, et område som ofte er tabu å snakke om, også dessverre i vårt eget hjelpeapparat.

Svar:

Jeg deler representanten Dåvøys engasjement for pårørende og etterlate etter selvmord, og jeg er opp-tatt av å bidra til bedre ivaretagelse av disse.

I arbeidet med selvmord og selvmordsforebygging har det i løpet av de senere årene vært helt sentralt å prioritere kompetansetiltak og strukturer for kompetanseformidling. Det er derfor etablert fem Regionale ressursentre om vold, traumatisk stress og selvmordsforebygging (RVTS) i perioden 2006-2008. Sentrene har som oppgave å undervise, veilede, gi informasjon og sørge for nettverksbygging for relevante aktører.

RVTS har fagteam for selvmordsforebygging. Disse har som mål å bidra til å formidle kunnskap og kompetanse til de som i sitt arbeid kommer i kontakt med selvmordsnære personer eller deres pårørende, samt etterlatte ved selvmord. Det er behov for at det i hele landet er kompetanse på selvmordsforebygging og arbeid med etterlatte. De regionale sentrene har et betydelig fokus på etterlatte og organisasjonen LEVE er en naturlig samarbeidspartner for de regionale sentrene.

Helsedirektoratet vil etter planen ferdigstille en veileder om tiltak for etterlatte ved selvmord i løpet av våren. Målgruppene for veilederen vil være deler av kommune- og spesialisthelsetjenesten i tillegg til politi, begravelsesbyrå, trossamfunn, skoler og barnehager, familievernet, og brukerorganisasjoner. I tillegg vil veilederen inneholde råd som kan hjelpe enkeltmennesker etter et selvmord, enten det dreier seg om etterlatte selv eller deres sosiale nettverk.

RVTSene vil i samarbeid med ulike organisasjoner, som bl.a. LEVE, ha en viktig oppgave med å gjøre veilederen kjent.

Representanten stiller spørsmål om jeg vil legge til rette for at LEVE gis økt driftsstøtte slik at de kan hjelpe flere.

LEVE er en av mange bruker- og pårørendeorganisasjoner som mottar midler fra en særskilt tilskuddsordning til organisasjoner innen psykisk helsefeltet. LEVE fikk i 2010 nesten 3 mill. kroner, hvorav 870.000 kroner til driftsutgifter. Det er et mål at alle bruker- og pårørendeorganisasjoner skal behandles likt, og de fleste organisasjonene ønsker økte midler for å kunne hjelpe flere. Det er vanskelig å rangere sårbare og utsatte grupper, da belastningene er store enten det gjelder pårørende til mennesker med alvorlig sinnslidelse, voldsofre, rusmisbrukere eller det er etterlatte etter selvmord. I stedet for å øke driftstøtten direkte, har jeg tatt initiativ til at direktoratet bistår LEVE både med hvordan de kan innrette sitt arbeid og samarbeide med RVTSene, slik at de gjennom det kan hjelpe flere.

Vi har behov for alle gode krefter i arbeidet mot selvmord, for oppgavene er mange og behovet for bruker- og pårøndererfaringer i arbeidet er stort. Det er en utfordring å få til et godt samvirke, slik at vi sørger for økt innsats mot selvmord.

SPØRSMÅL NR. 828

Innlevert 3. februar 2011 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 14. februar 2011 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Regjeringspartiene har tidligere avslått en overordnet debatt om kraftlinjepolitikken. Men i høst skrev Statsråden i svar på spørsmål nr 1569 (2009-2010) fra representanten Solvik-Olsen at "Jeg legger imidlertid opp til å framlegge en sak for Stortinget om de overordnede føringene for den fremtidige utbygging og oppgradering av landets overføringsnett for kraft senere i denne stortingsperioden."»

Vil saken fremmes for Stortinget før sommeren, eventuelt kan statsråden gi et anslag for når det vil skje?»

Svar:

Vi står foran store utfordringer i forsterkning og oppgradering av landets overføringsnett i årene frem-

over. Statnett har i sin nettutviklingsplan fra 2010 ny- og ombygging av omlag 3 500 km kraftledninger.

I etterkant av at jeg fattet vedtak i konsesjonssaken om sentralnettsforsterkning fra Sima til Samnanger, ble det besluttet at fire utvalg skulle foreta en fornyet ekstern gjennomgang. Jeg har nylig mottatt rapportene fra utvalgene. Rapportene inneholder mye nyttig materiale som jeg blant annet vil trekke på i arbeidet med nettpolitikken.

Som vist til i svar på spørsmål nr. 1569 (2009-2010) legger jeg opp til å framlegge en sak for Stortinget om de overordnede føringene for den fremtidige utbygging og oppgradering av overføringsnettet for kraft senere i denne stortingsperioden. Jeg kan ikke på nåværende tidspunkt gå inn på når denne saken vil fremlegges.

SPØRSMÅL NR. 829**Innlevert 3. februar 2011 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 11. februar 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Tollforskriftens § 4-23-5 setter en særnorsk 14-dagersregel som i korte trekk medfører at skip må holde seg utenfor norsk tollområde i minimum 14 dager for å kunne handle tollfritt. Tidligere var det nordisk tollsamarbeid om dette som nå er avsluttet og EU har endret sitt regelverk som får konsekvenser for all skipshandel i EU ettersom leveranser til skip skal anses som eksport. Resultatet er at norske rederier tvinges til å kjøpe proviant i utenlandske havner.

Vil statsråden endre tollforskriften i tråd med utviklingen i EU?»

BEGRUNNELSE:

Norsk skipshandel har de siste årene hatt samme utfordringer som skipsfarten generelt de siste årene. Det har selvsagt ført til en korrigering i antall aktører, med en sterk reduksjon på Østlandet, mens det i det siste har blitt en vekst på Vestlandet og deler av Nord-Norge.

På grunn av 14-dagersregelen har de store off-shorefartøylene som jobber internasjonalt i Nordsjøen sett det som umulig å proviantere i Norge. På de fleste offshorbåter eid av norske rederier er det norsk mannskap. disse båtene ønsker å proviantere i Norge, men regelen medfører at båten i stedet går f.eks. til Glasgow og Amsterdam.

Kaptein eller stuert kan signere på papirer om at skipet skal være ute i 14 dager ettersom slike spesialskip ofte er leid ut til oljeselskaper og dermed, naturlig nok, ofte flyttes på kort varsel der det blir behov for dem. Tilsvarende må skip gå inn i norsk farvann og havn grunnet værforhold, henting av utstyr, vedlikehold, mannskapsskifte eller sykdom. Slike forhold kan medføre at 14-dagersregelen blir brutt. Andre skip frekventerer mellom norsk og utenlandsk havn i rutetrafikk hvor turene gjerne bare tar noen dager.

Norske skipshandlere opplever sterk nedgang i omsetningen og resultatet er at norske rederier tvinges til å kjøpe proviant i utenlandske havner, noe som gir merarbeid for rederier, problemer for skipshandlerne og ingen inntekter til staten.

Praksisen har medført at rederier tar mest mulig av provianteringen i utlandet da de ikke vil ta risikoen med 14-dagersregelen.

Norsk skipsfart og Tollvesenet har felles interesser og det er utviklet et godt og tillitsfullt samarbeid. Likevel opplever nok begge parter at denne regelen gir unødige konflikter uten at jeg kan se at noen parter tjener på at regelen skal fortsette. Etter hva jeg kjenner til har ingen andre land som grenser til Nordsjøen tilsvarende restriksjoner.

Ved å ha like regler som i EU vil reglene oppleves rettferdige, man vil få like spilleregler og forenkle papirflyt og administrasjon hos begge parter.

Mange skip bunkrer drivstoff ved norske raffinerier. da er det et tankekors at det er mer lønnsomt for rederiene å ta proviantering, service og mannskapskifter i f.eks. Amsterdam, Glasgow eller Aberdeen istedenfor samtidig med bunkringen.

På bakgrunn fra ny praksis i EU og naboland så bør statsråden endre forskriften og fjerne 14-dagersregelen.

Svar:

Begrunnelsen for fartøys rett til avgiftsfri proviantering er at forbruket skjer utenfor tollområdet. Vilåret etter tollregelverket om 14 dagers opphold utenfor tollområdet er bl.a. fastsatt ut fra kontrollmessige hensyn. Det er i utgangspunktet ikke ønskelig at fartøy som hovedsakelig befinner seg innenfor tollområdet skal ha adgang til å proviantere avgiftsfrie varer som andre næringsdrivende ellers må skatte av. Vilåret gjelder likt for alle typer fartøy. Fartøy som går til utenlandsk havn, Svalbard eller Jan Mayen kan for øvrig proviantere avgiftsfritt uavhengig av 14-dagersregelen.

Ifølge Toll- og avgiftsdirektoratet er det mottatt en del henvendelser, særlig fra offshore- virksomheten om 14-dagersregelen. Toll- og avgiftsdirektoratet ønsker derfor å vurdere nærmere om regelverket bør endres. Jeg vil kunne komme tilbake til dette når Toll- og avgiftsdirektoratets vurdering foreligger.

SPØRSMÅL NR. 830**Innlevert 3. februar 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 11. februar 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvilket samordnet system som eksisterer der nisjeprodusenter kan henvende seg slik at de kan markedsføre og tilby sine nisjeprodukter innen matvarer til norske forbrukere, herunder tilgang til blant annet offentlige støtte- og tilskuddsordninger samt tilgang til salgsledd, og hvis et slikt samordnet system ikke eksisterer, hva vil statsråden gjøre for å få et slikt system på plass?»

BEGRUNNELSE:

På Internationale Grüne Woche som ble avholdt i Berlin i tidsrommet 21.-30.januar 2011, var Norge representert hovedsaklig gjennom lokale nisjeprodusenter fra hele landet. Mange av de produktene som de tilbydde på messen er til daglig ikke tilgjengelige for oss norske forbrukere. Denne årlige messen er en unik sjanse for disse nisjeprodusentene til å delta samt markedsføre sine matvarer, og i begrenset grad selge disse til oss forbrukere.

Svar:

Jeg er glad for å få dette spørsmålet, for dette er et område vi har arbeidet målrettet med over en lengre periode, og der vi har mange gode virkemidler og tiltak.

Vårt viktigste virkemiddel for å støtte opp om lokalmatprodusenter, har de senere årene vært Verdiskapingsprogrammet for matproduksjon. Hensikten med dette programmet har nettopp vært å motivere til satsing på lokal matkultur og matspesialiteter, og å bidra til å skape nye verdier i primærproduksjonen, herunder å øke lønnsomheten hos små og mellomstore matbedrifter. En evaluering gjennomført av NILF i 2009 viste at 2/3 av bedriftene som hadde fått støtte over verdiskapingsprogrammet opplevde positiv effekt for lønnsomheten, og at prosjektet påvirker produktmangfold, kvalitet og distribusjonsavtaler.

Arbeidet vil framover bli videreført i et nytt utviklingsprogram for matspesialiteter fra norsk landbruk. Innovasjon Norge har koordineringsansvaret for programmet. For 2011 er det over jordbruksavtalen bevilget 62 mill. kr til utviklingsprogrammet. Hovedmålet er fortsatt økt verdiskaping i primærproduksjonen gjennom å bidra til utvikling, produksjon, kommersialisering og salg av norske matspesialiteter. Målgruppen for utviklingsprogrammet er råvareleverandører og gardsmatprodusenter, små og mellomstore næringsmiddelbedrifter, forpliktende produsentsammenslutninger, samt reiselivsbedrifter

som har utviklingsprosjekter i samarbeid med lokalmatprodusenter.

Utfordringene for lokale matprodusenter er så ulike i ulike deler av landet, at en total samordning av satsingen vil være lite fornuftig. Systemene som skal støtte opp om lokalmatprodusentene må derfor bygges nedenfra, men med støtte fra det offentlige. Vi har et bredt spekter av ordninger og prosjekter bedriftene kan gjøre seg nytte av, blant annet for å få hjelp til arbeidet med markedsføring og å finne salgskanaler.

Kompetansetilbud for lokalmatprodusenter blir spesielt vektlagt i det nye lokalmatprogrammet. Det er etablert seks regionale nav som har i oppgave å bidra til at små matbedrifter som produserer mat med særpreg får hjelp på det matfaglige området, og til en viss grad på det forretningsmessige. For å styrke den forretningsmessige siden av arbeidet, er det i år etablert en egen satsing på markedstjenester for lokalmatprodusenter. Gjennom dette prosjektet vil KSL Matmerk tilby produsentene spisskompetanse innen markedsarbeid og markedsadgang.

Det er ikke nødvendigvis slik at lokalmatsalg gjennom dagligvarehandelen er den beste og mest effektive måten å omsette lokale matprodukter på. Gjennom utviklingsprogrammet støttes derfor en rekke prosjekter der det arbeides med å utvikle salgskanaler innenfor ulike markeder. Jeg kunne nevnt mange eksempler, men vil her trekke fram tre.

Bondens marked arrangeres jevnlig i en rekke større byer rundt i landet. Målet med satsingen er å bidra til at flere gårdbrukere kan styrke inntektsgrunnlaget på gården, samtidig som norske forbrukere får nye valgmuligheter. Resultater fra arbeidet med Bondens marked, viser at en del av de produsentene som deltar aktivt på mange av markedsdagene som arrangeres gjennom året, ikke trenger flere salgskanaler enn dette.

Et annet marked med muligheter er hotell og restaurantmarkedet. Over Verdiskapingsprogrammet for mat er det blant annet gitt støtte til hotellkjeden RICA sitt prosjekt "lokalmat på menyen" som ble startet for fire år siden. Hensikten var å styrke det gastronomiske særpreget med sterk forankring i den norske matkulturen. RICA har nå 101 lokale produsenter fra Kirkenes til Grimstad som leverer 598 produkter, kvalitetssikret og plukket ut sammen med KSL Matmerk.

Gjennom Verdiskapingsprogrammet er det også gitt støtte til andelslaget Lokalmat BA som ble stiftet i 2005. Lokalmat BA skal ivareta salgsoppfølging og

distribusjon for lokale matprodusenter, og eierne er små og mellomstore matprodusenter i hele landet. Det er etablert salgsoppfølgingssystem på Østlandet, og Lokalmat BA er nå i full gang med å etablere tilsvarende løsninger for dette i hele Norge. Lokalmat BA kjøper tjenester av TINE SA som leverer distribusjon på kjølevare. Oppfølging av butikker gjøres i fellesskap av Tind Spekevarer, Jakob & Johan Dybvik og Aron Mat.

En særlig utfordring for små matleverandører som ønsker adgang til markedet er knyttet til små volumer og framover vil det i økende grad bli satset på forpliktende produsentsamarbeid der flere bedrifter både samarbeider og konkurrerer med hverandre, gjerne i kontakt med kompetansemiljøer og offentlige aktører. Vi har flere eksempler på at små innovative matmiljøer har lyktes med en slik strategi. Dette gjelder for eksempel Rørosmat, Lofotenmat, Mat fra Toten og Den gylne omvei i Nord-Trøndelag. Jeg mener at det også ligger gode regionale utviklingsmuligheter for små matbedrifter i å samarbeide med SIVAs matinkubatorer, som kan være en viktig koblingsboks og fungere som en del av et lokalt produsentnettverk eller en større regional klynge.

Stiftelsen KSL Matmerk har ansvaret for ordninger og oppgaver som er viktig for norsk matproduksjon generelt og for økt verdiskaping på matområdet

spesielt. For 2011 er det bevilget 46 mill. kr over jordbruksavtalen til KSL Matmerks arbeid. Merkeordningene Spesialitet og den offentlige lovbaserte merkeordningen Beskyttede betegnelser, er spesielt viktige når det gjelder lokal matproduksjon. Her arbeider KSL Matmerk målrettet både gjennom å tilby kompetansetjenester, og for å synliggjøre og markedsføre merkene og produktene for forbrukerne.

Veksten i salget av lokale produkter siste året var på 7,7 prosent, i følge en undersøkelse Nielsen Norge har gjort for KSL Matmerk. Dette er dobbelt så stor vekst som i dagligvarebransjen totalt.

Til sist må jeg tilføye at jeg er glad for at FrP i flere omganger har tatt turen til Berlin for å besøke Norges stand på den store matmessen Grüne Woche. Jeg mener den norske deltakelsen på Grüne Woche er et viktig bidrag til å teste og utvikle markedet for norske mat- og reiselivsprodukter gjennom en generell Norges-profilering og mer spesifikk produktmarkedsføring. Gjennom deltagelsen knytter også produsentene nettverk regionalt. Dette blir fulgt opp og videreutviklet etter at deltagelsen på messen er over. Omsetningen i den norske restauranten på Grüne Woche i Berlin økte i år med 45 prosent, og de norske utstillerne melder også om rekordsalg og svært godt besøk. Totalt 415 000 mennesker besøkte i år Grüne Woche i løpet av de ti dagene messen varte.

SPØRSMÅL NR. 831

Innlevert 4. februar 2011 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 11. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Mener statsråden Helsedirektoratets forslag om avvikling av det regionale kompetansesenteret i Nord-Norge for døvblinde er forenlig med å kunne sikre et faglig forsvarlig og godt tjenestetilbud for denne gruppen i den nordlige landsdelen, og hva vil statsråden gjøre for å ta vare på det solide fagmiljøet som er bygget opp i nord?»

BEGRUNNELSE:

Døvblindesenteret i Nord-Norge ble etablert i 1993 og driftes i dag av Universitetssykehuset Nord-Norge. Bakgrunnen for etableringen av Regionsenteret for døvblinde var HVPU-reformen og det faktum at Nord-Norge hadde få etablerte kompetansemiljøer.

Helsedirektoratet har nå i en rapport foreslått for Helse- og omsorgsdepartementet å utvikle Regionsenteret for døvblinde i Nord-Norge, og at oppfølgingen av alle landets døvblinde skal skje fra ett nasjonalt kompetansesenter for personer med døvblindhet lokalisert i Drammen.

Forslaget fra Helsedirektoratet har skapt stor uro hos dem som vil berøres av en eventuell nedleggelse, for det er vanskelig å forstå hvordan døvblinde i Nord-Norge skal kunne få et like godt tjenestetilbud med den foreslåtte sentraliseringen. Det har tatt nærmere tjue år å få på plass det gode lavterskeltilbudet Nord-Norge i dag har til gruppen døvblinde. Nedbygging av denne kompetansen vil være irreversibel.

Sentralisering av tilbudet til denne gruppen vil bety økt reisebelastning for den døvblinde og økt reisetid for fagpersonell som i dag har viktige rådgiv-

ningsfunksjoner overfor barnehager, skoler og lokalmiljø. Det er vanskelig å forstå hvordan dette viktige arbeidet skal kunne opprettholdes på dagens nivå med ett nasjonalt kompetansesenter.

Svar:

Jeg er kjent med at det en tid har vært usikkerhet i nord omkring fremtiden for senteret for døvblinde i Tromsø, men svaret på spørsmålet om jeg vil sørge for at det ikke blir lagt ned og at det solide fagmiljøet ivaretas, er ja. Det er uaktuelt å legge ned døvblindsenteret i Nord-Norge. Senteret gir et viktig tilbud til en sårbar pasientgruppe.

Helsedirektoratet har på oppdrag fra Helse- og omsorgsdepartementet utredet kompetansesenterfunksjonen for pasienter med sjeldne og lite kjent diagnoser omtalt i rapporten ”Samorganisering av nasjonale kompetansesentre for sjeldne og lite kjente diagnoser og funksjonshemninger”. Det er til sammen 16 kompetansesentre for sjeldne og lite kjente diagnoser og funksjonshemninger. Region-

senteret for døvblinde ved Universitetssykehuset i Nord-Norge er ett av seks kompetansesentre for døvblinde. De øvrige sentrene gir tilbud til over 300 sjeldne tilstander.

I rapporten foreslår Helsedirektoratet en samlet overordnet organisering av kompetansesentrene for sjeldne og lite kjente diagnoser og funksjonshemninger uten fysisk samling av disse. Dette vil muliggjøre større likhet i de ulike enhetenes arbeid og innretning til beste for brukerne. Dessuten vil en slik organisering legge til rette for mer samarbeid mellom enhetene og bidra til mer og bedre forskning på feltet. Departementet mottok rapport 30.11.2010.

Helse- og omsorgsdepartementet arbeider nå med vurdering og oppfølging av rapporten. Departementet har invitert alle sentrene, brukerne og de regionale helseforetakene til møte 24. februar, slik at de kan få komme med sine synspunkter.

Jeg vil derfor igjen understreke at brukerne kan være trygge på at tilbudet til døvblinde i Nord-Norge vil bli opprettholdt.

SPØRSMÅL NR. 832

Innlevert 4. februar 2011 av stortingsrepresentant Jon Georg Dale

Besvart 11. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Kan statsråden garantere at administrasjonen også for eit samla helseforetak i Møre og Romsdal vil ligge innanfor fylkets egne grenser?»

GRUNNGJEVING:

Sunnmørsposten skriv fredag 4. Februar at det i styremøte i Helse Midt-Norge er drøfta muligheita

for å legge ein samla administrasjon for det nye helseforetaket i Møre og Romsdal kan lokaliserast til Stjørdal. Ein debatt om dette vil medføre ytterlegare uro i sjukehusa i Møre og Romsdal.

Svar:

Ja.

SPØRSMÅL NR. 833**Innlevert 4. februar 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 14. februar 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I NRK Dagsrevyen 30.1.11. ble det hevdet at Helsedirektoratet vil ha vurdert en strengere arbeidsmiljølov slik at bedriftene skal få en plikt til å tilby trening. Reportasjen var interessant både med hensyn til hvem man når og hvor mange man når gjennom fellesopplegg. Det synes klart at det må tenke nytt for å nå de inaktive. Det må være bedre å bruke gulrot enn pisk for å møte utfordringene.

Vil finansministeren nå vurdere å endre skattereglene slik at bedriftene kan tilby fleksible opplegg som alle bedrifter kan tilby?»

BEGRUNNELSE:

Finansministeren har tidligere avvist å se på skattereglene for bedrifters tilbud av trening til ansatte (dok 15:403 (2009-2010)). Helsedirektoratets utsagn på Dagsrevyen og et generelt fokus mot den store helseutfordringen inaktivitet er, antyder at myndighetene har tanker om å bruke kraftige virkemidler for å få endringer. Mange bedrifter er imidlertid bevisste, men det kan være lite tvil om at dagens skattesystem gir større bedrifter helt andre muligheter enn små og det er lite rom for tilpassede opplegg for den enkelte.

Reportasjen i NRK Dagsrevyen var interessant, fordi den avsløret - ikke overraskende - at man først og fremst når den delen av bedriftens ansatte som allerede er aktive gjennom fellestiltak i bedriften. Eksemplet kom fra KLP. Svært få bedrifter har samme mulighet til både å tilby og utvikle et tilsvarende tilbud for sine ansatte. Bedriften skal ha over et visst minimum av ansatte for i det hele tatt å kunne investere i egne opplegg.

Den sentrale utfordring er hvordan man kan nå de man først og fremst ønsker å nå og som helsepolitisk er det som bekymrer, nemlig den delen av de ansatte som lever et kritisk inaktivt liv. En skal ikke utelukke at det i blant disse er noen som absolutt ikke vil, men svært mange kan også trenge helt individuelle tilpasninger og oppfølging for å komme i gang. Jeg vil tro at fellesopplegg for mange av disse snarere virker avskrekkende enn tiltrekkende. For mange som sliter med å komme i gang, vil mange av fellestiltakene snarere kunne virke stigmatiserende og demotiverende enn som en kilde til inspirasjon. Behovet for fleksibilitet, tilpasning og utforming i tråd med den enkeltes behov bør være åpenbart.

De aller fleste små bedrifter kan ikke tilby eller forsvare å investere i egne treningsrom og egne instruktører. Individuelle tilbud gjennom avtaler med

idrettslag og treningsentra er da alternativet. Dette er en svært sentralt helsepolitisk utfordring. Finansministeren bør vurdere om ikke skattereglene kan tilpasses dagens utfordring bedre enn det er i dag.

Svar:

Jeg vil først presisere at jeg ikke på noe tidspunkt har avvist å vurdere om det bør gjøres endringer i skattereglene for trening mv. finansiert av arbeidsgiver. Tvert i mot har jeg ved flere anledninger vurdert dette grundig. Min konklusjon etter disse vurderingene har imidlertid vært, og er fortsatt, at det ikke er hensiktsmessig å endre skattereglene på dette området.

Mitt utgangspunkt er at omfanget av fysisk aktivitet er noe den enkelte bør finne ut av etter egen fri vilje, ut fra en erkjennelse om de positive virkningene dette vil ha for personlig livskvalitet i vid forstand.

Det er likevel ingen tvil om at den enkeltes helsestilstand også har en side mot arbeidslivet, og samfunnet mer generelt. Best mulig helse bør således være en felles målsetning både for den enkelte, for dennes arbeidsgiver og for samfunnet. Det er derfor naturlig, og positivt, at mange arbeidsgivere ser etter muligheter for å legge til rette for at de ansatte kan øke omfanget av fysisk aktivitet. Tilsvarende vil det være hensiktsmessig for det offentlige å fremme befolkningens helse gjennom aktivitetsfremmende tiltak. Større vekt på forebyggende helsearbeid vil kunne gi oss betydelige samfunnsmessige gevinster. Dette kan gjøres både på individuelt plan og på generelt plan. Således vil eksempelvis informasjonsarbeid, tilrettelegging av anlegg og områder for trening og friluftsliv mv. kunne bidra til økt aktivitetsnivå generelt, mens det kan være hensiktsmessig med mer konkrete og målrettede tiltak for visse grupper. Den offentlige innsatsen rettes inn mot frivillig sektor generelt, og idretten spesielt er blitt betydelig styrket av denne regjeringen. Det offentlige innsats og ressurser på dette området bør derfor først og fremst skje gjennom direkte tiltak, og ikke i form av skattestimulans som er avhengig av arbeidsgivers ressurser og prioriteringer.

Videre mener jeg at det er tungtveiende grunner til ikke å bruke skattesystemet som et virkemiddel i denne sammenheng. Dette har jeg redegjort for på en utførlig måte i mitt svar av 11. januar 2010 på skriftlig spørsmål nr. 403 (2009-2010). For ordens skyld følger dette svaret vedlagt.

SPØRSMÅL NR. 834**Innlevert 4. februar 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 15. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Jeg viser til Fredrikstad Blad tirsdag 27. januar og torsdag 3. februar hvor det fremgår at løfteanordningen ved Fredrikstad jernbanestasjon fremdeles ikke fungerer. Løfteanordningen tåler ikke minusgrader, og er derfor ikke egnet for norske forhold.

Vil statsråden nå sørge for at det blir installert en heis som på en trygg måte kan sikre tilgjengelighet ved Fredrikstad stasjon?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser også til mitt spørsmål Dokument nr. 15:571 (2010-2011) fra 16.12.2010. I svaret jeg mottok skriver statsråden at arbeidet med å rehabilitere heisene var beregnet å være ferdig i løpet av desember i fjor. Dette var veldig gledelig, og enda mer positivt var det å lese at problemet var løst allerede før jul. Gleden var imidlertid kortvarig. Den såkalte personheisen ved Fredrikstad jernbanestasjon har vært en probleminnretning siden den ble installert, og er det fortsatt. En av årsakene til problemene er at det aldri ble installert heis, men en løfteplattform som ikke fungerer i minusgrader. Årsaken var at økonomien ikke tillot en bedre løsning. Jernbaneverket beklager driftsproblemene og jobber med saken, men nå må dette problemet løses på en måte som sikrer de

som ikke kan benytte trappene et stabilt og sikkert alternativ. Fredrikstad er landets 6. største by og har mange togreisende. Mange med nedsatt gangfunksjon kvier seg for å benytte toget, da de ikke vet hvordan forhold de møter på stasjonen. Det må legges stor vekt på at stasjonene er trygge og mest mulig tilgjengelige for alle brukergrupper, noe også statsråden selv skriver i sitt forrige svar, men da må kvalitet sikres når det installeres heiser eller løfteanordninger på stasjonene. Jeg håper nå at tiltakene som blir iverksatt er av en mer varig karakter.

Svar:

For å sikre god tilgjengelighet for alle reisende ble heisinnretningen på Fredrikstad stasjon utbedret i fjor høst. Jernbaneverket har orientert meg om at disse utbedringsarbeidene beklageligvis ikke har gitt den forventede bedringen i tilgjengeligheten ved stasjonen. Etaten er derfor i gang med å finne et alternativ til dagens heisinnretning.

Inntil en permanent og tilfredsstillende løsning er på plass, vil Jernbaneverket forsøke å dekke tilgjengelighetsbehovet på Fredrikstad stasjon gjennom et midlertidig tilbud om assistanse til personer med redusert mobilitet.

SPØRSMÅL NR. 835**Innlevert 4. februar 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 14. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til oppslag i Porsgrunns Dagblad 18. januar, hvor det fremkommer at kommunen skal gjennomføre drastiske kutt i tilbudet til blant annet funksjonshemmede. Rådet for funksjonshemmede mener dette kan medføre lovbrudd.

Er statsråden tilfreds med situasjonen for funksjonshemmede og eldre pleietrengende i Porsgrunn, og hva vil hun eventuelt gjøre for å sikre at mottakere av lovfestede tjenester får dette i henhold til gjeldende lover og regler?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til oppslag i Porsgrunns Dagblad 18. januar, hvor det fremkommer at kommunen skal gjennomføre drastiske kutt i tilbudet til blant annet funksjonshemmede, eldre pleietrengende, og ungdom. Bare innenfor Helse og omsorgsområdet skal kommunen frem til 2014 kutte nesten 30 millioner kroner.

Jeg er derfor bekymret for tilbudet til disse gruppene i Porsgrunn, og mener det er all grunn for statsråden til å se på denne saken.

Det er, slik jeg ser det, viktig at kommunene settes i stand til å levere de tjenestene de er pålagt gjennom loven, spesielt gjelder dette for de berørte gruppene i denne saken.

Det bes derfor om svar på hva Statsråden vil foreta seg for å sikre et godt helse- og omsorgsvesen for innbyggerne i Porsgrunn. Samt hvilke konsekvenser og rettigheter brukerne har, dersom kommunen ikke tilbyr de tjenester man har krav på gjennom lovverket.

Svar:

Innledningsvis har jeg lyst til å understreke at det er kommunene som har ansvaret for å yte nødvendige helse- og omsorgstjenester til sine innbyggere. Dette er begrunnet i at det er kommunene som kjenner brukerne og deres behov best, og at kommunene står nærmest til å bygge opp et tilbud ut fra lokale forhold og behov. Jeg vil i denne sammenheng vise til at norske kommuner er selvstendige rettssubjekter. Dette innebærer at departementet eller jeg som helse- og omsorgsminister ikke har myndighet til å instruere den enkelte kommune uten hjemmel i lov.

Det følger imidlertid av bestemmelsene i kommunehelsetjenesteloven og sosialtjenesteloven at henholdsvis Helsetilsynet i fylket og Fylkesmannen skal føre tilsyn med kommunens helse- og omsorgstjenester. Dersom virksomheten drives på en måte som kan ha skadelige følger for tjenestemottaker eller på annen måte er uheldig eller uforvarlig, kan tilsynsmyndigheten gi pålegg om å rette opp forholdet.

Vi har en lovgivning som gir alle borgerne i dette landet rett til et forsvarlig helse- og sosialtilbud. Kommunene kan ikke foreta kutt som medfører at de lovpålagte pliktene til å yte forsvarlige tjenester ikke overholdes.

Dersom kommunene ikke oppfyller lovkravene, bør brukerne klage til Fylkesmannen/ Helsetilsynet i fylket. Tilsynsmyndigheten skal også på eget initiativ og uavhengig av enkeltklager overvåke helse- og sosialtjenestene og påse at borgerne får forsvarlige tjenestetilbud. Dette innebærer at når tilsynsmyndigheten mottar informasjon om hendelser, situasjoner eller forhold som innebærer mulig svikt i tjenesten, skal tilsynsmyndigheten vurdere om det er grunnlag for videre undersøkelse og oppfølging. Informasjonen om mulig svikt kan komme fra mennesker som har søkt eller som mottar tjenester eller stønader, representant for disse, pasient- og brukerombud, media eller andre.

For noen personer kan det av forskjellige grunner være vanskelig å finne ut av hvilke rettigheter de har og å fremme klage. Blant annet derfor er det i alle fylker opprettet et eget pasient- og brukerombud. Pasient- og brukerombudet skal arbeide for å ivareta pasientens og brukerens behov, interesser og rettssikkerhet overfor helsetjenesten og sosialtjenesten, og for å bedre kvaliteten i tjenestene. Pasient- og brukerombudet yter gratis bistand til den enkelte pasient og bruker i form av å bistå denne i kontakten med tjenesten og eventuelt bistå ved utforming av klage. Pasient- og brukerombudet har egen nettside, og kan nås over telefon, e-post og brev.

Regjeringen arbeider, som representanten Bård Hoksrud er kjent med, med forslag til ny kommunal helse- og omsorgslov. Vi har også i dette arbeidet et sterkt fokus på at regelverket skal være så entydig og helhetlig som mulig og klart å forholde seg til, både for brukerne/pasientene og kommunen.

SPØRSMÅL NR. 836

Innlevert 4. februar 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 10. februar 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«I delrapporten ”Nasjonal Transportplan 2014–2023 Utredningsfasen – byområdene” tas det til orde for en fortettingsstrategi i byene for å redusere omfanget av transport. Samtidig vanskeliggjøres bygging av effektive og miljøvennlige urbane boliger i høyhus av et rigid regelverk og mange offentlige instanser med innsigelsesrett, bla Riksantikvaren.

Hva vil statsråden gjøre for å forenkle dagens regelverk slik at den enkelte kommune kan åpne for økt arealutnyttelse i tråd med regjeringens egne målsetninger?»

Svar:

Jeg mener at regelverket etter den nye plan- og bygningsloven er godt egnet for å gjennomføre regje-

ringens mål om økt arealutnyttelse i byer og tettsteder. Regelverket bygger på et samspill mellom kommunen som planmyndighet, og statlige og regionale myndigheter som skal ivareta nasjonale og regionale interesser. Dersom kommunen ikke i tilstrekkelig grad ivaretar slike hensyn gjennom planene, skal statlige eller regionale myndigheter fremme innsigelse. I de aller fleste tilfeller vil en innsigelse utløse prosesser som fører til at saken blir løst, og kommunen kan vedta et omforent planforslag. De sakene som ikke blir løst lokalt, sendes meg til avgjørelse. Dette gir en sikkerhet for at nasjonal politikk ivaretas i planprosessene, samtidig som det er et mål at flest mulig planer avgjøres lokalt.

Dette systemet er en effektiv måte å løse ofte komplekse spørsmål på, for eksempel i byutviklingen

der avveining mellom fortetting og hensyn til kulturminner står sentralt. Gjennom planprosessen søker en å finne løsninger som ivaretar både høy tetthet, viktige by- og miljøkvaliteter og sikrer historiske sammenhenger. Her kan en avdekke om høyhus er et rett svar eller om utbygging må skje med en annen bebyggelsesstruktur. Dette må vurderes ut fra det enkelte steds forutsetninger. Denne prosessen kan være krevende, men i de fleste tilfellene kommer partene fram til gode, omforente løsninger.

Jeg ser ikke behov for regelendring, men er oppatt av at praktiseringen av regelverket blir best mulig. Departementet arbeider derfor med omfattende veilednings- og opplæringsarbeid knyttet til den nye plan- og bygningsloven.

SPØRSMÅL NR. 837

Innlevert 4. februar 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 18. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Mange pasienter har store utgifter i forbindelse med ulike behandlinger, men utgifter til behandling gir bare rett til særfradrag dersom det offentlige ikke har et tilsvarende tilbud, og det oppsøkte behandlingstilbudet anses faglig forsvarlig.

Hvor i det offentlige helsevesen kan pasienter få behandling av kiropraktor, og anser statsråden denne behandlingsformen som faglig forsvarlig?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til mitt spørsmål nr. 770 til finansministeren. Han svarer at hvorvidt disse vilkårene er oppfylt, må avgjøres konkret i den enkelte sak. Jeg har fått mange henvendelser fra pasienter som tidligere har fått fradrag for høye utgifter i forbindelse med ulike behandlingstilbud som ikke finnes innenfor begrepet "den offentlige tjenesten". Det har skjedd en endring av praksis, og mange pasienter får nå avslag når de søker om særfradrag for behandlingstyper de ikke får innenfor den offentlige tjenesten. I mitt spørsmål har jeg tatt opp kiropraktorbehandling, men jeg har også fått henvendelse fra pasienter som må gå til naprapat for å få en behandling som hjelper. Kiropraktikk og naprapati er også to ulike behandlingsformer selv om en del teknikker som benyttes er like. Muskel- og skjelettlidelser er utbredt, og pasientene

må finne den behandlingsformen som hjelper dem. For mange betyr det at de må gå til kiropraktor eller en naprapat.

I skattelovens § 6-83 2. ledd, stå følgende:

”Kostnader ved behandling, pleie eller opphold i institusjon eller hos privatpraktiserende helsepersonell utenfor offentlig norsk helse- og sosialvesen, gir bare rett til særfradrag dersom tilsvarende behandling, pleie eller opphold ikke tilbys av offentlig norsk helse- og sosialvesen og helsemyndighetene vurderer det oppsøkte helsetilbud som faglig forsvarlig. Departementet avgjør om vilkårene i dette ledd er oppfylt i det enkelte tilfelle og kan bestemme hva som skal regnes som offentlig helsevesen”

Jeg antar at helsemyndighetene vurderer kiropraktorbehandling som faglig forsvarlig, siden de bl.a. har sykmeldingsrett og henvisningsrett. Jeg kan heller ikke se at kiropraktorbehandling kan erstattes av annen type behandling som er å finne innen det offentlige helsevesenet i dag, likevel får pasientene avslag på fradrag. Når det gjelder naprapater så er de en del av det offentlige helsevesenet både i Sverige og i Finland, og det har også kommet studier som beviser god effekt av behandlingen. Etter hva jeg kjenner til anses også denne behandlingsformen som forsvarlig, og i Finland er det også et offentlig utdanningstilbud. For pasientene er det viktig å benytte den type behandling som lindrer eller fjerner smerten eller syk-

dommen, og da er det positivt at det finnes alternativer. Fysioterapeuter og manuellterapeuter kan hjelpe mange, men det er også mange som må benytte enten kiropraktor eller en naprapat for å bli bedre. Jeg finner det derfor underlig at disse behandlingsformene ikke lenger skal kunne gi særfradrag, noe som vil føre til mange ikke lenger kan benytte det behandlingsalternativet som hjelper.

Svar:

Jeg viser til finansministerens svar av 2. februar 2011 vedrørende spørsmål om særfradrag for utgifter til kiropraktorbehandling. Særfradragsordningen er forankret i skatteloven, som er et regelverk under Finansdepartementet. Jeg vil derfor ikke gå inn på ordningen, men begrense mitt svar til følgende spørsmål fra representanten Giltun: Hvor i det offentlige helsevesen kan pasienter få behandling av kiropraktor, og anser statsråden denne behandlingsformen som faglig forsvarlig?

I 1989 fikk kiropraktorer autorisasjon som helsepersonell med et selvstendig behandleransvar på lik linje med leger, tannleger og fysioterapeuter. I dag er de en av 29 ulike helsepersonellgrupper som er registrert i helsepersonellregisteret. Formålet med krav

om autorisasjon er å sikre et minimum av kvalifikasjoner hos vedkommende behandler. Dette gir pasientene forutsigbarhet og trygghet. Kiropraktikk er imidlertid ikke en lovpålagt tjeneste i kommunehelsetjenesteloven eller i spesialisthelsetjenesteloven. Flertallet av kiropraktorene i Norge arbeider som private tjenesteytere. Disse driver praksis i en rekke av landets kommuner. Noen få kiropraktorer er ansatt ved offentlige sykehus.

Kiropraktorene som driver privat praksis driver sin virksomhet uten avtale med det offentlige. De kan fritt fastsette prisen for behandlingen, med de begrensninger som følger av forbudet mot urimelig pris i forhold til pristiltaksloven. Pasienten får imidlertid stønad til dekning av deler av utgiftene etter folketrygdloven § 5-9.

Jeg legger til grunn at kiropraktorer, i likhet med andre autoriserte helsepersonellgrupper, driver faglig forsvarlig virksomhet i henhold til bestemmelsene i helsepersonelloven kapittel 2. I tråd med forskrift om internkontroll i sosial- og helsetjenesten skal kiropraktorer iverksette systematiske tiltak som skal sikre at virksomhetens aktiviteter planlegges, organiseres, utføres og vedlikeholdes i samsvar med krav fastsatt i, eller i medhold av, helselovgivningen.

SPØRSMÅL NR. 838

Innlevert 4. februar 2011 av stortingsrepresentant Sylvi Graham

Besvart 14. februar 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Riksrevisjonen har i Dokument 3:5 (2010 - 2011) kritisert Nav for at det avholdes for få dialogmøter (dialogmøte 2) for langtidssykmeldte. I Stortingets spørretime 2. februar 2011 ble statsråden utfordret på konkrete måltall for gjennomførte dialogmøter i 2011. Til dette var svaret: "Det konkrete måltallet skal jeg eventuelt komme tilbake til senere."»

Når og på hvilken måte skal statsråden komme tilbake til Stortinget med slike måltall?»

Svar:

Jeg viser til at kontroll- og konstitusjonskomiteen har stilt spørsmål om blant annet samme problemstilling i sitt brev av 3. februar 2011.

Jeg vil derfor komme tilbake til denne problemstillingen i mitt svar til Kontroll- og konstitusjonskomiteen.

SPØRSMÅL NR. 839**Innlevert 4. februar 2011 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 15. februar 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I februar 2010 fastslo Høyesterett at Stiftelsen Utleieboliger i Alta er omfattet av momskompensasjonslovens virkeområde. I etterkant har Skattedirektoratet tolket dommen innsnevrende med den konsekvens at flere private og ideelle virksomheter med boliger med helse eller sosiale formål har mistet momskompensasjon. Det rammer bl.a. Borettslaget Per Skreddersvei og Løvetanntunet AS i Bærum.

Vil statsråden rydde opp og sikre likebehandling slik at kommuner, ideelle og private likebehandles ift. mva-kompensasjon?»

BEGRUNNELSE:

Borettslaget Per Skredders vei er et tilbud til 12 beboere som er psykisk utviklingshemmede med behov for tilrettelagt botilbud. Den utleietjenesten som Borettslaget driver er en integrert del av det tilbudet kommunen må gi for å etterleve sine plikter. Kommunens betjening knyttet til boligene sysselsetter over 20 årsverk fordelt på ca. 35 ansatte i hel- eller deltidsstillinger. Borettslaget har inngått avtale med Bærum kommune som gir kommunen styringen med brukerne av boligene.

Borettslagets tilbud åpnet i 2007, og de fikk momskompensasjon fra starten av byggeprosessen. Denne ble imidlertid stilt i bero i 2008 i påvente av dommen fra Alta.

Skattedirektoratets innsnevrende tolkning av dommen virker komplett uforståelig. I Høyesteretts dom ble det lagt til grunn at kompensasjonsretten for private etter § 2 første ledd bokstav c ikke bare skal motvirke konkurransevridning, men også bidra til en rasjonell og smidig organisering av kommunens helse- og sosialtjenester ut fra den enkelte kommunes behov og prioriteringer.

Skattedirektoratet har i sin tolkning utelatt borettslag.

Dette kan ikke være i tråd med Høyesteretts understrekning av at virksomheter må behandles likt uavhengig av eierstruktur eller organisering.

Svar:

Den generelle merverdiavgiftskompensasjonsordningen for kommunesektoren, hjemlet i lov 12. desember 2003 nr. 12 om kompensasjon av merverdiavgift for kommuner, fylkeskommuner mv, gjelder i hovedsak for kommunesektoren.

Formålet med kompensasjonsordningen er å nøy-

tralisere de konkurransevridninger merverdiavgiften kan gi opphav til når kommunene står ovenfor valget mellom å produsere avgiftspliktige tjenester selv (uten avgift) eller å kjøpe tjenestene fra private aktører (med avgift). Ordningen er finansiert av kommunene selv ved at de er trukket i de statlige overføringene tilsvarende omfanget av ordningen. Ordningen er dermed provenynøytral for staten. For å motvirke nye konkurransevridninger som kompensasjonsordningen kan medføre er også enkelte private aktører omfattet av ordningen. Det er de private og ideelle virksomhetene som produserer helse-, sosial- eller undervisningstjenester som kommunen har et lovpålagt ansvar for, som er omfattet.

I Høyesteretts dom 19. februar 2010 om Stiftelsen Utleieboliger Alta var det spørsmål om det forelå rett til kompensasjon for en stiftelse som kun sto for oppføring/utleie av omsorgsboliger, mens kommunen sto for ytelsen av omsorgstjenestene til beboerne. Høyesterett kom til at det forelå rett til kompensasjon for stiftelsen på bakgrunn av at kommunen og stiftelsen ble ansett å yte den lovpålagte tjenesten i samvirke. Avgiftsmyndighetene har lagt denne rettsoppfatningen til grunn, og har nærmere presisert sin forståelse av rettstilstanden etter Høyesteretts dom i Skattedirektoratets brev 7. juni 2010 til skattekontorene.

Avgiftsmyndighetene legger etter Høyesteretts dom til grunn at en privat virksomhet kan ytes kompensasjon ved utleie av visse boliger, men det er et vilkår at utleietjenesten kan anses å være en integrert del av det tilbudet kommunen gir for å etterleve sine plikter, der botilbud og hjelpe- og omsorgstiltak utgjør et nødvendig hele. Det foreligger rett til kompensasjon fordi det helhetlige tilbudet fra kommunen (hjemmehjelpstjenestene) og den private virksomheten (utleien) skjer innenfor rammen av kommunens plikter, idet alternativet ville vært institusjonsplass. Tilbud som ikke er noen integrert del av et lovpålagt heldøgns omsorgstilbud, eksempelvis utleie til vanskeligstilte personer som ikke har inntekter til å skaffe egen bolig, vil dermed falle utenfor kompensasjonsloven. Det samme gjelder private som bygger sin egen bolig og tingsrettslige sameier hvor man eier en ideell andel av bygget med særskilt borettil hver sin del. I slike tilfeller vil heller ikke en kommune innvilge noe botilbud som alternativ til institusjonsplass.

I Skattedirektoratets skriv av 7. juni 2010 er det lagt til grunn at når andelshavere tegner seg med andel i borettslag, skaffer de seg borettil i borettslaget,

uten at dette samtidig må medføre at borettslaget anses å utføre en lovpålagt oppgave. Som nevnt er dette et krav etter kompensasjonsloven for at private tjenesteytere skal ha rett til kompensasjon.

Det vil bero på en konkret vurdering hvorvidt et borettslag kan anses å utføre en lovpålagt tjeneste som gir rett til kompensasjon. En andelshavers tegning av andel i borettslag kan være parallell med sameieres aktivitet med å skaffe seg egen bolig, men er en annen måte å organisere eierskap til boligen på. Borettslaget vil i disse tilfellene ikke være omfattet av kompensasjonslovens virkeområde. Et borettslag kan imidlertid innenfor visse grenser leie ut boliger uten å komme i strid med formålet til borettslaget.

Borettslagets utleie av tilrettelagte boliger til brukere som er innvilget lovpålagte hjemmebaserte tjenester med tilhørende rett til bolig av kommunen, kan i et slikt tilfelle bli kompensasjonsberettiget.

Sakene som er vist til i spørsmålet vedrørende Løvetanntunet AS og borettslaget Per Skredders vei er begge under behandling hos avgiftsmyndighetene. Jeg ber derfor om forståelse for at jeg ikke vil kommentere disse konkrete tilfellene.

Jeg er ellers kjent med at spørsmål om et sameies rett til kompensasjon er til behandling i domstolene. Ved rettskraftig dom vil domstolens rettsoppfatning selvsagt bli lagt til grunn av avgiftsmyndighetene.

SPØRSMÅL NR. 840

Innlevert 4. februar 2011 av stortingsrepresentant Nikolai Astrup

Besvart 17. februar 2011 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«EU vil fremme Energy Roadmap 2050 i annet halvår 2011. Kommisjonen ber om innspill til veikartet innen 7. mars 2011.

Kan statsråden bekrefte at Norge vil levere innspill til EUs energiveikart innen fristen 7. mars, og kan han gjøre rede for hovedpunktene i disse innspillene?»

BEGRUNNELSE:

EUs fremtidige energipolitikk vil ha stor betydning for vår nasjonale energipolitikk og de strategiske valgene vi skal fatte i Norge i tiden fremover.

Svar:

Fra norsk side følger vi utviklingen av EUs energistrategi ut fra to ståsteder:

For det første er Norge en viktig leverandør av energi og handelspartner til EU når det gjelder naturgass, elektrisitet og olje. Vi er en integrert del av EUs marked og det regionale nordiske elektrisitetsmarked. Jeg har en god løpende dialog med EU-kommisjonen.

For det andre er Norge gjennom EØS-avtalen forpliktet til å ta inn i avtalen relevant lovgivning på energiområdet. Overordnede vedtak kan i neste omgang lede til at nye forslag til direktiver og forordninger blir gjenstand for forhandlinger i EU-systemet. Jeg ser det som en stor fordel at vi er tidlig ute når det gjelder å påvirke EU-prosesser.

Fra norsk side har vi en svært god dialog med EUs institusjoner. Det er jevnlig møter med Energi-kommissæren, det er bred kontakt på embets- og ekspertnivå med Kommisjonens energidirektorat (DG Energi). Norge har i den senere tid også blitt invitert til de uformelle energiministermøter.

Jeg vil også påpeke at vi ble invitert av president Rompuys kabinett og rådssekretariatet i forkant av EU-toppmøtet den 4. februar hvor det ble gitt uttrykk for norske standpunkter til den aktuelle energistrategidiskusjon i EU. I tillegg har vi fra norsk side på embetsplan blitt jevnlig oppdatert fra EU-kommisjonen om den pågående energipolitikk utvikling internt i EU.

Det pågår nå en bred energidiskusjon i EU om energipolitiske veivalg. I Kommisjonens meddelelse om Energy 2020 ble det også pekt på et behov for et perspektiv som går lengre enn 2020. Et energiveikart frem mot 2050 ("Energy Roadmap 2050") ble signalisert allerede i Energy Strategy 2020 fra Kommisjon den 10.11.2010. I konklusjonene fra Det Europeiske Råd den 4. februar i år ble et lengre perspektiv gjennom en lavkarbonstrategi mot 2050, som et rammeverk for langsiktige satsninger innen energi og relaterte sektorer, adressert. Det er signalisert at Det Europeiske Råd (EU-toppmøtene) vil følge utviklingen på dette området tett.

Kommisjonen har nå satt i gang en konsultasjonsprosedyre i forhold til innholdet i et slikt veikart mot 2050. Det er vanlig at Kommisjonen i sitt arbeid

inviterer til en bred dialog om saker en planlegger fremlagt. Aktuelle innspill hentes nå blant annet inn gjennom en åpen elektronisk konsultasjon med frist 7. mars 2011. I april er det planen at Kommisjonen vil legge frem et dokument som oppsummerer de temaer som vil tenkes dekket i veikartet som kommer senere i 2011.

Når det gjelder EUs energiministre vil de nå høres gjennom de regulære og uformelle energiministtermøter. Det ungarske EU-formannskapet har signalisert at de vil ha veikart 2050 (Energy Road Map 2050) opp som hovedsak på det uformelle energiministtermøte 2-3. mai då.. Norge er invitert til dette møte og vi har dermed mulighet til å komme i inngrep med prosessen og gi uttrykk for norske synspunkter på dette møtet. Det vil være svært nyttig for meg å kunne gi uttrykk for norske synspunkter her.

Fra norsk side har vi lagt stor vekt på en aktiv profil i forhold til de energipolitiske prosesser som nå pågår i EU. Dette ble vektlagt i svaret til interpellasjon fra representanten Astrup i Stortinget den 17. januar då..

Jeg vil løpende vurdere hvilket tidspunkt som er best egnet til å komme med innspill i forhold til energiperspektivet til EU mot 2050. Det kan være grunn til å se nærmere på hva som vil være den konkrete drøftelse av denne saken mellom EUs energiministre den 2.-3. mai i år. Her vil en ha den første politiske meningsutveksling internt i EU om innholdet i et energiveikart for EU mot 2050. Norske innspill må uansett nyanseres og justeres i løpet av 2011 gjennom de aktuelle møter og ny dokumentasjon som vil foreligge i 2011. De synspunkter som ble spilt inn i forkant av toppmøtet den 4. februar vil likevel være relevante momenter i forhold til de mer langsiktige perspektiver EU vil drøfte mot 2050.

Vi er opptatt av følgende hovedområder i en fremtidig EU drøftelse av temaer mot 2050. Et svært

viktig tema er naturgassens rolle i EUs fremtidige energimiks. Videre er vi opptatt av et godt fungerende og integrert energimarked for elektrisitet og naturgass både regionalt og på EU-nivå. Innen fornybar energi vil vi fra norsk side delta i drøftelser av behovet for modernisering av infrastruktur som følge av behovet for å absorbere mer fornybar energi. De mer langsiktige utfordringer innen offshore vind og samspillet mellom regulerbar vannkraft med mer uregulerbar fornybar energi vil bli gjenstand for drøftelser i gjennomføring av EUs energistrategi. Vi kan forvente at Kommisjonen vil legge stor vekt på energieffektivisering både i den bebudede handlingsplanen for energieffektivisering våren 2011 og i Energy Roadmap 2050. Dette er ”vinn – vinn” politikk” når det gjelder forsyningssikkerhet, miljø og økonomi både i Norge og i EU. Vi følger samtidig opp EØS aktuelle direktiver innen energieffektivisering. Det fremgår nå mer tydelig fra Kommisjonen at teknologi og FoU-satsningen til EU bør være en mer integrert del av energistrategien mot en lavkarbonøkonomi. Fra norsk side deltar vi aktivt i en rekke av teknologinitiativene under den strategiske energiteknologiplan. CO₂-fangst og lagring (CCS) er i denne sammenheng et av flere viktige tiltak i EUs energi- og klimapolitikk og et av satsingsområdene i EUs energistrategi frem mot 2020.

Jeg tror mange av de sentrale prioriteringer som EU-kommisjonen allerede har foreslått i Energy Strategy 2020 og som er gjengitt i konklusjoner fra EU-toppmøtet den 4.2. då. kan spille godt sammen med våre fremtidige langsiktige nasjonale veivalg og norske visjoner. Vi vil bruke alle relevante kanaler for å påvirke prosesser, inkludert vår dialog med EUs ulike organer, sentrale medlemsland i EU og i de regulære EØS-prosesser. Jeg legger stor vekt på å drøfte EUs strategiske veivalg mot 2050.

SPØRSMÅL NR. 841

Innlevert 4. februar 2011 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 14. februar 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Kan finansministeren vise utregningene i stolpediagrammet presentert i pressemelding fra Finansdepartementet av 2. februar 2011, samt angi for hvilke inntektsintervaller de ulike desilene i diagrammet gjelder?»

BEGRUNNELSE:

2. februar 2011 offentliggjorde Finansdepartementet en pressemelding der man hevder at skattenivået i Norge er 38 pst. i gjennomsnitt av husholdningenes bruttoinntekt, fordelt på 25 pst. skatt og 13 pst. på avgifter. Stolpediagrammet man dokumenterer

dette med er også vist i Prop. 1 LS (2010-2011). Finansdepartementet angir ikke i detalj hvordan man har regnet seg frem til disse tallene, og stolpediagrammet viser desiler og ikke inntektsintervaller. Jeg ber derfor om at utregningene for hver stolpe vises spesifisert på skatter og avgifter slik at disse kan etterkontrolleres, samt at man angir inntektsintervaller i diagrammet.

Svar:

I Prop. 1 LS (2010-2011) Skatter og avgifter 2011 presenterer Finansdepartementet fordelingsvirkningene av skattesystemet. Beregningene er utført på Statistisk sentralbyrås skattemodeller LOTTE-Skatt og LOTTE-Konsum.

Tabell 6.1 i Prop. 1 LS (2010-2011) viser gjennomsnittlig skatt i ulike intervaller for bruttoinntekt (korrigert versjon i retdebrev av 26.10.2010). I denne beregningen er trygdeavgiften, skatten på alminnelig inntekt, toppskatt og formuesskatt inkludert. Beregningen viser at skattebelastningen varierer over inntektsfordelingen. Personer med inntekt under 150 000 har i gjennomsnitt en skatt på 6,0 pst. av bruttoinntekten mens personer med en inntekt over 3 mill. har i gjennomsnitt en skatt på 41,9 pst. av bruttoinntekten. I gjennomsnitt for alle personer er skatten 24,8 pst. av bruttoinntekten.

Tabell 6.1 Gjennomsnittlig endring i skatt i ulike intervaller for bruttoinntekt. I Skatteopplegget for 2011 sammenlignet med lønnsjusterte 2010-regler (referansesystemet). Alle personer 17 år og eldre. Kroner

Bruttoinntekt. 1000-kroner	Antall	Gjennomsnittlig skatt i referansesystemet for 2010	Gjennom-snittlig endring i skatt med forslaget	Gjennomsnittlig skatt med forslaget. Prosent
0 – 150	562 000	5 700	-1 200	6,0
150 – 200	350 800	16 100	-2 700	7,6
200 – 250	352 900	29 700	-1 300	12,6
250 – 300	345 600	47 400	-500	17,1
300 – 350	356 500	66 000	200	20,3
350 – 400	364 500	83 000	500	22,3
400 – 450	325 600	99 300	600	23,5
450 – 500	265 600	116 200	600	24,7
500 – 600	331 100	144 300	600	26,6
600 – 750	232 400	194 300	700	29,3
750 – 1000	151 500	275 100	700	32,3
1000 – 2000	99 200	464 400	900	36,2
2000 – 3000	10 700	941 300	1 000	39,4
3000 og over	7 700	2 651 800	1 600	41,9
I alt	3 756 200	96 900	-300	24,8

¹ Omfatter ikke avgiftsendringer. Avrundet til nærmeste 100 kroner.

Kilder: Statistisk sentralbyrå og Finansdepartementet.

I Prop. 1 LS (2010-2011) presenteres også beregninger som viser fordelingsvirkningene av skatte- og avgiftssystemet når det også tas hensyn til størrelsen på den samlede husholdningsinntekten og størrelsen på husholdningen.

En persons forbruksmuligheter bestemmes av hvilke ressurser den enkelte har til rådighet. Disse ressursene inkluderer bl.a. inntekt etter skatt, nettoformue, verdi av offentlige varer og tjenester og hjemmeproduksjon. Ideelt sett burde en sett på samlede forbruksmuligheter i analyser av hvordan ressursene er fordelt i befolkningen. På grunn av måle-

vanskeligheter er det imidlertid mest vanlig å basere fordelingsanalyser på inntekt.

I beregningsmetoden som er brukt i tabell 6.1, benyttes skattepliktig bruttoinntekt som inntektsbegrep og grunnlag for inndeling i inntektsgrupper. Det gir ikke et fullstendig uttrykk for hvordan skatteendringene slår ut i endrede forbruksmuligheter og velferd. En persons forbruksmuligheter har sammenheng med den husholdningen personen tilhører. Personer som bor sammen, kan dele på faste kostnader, f.eks. til bolig, bil og strøm (stordriftsfordeler), og personer uten egen inntekt kan likevel ha forbruksmuligheter

hvis de tilhører en husholdning hvor andre har inntekter (forsørgeransvar). Beregningene nedenfor tar hensyn til dette.

For å ta hensyn til stordriftsfordeler og forsørgeransvar tilordnes hvert medlem av husholdningen en justert inntekt («ekvivalentinntekt») som er større enn husholdningens faktiske inntekt per person. Den justerte inntekten skal i prinsippet uttrykke inntekten et husholdningsmedlem måtte hatt som enslig for å ha samme forbruksmuligheter som vedkommende har som del av den større husholdningen.

Det finnes ulike skalaer for å justere inntekten til personer som inngår i en større husholdning. Finansdepartementet benytter den såkalte kvadratrotskalaen, som bl.a. har vært brukt i en rekke offentlige utredninger. Kvadratrotskalaen innebærer at det enkelte husholdningsmedlems inntekt fastsettes som samlet husholdningsinntekt dividert med kvadratrotten av antall personer i husholdningen. Det vil for eksempel si at en husholdning på fire personer bare trenger dobbel så høy bruttoinntekt som en énpersonshusholdning for å ha like forbruksmuligheter.

At man benytter ekvivalentinntekt i stedet for faktisk inntekt kan bety noe for skatteprosentene for de enkelte inntektsgruppene, men samlet skatteprosent blir den samme med begge metodene. Det å bruke ekvivalentinntekt er dessuten nødvendig for å beregne avgiftsbelastningen.

Tabell 1 viser tallene bak figur 6.4 i Prop. 1 LS

Desil	Ekvivalent bruttoinntekt lavest – høyest (kroner)	Ekvivalent bruttoinntekt Gjennomsnitt (kroner)	Ekvivalent skatt (kroner)	Ekvivalent merverdiavgift og ekvivalente særaggifter (kroner)	Skatter og avgifter som andel av bruttoinntekt (prosent)
1	0 – 134 979	91 458	6 387	13 742	22,0
2	134 979 – 182 533	159 787	20 661	22 399	26,9
3	182 533 – 220 926	202 335	35 477	27 458	31,1
4	220 926 – 253 769	237 714	47 862	31 438	33,3
5	253 796 – 284 279	268 990	58 502	35 079	34,7
6	284 279 – 317 488	300 514	69 313	38 825	36,0
7	317 488 – 356 803	336 284	81 765	43 045	37,1
8	356 803 – 410 236	381 628	98 736	48 064	38,5
9	410 236 – 504 346	451 258	125 814	55 535	40,2
10	504 346 –	758 514	259 996	84 182	45,4
Alle		318 848	80 451	39 977	37,7

Kilder: Statistisk sentralbyrå og Finansdepartementet.

Vedlegg til svar:

For tabell i svar, og vedlegg til svar, se lenke:

<http://www.regjeringen.no/nb/dep/fin/dok/andre/brev/brevtortinget/2011/svar-pa-spm-841-fra-christian-tybring-gj.html?id=633554>

(2010-2011). Tabellen viser det samlede nivået på skatter og avgifter per person med 2010-regler, målt i prosent av den justerte inntekten og fordelt på ulike inntektsgrupper. Befolkningen er rangert etter stigende inntekt i ti like store grupper (inntektsdesiler). Husholdningsmedlemmene i en husholdning på 4 personer med en samlet inntekt på 800 000 kroner vil for eksempel havne i inntektsgruppe 8, mens husholdningsmedlemmene i en husholdning på 2 personer med en samlet inntekt på 800 000 kroner vil havne i inntektsgruppe 10. Tabellen viser at personer med lave forbruksmuligheter (lav justert inntekt) også har lavere skatt enn personer med høye forbruksmuligheter.

Anslaget på ekvivalent skatt er basert beregninger gjort på Statistisk sentralbyrås skattemodell LOTTE-Skatt.

Anslaget på ekvivalent merverdiavgift og ekvivalente særaggifter er basert på Statistisk sentralbyrås modell LOTTE-Konsum. LOTTE-Konsum viser hvordan husholdningenes konsum av ulike varer og tjenester varierer over inntektsfordelingen, og modellen kan derfor danne et utgangspunkt for å beregne husholdningenes avgiftsbelastning totalt og hvordan den varierer over inntektsfordelingen. En nærmere beskrivelse av disse beregningene følger vedlagt.

Tabell 1 Skatt og avgift per person i prosent av justert inntekt. Lønns- og prisjusterte 2010-regler.

SPØRSMÅL NR. 842**Innlevert 4. februar 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 15. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Jeg viser til svar på spørsmål nr. 620 angående 25 år med Bomringen i Bergen. I svaret redegjøres for innbetaling og bruk av innbetalte bompenger fra bilistene gjennom 25 år. Svaret etterlater tvil om sammenheng mellom tekst og tall.

Kan statsråden gi en presisering av tallene basert på 2010-kr. og slik: Samlet innbetaling av bompenger januar 1986 - ult 2010, samlede innkrevings- og finansieringskostnader, bruk av bompenger brukt på hhv store veiltak, mindre utbedring, G/S, Miljø/Service, Kollektivtiltak og Planlegging?»

BEGRUNNELSE:

Fra svaret på spm. 620 oppgis bruk av bompenger i perioden 2002-2009 til 4,3 mrd. 2010-kr. Det oppgis også at det i perioden 1986 - 2001 ble brukt 1,6 mrd. kr (løpende kr?) til investeringstiltak og at pengene " i all hovedsak ble brukt til store prosjekter". Samlet gir dette inntrykk av at det er brukt 5,9 mrd.kr. i bompenger. I brevet oppgis imidlertid at det

i hele 25 årsperioden er betalt "om lag 5 mrd.kr. i bompenger". Dessuten fremgår det fra svaret på spm. 620 direkte eller med beregning at finanskostnader og innkrevingskostnader utgjør i størrelsesorden 900 mill.kr.

Uklarhet i svaret på spm. 620 illustrerer etter mitt syn svak oppfølging av bompengefinansiering; innbetalinger, løpende bruk av bompenger til ulike formål, etterkontroll samt informasjon til offentlighet, betalende bilister og til politisk myndighet. Jeg håper derfor samferdselsministeren vil forbedre styring og kontroll med bompenger og sørge for bedre informasjon.

Svar:

Opplysningene i mitt svar på spørsmål nr. 620 skal være riktige. Som det framgår av svaret, er det foretatt låneopptak for å sikre parallell utbygging av Bybanen og Ringveg vest. Dette er årsaken til at forbruket er høyere enn innbetalte bompenger i perioden 1986-2010.

SPØRSMÅL NR. 843**Innlevert 7. februar 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 10. februar 2011 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Kan statsråden gjøre rede for status for, og resultatene av, utredningen knyttet til en overgang til femårig masterutdanning for lærere til grunnskolen?»

BEGRUNNELSE:

I St.meld. nr. 11 (2008-2009) fremgår det bl.a. at departementet vil utrede overgang til femårig masterutdanning for lærere til grunnskolen (s. 24). I den tilhørende innstillingen til meldingen, Innst. S. nr. 185 (2008-2009), skriver flertallet bl.a. følgende:

”For å sikre at det utvikles mastergradstilbud som utdanningsinstitusjonen har behov for og som imøtekommer faglige krav knyttet til masternivået, viser

flertallet til at departementet vil nedsette et utvalg som blant annet skal utrede:

- innhold i og organisering av utdanningen
- behovet for ulike spesialiseringer på masternivå i bredde og fordypning
- samarbeid mellom ulike lærerutdanningsinstitusjoner, herunder utfordringer for de minste høyskolene
- om og eventuelt når det er hensiktsmessig med en full overgang til en femårig utdanning for alle lærere til grunnskolen.”

Svar:

I spørsmål til skriftlig besvarelse av 7. februar 2011 ber stortingsrepresentant Trine Skei Grande om en redegjørelse for status for, og resultatene av, utredning om femårig masterutdanning for lærere til

grunnskolen. Begrunnelse for spørsmålet er omtale av en slik utredning i St. meld. nr. 11 (2008 – 22009) Læreren – rollen og utdanningen og flertallsuttalelse i komitéinnstillingen, Innst. S. nr. 185 (2008 – 2009).

I tiden etter at meldingen ble behandlet i Stortinget våren 2009 har det pågått et svært omfattende arbeid med å utvikle planene for de to nye grunnskolelærerutdanningene på nasjonalt nivå og i de enkelte utdanningsinstitusjonene. Det har vært krevende prosesser på flere nivåer å få planverket for utdanningene på plass for første studentopptak høsten 2010. Jeg legger stor vekt på at det grunnleggende arbeidet som er gjort så langt, også må følges opp, bl.a. i tett dialog mellom departementet og lærerutdanningsinstitusjonene.

Det er også av stor betydning å følge opp med gjennomgang og fornying av de andre lærerutdanningene. Et utvalg er nedsatt for å utvikle ny rammeplan

for førskolelærerutdanningen på grunnlag av NOK-UTs evaluering av utdanningen. Videre igangsettes nå også et arbeid med å revidere rammeplanene for lærerutdanningene for 8. til 13. trinn. Etter min vurdering er revisjon og fornying av grunnutdanningene for lærere til alle trinn et arbeid som må ha høy prioritet.

Som en del av grunnlagsarbeidet for den omtalte mastergradsutredningen har Kunnskapsdepartementet iverksatt en kartlegging av eksisterende og planlagte masterstudier i lærerutdanningene. Hensikten er å få kunnskap om hvilke masterstudier for lærere som er etablert, hvilke faglige innretninger disse har og hvor mange studieplasser de representerer. Kartleggingen, som er ledet av professor Rune Sarromaa Hausstätter ved Høgskolen i Lillehammer, vil være slutført om kort tid. Et utredningsutvalg vil bli oppnevnt når kartleggingsrapporten er vurdert.

SPØRSMÅL NR. 844

Innlevert 7. februar 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 17. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre bedre kapasitet i turnustjenesten for medisinstudenter, slik at studentene sikres kontinuitet i utdanningsløpet?»

BEGRUNNELSE:

Endringer i turnusordningen har gjennom det siste året skapt mye uro blant medisinstudenter. Senest er dette aktualisert gjennom nyhetssaker i NRK og Universitas, som viser til at Norge - gjennom EØS-avtalen - er forpliktet til å likebehandle utenlandske studenter med norske studenter. Dette fører til et press på antallet turnusplasser som er tilgjengelig.

Undertegnede mener det er viktig at vi oppfyller våre EØS-forpliktelser, men er samtidig opptatt av at vi skal ha et turnusystem for medisinstudenter som sikrer forutsigbarhet og kontinuitet i deres utdanningsløp.

Svar:

Dagens ordning med særskilt turnustjeneste for leger har i senere år kommet under stadig større press, med både kvalitets- og kapasitetsutfordringer. Det er derfor behov for å vurdere endring og framtidsrettet omlegging av ordningen. Dette er noe av

bakgrunnen for at Helsedirektoratet tidligere er gitt i oppgave av Helse- og omsorgsdepartementet å utrede forslag til en ny modell.

I dagens turnusordning har stat og kommune plikt til å opprette turnusplass for alle som melder seg på turnusordningen. Ventelistene til turnustjenesten har blitt stadig lengre de siste årene. I 2011 er det 840 plasser til rådighet, mens det var 1 680 påmeldte kandidater. Nesten en tredjedel av søkerne ber om ulike særordninger, noe som gjør det enda mer utfordrende å finne tilfredsstillende plasser til alle søkerne. Den frie flyten av arbeidskraft innen EØS-området bidrar til økt press mot turnusordningen. Som representanten Tenden er kjent med, forplikter dagens avtaleverk Norge å tilby plass til turnussøkere fra hele EØS-området. I 2009 utgjorde disse kandidatene 43 prosent av alle søkerne.

Departementet har nå til vurdering en rapport fra Helsedirektoratet hvor det foreslås en omfattende omlegging av dagens turnustjeneste. Jeg legger til grunn at vi fortsatt skal ha en ordning som ivaretar behovet for at nyutdannede leger dyktiggjøres inn i en krevende legerolle. Det sees også hen til behov for å se utdanningsløp fra universitet og spesialistutdanning mer i sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 845**Innlevert 3. februar 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 14. februar 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Mener statsråden generelt at en innvilget pensjon om 100 % AFP, som har hatt en selvstendig inntektsprøving, og som er riktig håndtert av søkeren, men erkjent feil håndtert av myndighetene, likevel kan danne grunnlag for regresskrav fra Nav fordi man ved tidligere behandling av en annen søknad har gitt andre opplysninger, og mener også statsråden at hver enkelt AFP søknad ikke er selvstendige søknader som skal ha individuell behandling, men er et ansvar for søkerne om alltid å se hele sitt Nav-forhold i sammenheng?»

BEGRUNNELSE:

En arbeidstaker i mitt område tok ut 100 % AFP fra 1/1-2007 etter å ha hatt 40 % AFP fra november 2004 til 31/12-06. Han presenterte i oktober 2006 et regnestykke for NAV over sine etterslepsinntekter som han ville få utbetalt i 2007 når han gikk over til 100 % AFP.

NAV bekreftet skriftlig kort etter at etterslepsinntektene ikke var i strid med hans AFP-uttak i 2007.

To år senere får han likevel krav fra NAV om etterbetaling på grunn av for høy inntekt i 2007, men inntektene var ikke høyere enn det som var oppgitt og bekreftet riktig av NAV i oktober 2006.

Pensjonisten klaget uten å få medhold og har senere også krevet erstatning fordi han mente å ha innrettet seg etter de svar som ble gitt i skriftlig form fra NAV og som ikke var fraveket i hans inntektsforhold.

NAV har erkjent i saken at de har feilinformert pensjonisten ved uttak av hans 100 % AFP, men det anføres at fra NAV at han har fått annen informasjon om inntektsprøving flere år tidligere da han søkte og fikk 40 % AFP og derfor burde innrettet seg annerledes enn da han fikk skriftlig aksept for inntektsprøvingen.

Svar:

Kompetansen til å behandle enkeltsaker er lagt til Arbeids- og velferdsetaten, og med Trygderetten som uavhengig ankeinstans. Jeg ønsker derfor ikke å uttale meg om utfallet av konkrete enkeltsaker.

Jeg vil likevel påpeke at AFP etter gamle regler ytes i en periode på maksimalt fem år. En mottaker med sterkt varierende arbeidsinntekt kan være i kontakt med Arbeids- og velferdsetaten en rekke ganger

i løpet av stønadsperioden. Det vil generelt ikke være grunn til å gjenta all informasjon av betydning for utbetalingen av AFP hver gang det tas kontakt. Det behandlede organet må i utgangspunktet kunne forholde seg til de konkrete spørsmål som reises i det enkelte tilfelle.

Det er også slik at for meget utbetalt AFP etter gamle regler skal avregnes uavhengig av eventuell skyld hos mottaker eller feil hos det behandlede organet. Reglene skiller seg klart fra folketrygdens regler om tilbakekreving av feilutbetalinger. Dersom det vitterlig har skjedd en overbetaling av AFP i et kalenderår, skal dette avregnes i senere utbetalinger. Dette har blant annet sammenheng med at hoveddelen av utbetalt AFP er arbeidsgivernes penger.

Ved inntektsprøving og etteroppgjør av AFP gjelder følgende regler:

- Dersom pensjonisten etter uttak av pensjon har arbeidsinntekt (inntekt som er pensjongivende i folketrygden) som overstiger 15 000 kroner, skal pensjonen reduseres ut fra forholdet mellom tidligere inntekt og framtidig inntekt.
- Pensjonen reduseres ut fra pensjonistens opplysninger om forventet framtidig inntekt.
- Når den faktiske inntekten for det enkelte år er kjent, det vil si etter at skatteligningen foreligger, skal det foretas et etteroppgjør.
- Dersom faktisk inntekt avviker fra det pensjonisten tidligere har oppgitt som forventet inntekt, skal pensjonen beregnes tilbake i tid, med mindre avviket er lavere enn 15 000 kroner.
- AFP reduseres ikke for såkalte etterslepsinntekter, det vil si arbeidsinntekt som pensjonisten kan dokumentere skriver seg fra arbeid eller virksomhet før AFP ble tatt ut.
- Vedtak om etteroppgjør kan påklages.

Jeg er for øvrig svært opptatt av at saksbehandlingen i Arbeids- og velferdsetaten er forutsigbar, rettferdig og trygt forankret i lovverket. I departementets tildelingsbrev til Arbeids- og velferdsdirektoratet er det formidlet at Arbeids- og velferdsetaten skal sikre den enkeltes rettigheter gjennom forvaltning av trygdelovene og andre sosiale overføringsordninger på en god og effektiv måte. Det skal legges vekt på å sikre enhetlig forvaltningspraksis i etaten. Dette gjelder også behandlingen av saker om AFP i den grad behandlingen av denne ytelsen er lagt til etaten.

SPØRSMÅL NR. 846**Innlevert 7. februar 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 14. februar 2011 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Vil forsvarsministeren forsikre om at Stortingets vedtak om å opprettholde 11 HV-distrikt respekteres, samt sørge for at eventuelle prosesser om ytterligere reduksjon av HV-distrikt bringes til opphør?»

BEGRUNNELSE:

I Innst. S. nr. 318 (2007-2008) uttalte en enstemmig forsvarskomite at Heimevernet de senere år hadde fått en mer sentral rolle i forbindelse samfunnssikkerhet og bistand ved kriser som følge av et bredere og mer sammensatt trusselbilde. Heimevernet har i dag et territorielt ansvar og skal i tillegg kunne forsterke annen militær tilstedeværelse i utsatte områder. Heimevernet skal videre ivareta andre typer spesielle oppdrag og kan etter anmodning også yte bistand til sivile myndigheter.

En enstemmig forsvarskomite sa videre at Heimevernet fortsatt skal være mobiliseringsbasert med kort reaksjonstid, godt trent og utrustet og understreket den avgjørende viktigheten av at HVs avdelinger holder et tilfredsstillende trenings- og øvelsesnivå.

En enstemmig forsvarskomite sa videre at den forutsetter at hovedtrekkene i HVs organisasjon med distrikts- og områdesatsing, der innsatsledelse, innsatsstyrker, forsterkingsstyrker og oppfølgingsstyrker inngår, samt luft- og sjøheimevernet, videreføres.

Stortinget vedtok videre i samme sak at antall HV-distrikt skulle reduseres fra 13 til 11. Til tross for Stortingets vedtak om 11 HV-distrikt, kommer det nå signaler om at det er igangsatt en prosess for en ytterligere reduksjon av HV-distrikt, til 4 eller 5.

Svar:

Ved behandling av Innst. S. nr. 318 (2007-2008) vedtok Stortinget å opprettholde 11 HV-distrikter. Dette har regjeringen lagt til grunn ved gjennomføringen av langtidsplanen for inneværende periode.

Heimevernet er en av hovedpilarene i det norske

forsvaret. I dag har vi et heimevern som både er til stede i alle deler av landet og som kan reagere raskt. Det er tilgjengelig for å kunne utføre relevante oppgaver i forhold til krisehåndtering og annen samfunnssikkerhet. Regjeringen har for 2011 styrket Heimevernets budsjett og lagt til rette for en solid opptrapping av øvingsvirksomheten.

De senere årene er Forsvaret lagt om til et moderne innsatsforsvar, og Heimevernet til et moderne innsatsheimevern. Det er med dette lagt et fundament som åpner for at den videre utviklingen av Forsvaret kan foregå gjennom mer gradvise justeringer. Det er nettopp dette regjeringen legger opp til når den sikter mot å fremlegge en ny langtidsplan for forsvarssektoren for Stortinget i 2012.

Som en del av grunnlagsarbeidet for den nye langtidsplanen er forsvarssjefen bedt om å fremlegge et helhetlig fagmilitært råd innen utgangen av november 2011. De forsvarspolitiske prioriteringene for utarbeidelsen av den nye langtidsplanen ble i denne sammenhengen oversendt forsvarssjefen 10. januar 2011.

Forsvarsdepartementet er kjent med at generalinspektøren for Heimevernet har nedsatt en arbeidsgruppe for å utrede en ny produksjons- og distriktsstruktur for Heimevernet. Dette arbeidet inngår som en del av grunnlagsarbeidet for forsvarssjefens fagmilitære råd. Forsvarssjefen er den øverste militære rådgiver og skal, i henhold til sin instruks, fremme uavhengige fagmilitære råd og utredninger. Regjeringen er opptatt av å legge til rette for at både Stortinget og regjeringen skal ha tilgang til et helhetlig og uavhengig fagmilitært grunnlag i sitt arbeide med den nye langtidsplanen.

Det fagmilitære rådet vil danne et viktig grunnlag for de konklusjoner regjeringen og Stortinget vil trekke i forbindelse med at den nye planen fremlegges og behandles. Det legges derfor ikke opp til å gi ytterligere rammer for forsvarssjefens arbeid med det uavhengige fagmilitære rådet.

SPØRSMÅL NR. 847**Innlevert 7. februar 2011 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 14. februar 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Ser Statsråden at det kan ha gode grunner for seg og ikke anse all norsk jord som "intern" når sektorregnskapet som danner grunnlaget for bøndernes inntektsmuligheter føres, og er statsråden enig i at det lar seg gjøre å kostnadsføre jordleie i totalkalkylen som under er skissert, eller på annen måte?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til undertegnede spørsmål av 18. januar 2011, dokument nr. 15:696 (2010-2011), besvart 27. januar 2011.

Mitt spørsmål om kostnadsføring av jordleie i totalkalkylen for jordbruket har sin bakgrunn i betydningen av at totalkalkylen gir et riktig bilde av økonomien i norsk landbruk.

Fra svaret av 27. januar 2011 vil jeg fremheve:

"Totalkalkylen skal vise totalverdiene som skapes i norsk jordbruk ved utnyttelse av jordbrukets produktionsressurser. Budsjettnemnda legger til grunn at Totalkalkylen er et sektorregnskap og at jord regnes å tilhøre jordbrussektoren. Bortleid jord er tillagt jordbrukets bokførte kapital, og gjeld på bortforpaktede bruk inngår i næringens samlede gjeldsmasse. Det vil derfor ikke bli riktig å trekke fra anslåtte jordleiekostnader, som beskrevet i spørsmålet."

Og videre:

"Budsjettnemnda har ikke foretatt økonomiske beregninger av jordleiekostnaden og ev. jordleieinntekter i Totalkalkylen. Dette har ikke vært nødvendig siden det betraktes som intern omsetning. Beregning

av bønders jordleiekostnad forutsetter et datamateriale som pr. nå ikke foreligger."

Jeg antar bokføring av jordleieutgiftene kan gjøres på ulike måter. For det første kan gjeldsmassen knyttet til jord på bortleide bruk trekkes ut. Gjeld knyttet til jord kan rentebelastes og føres til utgift i totalkalkylen. Alternativt kan jord defineres som fremmedkapital og gis en renteberegning som tilsvarende et snitt på jordleieprisen.

Det eneste argument som står tilbake er at sektoren landbruk er definert å omfatte all jord og totalkalkylen skal være et sektorregnskap. Men en kan bare definere sektoren til å omfatte den aktive delen av landbruket. Det er jo likevel denne delen en er interessert i å finne inntektstall for.

Svar:

Budsjettnemnda for jordbruket er en fagnemnd, oppnevnt med grunnlag i § 2-6 i Hovedavtalen for jordbruket. Nemnda har som oppdrag å legge fram omforente beregninger for jordbruksavtalepartene, herunder valg av konsistente beregningsprinsipper i grunnlagsmaterialet.

Som statsråd ønsker jeg ikke å problematisere enkeltspørsmål i beregningsopplegget Budsjettnemnda har ansvar for. Det vil kunne bidra til å svekke tilliten til nemnda som en selvstendig fagnemnd.

Jeg forholder meg til det omforente grunnlagsmaterialet som Budsjettnemnda for jordbruket legger fram for jordbruksforhandlingene.

SPØRSMÅL NR. 848**Innlevert 7. februar 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 21. februar 2011 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«I avisa iTromsø 5. februar så fremkommer det at nordnorsk næringsliv mener at den statlige anbuds- og leveransepolitikken som nå føres er et stort problem for næringslivet i nord. Det fremkommer i rapportasjen at det blir stadig vanskeligere å delta og

være ansett som kvalifisert for statlige anbudsprosesser og leveranser. Årsaken er endring av krav, noe som medfører at nye og mindre bedrifter blir ekskludert.

Hva vil statsråden gjøre for at nordnorsk næringsliv ikke blir diskvalifisert mht. leveranser og anbud?»

Svar:

Det er ikke gjort noen endringer i anskaffelsesregelverket som tilsier at nye og mindre bedrifter skal bli ekskludert i anbudsprosesser. Dersom oppdragsgiver velger å stille strengere krav til leverandørene eller til produktene som skal leveres, for eksempel som følge av endrede behov, er det noe oppdragsgiver selv har gjort og ikke en følge av regelverket.

Det følger av regelverket at oppdragsgiver kan stille kvalifikasjonskrav i en anbudsprosess. Kvalifikasjonskrav er minimumskrav som skal sikre at leverandøren er egnet til å levere den aktuelle anskaffelsen. Formålet med kvalifikasjonskrav er å sikre at leverandøren har det nødvendige grunnlaget for å gjennomføre kontrakten.

Jeg tar forbehold for at jeg ikke kjenner denne konkrete saken, og har derfor ingen forutsetninger for å si om det i dette tilfellet er stilt hensiktsmessig kvalifikasjonskrav i den aktuelle anskaffelsen.

Jeg vil allikevel tilføye at regelverket forøvrig ikke er til hinder for å ivareta hensynet til små og mellomstore bedrifter. Som eksempel kan den enkelte oppdragsgiver i stor grad bidra til å legge forholdene for småbedriftene til rette ved å dele anskaffelsen opp i mindre kontrakter, unngå å stille unødvendig strenge krav til finansiell og teknisk kompetanse hos leverandøren og benytte rimelige og balanserte kontraktsvilkår.

SPØRSMÅL NR. 849

Innlevert 7. februar 2011 av stortingsrepresentant Siri A. Meling

Besvart 17. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Etter en dødsulykke i januar 2011 som følge av ras, har spørsmålet om å bygge en lang tunnel i Gyadalen blitt aktualisert. Et enstemmig samferdselsutvalg i Rogaland Fylkeskommune har bedt om en utredning av dette alternativet til sitt neste møte. Anslått merkostnad for dette alternativet er beregnet til ca. 62 millioner kroner utover det kortere tunnelalternativet som det tidligere har vært enighet om å igangsette.

Vil statsråden stille seg positiv til å bidra økonomisk for å realisere det lange tunnelalternativet?»

BEGRUNNELSE:

En brøytebil ble tatt av et ras i Gyadalen 16. januar 2011 og sjåføren mistet livet. Dette er et rasutsatt område og Statens Vegvesen har allerede klar to alternative tunnelløsninger. Etter hendelsen forrige måned har i tillegg spørsmålet om et lengre tunnelalternativ aktualisert seg. Dette alternativet vil i fall bety at der blir tunnel på ca 1000 m. i hele det rasutsatte området langs Gyavatnet. Ekstrakostnadene ved dette alternativet er beregnet til ca 62 millioner kroner.

Denne veistrekningen har mange brukere, og det er viktig at den enkelte kan kjenne trygghet i forhold til å unngå ras. Som følge av klimaendringer er det sannsynlig at vi i fremtiden vil oppleve mer ekstremvær, og dermed er det viktig å bygge infrastruktur

som kan møte disse utfordringene på en god og trygg måte. Jeg håper derfor at statsråden kan gi et positivt signal om at regjeringen ønsker å bidra til å få realisert dette lengste alternativet.

Svar:

Rassikring er et viktig satsingsområde for regjeringen. I Nasjonal transportplan 2010-2019 legges det opp til en historisk satsing på rassikringstiltak. Det omtalte raset skjedde på fylkesveg 42 i Gyadalen i Rogaland. I tråd med forutsetningene for forvaltningsreformen tildeles statlige midler til rassikringstiltak på fylkesvegnettet som tilskudd. I det fastsatte tilskuddsprogrammet for perioden 2010-2013 er det lagt til grunn et samlet tilskudd på 154 mill. kr til rassikringstiltak på fylkesvegnettet i Rogaland, hvorav 20 mill. kr til fylkesveg 42 i Gyadalen.

Fylkeskommunen er ansvarlig for prioriteringen av prosjekter på fylkesvegnettet. Dette innebærer at fylkeskommunen har anledning til å foreta omprioriteringer innenfor tildelte statlige rammer dersom dette er ønskelig. Det er imidlertid en forutsetning at midlene benyttes til rassikringstiltak. Jeg vil også nevne at Rogaland har fått sin del av de økte økonomiske rammene til fylkeskommunene, herunder også ordningen med rentekompensasjon for transporttiltak i fylkene. Jeg er ellers kjent med at det i Rogaland fylkeskommune arbeides med en sak som innebærer lang tunnel i Gyadalen.

SPØRSMÅL NR. 850**Innlevert 7. februar 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 16. februar 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Ifølge oppslag i Dagens Næringsliv av 7 d. m. så er det avslørt betydelige skatteunndragelser i forbindelse med skatteetatens omfattende undersøkelse av norsk fiskerinæring. I den forbindelse blir det blant annet vist til salg av kvoter uten at skatt blir betalt, varer registreres som fisk, svart omsetning av fisk etc. Kan statsråden redegjøre for hvilke tiltak en vil sette i verk ut ifra det som er avdekt i skatteetatens rapport med sikte på at fiskerinæringens omdømme ikke skal bli skadelidende?»

BEGRUNNELSE:

Både Norge som fiskerinasjon og fiskerinæringen selv er helt avhengig av et positivt omdømme både nasjonalt og internasjonalt slik at de seriøse næringsaktørene som denne næringen i all hovedsak består av skal kunne få solgt sine produkter til en best mulig pris. Når en så da igjen får seg forelagt en sak om fusk og skatteunndragelser i milliardklassen innen fiskerinæringen, så er dette svært alvorlig og må gripes fatt. Selv om en kan være uenig i det nivået på det norske skatte- og avgiftssystemet så må man innrette seg etter de regler som til enhver tid er gjort gjeldende. Det en virkelig kan finne grunn til å stille spørsmål ved, og som ikke bare er en ren skattesak, er det faktum at undersøkelsen har avdekket at fiskeritillatelse skifter eier uten at skatt blir betalt og at det omsettes fisk om ikke er registrert fanget. Det vises videre til juks med kvoter og bevisst feilregistrering av hvilken fisketype som er levert. Dette er nok en sak som er med på å svekke omdømme til norsk fiskerinæring, dersom det som avdekkes i rapporten medfører riktighet. Det er derfor viktig at man nå foretar en gjennomgang av dagens kontrollrutiner og regelverk for å se om disse fungerer på en tilfredsstillende måte. Det kan ikke være slik at et lite mindretall i næringen skal kunne få ødelegge for det massive flertallet av seriøse aktører i bransjen. Norsk villfisknæring har fått en rettighet til å kunne høste av våre nasjonale ressurser basert på det som er en bærekraftig høsting. Det er derfor viktig at man har en god oversikt over at denne høstingen skjer innenfor de rammer som er satt. Dersom noen tar seg til rette så vil dette kunne gå utover noen andre som ikke fusker. Jeg ser frem til statsrådens redegjørelse om hva Regjeringen og statsråden nå vil foreta seg. Dette er som sagt ikke bare en skattesak, men i aller høyeste grad både en sak om omdømme og norsk fiskeriregelverk og kontroll.

Svar:

Norsk fiskerinæring er en betydningsfull og viktig næring for Norge. Fiskerinæringas utgangspunkt og inntekter baseres på fellesskapets ressurser. Derfor er jeg opptatt av at det må stilles krav om en høy standard med tanke på utøvelsen av næringas virksomhet, både innenfor og utenfor Norges grenser.

Det er alvorlig når det avdekkes regelbrudd, og det er bra at skattemyndighetene er opptatt av problemstillingen. På samme måte som enhver annen næring, har også fiskerinæringa aktører som begår lovbrudd. Ulovlig uttak av fisk og skatte- og avgiftsunndragelse er eksempler på lovbrudd som forekommer. Regjeringen og jeg tar disse sakene på alvor. Vi kan ikke akseptere skattefusk eller andre former for kriminalitet i denne eller i andre næringer.

Jeg har registrert at representanter fra næringen har uttalt at noe av dette kan bero på en ulik forståelse av skatte- og avgiftsregler ved omsetning av fartøyer, fremfor bevisste ulovlige handlinger. Jeg kan ikke ta stilling til hva som ligger i dette. Avdekking og forebygging av ulovligheter i fiskerinæringa er uansett et prioritert område for regjeringa.

Fiskerimyndighetene har i en årrekke samarbeidet med blant andre skattemyndighetene, og vi har økt innsatsen for å bekjempe ulovlig, urapportert og uregulert (UUU) fiske betydelig. For ytterligere å styrke arbeidet mot fiskerirelatert kriminalitet, har vi opprettet Fiskeriforvaltningens analysenettverk (FFA). Her knyttes fagpersoner fra forskjellige kontrollatater og politi sammen, slik at vi kan få en mer målrettet og koordinert innsats. Jeg er overbevist om at bedre nasjonalt samarbeid er viktig i dette arbeidet.

I meldingen til Stortinget om organisert kriminalitet som ble lagt fram i desember 2010, trekkes ulovlig fiske fram som et av flere kriminalitetsområder som kan være bygd opp som internasjonale organiserte nettverk.

Det er også et behov for systemer som gjør det lettere å samarbeide med andre lands myndigheter om å avdekke fiskerirelatert kriminalitet. Fiskeriforvaltningens analysenettverk er nettopp et viktig ledd for å styrke det internasjonale samarbeidet på dette området.

Når det gjelder næringens omdømme så vil det i stor grad på summen av næringsaktørenes egne disposisjoner og framturen. Gode kontrollsystemer som avdekker overtredelser virker preventivt og øker tilliten til næringen.

Uansett skal det ikke være noe tvil om at bevisste ulovlige handlinger gjennom verdikjeden ikke tolere-

res, og jeg vil fortsatt prioritere innsatsen for å avdekke og forebygge ulovligheter i næringa.

SPØRSMÅL NR. 851

Innlevert 7. februar 2011 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 17. februar 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Mange stiller spørsmål ved regelendringen Skattedirektoratet iverksatte i kampen mot å unngå falske identiteter. Konsekvensen av at svensker som arbeider i Norge mer enn 6 måneder nå må folkeregistrere seg, og ikke lenger får tilgang til såkalt D-nummer, kan være at vi mister viktig arbeidskraft. Ifølge Aftenposten reagerer svenske myndigheter, og handelsministeren har tatt kontakt med den norske regjeringen.

Mener statsråden at regelendringen er nødvendig, eller vil han vurdere mer målrettede tiltak mot falske identiteter?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Aftenposten er det 28 000 svensker som arbeider i Norge, og en regelendring som har utgangspunkt i å stoppe falske identiteter vil kunne ramme denne gruppen utilsiktet. Det antydes også at den nye regeltolkningen kan være et brudd med den nordiske konvensjonen om folkeregistrering.

Svar:

Med virkning fra 17. januar 2011 innførte Skattedirektoratet nye rutiner for identitetskontroll ved tildeling av D-nummer og ved utstedelse av skattekort til personer med D-nummer. Dette er gjort som et tiltak for å få bukt med de tilfellene der utenlandske borgere har fått tildelt D-nummer og deretter skattekort på grunnlag av falsk legitimasjon. De nye rutineene innebærer at det skal foretas en identitetskontroll ved personlig oppmøte på skattekontoret når personer som tidligere har fått D-nummer søker om skattekort. Rutineendringene medfører også bedre kontroll av reglene om bostedsregistrering i Norge.

Jeg vil understreke at det dreier seg om rutineendringer, og ikke regelendringer, verken når det gjelder tildeling av D-nummer og utstedelse av skattekort, eller når det gjelder reglene for bostedsregistrering i Norge.

Personer som har til hensikt å oppholde seg i

Norge midlertidig og kortvarig (under seks måneder) skal registreres i folkeregisteret med D-nummer. Etter de norske reglene for bostedsregistrering skal personer som kommer fra utlandet som har til hensikt å bli her ikke bare midlertidig melde innflytting, og vil dermed få fødselsnummer. Opphold av minst seks måneders varighet regnes som bosetting, selv om oppholdet er midlertidig. Dette betyr at mange svenske arbeidsinnvandrere skal anses som registreringsmessig bosatt i Norge, selv om de beholder sitt svenske hjem og besøker dette regelmessig. Jeg vil imidlertid presisere at dagpendlere som arbeider i Norge uten å ha bolig her som de overnatter i, ikke skal bostedsregistreres i Norge etter gjeldende regler.

Det er inngått en nordisk overenskomst om folkeregistrering, sist revidert per 1. november 2004 (og i kraft 1. januar 2007). I følge denne kan ikke en person være registrert bosatt i to nordiske land samtidig. Avgjørelsen om bostedsregistrering er lagt til innflyttingslandets registreringsmyndighet. Før konvensjonene ble revidert i 2004 var det etter norsk rett slik at de norske innenlandske regler om flytting også gjaldt for dem som flyttet inn fra de nordiske landene. Dette innebar bl.a. at svenske gifte og familieforsørgere som pendlet til Norge, ble ansett som fortsatt bosatt i Sverige. I forbindelse med revisjon av konvensjonen i 2004 ble Norge bedt om å endre bostedsreglene slik at det ikke var ulike vilkår for registrering av nordiske og ikke-nordiske flyttinger. Dette medførte at det ikke lenger skal tas hensyn til at personer er gift eller pendlere.

Det felles svensk/norske arbeidsmarkedet er viktig for samarbeidet mellom våre to land. Det er en ordning som har tjent oss godt i flere tiår. Jeg er opptatt av at dette fortsatt både skal fungere godt og være til felles nytte. Jeg vil se nærmere på om det innenfor det handlingsrommet vi har både i forhold til den nordiske konvensjonen om flytting og EØS-regelverket, kan være aktuelt å endre de norske reglene om bostedsregistrering. Finansdepartementet har derfor nedsatt en arbeidsgruppe som vurderer endringer av regelverket om bostedsregistrering og mulige strakstiltak.

Som et strakstiltak har Skattedirektoratet informert skattekontorene om at saker om bostedsregistrering, som har oppstått som følge av at personer med D-nummer søker om skattekort for annet år på rad, stilles i bero inntil videre. Det innebærer at personer med D-nummer, herunder svenske pendlere, inntil videre bare vil bli bostedsregistrert i Norge dersom de selv ber om det. SKD har også gitt instruks til skattekontorene om at denne gruppen skal få skattekort uavhengig av spørsmålet om bostedsregistrering.

Vi har også tatt kontakt med det svenske Finansdepartementet for å innhente informasjon om svenske erfaringer om registreringsforhold, og om svenske konsekvenser av norsk bostedsregistrering.

Når det gjelder tiltak for å hindre at utenlandske borgere får tildelt D-nummer på grunnlag av falsk legitimasjon, kan jeg opplyse at det er nedsatt en tverrdepartemental arbeidsgruppe som skal gjennomgå dagens D-nummerordning, identifisere eventuelle svakheter og foreslå eventuelle tiltak som kan bedre ordningen. Arbeidsgruppen er nå i gang med arbeidet, og består av medlemmer fra Finansdepartementet, Justis- og politidepartementet, Arbeidsdepartementet, Skattedirektoratet og Arbeids- og velferdsdirektoratet.

SPØRSMÅL NR. 852

Innlevert 8. februar 2011 av stortingsrepresentant Anders B. Werp

Besvart 15. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Hvordan mener samferdselsministeren man best kan sikre en stasjonsstruktur for jernbanen som legger til rette for passasjerøkning, god tilgjengelighet og redusert bilbruk?»

BEGRUNNELSE:

Økt satsning på og tilrettelegging for bruk av kollektivtrafikk har mange positive effekter. Mange lokalsamfunn er bevisste på dette, og samarbeider med lokale myndigheter for å legge til rette for kollektivtilbudet. Fiskum i Øvre Eiker kommune i Buskerud er et eksempel på et lokalsamfunn med en slik aktiv og positiv holdning. Her mobiliserer man bredt sammen med kommunen for å beholde togstopp på Darbu stasjon. Dette er en reaksjon på Jernbaneverkets signaler om at man sammen med Samferdselsdepartementet vurderer den framtidige stasjonsstrukturen.

Svar:

Det er behov for å gjøre jernbanen i Norge mer fremtidsrettet og konkurransedyktig. Jernbanens rolle må ses som en del av et samlet transporttilbud der de ulike transportmidlene utfyller hverandre. Jernbanen i Norge har en finmasket stasjonsstruktur, med mange små stasjoner. Dagens jernbanenett og stasjonsstruktur ble i stor grad utformet i en tid da transporttilbudet for øvrig var beskjedent. Togets potensial utnyttes best når det frakter mange passasjerer mel-

lom større knutepunkter. Mange stopp bidrar til at toget ofte reisetidsmessig ikke kan konkurrere med privatbil eller ekspressbuss. Derfor kan mange stopp på stasjoner med svakt trafikkgrunnlag svekke samlet togtrafikk. Ideelt sett bør togets oppgave være å frakte store passasjermengder raskt og sikkert mellom godt utviklede knutepunkter, mens bussene bidrar til å sikre god flatedekning. For å gjøre jernbanen mer konkurransedyktig og framtidsrettet er det behov for å satse mer på utvikling av større knutepunkter og færre stopp i nært samspill med øvrig transporttilbud.

Jeg er samtidig opptatt av at jernbanen kan ha ulike roller på ulike strekninger. Det er ikke nødvendigvis de samme vurderingene som bør ligge til grunn for stasjonsstrukturen på for eksempel Bergensbanen over høyfjellet, som for lokaltogene rundt de største byene. Det er derfor bl.a. etablert arbeidsgrupper i regi av Jernbaneverket som skal vurdere stasjonsstrukturen ut fra behovet tilpasset hver enkelt jernbanestrekning. Arbeidsgruppene består av representanter fra Jernbaneverket, NSB, ROM Eiendom og lokale myndigheter. Forslag til endret stasjonsstruktur vil bl.a. bli sendt på høring til berørte kommuner og fylkeskommuner. Arbeidsgruppene sine vurderinger og synspunkter som kommer frem gjennom høringsprosessen vil være viktige innspill i arbeidet med å utvikle en fremtidsrettet og konkurransedyktig jernbane.

Samferdselsdepartementet tar foreløpig sikte på å komme tilbake til Stortinget med et forslag til framtidig stasjonsstruktur i statsbudsjettet for 2013.

SPØRSMÅL NR. 853**Innlevert 8. februar 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 14. februar 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«I svar på spm. 795 om WTO-forhandlingene skriver utenriksministeren 7/2-11 at vi må "være forberedt på betydelige reduksjoner i tollsatser og handelsvridende støtte til landbruket, samt avvikling av eksportsubsidiene".

Hvis landbruksministeren ser for seg samme omfang om det blir en avtale, kan han da konkretisere de reduksjoner Støre varsler og hvilke konsekvenser og tiltak det vil medføre for norsk landbruk?»

Svar:

Ettersom WTO-forhandlingene ikke er avsluttet, er det heller ikke mulig å si med sikkerhet hva en endelig avtale vil innebære. Slik det går fram av utenriksministerens svar på spm. 795 baseres forhandlingene på landbruksområdet i WTO på et avtaleutkast fra desember 2008. Inntil det foreligger en ferdigforhandlet avtale, er det dette utkastet som gir den beste indikasjonen på hva vi kan forvente oss av en ny avtale.

Dette avtaleutkastet vil innebære betydelige reduksjoner i tollsatser og handelsvridende støtte til landbruket, samt avvikling av eksportsubsidiene. Samtidig innebærer avtaleutkastet også en rekke unntak fra "hovedreglene" som gjør at Norge for eksempel vil få lavere tollkutt på såkalte sensitive produkter som vil omfatte sentrale norske landbruksvarer.

I det følgende er det redegjort for noen viktige bestemmelser i avtaleutkastet fra desember 2008:

Tollreduksjoner. For ikke-sensitive produkter vil tollsatsene reduseres som vist i tabellen under. De høyeste tollsatsene reduseres mest.

Eksisterende tollsats	Reduksjon
< 20 %	50 %
>20 % < 50 %	57 %
>50 % < 75 %	64 %
>75 %	70 %

Etter avtaleutkastet kan Norge definere 6 pst. av alle toll-linjer som sensitive produkter. Disse vil få lavere tollreduksjon. For sensitive produkter vil reduksjonen bli 23,3 pst. dersom eksisterende tollsats

er på mer enn 75 pst. For Norge vil sensitive produkter kunne være for eksempel kjøtt, meierivarer, egg og varer innenfor grøntsektoren.

Tollkvoter. For sensitive produkter vil det videre være en forutsetning at det blir etablert ny markedsadgang i form av tollkvoter (importkvoter). Kvoteutvidelsen vil tilsvare om lag 5 pst. av det norske forbruket for den respektive varen. Tollsatsen innenfor de nye kvotene vil bli satt til null.

Intern støtte. Total AMS (gul støtte) for Norge vil bli redusert med 52,5 pst. fra dagens bundne nivå, noe som gir en ny øvre grense for AMS på 5 438 millioner kroner. AMS er i hovedsak skjermingsstøtte.

For Blå boks, dvs. dyrestøtte, distriktstilskudd til kjøtt og melk og driftstilskuddet i melkeproduksjonen, settes et øvre tak for støtte på 3 560 millioner kroner for Norge. Kriteriene i eksisterende avtale for å kunne definere støtte under Blå boks er videreført.

Grønn boks blir videreført uten øvre tak for støtenivå. Dette gjelder for eksempel vedferdsordningene, miljøprogrammet og investeringsvirkemidler. Regelverket for Grønn boks er endret noe uten at dette får særlige følger for Norges muligheter til å benytte seg av denne typen støtte.

Eksportstøtte. Aller former for eksportstøtte vil bli avvirket.

Forhandlingsteksten fra desember 2008 tar på ulike måter hensyn til de spesielle utfordringene norsk landbruk står overfor. Teksten avklarer likevel ikke alle spørsmål. Det er derfor behov for avklaringer både på både teknisk og politisk nivå før en avtale eventuelt kommer på plass.

Innenfor rammen av våre WTO-forpliktelser har Norge handlingsrom til selv å utforme en landbrukspolitikk i samsvar med nasjonale prioriteringer. Ved en eventuell ny WTO-avtale vil regjeringen utnytte dette handlingsrommet til å sikre et fortsatt aktivt landbruk og næringsmiddelindustri over hele landet. Regjeringen vil i tilfelle avtale måtte vurdere behovet for tilpasninger blant annet i markedsordningene og støtteordningene i jordbruket, herunder også spørsmålet om kompensasjon for mulig tap av inntekt som følge av avtalen. Regjeringen vil redegjøre nærmere for sentrale problemstillinger i den kommende meldingen om landbruks- og matpolitikken.

SPØRSMÅL NR. 854**Innlevert 8. februar 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 17. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I avisen Kvinnheringen onsdag 2. februar kan en lese om en kvinne som er svært avhengig av hjemmetjenesten flere ganger i døgnet. Hun er stort sett fornøyd med tjenesten. Men det er et moment som gjør at enkelte hverdager er tøffere enn andre. Det er når mannlige pleiere må hjelpe henne med stell. Hun føler seg sitat "krenket" på grunn av dette.

Hva mener statsråden om en slik situasjon, og kan en kreve å ikke bli stelt av menn i sitt eget hjem?»

BEGRUNNELSE:

I avisen Kvinnheringen onsdag 2. februar kan en lese om en kvinne som er svært hjelpetrengende og trenger mye hjelp fra hjemmetjenesten.

Noe som er hyggelig lesning er at kvinnen skryter og er fornøyd bruker av denne tjenesten. Men det er et moment som kvinnen er svært lite fornøyd med, og som ser ut til å gå direkte ut over hennes livskvalitet og oppleves som et overgrep. Det at hun også må få hjelp av mannlige pleiere er ifølge hennes ord krenkende, nedverdiggende og feil. Det er klart at når man da har et problem med dette, som tydeligvis ikke de ansvarlige ønsker å gjøre noe med, blir hverdagen en påkjenning for kvinnen. Alt som egentlig fungerer og er bra blir satt i skyggen av dette ene som får all fokus.

Svar:

Innledningsvis vil jeg nevne at jeg ikke har fått sett artikkelen i Kvinnheringen onsdag 2. februar, men forstår ut fra spørsmålets begrunnelse at artikkelen omhandler en kvinne som i det store og hele skryter av hjemmetjenesten. Jeg syns det er godt at vi også får frem denne siden av omsorgstjenesten og ser at vi har fornøyde brukere.

Det å bli pleietrengende innebærer ofte at en blir avhengig av hjelp og stell av andre mennesker. Det kan kjennes nedverdiggende eller krenkende når per-

sonellet skal håndtere stell og pleie i det en oppfatter som sine egne intimsfærer. Dette er noe det enkelte personell fortløpende må ta hensyn til, og avpasse omsorgen etter dette så langt det er mulig og forsvarlig.

Ulike tjenestemottakere vil kunne ha ulike behov, ønsker og forventninger til personalet i omsorgstjenesten. For kommunene vil det ofte ikke være mulig fullt ut å tilfredsstille alles ønsker. Det rettslige utgangspunktet er da også det at den enkelte tjenestemottaker på generelt grunnlag ikke kan kreve å få hjelp og bistand av en bestemt personellgruppe. Tjenestemottakeren kan altså ikke plukke ut personell ut fra kjønn, alder, politisk eller religiøs overbevisning eller etnisk bakgrunn. På samme måte kan de som er ansatt i omsorgstjenesten heller ikke nekte å yte hjelp til en eller flere bestemte personer.

I norsk rett har vi ikke hjemmel for å utøve denne type omsorgstjenester i tjenestemottakerens hjem uten dennes samtykke. Dette betyr at den enkelte pleietrengende når som helst kan takke nei til den hjelpen som tilbys. For den enkelte pleietrengende vil dette imidlertid kunne være et dilemma da resultatet kan være at vedkommende ikke får den pleie som vedkommende utvilsomt har behov for. Når denne type situasjoner oppstår, bør derfor kommunen vurdere om det er praktisk mulig og rimelig å tilpasse tjenesten slik at tjenestemottakerens ønske kan bli oppfylt. Hvorvidt dette er mulig, vil imidlertid avhenge av hva slags type bemanning kommunen har til rådighet og hvilke kostnader en slik særskilt tilrettelegging vil medføre.

Avslutningsvis har jeg lyst til å tillegge at den store majoritet av ansatte i de kommunale omsorgstjenester har et klart ønske om å utføre en god jobb til glede for tjenestemottakerne. I praksis vil derfor mye av hjemmetjenestens stell og pleie kunne tilpasses gjennom en god dialog mellom omsorgstjenesten og den enkelte bruker.

SPØRSMÅL NR. 855**Innlevert 8. februar 2011 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 21. februar 2011 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Undertegnede har den senere tid mottatt innspill fra personer som reagerer negativt på prissettingen av fjernvarme. Det oppleves urimelig å være pålagt tilknytning fra en leverandør som har monopol og som fastsetter prisen direkte etter spotprisen på strøm inklusive avgifter. Dårlig virkningsgrad gjør at strøm i mange tilfeller kunne vært et rimeligere alternativ.

Hva er statsrådets vurdering av dagens prismodell for fjernvarme, og hvilke alternativer ser statsråden til gjeldende prissettingsmodell?»

BEGRUNNELSE:

Prisen på fjernvarme for kunder i anlegg underlagt tilknytningsplikt reguleres i dag gjennom energiloven § 5-5, som sier at prisen på fjernvarme ikke skal overstige prisen på elektrisk oppvarming i det aktuelle området. Fjernvarmedistribusjon er i likhet med strømmettet et naturlig monopol. Fjernvarme selges normalt som ett produkt som omfatter både produksjon og distribusjon, i motsetning til elektrisitet. Regelverket åpner også for tilknytningsplikt for nye bygg. Dette gjør det nødvendig å sikre fjernvarmekunder mot for høye priser. Det er svært uheldig dersom fjernvarmekunder opplever å bli pålagt bruk av en miljøvennlig energikilde som i praksis koster dem mer i kroner og øre enn tradisjonell oppvarming med strøm.

SPØRSMÅL NR. 856**Innlevert 8. februar 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 17. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Transportetatene og Avinor er i Retningslinje 1 for arbeidet med NTP 2014-2023 bedt om å belyse viktige problemstillinger som krever spesiell oppmerksomhet i utformingen av et framtidrettet og samordnet transportsystem. Resultatet skal være et viktig grunnlag for etatene og for SD i arbeidet med ny NTP. Det foreligger en hovedrapport og en rekke prosjektrapporter. Svært få om noen kompetansemiljø utenfor etatene selv er brukt.

Svar:

Den viktigste begrunnelsen for energiomleggingspolitikken er at den skal bidra til bedre forsyningssikkerhet innenfor rammene av miljø- og klimapolitiske mål. Energieffektivisering og innføring av varmeløsninger basert på andre energibærere enn elektrisitet, olje og gass er viktige elementer i energipolitikken.

Det er igangsatt eller planlagt utbygging av fjernvarme i 42 av de største byene i landet. Fjernvarmeleveranse har i henhold til SSB økt fra 1,51 TWh til 3,29 TWh i perioden 1999-2009. Basert på prognoser fra Enova kan man forvente videre vekst i leveransene.

Kommunene kan vedta tilknytningsplikt for nye bygg i områder der det er gitt fjernvarmekonsesjon etter Energiloven. Tilknytningsplikt er blant virkemidlene som er innført for å fremme utbygging av fjernvarme. Den bidrar til at anleggene får et omfang som begrenser enhetskostnadene.

Fjernvarmeprisen skal ikke være høyere enn prisen for elektrisk oppvarming i forsyningsområdet og dette beskytter kunder mot for høy fjernvarmepris. Enhver som er omfattet av tilknytningsplikten har rett til å klage til konsesjonsmyndigheten over prisen dersom kunden mener denne bryter med bestemmelsen i Energiloven. Konsesjonsmyndigheten kan gi pålegg om endring av pris.

Jeg har ikke konkrete planer om å endre reguleringene av fjernvarme.

Hvordan vil statsråden sikre fornyelse og utvikling i NTP-arbeidet?»

BEGRUNNELSE:

Til grunn for Utredningsrapporten ligger et stort antall tverretatlige utredninger. Felles for disse er at det knapt finnes bruk av kompetanse og kilder utenfor etatmiljøene.

Det burde kunne være nyttig nettopp i utarbeidelsen av grunnlaget for det konkrete arbeidet i etatene

og det videre arbeid i Samferdselsdepartementet med ny NTP for perioden 2014-2023 å få innspill, analyser og synspunkt fra andre relevante transportfaglige miljøer innenlands og utenlands. Ikke minst burde det kunne være interessant med slike bidrag fra de øvrige skandinaviske land som generelt synes å ligge foran Norge når det gjelder moderne og sikker transport. Jeg oppfordrer derfor statsråden til å sørge for at etatsmiljøenes konklusjoner slik de foreligger i Hovedrapporten blir utfordret av annen kompetanse for å sikre utvikling og fornyelse innen samferdselspolitikken i Norge. Det trengs.

Svar:

Som representanten Sortevik peker på har transportetatene og Avinor fått et omfattende utredningsoppdrag gjennom Retningslinje 1 for NTP 2014-2023. Den nylig framlagte hovedrapporten fra utredningsfasen presenterer de viktigste funnene i enkelt-rapportene som etatene og Avinor i fellesskap har utarbeidet. Dette arbeidet omfatter et svært bredt spekter av emner som har betydning for utviklingen av transportsektoren og for transporten sin rolle i samfunnet.

Det er i hovedsak transportetatene og Avinor som har stått for utredningsarbeidet, men alle fylkeskommunene og de fire største byene har vært involverte gjennom det nyopprettede kontaktforumet. I tillegg har den sentrale referansegruppen, hvor mer enn 30 bruker- og interesseorganisasjoner og flere andre statlige etater er medlemmer, vært orientert om arbeidet og har hatt mulighet til å komme med innspill underveis.

Som en del av utredningsarbeidet for nordområdene, hvor det er gitt egne utredningsoppdrag som en del av NTP-arbeidet, har det vært holdt workshop'er med representanter for ulike næringsområder. Det har også vært møter med andre aktører og myndigheter i Sverige, Finland og Russland.

Transportetatene og Avinor melder at de har stor nytte av kontaktene med næringsliv, ulike interesseorganisasjoner og eksterne fagmiljø. Jeg ser selv fram til de tilbakemeldingene på utredningsarbeidet vi nå får gjennom møtene med alle fylkeskommunene og de fire største byene i februar/mars. Politisk ledelse har også jevnlig møter med representanter for næringslivet i Samferdselsdepartementets Transport- og logistikkforum, der vi senest i forrige uke fikk nyttige tilbakemeldinger på transportetatenes og Avinors arbeid i utredningsfasen.

Gjennom den organiseringen vi har hatt av arbeidet med NTP over mange år har transportetatene og Avinor utviklet et godt faglig samarbeid. Etatene og Avinor har dessuten utstrakt kontakt med ulike fagmiljø utenfor egne virksomheter, som for eksempel konsulent-/rådgivnings- og forskningsmiljø og andre offentlige organ. I arbeidet i utredningsfasen er det benyttet en rekke underleverandører fra disse miljøene, både egne bestillinger i forbindelse med konkrete oppdrag (gjennom rammeavtaler med Transportøkonomisk institutt, Møreforskning og Sitma AS) og bruk av informasjon fra annet utredningsarbeid, som for eksempel Perspektivmeldingen, Klimakurprosjektet og Statistisk sentralbyrå sine befolkningsprognoser. Slik er det mange ulike "eksterne" kilder i dette arbeidet. Arbeidet med Nasjonal transportplan vil til enhver tid vil bygge på både eksisterende kunnskap og utvikling av ny kunnskap.

Jeg er enig med representanten Sortevik i at det er nødvendig å legge til rette for at NTP-arbeidet utvikles og fornyes. Det faglige grunnlaget for de politiske beslutningene i transportsektoren må være solide og bygge på analyser om mulige utviklingstrekk, slik at tiltakene som prioriteres i transportsektoren står på tryggest mulig grunn. Vi vil legge til rette for at planarbeidet ivaretar de hensyn som en slik langsiktig plan for utvikling av transporten i Norge nødvendigvis bør omfatte. I det planarbeidet vi nå forbereder, legges det for eksempel opp til en mer strategisk og mindre detaljert NTP enn tidligere. Samtidig er det er noen tema som krever større plass enn før i planarbeidet.

Rapporten fra utredningsfasen og planforslaget fra transportetatene og Avinor er noe av grunnlaget for stortingsmeldinga om NTP. Departementet har selv sagt også andre utrednings- og forskningsaktiviteter å bygge arbeidet på. Dette omfatter informasjon fra både innland og utland. Jeg vil ut fra de erfaringene vi nå er i ferd med å få fra utredningsfasen se på hvordan vi på beste vis kan sikre oss informasjonen vi har behov for i det videre arbeidet med NTP 2014-2023. Vi har mottatt mye godt underlagsmateriale fra utredningsfasen. Jeg vil selv sagt likevel vurdere om det kan være andre fornuftige tilnærminger i det forberedende arbeidet med neste transportplan. Slik vil vi hele tiden vurdere prosessene og skrittvis utvikle og fornye utrednings- og planarbeidet.

SPØRSMÅL NR. 857**Innlevert 8. februar 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 15. februar 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Vil statsråden bidra til å endre regelverket, forutsatt at Mattilsynet har tolket dem riktig, slik at en kan drive næringsvirksomhet i form av ferdigplenproduksjon på areal hvor det finnes gul PCN, og hvor raskt kan statsråden sørge for at dette trer i kraft, eventuelt sørge for at det gis mulighet for dispensasjon, slik at eksisterende næringsvirksomhet ikke må legges ned?»

BEGRUNNELSE:

En ferdigplenprodusent i Vestfold har produsert ferdigplen på et areal siden 1999. Plenen selges utelukkende til villahager, offentlige parkområder og lignende. Mottaker av produktet er altså langt unna arealer som normalt benyttes til matproduksjon. Det er imidlertid funnet gul PCN (potetcystenematode) på det arealet ferdigplenen dyrkes.

Dette er angivelig grunnlag for å pålegge omsetningsforbud. Det vil ha enorme konsekvenser for bedriften, som i elleve år har produsert ferdigplen på dette arealet. Selskapet har ikke alternative arealer å dyrke plen på.

Det fremstår som om det gjeldende regelverket, dersom det er riktig tolket av Mattilsynet, er næringsfiendtlig og ødeleggende for gårdbrukere som produserer ferdigplen. Det er klart at spredningsfaren er ekstremt lav.

Jeg er kjent med at også andre ferdigplenprodusenter har opplevd det samme som denne produsenten.

Tidligere var restriksjonene på potetproduksjon på arealer med denne nematoden svært strenge. De siste årene har det foregått omfattende lemping av restriksjonene på potetdyrking til fordel for produsentene. Det fremstår derfor som noe underlig at restriksjonene på salg av ferdigplen til villahager skal være så strenge at reaksjonen omfatter omsetningsforbud. Det virker som om disse restriksjonene stammer fra en annen tid og en annen situasjon enn det som er tilfellet i dag.

For å sikre et fremtidsrettet jordbruk og fornuftige regler knyttet til næringsvirksomhet, er det nødvendig å gå gjennom regelverket på nytt slik at den nye og mer fornuftige tilnærmingen hva gjelder dyrking av poteter, også får konsekvenser for annen type jordbruksproduksjon herunder dyrking av ferdigplen.

Jeg er kjent med at denne konkrete saken er til behandling i Mattilsynet, og er også kjent med at regelverket på dette området er under revisjon i disse dager.

Svar:

Potetcystenematoder (hvit PCN og gul PCN) er i henhold til plantehelseforskriften karanteneskadegjørere og forbudt å spre. Ferdigplen defineres i lovverket som planteskoleplanter. Dette innebærer at produksjonsstedet skal være kjent å være fritt for fem oppgitte karanteneskadegjørere, inkludert hvit PCN og gul PCN, for at produktet skal kunne omsettes.

Det stemmer at det i 2010 ble det vedtatt en lemping i forvaltningspraksisen ved påvisning av PCN hos potetprodusenter. Den viktigste endringen fra tidligere er at det nå kan tillates dyrking av matpotet og industripotet på andre felt på eiendommen enn der smitten er påvist, forutsatt at disse feltene på forhånd er prøvetatt, testet og funnet fri for PCN. Mattilsynet er nå i slutfasen med å utarbeide en justert forvaltningspraksis overfor planteprodusenter, som for eksempel produsenter av ferdigplen. Dette betyr at andre felt på den smitta eiendommen kan prøvetas og testes. Dersom det ikke blir påvist PCN i analysen, kan det åpnes for fortsatt dyrking av ferdigplen på slike arealer.

Representanten Anundsen argumenterer med at den aktuelle ferdigplenprodusenten i Vestfold utelukkende omsetter sin ferdigplen til villahager, offentlige parkområder og lignende, og at mottakerne derfor er langt unna arealer som normalt benyttes til matproduksjon. Mattilsynet peker på at en åpen omsetning av ferdigplen med smitte av PCN vil kunne innebære at det legges ferdigplen med smitte i nærheten av både matpotetprodusenter, settepotetprodusenter og planteskoler, som alle ville få omfattende restriksjoner dersom PCN påvises på deres eiendom. PCN er riktignok spredt i mange fylker i Norge, men det er også flere områder hvor skadegjørerne ikke er funnet eller er funnet i liten grad, og dette er nettopp i viktige settepotetområder og også viktige matpotetområder.

Den årlige omsetningen av ferdigplen utgjør et betydelig antall dekar, og det synes uforsvarlig å skulle tillate omsetning av ferdigplen med PCN-smitte. Mattilsynet har gjort oppmerksom på at man tidligere har påvist PCN i en rull med ferdigplen. Det virker heller ikke hensiktsmessig å skulle tillate en omsetning av ferdigplen med PCN-smitte, med krav om at mottaker skal være i et område eller på et sted hvor det ikke er nærhet til utsatte virksomheter. Mattilsynet peker i den forbindelse også på at det i forbindelse med anleggsvirksomhet blir flyttet på store jordmasser, og dette kan også skje fra villahager, fotballbaner og andre steder hvor det er lagt ferdigplen.

SPØRSMÅL NR. 858**Innlevert 8. februar 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 18. februar 2011 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Aftenposten 08.02.11 omtaler Industri Energi sitt utspill om å frakte CO₂ fra et gasskraftverk i Elnesvågen, langs Mørekysten og ut i Nordsjøen. Hensikten er å hjelpe frem en realisering av gasskraftverket i Elnesvågen. Energiministeren har tidligere avvist dette, men til Aftenposten sier statssekretær Per Rune Henriksen at det er et spennende utspill man bør se nærmere på.

Betyr dette at regjeringen nå har snudd i saken, og allikevel vil se nærmere på infrastruktur og realisering av Industrikraft Møres prosjekt?»

BEGRUNNELSE:

I svar på spørsmål fra representanten Solvik-Olsen, ref Dokument nr. 15:637 (2010-2011), svarer statsråden avvisende til at regjeringen vil bidra til utvikling av infrastruktur for CO₂ andre steder enn på Mongstad.

Svar:

I tråd med Soria Moria I og II vil Regjeringen bidra til å utvikle framtidsrettede og effektive teknolo-

gier slik at CO₂-håndtering realiseres nasjonalt og internasjonalt. Strategien for å oppnå dette er å opparbeide kunnskap og erfaring fra etablering av prosjekter i Norge, samt å satse på forskning og utvikling. Norge ønsker på denne måten å være et foregangsland.

For nye gasskraftverk i Norge, følger det av Soria Moria II at regjeringen vil gi konsesjoner basert på CO₂-håndtering fra oppstart. Industrikraft Møres prosjekt har fått energikonsesjon og utslippstillatelse basert på dette.

Det ligger ikke inne midler til Industrikraft Møre i statsbudsjettet for 2011. Som Stortinget er kjent med, pågår det et omfattende arbeid med å utvikle og legge til rette for løsninger for fangst, transport og lagring av CO₂ i Norge. I statsbudsjettet for 2011 er det bevilget i underkant av 2,7 mrd. kroner til CO₂-håndtering. Dette omfatter arbeidet med prosjektene på Mongstad, forskning og teknologiutvikling, internasjonalt arbeid med CO₂-håndtering, Gassnova SF og eksternt bistand knyttet til kvalitetssikring og juridiske problemstillinger.

SPØRSMÅL NR. 859**Innlevert 8. februar 2011 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide****Besvart 15. februar 2011 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Vil Norge sende en fregatt eller et annet marinefartøy til NATO-operasjonen Ocean Shield eller EU-operasjonen Atalanta ved Afrikas horn i løpet av 2011, og om ikke, hva er årsaken til det?»

BEGRUNNELSE:

Norge ser ut til å være den eneste blant de ti største sjøfartsnasjonene i verden som ikke bidrar med marinefartøy i kampen mot pirater utenfor Afrikas Horn, og ifølge militære kilder vil en av fregattene være tilgjengelig for et slikt oppdrag i andre halvdel av 2011.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 9. februar 2011, med spørsmål fra stortingsrepresentant Ine Marie Eriksen Søreide om Norge vil sende et marinefartøy til anti-piratoperasjoner utenfor Afrikas horn i 2011.

Regjeringen følger utviklingen i Adenbukta og Det indiske hav nøye. Utviklingen den senere tid er bekymringsfull. På dette grunnlaget vurderes nå et nytt norsk bidrag med en fregatt til anti-piratoperasjonene utenfor Somalia høsten 2012.

Norges militære bidrag til anti-piratoperasjoner

må sees i sammenheng med vårt samlede militære utenlandsengasjement. Afghanistan vil fortsatt være regjeringens hovedsatsningsområde i 2011. Det leg-

ges ikke opp til at Norge skal bidra med marinefar-tøyer til anti-piratoperasjoner i 2011.

SPØRSMÅL NR. 860

Innlevert 9. februar 2011 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 17. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I Stortinget den 13. januar 2011 sa Helse- og omsorgsministeren at hun vil følge opp arbeidet med å videreføre røntgeninstitutter på Lillestrøm og i Porsgrunn. Aktøren som driver disse instituttene har ikke hørt noe om dette, heller ikke etter flere henvendelser til Helse- og omsorgsdepartementet.

På hvilken måte skal statsråden følge dette opp?»

BEGRUNNELSE:

I interpellasjonsdebatten den 13.01.2011 sa Helse- og omsorgsministeren følgende:

"Ifølge Helse Sør-Øst vil Unilabs Norge AS vurdere å videreføre institutter på Lillestrøm og i Porsgrunn. Dette er forhold som jeg vil fortsatt følge opp".

Det er den anbyderen som tapte anbudet som driver disse instituttene i dag. De har ikke hørt noe angående videreføring av disse instituttene til nå. Jeg er kjent med at de også ved flere anledninger har henvendt seg til Helse- og omsorgsdepartementet om dette på bakgrunn av statsrådets uttalelser i Stortinget, uten å få svar.

Den anbyder som vant anbudet hadde ikke angitt disse to lokalisasjonene i det opprinnelige anbud.

Svar:

I forbindelse med interpellasjonsdebatten den 13. januar d.å. sa jeg følgende:

"Departementet har engasjert seg for å sørge for at innbyggerne, uavhengig av tilbyder, sikres nærhet til radiologiske tilbud med tilstrekkelig kapasitet. Ifølge Helse Sør-Øst vil Unilabs Norge AS vurdere å videreføre institutter på Lillestrøm og i Porsgrunn. Dette er forhold som jeg fortsatt vil følge opp."

Det jeg fra mitt ståsted var og er opptatt av, er at befolkningen får en tilstrekkelig nærhet til aktuelle helsetjenester. Dette har blitt fulgt opp både i forbindelse med denne konkrete anskaffelsen i et eget brev til Helse Sør-Øst RHF sendt 17. desember i fjor, og

generelt i foretaksmøtene i de regionale helseforetakene i januar i år.

I det nevnte brevet ba jeg om en redegjørelse fra Helse Sør-Øst RHF om deres planer for å sikre geografisk likeverdige tilbud til befolkningen i regionen. I svaret fra Helse Sør-Øst RHF datert 23. desember, ble jeg blant annet informert om det forhold jeg refererte til i ovennevnte sitat.

Helse Sør-Øst RHF har i forbindelse med tildelingen av avtaler om radiologiske tjenester ikke tildelt noen leverandører i verken Porsgrunn eller Lillestrøm. De har heller ikke vært i noen form for dialog med Unilabs Norge AS i forhold til å etablere tilbud på disse stedene. De har imidlertid fått muntlige signaler om at dette var en mulighet som Unilabs Norge AS så på som aktuell for å redusere reiseveien og pågangen ved det enkelte institutt. I en pressemelding fra Unilabs Norge AS i februar i år, uttrykker de også at de ser positivt på å gå i forhandlinger med Curato Røntgen AS om overtakelse av instituttene i Lillestrøm og Porsgrunn dersom det blir aktuelt med nedleggelse.

Helse Sør-Øst RHF's tildeling av avtaler om radiologiske tjenester medførte som kjent at Curato Røntgen AS ikke fikk fornyet sin kontrakt. De har på bakgrunn av dette begjært midlertidig forføyning mot Helse Sør-Øst RHF. Hedmarken Tingrett ga Curato Røntgen AS medhold i denne begjæringen, slik at Helse Sør-Øst RHF ikke signerer kontraktene som ble tildelt. Helse Sør-Øst RHF har anket denne kjennelsen.

Avslutningsvis vil jeg vise til min generelle oppfølging på anskaffelsesområdet i foretaksmøtene i de regionale helseforetakene i januar i år. Her har jeg satt krav om at de regionale helseforetakene skal gjennomføre eksterne evalueringer av sine anskaffelser av helsetjenester, herunder nettopp se på konsekvenser for pasienttilbudet mht. geografisk tilgjengelighet. Jeg legger til grunn at Helse Sør-Øst RHF uavhengig av utfallet av tildeling av avtaler om radiologiske tjenester, sørger for at befolkningen har en tilfredsstillende geografisk tilgjengelighet med tilstrekkelig kapasitet til disse tjenestene.

SPØRSMÅL NR. 861**Innlevert 9. februar 2011 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 18. februar 2011 av fungerende barne-, likestillings- og inkluderingsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Er statsråden bekvem med at det kun er 24 timers akuttberedskap for barnevernet i 110 av landets kommuner?»

BEGRUNNELSE:

I en ny rapport fra NOVA om akuttberedskapen i barnevernet kan vi lese at kun 110 av landets kommuner har døgnkontinuerlig akuttberedskap for barnevernssaker. Mellom Trondheim og Tromsø finnes det ikke en eneste barnevernvakt. Det er ikke lovfestet at kommuner skal ha en egen akuttberedskap for barn. Mange kommuner prioriterer allikevel dette. Konklusjonene fra NOVA viser at det er store forskjeller i dekningsgraden for akuttberedskap i kommunene. Tre fjerdedeler av befolkningen var dekket av akuttberedskap etter kontortid, men at forskjellen mellom by og land er drastisk. Dekningsgraden er dårligere jo mindre befolkningen i kommunene er.

Svar:

Alle barn, uavhengig av hvor de bor i landet, har krav på bistand og hjelp i akutte krisesituasjoner. Formålet med barnevernloven er å sikre at barn og unge som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling får nødvendig hjelp og omsorg til rett tid. Hver kommune skal ha en administrasjon med en leder som har ansvar for oppgaver etter barnevernloven. Ut over dette er det opp til den enkelte kommune å organisere barneverntjenesten på den måten de finner mest hensiktsmessig etter lokale behov og forhold. Mange kommuner har valgt å sikre denne retten gjennom bruk av barnevernvakter.

Barnevernvakten er den mest omfattende akuttberedskapen i barnevernet. Primæroppgaven er å bistå familier, barn og unge i krisesituasjoner utenom ordinær kontortid. Organiseringen av barnevernvakten er ikke regulert i lov eller forskrift, men alle tiltak barnevernvakten iverksetter og rår over, er hjemlet i barnevernloven. Barnevernvakten er ofte lokalisert i

tilknytning til politihuset for å forenkle kontakten mellom etatene.

Det er ulik organisering av barnevernets akuttberedskap i kommunene. I NOVA rapporten Problemer har ikke kontortid – akuttberedskapen i barnevernet fra 2009 fremkommer det at tre fjerdedeler av befolkningen er dekket av akuttberedskap etter kontortid, og at alle landets kommuner med over 6000 barn under 18 år har akuttberedskap. Rapporten viser videre at 110 kommuner er tilknyttet en kommunal eller interkommunal barnevernvakt.

Kommuner som ikke er tilknyttet en barnevernvakt har andre former for akuttberedskap. NOVA rapporten viser at en fjerdedel av barn under 18 år bor i kommuner uten organisert akuttberedskap i barnevernet. I disse kommunene vil politiet/lensmannen være den offentlige etat man kan henvende seg til i akutte krisesituasjoner utenom kontortid. Det følger av barnevernloven § 4-6 annet ledd at både barnvern-tjenestens leder og politiet har kompetanse til å treffe vedtak om akutt plassering.

Alle barn som utsettes for omsorgsvikt og overgrep skal få hjelp tidligst mulig. Dette innebærer blant annet at barn og unge skal få hjelp i akutte krisesituasjoner når som helst på døgnet. Hvordan kommunene velger å organisere denne hjelpen er som nevnt opp til kommunene selv, og varierer etter kommunale behov og forhold.

Avslutningsvis vil jeg nevne at regjeringen i 2009 opprettet en landsdekkende gratis nødtelefon med telefonnummer 11611. Opprettelsen av denne telefonen er et ledd i å styrke akuttberedskapen. Alarmtelefonen er åpen når barneverntjenestenes kontorer er stengt. Målgruppene er i første rekke barn og unge som er utsatt for ulike former for vold, overgrep eller omsorgssvikt. I løpet av året evalueres alarmtelefonen etter ekstern utlysning av oppdraget. Vi vil da få svar på om dette tilbudet har fungert etter intensjonene – å styrke akuttberedskapen for barn som trenger det.

SPØRSMÅL NR. 862**Innlevert 9. februar 2011 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 18. februar 2011 av fungerende barne-, likestillings- og inkluderingsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvor mange saker i barnevernet fordelt på landets fylker som ikke behandles innenfor de lovpålagte tidsfristene og hvor mange saker som henlegges i hvert fylke?»

BEGRUNNELSE:

I Østlendingen 8. februar kan vi lese at man i en av fire barnevernssaker i Hedmark ikke overholdt tidsfristene for undersøkelse av saker. Dette er alvorlig for barna dette gjelder. Overskridelse av tidsfrister gjør at barna ikke får den hjelpen de trenger raskt nok. I tillegg ble om lag 60 % av de totalt 1462 sakene i barnevernet i Hedmark henlagt i fjor.

Svar:

Statistisk sentralbyrå (SSB) publiserer hvert år offisiell statistikk på barnevernområdet. Denne statistikken inneholder opplysninger om undersøkelsessaker. De nyeste tallene som SSB har publisert er imidlertid fra 2009. Jeg regner med at stortingsrepresentanten er interessert i de nyeste tallene som foreligger. Jeg har derfor valgt å legge til grunn tall fra kommunenes halvårsrapportering til fylkesmennene, se tabell 1 nedenfor. Barneverntjenesten i kommunene rapporterer per 30.6 og 31.12 til fylkesmennene

om situasjonen i kommunalt barnevern. Tabellen gir en oversikt over antall nye undersøkelser, avsluttede undersøkelser, antall og andel henleggelses og antall og andel fristoversittelser i 2010 fordelt på fylke.

Det ble i 2010 avsluttet over 34 500 undersøkelsessaker. Dette er en økning på om lag 8,5 prosent fra 2009. Av disse ble 52 prosent henlagt. I 2009 ble 51 prosent henlagt. Det er store variasjoner mellom kommuner, noe som også gjenspeiler seg på fylkesnivå. Størst henleggelsesprosent hadde Akershus med 58 prosent og Oslo med 57 prosent. Lavest henleggelsesprosent hadde Sogn og Fjordane med 36 prosent og Oppland og Nord-Trøndelag med henholdsvis 46 og 47 prosent.

En undersøkelse skal gjennomføres snarest og senest innen tre måneder. I særlige tilfelle kan fristen være seks måneder. I løpet av 2010 brøt kommunene fristen i 6 100 undersøkelsessaker. Dette er over 10 prosent flere enn i 2009. Andelen fristoversittelser av antall avsluttede undersøkelser var 18 prosent i 2010. Dette er samme prosentandel som året før. Også når det gjelder fristoversittelser er det store variasjoner mellom fylkene. Størst andel fristoversittelser var det i Nordland med 38 prosent, mens Buskerud og Sør-Trøndelag kun hadde 6 prosent fristoversittelser i 2010.

Tabell 1 Undersøkelsessaker i barnevernet 2010

	Antall nye	Antall avsluttede	Antall henlagte	% andel henlagte	Antall fristover- sittelser	% andel fristover- sittelser
Akershus	3 652	3 410	1 968	58 %	984	29 %
Aust-Agder	954	836	441	53 %	64	8 %
Buskerud	2 213	2 160	1 137	53 %	119	6 %
Finnmark	890	779	414	53 %	176	23 %
Hedmark	1 553	1 379	687	50 %	261	19 %
Hordaland	3 283	3 172	1 712	54 %	640	20 %
Møre og Romsdal	1 651	1 547	778	50 %	456	29 %
Nordland	2 320	2 150	1 080	50 %	825	38 %
Nord-Trøndelag	1 145	1 078	506	47 %	239	22 %
Oppland	1 347	1 254	579	46 %	237	19 %
Oslo	3 991	3 893	2 217	57 %	411	11 %
Rogaland	3 013	2 979	1 405	47 %	380	13 %
Sogn og Fjordane	607	560	203	36 %	118	21 %
Sør-Trøndelag	1 803	1 695	869	51 %	103	6 %
Telemark	1 422	1 395	758	54 %	271	19 %

	Antall nye	Antall avsluttede	Antall henlagte	% andel henlagte	Antall fristover- sittelser	% andel fristover- sittelser
Troms	1 411	1 295	687	53 %	198	15 %
Vest-Agder	1 141	1 069	548	51 %	81	8 %
Vestfold	2 317	2 146	1 107	52 %	153	7 %
Østfold	1 950	1 839	972	53 %	384	21 %
Landet	36 663	34 636	18 068	52 %	6 100	18 %

Kilde: Kommunenes halvårsrapportering. Tall for andre halvår 2010 er foreløpig noe utfullstendige

Kommunenes halvårsrapportering til fylkesmen-
nene inneholder også tall for mottatte og gjennom-
gatte meldinger, henleggelse og fristoversittelser.
Ifølge barnevernloven § 4-2 skal barneverntjenesten
snarest, og senest innen en uke, gjennomgå innkom-

ne meldinger og vurdere om meldingen skal følges
opp med undersøkelse. Tabell 2 inneholder en over-
sikt over antallet mottatte meldinger, gjennomgatte
meldinger, antall og andel henleggelse og antall og
andel fristoversittelser i 2010 fordelt på fylke.

Tabell 2 Meldinger til barnevernet 2010

	Antall mottatte	Antall gjennomgatte	Antall henlagte	% andel henlagte	Antall fristover- sittelser	% andel fristover- sittelser
Akershus	4 684	4 648	1 033	22 %	132	3 %
Aust-Agder	1 072	1 073	120	11 %	25	2 %
Buskerud	2 721	2 705	490	18 %	18	1 %
Finnmark	1 056	1 029	157	15 %	84	8 %
Hedmark	1 792	1 792	229	13 %	74	4 %
Hordaland	4 386	4 248	951	22 %	121	3 %
Møre og Romsdal	1 879	1 880	222	12 %	114	6 %
Nordland	2 774	2 781	464	17 %	204	7 %
Nord-Trøndelag	1 375	1 378	232	17 %	40	3 %
Oppland	1 662	1 646	306	19 %	54	3 %
Oslo	4 942	4 898	907	19 %	48	1 %
Rogaland	3 736	3 769	735	20 %	132	4 %
Sogn og Fjordane	696	674	68	10 %	18	3 %
Sør-Trøndelag	2 151	2 153	343	16 %	10	0 %
Telemark	1 811	1 745	319	18 %	8	0 %
Troms	1 713	1 721	316	18 %	49	3 %
Vest-Agder	1 593	1 594	464	29 %	20	1 %
Vestfold	2 984	2 924	573	20 %	30	1 %
Østfold	2 612	2 610	621	24 %	130	5 %
Landet	45 639	45 268	8 550	19 %	1 311	3 %

Kilde: Kommunenes halvårsrapportering. Tall for andre halvår 2010 er foreløpig noe utfullstendige

Det ble i 2010 gjennomgått over 45 600 meldin-
ger. Dette er en økning på nesten 10 prosent fra 2009.
Av de gjennomgatte meldingene i 2010 ble kun 19
prosent henlagt. I 2009 ble nesten 18 prosent henlagt.
Det er noe variasjon mellom kommuner, noe som
også gjenspeiler seg på fylkesnivå. Størst henleggelse-
prosent hadde Vest-Agder med 29 prosent og Øst-
fold med 24 prosent. Lavest henleggelsesprosent

hadde Sogn og Fjordane med 10 prosent og Aust-Ag-
der med 11 prosent.

I løpet av 2010 brøt kommunene fristen på en uke
på 1 311 meldinger. Dette utgjør 3 prosent av det to-
tale antallet gjennomgatte meldinger, noe som er
samme prosentandel som året før. Det er litt variasjon
når det gjelder fristoversittelser mellom fylkene.
Størst andel fristoversittelser var det i Finnmark med

8 prosent og Nordland med 7 prosent, mens Sør-Trøndelag og Telemark hadde mindre enn 1 prosent fristoversittelser i 2010.

Tallet på barn og unge som mottar hjelp fra barnevernet har økt hvert år det siste tiåret. Antallet nye undersøkelsessaker og tallet på nye barn som kommer inn i barnevernet øker for hvert år (SSB). I 2009 mottok 46 500 barn og unge hjelp fra barnevernet. Den største veksten har vært i antall nye meldinger og undersøkelsessaker. Undersøkelsessakene har økt med 60 prosent fra 2002 til 2009. Samtidig har antall ansatte økt med kun 23 prosent. Denne store økningen i meldinger og undersøkelser krever omfattende administrativt arbeid og vil gå på bekostning av kvaliteten i barnevernet hvis det ikke avsettes tilstrekkelig ressurser til å håndtere denne økningen. I statsbudsjettet for 2011 er det derfor satt av 240 mill. kroner til en øremerket styrking av det kommunale barnevernet. Målsettingen med satsingen er å styrke barneverntjenester i de mest utsatte kommunene. Jeg mener at denne satsingen vil være et viktig bidrag i innsatsen mot sviktområdene i den kommunale barneverntjenesten.

Jeg vil også kommentere virksomheten ved fylkesnemndene for barnevern og sosiale saker. Disse behandler blant annet saker om omsorgsovertagelse og har frister for saksbehandlingen gitt i barnevernloven kapittel 7 og i sosialtjenesteloven § 6-4. Fylkesnemndene for barnevern og sosiale saker skal ifølge barnevernloven § 7-14 avholde forhandlingsmøte

snarest, og hvis mulig innen fire uker etter at fylkesnemnda mottok saken. Etter barnevernloven § 7-22, skal akuttvedtak snarest, og om mulig innen 48 timer etter at fylkesnemnda har mottatt saken, godkjennes av nemndsleder, og etter barnevernloven § 7-23, skal vedtak i klage på akuttvedtak foreligge innen en uke etter at fylkesnemnda mottok saken.

Riksrevisjonen foretok høsten 2008 en egen undersøkelse av saksbehandlingstiden i fylkesnemndene. Riksrevisjonen har i dokument 1 (2010 – 2011) varslet at videre oppfølging av saksbehandlingstiden i fylkesnemndene skal rapporteres særskilt.

Fylkesnemndene har hatt svært kraftig vekst i saker til behandling over flere år, og det har bygd seg opp restanser i perioden som følge av dette. Jeg har derfor iverksatt flere tiltak for å øke saksbehandlingskapasiteten og bedre ressursutnyttelsen i fylkesnemndene.

Saksbehandlingskapasiteten, målt som antall nemndledere i nemndene, er økt med 32 prosent fra 2006 til 2010. Dette har blitt mulig gjennom kostnadsreduserende tiltak og omprioriteringer av midler på Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementets budsjett. Jeg har også gjennomført en omorganisering av fylkesnemndene som skal sikre bedre styring av nemndene. Jeg mener omorganiseringen var nødvendig og at den på sikt vil gi kvalitative og kvantitative gevinster. I tillegg er bevilgningen til fylkesnemndene økt med 10 mill. kroner i statsbudsjettet for inneværende år.

SPØRSMÅL NR. 863

Innlevert 9. februar 2011 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen

Besvart 17. februar 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Det fremgår av begrunnelsen at norsk fiskerier næring ikke kan moderniseres ved hjelp av myndighetenes vedtatte strukturpolitikk samt ha tillit til at aktørene kan forvente forutsigbare skatteregler og lik praksis fra skattemyndighetene over tid.

Hva vil statsråden foreta seg for å endre på den situasjonen?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med omstrukturering og kvotehandel for å modernisere fiskeflåten, er en mye benyttet metode ved kvotesalg at det selgende rederi/selskap,

selger en andel i sitt rederi til et nytt investeringsselskap som kjøper har etablert til bruk for dette formål. Når det nye selskapet har kjøpt seg inn selgers opprinnelige rederi/selskap, blir det sistnevnte oppløst hvor det skjer en fusjon tilbake til de respektive eierselskap hvor kvoten følger med til kjøpers rederi/selskap. Begrunnelsen for beskrevne fremgangsmåte er at fiskekvoter ikke er fritt omsettelige. En overføring betinger ervervstillatelse fra myndighetene. Derfor har rettighetene blitt overført direkte fra selger til kjøpers rederi/selskap. Dette har fra myndighetenes side vært en akseptert metode i mange år. Skattemyndighetene har nå imidlertid endret innstilling til dette og mener at de nye selskapene får kvotene "veder-

lagsfritt". Nye eiere av kvotene altså både å måtte betale dyrt for kvotekjøp i omstrukturering som er myndighetenes vedtatte politikk, og får i tillegg en skatte-regning på selve kjøpesummen. En tilleggsproblematikk men ikke mindre alvorlig for de berørte, er at kravene kommer lang tid etter handlene. Dette er problematisk for en næring som ikke har gjort annet enn å innrette seg etter klare signaler og praksis fra myndighetene.

Svar:

Fritaksmetoden innebærer at aksjeselskaper mv. som hovedregel er fritatt for skatteplikt på aksjeinntekter (gevinst og utbytte på aksjer mv.). Samtidig vil salg av eiendeler og rettigheter fra aksjeselskaper utløse skatt på gevinst eller fradrag for tap etter de ordinære reglene i skatteloven.

Det følger av dette at salg av eiendeler og rettigheter fra et selskap vil utløse beskatning. I mange tilfeller kan en alternativ framgangsmåte være å selge aksjer i selskapet som eier de aktuelle eiendelene som ønskes overdratt. Gevinsten ved salg av aksjer vil da være omfattet av fritaksmetoden.

I enkelte tilfeller gjennomføres det forutgående og/eller etterfølgende interne omorganiseringer av de aktuelle selskapene for å legge til rette for at salget kan gjennomføres som aksjesalg. For eksempel kan eiendeler utfisjonerer til et nytt selskap, før aksjene i sistnevnte selskap selges. Slike omorganiseringer kan på nærmere vilkår gjennomføres skattefritt.

I noen tilfeller kan det imidlertid reises spørsmål om de omstruktureringene som foretas i forbindelse med salget har noen egenverdi utover å spare skatt. Dette kan gi grunnlag for å vurdere om transaksjonene kan tilsidesettes etter de ulovfestede reglene om gjennomskjæring. Skattemessig gjennomskjæring innebærer at transaksjonen, eller deler av denne, gis andre skattemessige virkninger for skatteyteren enn det som normalt skulle følge av transaksjonen.

Et grunnvilkår for gjennomskjæring er etter rettspraksis at det hovedsakelige formål med den aktuelle disposisjonen må ha vært å spare skatt. Dersom dette

er tilfelle, beror spørsmålet om det skal foretas gjennomskjæring på en totalvurdering av disposisjonens formål, virkninger og øvrige omstendigheter, og om den ut fra en slik totalvurdering framstår som illojal mot skattereglenes formål. Rent generelt antas det at konsesjonsrettslige forhold vil kunne tilsi at visse transaksjoner har en egenverdi utover det å oppnå en skattebesparelse, men jeg understreker at slike forhold må vurderes konkret i den enkelte sak. Det er videre grunn til å påpeke at man i relasjon til reglene om ulovfestet gjennomskjæring vurderer alle ledd i en transaksjonskjede samlet, og ikke enkeltstående disposisjoner hver for seg.

I andre tilfeller kan det være aktuelt å fravike skattyters påstand om hvordan skattereglene skal anvendes på et gitt faktum. Dette kan medføre at de skattemessige virkningene av en eller flere enkeltstående transaksjoner som inngår i en omstrukturering i forbindelse med salg, blir en annen enn det som er anført av skattyter. En slik fravikelse skjer på bakgrunn av en tolkning av lovfestede regler og anvendelse av disse på et gitt faktum, og utgjør således ikke anvendelse av reglene om ulovfestet gjennomskjæring. Et eksempel kan her være at en anført skattefri omorganisering omklassifiseres til en skattepliktig transaksjon, basert på en tolkning av reglene om skattepliktig realisasjon eller skattepliktig uttak.

Hvorvidt det er grunnlag for å anvende reglene om gjennomskjæring eller å foreta en omklassifisering av en transaksjon på bakgrunn av en tolkning av reglene i skatteloven, beror således på en helhetsvurdering av forholdene i den enkelte sak. Det er opp til ligningsmyndighetene å ta stilling til faktum, samt hvilke skattemessige konsekvenser et gitt faktum innebærer, i forbindelse med ligningen av den enkelte skattyter. Hvorvidt de transaksjonene representanten Bakke-Jensen nevner i sitt spørsmål gir grunnlag for skattemessig gjennomskjæring eller omklassifisering på bakgrunn av en tolkning av skattereglene, må derfor vurderes konkret av ligningsmyndighetene i den enkelte sak på bakgrunn faktum i saken.

SPØRSMÅL NR. 864**Innlevert 9. februar 2011 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 17. februar 2011 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Planlegger Forsvaret å tilby sluttpakker til overtallige offiserer på Gruppe 1-nivå, og hvis ikke, hva kommer statsråden til å foreta seg for at disse offiserene skal gis en verdig avslutning på sin militære karriere?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge artikler i Dagsavisen 21. og 22. oktober 2010 er 42 offiserer på Gruppe 1-nivå uten fast stilling, og brukes enten i midlertidige prosjektstillinger som mange av de berørte mener ligger langt under sitt kompetanseområde, eller de står helt uten arbeidsoppgaver. Flere skal ha følt seg presset til å søke om permisjon eller førtidspensjon.

Svar:

Forsvaret har de senere år vært gjennom betydelige nedbemanninger og strukturelle endringer, noe som bl.a. har medført at det i dag er færre stillinger enn tidligere på oberst-/kommandørnivå og høyere. Det arbeides i dag målrettet for at alle gruppe I-offiserer blir disponert til relevante oppgaver med forutsigbare rammer, hvor de kan bidra med sin kompetanse og erfaring.

Forsvaret skal opptre som en ansvarlig arbeidsgiver. En rekke tiltak er derfor iverksatt både for å finne løsninger for offiserer som har vært og er uten fast stilling, og for å unngå tilfeller av overtallighet i fremtiden. Sluttpakker er ett av flere virkemidler. Et annet er en mer restriktiv praksis ved nyutnevnelser. Dette er blant de tiltak som skal bidra til at antallet gruppe I-offiserer uten fast stilling reduseres til et minimum.

SPØRSMÅL NR. 865**Innlevert 9. februar 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 17. februar 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Det er satt en begrensning for hvor mye eiendomsskatten kan økes fra ett år til ett annet.

Hva er bakgrunnen for denne grensen, og er det lov å øke eiendomsskatten med mer enn 2 kroner pr. 1000 ved både å øke promillesatsen og redusere bunnfradraget samme året?»

BEGRUNNELSE:

Bystyret i Fredrikstad fattet vedtak om endring i forbindelse med budsjett 2011 som innebærer at promillesatsen for eiendomsskatten økes fra 2,1 til 3,7 samtidig som bunnfradraget reduseres fra 400.000 til 200.000 kroner. Selv om bunnfradraget ikke faller helt bort i dette tilfellet, er det en reduksjon, det vil si delvis bortfall som gir en høyere total økning enn det som er tillatt.

Jeg viser til Eieendomsskattelova. 4. kapitlet. – Skattesatser. § 13.

”Første året det vert utskrive eieendomsskatt i ein kommune, må skatten ikkje vera større enn kr 2 av kvart kr 1.000 av takstverdet. Seinare kan skatten ikkje i noko år aukast med meir enn kr 2 for kvart kr 1.000. Skatten kan likevel aukast med kr 3 for kvart kr 1.000 for huslause grunneieedomar. Skatten kan aukast med kr 3 for kvart kr 1.000 for eieedomar som nemnde i § 12 bokstav a same år som kommunen innfører botnfrådrag i eieendomsskatten. Skattøyet kan ikkje aukast same år som botnfrådrag fell bort. Derimot kan eieendomsskatten setjast ned til dei nemnde minstegrensene frå eit år til det neste utan omsyn til kor høg skattesatsen er frå før.”

Hvis kommunen har rett til å oppjustere skattesatsen med inntil 2 promille og samtidig redusere bunnfradraget samme år vil økningen for en del av skattebetalerne bli større enn 2 promille.

Hvis intensjonen i loven som begrenser kommunens rett til å øke til 2 kroner pr. 1000 er ment for å beskytte eiendomsbesitter mot høyere årlig økning enn 2 promille blir ikke dette ivaretatt hvis bunnfra-

draget kan falle helt eller delvis bort samtidig som skattesatsen øker.

Forskjellig tolking av loven fører nå til stor usikkerhet og det er derfor viktig at svaret er klart og entydig.

Svar:

Eigedomsskattelova kapittel 4 fastsetter minimums- og maksimumsgrenser for skattesatsene ved utskrivning av eiendomsskatt. Videre inneholder kapitlet regler om hvor mye skattesatsene kan økes pr. år fram til taket på 7 promille. Hovedregelen er at satsene ikke kan økes med mer enn 2 promille pr. år. Skattesatsene vedtas hvert år av kommunestyret i forbindelse med behandlingen av kommunens budsjett.

Reglene i eigedomsskattelova av 1975 om skattesatsene er en videreføring av tilsvarende regler som ble vedtatt allerede med skattelov for byene og skattelov for landet fra 1911. I forarbeidene ble disse reglene begrunnet med

”at der bør være en viss stabilitet i eiendomsskatten, der den er indført.” Uttalelsen må ses i sammenheng med at de kommunale skatteinntektene var forutsatt fordelt mellom flere skattearter. Forarbeidene til 1975-loven gir ikke noen nærmere begrunnelse for reglene, men uttaler at: ”På den andre sida meiner departementet at det bør verta lettare å auka eigedomsskatten for dei kommunane som ynskjer det. Ein gjer difor framlegg om at skatten som hovudregel i noko år ikkje skal aukast med meir enn kr 2 mot før kr 1 for kvart kr 1000 av skattegrunnlaget.”

Fra og med 1993 ble det innført adgang til å benytte bunnfradrag ved utskrivning av eiendomsskatt på bolig- og fritidseiendom. Reglene om bunnfradrag står også i kapitlet om skattesatsene, og vedtas hvert år av kommunestyret. Loven inneholder ingen regler om størrelsen på bunnfradraget. I forarbeidene (Ot.prp. nr. 12 (1992-93)) ble forslaget til lovendring blant annet begrunnet med at;

”de foreslåtte endringene vil gi kommunene større muligheter for å foreta mer individuelle tilpasninger av eiendomsskatten på bolig- og fritidseiendommer til forholdene i de enkelte kommunene, hvor blant annet ønsker om særskilte fordelingsprofiler bedre kan ivaretas.”

Videre heter det;

”Samtidig legges det til grunn at det fortsatt skal være klare grenser for nivået på den tillatte eiendomsbeskatning, og at omleggingen som sådan samlet sett ikke skal gi grunnlag for et høyere nivå enn det gjeldende maksimalgrenser åpner for.”

Dette siste sitatet må ses i sammenheng med at innføringen av bunnfradrag ble foreslått i kombinasjon med en adgang til å øke skattesatsen til 9 promille ved bruk av bunnfradrag. Bakgrunnen for dette var at kommuner som allerede brukte maksimal skatte-

sats på 7 promille ikke skulle tape proveny ved å innføre bunnfradrag. I proposisjonen heter det videre at;

”Departementet forutsetter at bunnfradraget fastsettes slik at kommunenes samlede proveny fra de eiendommer som er berettiget til bunnfradrag ikke overstiger hva totalprovenyet samlet sett ville ha vært fra de samme eiendommer ved bruk av en skattesats på 7 promille uten bunnfradrag. Ved bruk av høyere eiendomsskattesatser enn 7 promille vil bunnfradrag av en viss størrelse således være obligatorisk. Minimumsstørrelsen på bunnfradraget vil avhenge av takstnivået og strukturen i boligmassen m.v. i kommunen. Departementet forutsetter at eiendomsskattekontoret i kommunen foretar beregninger for å godtgjøre at det fastsettes et tilstrekkelig stort bunnfradrag.(...)”

Denne delen av lovforslaget fikk ikke tilslutning i Stortinget. Det ble imidlertid vedtatt regler om at skattesatsen ikke kan økes samme år som bunnfradrag bortfaller, og motsatt at skattesatsen kan økes med 3 promille det året bunnfradrag innføres.

Departementet har ikke tidligere uttalt seg om hvordan loven er å forstå, for det tilfelle at kommunen ønsker å øke satsen og samtidig redusere, men ikke fjerne bunnfradraget. Jeg er heller ikke kjent med at spørsmålet har vært behandlet hverken i rettspraksis eller juridisk litteratur. Loven inneholder ingen eksplisitte regler som regulerer dette tilfellet. Heller ikke forarbeidene gir noe viktig bidrag til løsningen av denne spesielle problemstillingen.

Kommunene står fritt til å fjerne bunnfradraget uten satsøkning, og til å øke satsen gradvis opp mot de maksimale 7 promille samtidig med videreføring eller økning av bunnfradraget. Forbudet mot satsøkning kombinert med bortfall av bunnfradraget forutsetter etter ordlyden at fradraget fjernes helt. Effekten av satsøkning kombinert med reduksjon av bunnfradraget kan riktignok gå i samme retning, men normalt i mindre grad. Denne effektiviteten er neppe nok til å kunne innfortolke et generelt forbud også mot en slik kombinasjon. Klarest synes dette å være dersom fradragsreduksjonen er moderat, slik at det fortsatt blir gjeldende et betydelig bunnfradrag i kommunen. Men også ved en betydelig fradragsreduksjon kan det bli vanskelig å likestille dette med fullt fradragsbortfall, med mindre det gjenværende fradragsnivået blir helt bagatellmessig. Det kan for øvrig oppstilles eksempler hvor satsøkning alene gir like stor eller større skatteøkning enn en kombinasjon av en mindresatsøkning og redusert bunnfradrag.

Jeg kan derfor ikke se at loven generelt forbyr en kombinasjon av økt skattesats og redusert bunnfradrag.

Avslutningsvis minner jeg om at det er domstolene som i siste instans avgjør hvordan loven er å forstå. Hvor medlemmer av kommunestyret er uenig mht. lovligheten av kommunestyrets vedtak, kan dette eventuelt bringes inn for Fylkesmannen for lovlighetskontroll i henhold til kommuneloven § 59.

SPØRSMÅL NR. 866**Innlevert 9. februar 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 2. mars 2011 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Ved å utvide eksisterende leite- og utvinningsområde administrativt utenom ordinær konsesjonsrunde, legger en til rette for oljeboring nær gytefeltene for verdens viktigste pelagiske bestand, NVG-silda.

Hvilke konsekvenser vil et betydelig oljeutslipp i disse områdene gi i gyteområdene til NVG-silda?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringa gir nå tillatelse til oljeledning nær de sårbare gytefeltene på Møre-kysten uten konsekvensutredning og høringsprosess.

Tildelingen er klart i strid med de faglige rådene som har kommet fra miljøetatene og Havforskningsinstituttet når disse områdene ble vurdert i de ordinære konsesjonsrundene. Klima- og forurensningsdirektoratet (Klif) og Direktoratet for naturforvaltning (DN) har ved flere anledninger advart mot denne tildelingsordningen og frarådet i fjor å lyse ut 19 av områdene som nå er tildelt.

Blant blokkene som er tildelt finnes områder med kort avstand til viktige sjøfuglområder langs kysten, blant annet fuglefjellene på Runde, og rett ved gyteområdene for sild ved Mørebanken. Det er stor fare for at et oljeutslipp vil drive med kyststrømmen rett inn i gyteområdene. Derfor frarådet DN oljevirkosomhet her.

Tildelingen av sårbare eller omstridte områder er også i strid med Forvaltningsplanen for Norskehavet, der en fastslo at det ikke skulle utlyses nye konsesjoner på Mørebankene før planen var oppdatert, senest i 2014. TFO-tildelinger, som regjeringen nå gir, skulle kun skje som utviding av mindre og ikke omstridte områder.

Svar:

Det er utarbeidet forvaltningsplaner som etablerer rammer for petroleumsvirksomheten. De areal-

messige rammene for petroleumsvirksomhet i Norskehavet ble behandlet i St.meld. nr. 37 (2008-2009) Helhetlig forvaltning av det marine miljø i Norskehavet (forvaltningsplan) som Regjeringen la frem for Stortinget 8. mai 2009, og som Stortinget sluttet seg til ved behandling 18. juni 2009, jf. innst. S. nr. 362 (2008-2009) fremlagt 15. juni 2009.

I forvaltningsplanen ble det bestemt at det i enkelte områder ikke skulle tildeles nye utvinningstillatelser frem til oppdateringen av forvaltningsplanen. Et særlig verdifullt område som ble omtalt som "Mørebankene" var ett av disse områdene og det heter i forvaltningsplanen at: "På Mørebankene vil det frem til oppdatering av forvaltningsplanen, senest i 2014, ikke bli utlyst konsesjoner. Regjeringen vil da vurdere dette spørsmålet på nytt. Dette gjelder ikke de delene av Mørebankene som er omfattet av TFO."

Etter at forvaltningsplanen for Norskehavet ble lagt frem i 2009 er det ikke tildelt utvinningstillatelser innenfor området som omtales som Mørebankene i forvaltningsplanen.

I de faglige arbeidene som ble utført i forvaltningsplanen for Norskehavet, ble det sett på konsekvensen av en stor oljeulykke på Mørebankene. Konkret ble det modellert et akutt oljeutslipp fra et tenkt oljefelt 40 km fra land på Mørekysten, hvor det blant annet ble sett på konsekvenser for sild. Det Norske Veritas (DNV) beregnet her et forventet tap på mindre enn 1 % av en årsklasse for sild, se stortingsmelding nr. 37 (2008-2009) Helhetlig forvaltning av det marine miljø i Norskehavet.

Utvidelser av TFO-områdene og tildelinger av nye utvinningstillatelser i konsesjonsrundene etter fremleggelsen av forvaltningsplanen for Norskehavet, har blitt foretatt i områder som er tilgjengelige for petroleumsvirksomhet og som ligger lenger unna de særlige verdifulle områdene på Mørebankene enn dette fiktive feltet.

SPØRSMÅL NR. 867**Innlevert 9. februar 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 17. februar 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden bidra til å gjennomgå saker om prøveløslatelse for forvaringsdømte med sikte på eventuelle regelendringer for å smale inn muligheten for prøveløslatelse, og vil statsråden bidra til å sikre at personer som bor i samme område som en prøveløslatt forvaringsdømt blir informert om dette slik at de kan ta forholdsregler, og vil statsråden sørge for at eventuelle fremtidige prøveløslatelser av forvaringsdømte bosettes slik at de er langt unna nærmeste naboer?»

BEGRUNNELSE:

Personer som får forvaringsdom dømmes slik fordi faren for gjentakelse fremstår som overhengende. Når det er begått alvorlige volds- og sedelighetsforbrytelser kan forvaringsdommen bety at den dømte må bli i fengsel livet ut.

I enkelte tilfeller slippes imidlertid forvaringsdømte ut på prøve. For tiden er det 16 slike prøveløslatelser. Domstolen avgjøre spørsmålet om prøveløslatelse og setter vilkår for denne.

I ett slikt tilfelle i Vestfold er en person som er dømt til forvaring etter mordbrann ute på prøve. Vedkommende er bosatt i et boligstrøk. Sikkerhetstiltakene er omfattende og inneholder bl.a. døgnbemannet bolig med "utbruddsalarm" og vedkommende følges alltid av to vakter som kan holde ham igjen ved bruk av tvang. Sikkerhetstiltakene i seg selv er så omfattende at en kan sette spørsmålstejn ved om den reelle faren for gjentakelse er tilstrekkelig redusert til at prøveløslatelse kan tillates.

Særlig i alvorlige volds- og sedelighetssaker hvor gjentakelsesfaren er stor, fremstår det som avgjørende for tilliten til systemet at såkalt prøveløslatelse bare gis til personer hvor faren for gjentakelse rent faktisk er redusert og at dette støttes fra sakkyndig hold. I slike saker vil behovet for sikkerhetstiltak være mindre enn i saker hvor gjentakelsesfaren fortsatt er til stede, og hvor løslatelse som hovedregel ikke skal skje.

Bosetting av slike personer skaper en rekke utfordringer, særlig med hensyn til andre som bor i nærområdet. Personen jeg omtaler ovenfor er dømt for å tenne på et bolighus hvor to barn ble drept. Hendelsen skjedde i 2000, altså for bare ti-elleve år siden. Det fremstår som svært urimelig at en person dømt for mordbrann og drap på to barn løslates på prøve etter så kort tid, og det er åpenbart at dette medfører frykt i boområdet vedkommende befinner seg.

Svar:

Når faren for ny alvorlig kriminalitet er særlig stor, kan en lovbrøyer dømmes til forvaring. Forvaring kan forlenges hvis risikoen for ny alvorlig kriminalitet fortsatt er til stede når den opprinnelige tidsrammen er over. De som er farlige eller ikke har til hensikt å endre sitt kriminelle livsmønster, skal samfunnet beskyttes mot. Folk skal kjenne seg trygge på at personer som begår alvorlig kriminalitet, ikke begår slik kriminalitet på nytt.

Lovgiver har åpnet for at forvaringsdømte innenfor trygge rammer kan tilbakeføres til et liv utenfor fengsel. Prøveløslatelse kan begjæres av domfelte selv eller av kriminalomsorgen. Spørsmålet om det er grunnlag for prøveløslatelse beror på en konkret vurdering av om domfelte har oppnådd en så stor grad av egenutvikling og ansvarlighet at slik løslatelse er sikkerhetsmessig forsvarlig. Påtalemyndigheten fremmer saken for domstolen, som avgjør den ved dom. Dersom påtalemyndigheten samtykker, kan prøveløslatelse likevel besluttes av kriminalomsorgen. Prøvetiden fastsettes fra ett til fem år. Både retten og kriminalomsorgen har adgang til å sette omfattende vilkår for prøveløslatelsen, som oppfølging av friomsorgen, bestemmelser om oppholdssted, arbeidssted, utdanning og forbud mot bruk av rusmidler.

Representanten Anundsen viser som begrunnelse til sitt spørsmål til et tilfelle i Vestfold, hvor en forvaringsdømt domfelt for alvorlige straffbare handlinger, er prøveløslatt til et boligstrøk. Jeg kan ikke kommentere enkeltsaker, men vil på generelt grunnlag understreke at det blir vurdert og etablert omfattende sikkerhetstiltak rundt den prøveløslatte blant annet gjennom kontinuerlig tilsyn dersom det vurderes nødvendig. Enkelte forvaringsdømte vil ved prøveløslatelse ha behov for omfattende omsorgs- og kontrolltiltak. Dette kan gjelde forvaringsdømte med lettere psykisk utviklingshemming, psykiske lidelser eller rusproblemer. For denne gruppen er det adgang til å fastsette vilkår om opphold i kommunal omsorgsbolig eller institusjon med døgnkontinuerlig bemanning. Ved opphold i kommunal omsorgsbolig har hjemkommunen et spesielt ansvar for å følge opp prøveløslatte gjennom særskilt tilrettelagte tiltak for disse. Prøveløslatelse med vilkår om opphold i institusjon eller kommunal boenhet er hjemlet i straffeloven og kan bare besluttes av retten.

Det er et vilkår at institusjonen eller kommunen samtykker i oppholdet, og at løslatelse ansees som sikkerhetsmessig forsvarlig. Dette vurderes grundig

både av kriminalomsorgen og retten i den enkelte sak. Det kreves særlige grunner for løslatelse til kommunal omsorgsbolig eller institusjon. Slike særlige grunner kan være at forvaringsdømte er psykisk utviklingshemmet eller at vedkommende har andre omfattende problemer.

Typiske vilkår kan være at domfelte skal ha opphold i kommunal bolig eller institusjon med heldøgns bemanning og tilsyn hvor domfelte nærmest blir fotfulgt. Det vil også være andre individuelt tilpassede vilkår. Den domfelte kan holdes tilbake mot sin vilje og hentes tilbake ved unnvikelse. Ved alvorlige brudd på vilkår vil den domfelte bli tilbakeført til forvaringsanstalt. Jeg mener derfor at sikkerheten i forbindelse med forsterkede løslatelsesopplegg til kommunale omsorgsboliger/ institusjoner er tilfredsstillende ivaretatt. Dette er også en gruppe forvaringsdømte som det er hensiktsmessig å plassere i hjemkommunen fordi de ofte har behov for omfattende oppfølging etter at straffen er gjennomført.

Da Stortinget vedtok nye regler om strafferettslig utilregnelighet, særreaksjoner og forvaring, ble det understreket at reglene burde etterkontrolleres etter en viss tid. Justisdepartementet oppnevnte i samråd med Helse- og omsorgsdepartementet 18. mai 2006 en utredningsgruppe som skulle forestå denne etterkontrollen. Utredningsgruppen som ble ledet av psykiater Øystein Mæland, la frem sin utredning 30.

april 2008. Utredningsgruppen kom med en rekke forslag og anbefalinger i sin rapport – dels forslag til lovendringer, dels forslag til andre endringer eller videre utredninger. Justisdepartementet følger opp rapporten i samarbeid med Helse- og omsorgsdepartementet.

Når det spesielt gjelder informasjon om plassering av forvaringsdømte ved prøveløslatelse åpner dagens regelverk for at fornærmede eller etterlatte kan få kjennskap til tidspunktet for prøveløslatelse. Det kan også stilles vilkår for prøveløslatelsen at den prøveløslatte ikke skal ta kontakt med eller oppsøke fornærmede eller etterlatte. Hensikten med å varsle er særlig at fornærmede eller dennes etterlatte kan forberede seg på muligheten til å påtreffes domfelte. Sikkerheten og borgernes behov for trygghet er ivaretatt gjennom vilkårene for prøveløslatelse ved at ingen forvaringsdømt som utgjør en fare for samfunnet skal prøveløslates. Det er imidlertid ikke planer om å informere personer som bor i samme område om prøveløslatte forvaringsdømte.

Trygghet for samfunnet er et overordnet mål for regjeringens kriminalpolitikk. Dette målet setter rammene for straffegjennomføringen og tilbakeføringsarbeidet. Hensynet til samfunnstryggheten skal prege både politikken, lov- og regelverket og den daglige skjønnsutøvelsen. Dette gjelder også ved prøveløslatelse av forvaringsdømte.

SPØRSMÅL NR. 868

Innlevert 9. februar 2011 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen

Besvart 18. februar 2011 av fungerende barne-, likestillings- og inkluderingsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Mener statsråden det vil være hensiktsmessig å skjerpe ansvaret som hviler på den enkelte ansatte og på barnevernet som etat, og vil statsråden se på muligheten for endringer i lovverket der den enkelte ansatte i barnevernet må stå til ansvar for sine feilgrep?»

BEGRUNNELSE:

Media har stadig oppslag om barnevernet, der de fleste er negativt ladet. Det viser seg i flere tilfeller at barnevernet har begått tildels grove feil og lovbrudd ved å fatte vedtak om omsorgsovertakelse eller at de har unnlatt å foreta seg noe på tross av at de vet om forhold som kan være til skade for barnet. Begge de-

ler har store konsekvenser for barna. Når lovbrudd og feil begås har fylkesmannen mulighet til å sanksjonere mot barnevernet. Dette kan blant annet være økonomiske sanksjoner.

De fleste feil eller lovbrudd blir begått av enkeltpersoner. Disse blir i liten grad ansvarliggjort for sine handlinger, eller mangel på sådanne.

En av grunnene er foreldelsesfristen og lovverkets beskrivelse av alvorligheten i disse sakene.

Svar:

Jeg vil innledningsvis gi uttrykk for at jeg deler representant Ørsal Johansens bekymring for barn som ikke får den hjelp og omsorg de har behov for fra barnevernet. Barn som trenger barnevernets hjelp og

omsorg, tilhører en av vårt samfunns mest utsatte grupper. For det enkelte barn er det avgjørende at deres situasjon blir sett og at riktige tiltak blir iverksatt når dette er nødvendig.

Barneverntjenesten utøver et krevende skjønn i sitt arbeid. Barnevernet kan i noen tilfeller gripe unødige inn i barnets og familiens liv. I andre tilfeller kan det være slik at barnevernet ikke griper tidlig nok inn og at barn ikke får riktig hjelp til rett tid. Min oppfatning er at barneverntjenestene gjør en god jobb på et utfordrende felt. Vi vet samtidig at barnevernet noen ganger unnlater å gripe inn overfor barn som trenger det. Vi opplever også fristoversittelser knyttet til gjennomføring av undersøkelser, og vi vet at saker henlegges som ikke burde vært henlagt. Andre ganger iverksettes tiltak som ikke viser seg å være til barnets beste, men som viser seg å være unødige inngrep i barnets og familiens liv.

Å sikre at barneverntjenesten gjør et så godt arbeid som mulig er en høyt prioritert politisk oppgave. Statsråd Audun Lysbakken redegjorde for Stortinget 19. november 2010 for utfordringer i dagens barnevern og hvilke grep han har tatt for å styrke barnevernet både organisatorisk og på ressurs-, kompetanse- og tiltakssiden. Av disse mange og ulike tiltakene nevner jeg her særlig øremerkingen av 240 mill. kroner i budsjettet for 2011 til flere stillinger og kompetansetiltak i barneverntjenesten. Målet er å gjøre barneverntjenesten bedre rustet til å håndtere sakene de mottar. I tillegg nevner jeg oppfølgingen av NOU 2009:8 Kompetanseutvikling i barnevernet. Utvalget fremmet forslag til kvalitetsutvikling knyttet til utdanningsinstitusjoner i lys av barnevernets fremtidige kompetanse- og kvalifiseringsbehov. Høy kompetanse blant ansatte i barnevernet er en nøkkel for å håndtere tjenestens komplekse utfordringer. Departementet vurderer også å forskriftsfeste krav til nødvendig opplæring. Fredag 18. februar er det for øvrig nedsatt et offentlig utvalg som skal utrede det biologiske prinsipp i barnevernet, og dermed gå inn på kjernesporsmål i barnevernets arbeid. Å styrke barneverntjenestens ressurser og kompetanse er helt sentralt for å nå målet om å gi barn som trenger det riktig hjelp til rett tid.

I tillegg er det viktig med kontrollmekanismer for å ivareta barnas og familiens rettsikkerhet og for å motvirke feil. Barnevernloven inneholder regler om blant annet klageadgang, internkontroll og tilsyn. Jeg

vil i denne forbindelse særlig nevne tilsynet som fylkesmennene fører med barneverntjenestene. Det faglige ansvaret for dette tilsynet ble 1. januar 2010 overført til Statens helsetilsyn for å styrke tilsynskompetansen og sikre økt uavhengighet for tilsynet. Når det gjelder sanksjoner fra tilsynet overfor det kommunale barnevernet, kan fylkesmannen i henhold til kommunelovens regler gi pålegg om retting. Fylkesmannen har videre hjemmel etter barnevernloven til å ilegge kommuner mulkt ved gjentatte eller alvorlige brudd på lovbestemte saksbehandlingsfrister. For så vidt gjelder spørsmålet om skjerpet ansvar for barneverntjenesten, viser jeg til Meld. St. 7 (2009-2010) Gjennomgang av særlovshjemler for statlig tilsyn med kommunene der spørsmålet om reaksjoner fra tilsyn ble drøftet. Det vises der blant annet til Ot. prp. nr. 97 (2005-2006) Om endringer i kommuneloven (statlig tilsyn med kommunesektoren) der det uttales at det ikke alltid er slik at det er de reaksjonsformene som innebærer stor grad av tvang som er de best egnede virkemidlene overfor kommunesektoren.

Departementet vurderer imidlertid om det bør lovfestes et forsvarlighetskrav for barneverntjenesten. Dersom dette gjennomføres vil det sette en rettslig standard for kvaliteten på barneverntjenestens arbeid.

Når det gjelder ansvar for den enkelte ansatte i barneverntjenesten, gjelder alminnelige regler om erstatningsansvar og straffansvar. Jeg skal ikke gå nærmere inn på en redegjørelse for innholdet i disse ansvarsgrunnlagene, som er justisministerens ansvarsområde. Imidlertid vil jeg kort nevne at for at et erstatningskrav skal kunne føre frem må det foreligge både ansvarsgrunnlag, økonomisk eller ikke-økonomisk tap samt årsakssammenheng. Det mest generelle erstatningsgrunnlaget er uaktsomhetsansvaret. Etter skadeserstatningsloven kap. 2 kan også barneverntjenesten som arbeidsgiver etter nærmere regler bli erstatningsansvarlig for sine ansattes uforsvarlige skadeforvoldelse. Slik jeg oppfatter representantens brev, stiller han spørsmålet om det er hensiktsmessig å vurdere lovendringer som setter en strengere aktsomhetsnorm for ansatte i barneverntjenesten enn hva som gjelder på andre samfunnsområder. En slik særregel ser jeg ikke som ønskelig, og jeg kan heller ikke se at dette ville bidra til en bedre barneverntjeneste.

SPØRSMÅL NR. 869**Innlevert 9. februar 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 16. februar 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Mattilsynet har på vegne av Landbruksdepartementet sendt ut et nytt utkast på høring til hvor mye statens utgifter til skadde, ville dyr eller dyr med ukjent eier. Mattilsynet ønsker å endre forskriften om godtgjørelse for nødhjelp til dyr.

Mener statsråden at dette er rette veien å gå for å få en tilfredsstillende dyrevelferd, og kan statsråden garantere at dette vil føre til en bedre dyrevelferd enn hva som er i dag?»

Svar:

Den nye dyrevelferdsloven viderefører hjelpeplikten for enhver som påtreffer et sykt, skadet eller hjelpeløst dyr, og retten til dekning av nødvendige utgifter. Hjelpeplikten kan oppfylles ved å bringe dyret til veterinær. Dyrehelsepersonelloven gir veterinæren rett til en ”passende godtgjørelse” for nødhjelp til dyr som han ikke får betalt for. Øyeblikkelig hjelp må være påtrengende nødvendig for at retten til godtgjørelse inntreffer når noen bringer dyret til veterinæren. Ordningen bidrar til at flere dyr får forsvarlig hjelp og at dyrevelferden dermed bedres.

Dyrehelsepersonelloven har imidlertid ingen nærmere regler om utmålingen av godtgjørelsen, og det har manglet en hjemmel for å forskriftsregulere ordningen eller dekke veterinærens utlegg direkte. Utbetaling av utleggene direkte til veterinæren etter krav har imidlertid vært fast forvaltningspraksis siden 80-tallet, men uten nærmere veiledning om godtgjøringens størrelse.

Da den nye dyrevelferdsloven trådte i kraft 01.01. 2010, fikk dyrehelsepersonelloven en hjemmel for å forskriftsregulere godtgjørelsen. Jeg mener det er behov for en slik forskrift for å få en mer forutsigbar og rettferdig behandling av krav om godtgjørelse enn tilfellet har vært hittil.

Størrelsen på kravene og dokumentasjonen av behandlingsbehovet har variert betraktelig fra tilfelle til tilfelle og fra veterinær til veterinær. Uten nærmere regelverk har Mattilsynet måttet legge veterinærens krav til grunn i det enkelte tilfelle og samtidig forsøkt å gjennomføre en enhetlig praksis basert på et fornuftig skjønn. Det har imidlertid vist seg meget vanskelig å vurdere om et krav om godtgjørelse er ”passende”. Uten nærmere regler om dokumentasjon og utmåling av godtgjørelsen er det derfor risiko for forskjellsbehandling og misbruk av ordningen.

Mattilsynets samlede utbetalinger av godtgjørelse til veterinær for nødhjelp til eierløse dyr har økt kraftig de siste årene. Fra 2008 til 2009 økte utbetalingene med 40 %, og i 2010 utbetalte Mattilsynet 2,3 millioner kroner. Deler av økningen kan skyldes at flere dyr enn før får nødvendig hjelp. Ifølge Mattilsynets erfaring skyldes imidlertid mye av økningen at beløpene som kreves er blitt betydelig høyere.

For å få en mer forutsigbar og rettferdig ordning foreslås nå å forskriftsfeste godtgjørelsen med en standardisert grunnsats på kr 750 for veterinærens arbeid. Beløpets størrelse er satt ut fra en gjennomsnittlig timepris på kr 1000 og en arbeidstid på 45 min, som vil dekke enkel undersøkelse og avlivning. Veterinæren kan imidlertid velge behandling i stedet for avlivning hvis han mener det er dyrevelferdsmessig forsvarlig. I tillegg kan det søkes om ekstra godtgjørelse for nødvendig arbeid ut over en time, arbeid på kveld, natt og helg. Det kan også gis høyere godtgjørelse etter nærmere vurdering i helt spesielle tilfeller. Dekning av utgifter til legemidler, annet utstyr, reiser og moms kommer i tillegg.

Begrunnelsen for ordningen er at dyr skal få nødvendig veterinærhjelp for å avhjelpe akutt lidelse. Det har aldri vært intensjonen at enhver behandling, kanskje inkludert oppstalling og pleie, skal dekkes av det offentlige. Avlivning utført på forsvarlig måte er ikke i strid med dyrevelferdslovens bestemmelser. For eierløse dyr er tvert imot ofte avlivning den beste løsningen for å unngå unødvendig påkjenninger og belastninger (dyrevelferdsloven § 3). Alternativet kan være en enkel behandling som gjør det dyrevelferdsmessig forsvarlig å slippe dyret fri igjen etter behandlingen.

Jeg mener på bakgrunn av dette at forslaget til ny forskrift er fornuftig og nødvendig. Dyrevelferden vil sikres minst like godt som før ved at folk kan yte lov-pålagt hjelp til syke og skadde dyr, uten å risikere å bli sittende med veterinærregningen. Forskriften vil bety forutsigbarhet for veterinærene og Mattilsynet. Enklere saksbehandling hos Mattilsynet vil frigjøre tid til annet dyrevelferdsarbeid. Størrelsen på godtgjørelsen gir en indikasjon på hvilket tidsforbruk Mattilsynet mener kan være nødvendig for å ivareta forsvarlig dyrevelferd.

Både beløpets størrelse og andre bestemmelser i forskriftsforslaget kan komme til å bli justert på bakgrunn av høringsuttalelsene.

SPØRSMÅL NR. 870**Innlevert 9. februar 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 16. februar 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Ukentlig mottar jeg henvendelser fra brukere som føler seg nedverdiget og dårlig behandlet av NAV.

Hva vil statsråden gjøre med NAV lokalkontorer som ignorerer å svare på skriftlige henvendelser fra brukere og klageinstanser som bistår dem, og der man gir muntlige vedtak i stedet for skriftlig, og der saksbehandlere viser inkompetanse både sosialt og faglig ved å opptre på en slik måte at brukere føler seg nedverdiget og dårlig behandlet fordi kontoret ikke har god nok kompetanse til å forvalte sine oppgaver forsvarlig?»

BEGRUNNELSE:

Flere av tilfellene jeg viser til inneholder brudd på Forvaltningsloven ved at henvendelser ikke blir besvart skriftlig og at vedtak ikke blir gjort forskriftsmessig. Jeg refererer til at brukere får muntlige vedtak som ikke kan dokumenteres, og at saksbehandlere opptrer på en uhøflig og lite tiltalende måte overfor brukere som er i en vanskelig livssituasjon. Å trække på noen som allerede ligger nede er en lite verdig måte å behandle mennesker på. I de tilfeller der det er behov for å finne løsninger for å bistå bruker, opplever mange av dem jeg har snakket med at man i stedet blir møtt med motstand og en rigid tolkning av regelverket i stedet for at det kunne vært løst på en enkel og minnelig måte for begge parter. Grunnen er at det er mangel på kompetanse og kunnskap hos de som sitter ute i lokalkontorene fordi spesialistene er borte og overført til forvaltnings- og spesialenhetene. Dette fører til at mange brukere ikke får den hjelpen de har krav på og at mange brukere må gå på sosialytelser fordi mangelfull saksbehandling fører til at det tar unødvendig lang tid før man får det man rettmessig har krav på iht. lovverket.

Det fører igjen til at mange kommer i et økonomisk uføre fordi det tar ekstra tid å få riktig svar, og at saksbehandler i mange tilfeller ikke er tilgjengelig og at enkle ting som kunne vært utført på stedet blir liggende i påvente av at saksbehandler er ledig. Det er også slik at i noen av tilfellene ringer ikke saksbehandler tilbake til bruker og i en del av tilfellene har ikke saksbehandler satt seg inn i brukers sak før avtalte møter.

Svar:

Det er et viktig mål at brukere av Arbeids- og velferdsetatens tjenester skal bli møtt av etaten med re-

spekt og god kunnskap. Det er viktig for at brukerne skal få økt tillit til det arbeidet som gjøres.

Ansatte i NAV må balansere en rekke ulike hensyn i det daglige arbeidet, og enkelte brukere kan oppleve ikke å få innfridd sine forventninger i forhold til hva arbeids- og velferdsforvaltningen kan bidra med i deres liv. Jeg forstår at dette er vanskelig for den enkelte. Her vet jeg det gjøres mye godt arbeid, i respekt for den som kommer. Det er likevel beklagelig når noen har en opplevelse av ikke å bli behandlet på en god måte, og det er derfor viktig for meg å understreke at jeg i styringsdialogen med etaten har lagt vekt på at god brukerservice er helt sentralt. Det skal arbeides systematisk for å sikre at etaten møter brukerne med god helhetlig service, respekt og høflighet.

Representant Reiertsen viser til at brukere henvender seg og forteller om at det gis muntlige vedtak i stedet for skriftlige vedtak. Det følger av forvaltningslovens bestemmelser og saksbehandlingsreglene i etaten at vedtak fra Arbeids- og velferdsetaten skal være skriftlige. Det er sterkt beklagelig hvis dette ikke skjer, og jeg har tatt problemstillingen opp med direktoratet. Direktoratet er kjent med at det i samhandlingen med brukere gis betydelig muntlig informasjon og veiledning om ulike stønads typer. Det kan ikke utelukkes at det i slike sammenhenger kan oppleves av bruker som om det blir gitt et muntlig vedtak. Arbeids- og velferdsdirektoratet har i denne forbindelse forsikret meg om at det arbeides med kompetansehevede tiltak for å sikre god kvalitet i samhandlingen med brukerne og i behandlingen av den enkelte sak.

Representanten viser videre til at mange henvendelser handler om for lange saksbehandlingstider i Arbeids- og velferdsetaten. Forsinket behandling og utbetaling av ytelse til livsopphold er kritisk for brukerne. I styringsdialogen med Arbeids- og velferdsetaten har jeg lagt vekt på at brukerne skal få utbetalt rett ytelse til rett tid, og jeg er kjent med at etaten arbeider målrettet for å overholde saksbehandlingstidene og sikre at det kan dokumenteres at den enkelte både har fått rett ytelse og riktig beløp. Saksbehandlingstidene i etaten ble vesentlig redusert gjennom 2010, men fremdeles er saksbehandlingstiden for lang for enkelte ytelse. Innføring av bedre rutiner for intern kontroll på flere stønadsområder bidrar isolert sett til noe økt tidsbruk i saksbehandlingen, men samtidig vil kvaliteten i behandlingen av saker bli bedre. Opprettelsen av forvaltningsenheter er i denne for-

bindelse et viktig tiltak for å sikre god kvalitet i etatens ytelsesforvaltning og en hensiktsmessig arbeidsdeling med NAV-kontorene.

For å bidra til å gi brukerne bedre service på telefon, er det nå etablert kontaktsentre i en rekke fylker samt innført et system for oppfølging av henvendelser fra brukere som ringer eller sender e-post til eta-

ten. NAV-kontorene er nå pålagt å ringe tilbake innen 48 timer dersom bruker ikke tidligere har fått tilfredsstillende svar på sin henvendelse. Etatens brukerundersøkelser for telefoni viser at brukerne samlet sett er mer fornøyd med telefonitjenestene i 2010 sammenlignet med 2009.

SPØRSMÅL NR. 871

Innlevert 9. februar 2011 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen

Besvart 17. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Ifølge Nasjonal Transportplan 2010-2019 er det rundt 60.000 bussholdeplasser og knutepunkter i Norge som trenger oppgradering for å tilfredsstille kravene til universell utforming, og universell utforming trekkes frem som en hovedmålsetting for neste NTP i rapporten "Nasjonal Transportplan 2014-2023 Utredningsfasen - Revisjon av målstruktur". Med en kostnad på 500.000 per holdeplass/knutepunkt, kan regningen bli 30 mrd. kroner.

Hvor mye mener statsråden at det er riktig å bruke per bruker per holdeplass?»

BEGRUNNELSE:

Målsettingen om universell utforming er bakgrunnen for at busslommene på Nordbyveien FV 581 ble fylt igjen, jf. skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:1420 (2009-2010). Det er all grunn til å frykte at tilsvarende tiltak andre steder både vil være svært dyre, og redusere fremkommeligheten for bilistene. I delrapporten "Nasjonal Transportplan 2014-2023 Utredningsfasen – universell utforming" står det en tabell på side 25 som gir en god idé om hva slags kostnader vi kan forvente per bussholdeplass.

Svar:

Visjonen og målene i Regjeringens handlingsplan for universell utforming og Nasjonal Transportplan 2010-2019 er et inkluderende samfunn der flest mulig skal kunne delta på ulike samfunnsområder. Transport er et samfunnsområde som har stor betydning, fordi transportsystemet gjør at vi kan forflytte oss mellom ulike samfunnsarenaer som hjem, skole og arbeid.

Norsk institutt for forskning om oppvekst, velferd og aldring (NOVA) har gjennom notatet "Funk-

sjonshemmende kollektivtransport" vist at noen befolkningsgrupper har lavere bruk av kollektivtransport enn andre, og samtidig opplever vansker med å reise kollektivt oftere enn andre. Gruppene dette gjelder, er særlig eldre, personer med dårlig helse og personer med nedsatt funksjonsevne. Studien har også vist at omtrent halvparten av respondentene som oppga at de har vansker med å reise kollektivt, ikke har nedsatt funksjonsevne, noe som betyr at tilgjengelighet i kollektivtransporten ikke er en problemstilling som kan begrenses til en mindre gruppe i befolkningen.

Nasjonal transportplan legger opp til en gradvis forbedring der strekninger og knutepunkt med størst trafikk prioriteres først. Det skal satses på hele strekninger. I Statens vegvesens handlingsprogram for perioden 2010-2013 legges det opp til en oppgradering av 1500 – 2000 holdeplasser og 100 knutepunkt for kollektivtrafikk.

Kostnadene for oppgradering til universell utforming av holdeplasser for buss vil variere med blant annet type holdeplass (for eksempel om det er kantsteinstopp eller busslomme), tilstand og beliggenhet. Tabellen i utredningsrapporten til Nasjonal transportplan 2014-2023 baserer seg på erfaringstall fra Statens vegvesen, og tabellen tar ikke høyde for variasjonene nevnt over. Her er 500 000 kr nevnt som en erfarings- basert kostnad for oppgradering av en samtidig holdeplass (inkluderer leskur, kantstein på 18 cm, ledelinjer, informasjonstavle og trinnfri atkomst).

Oppgradering til universell utforming vil sammen med andre tiltak gi en generell kvalitetsheving av kollektivtransporten. Verdsettingsstudier viser at tilgjengelighets- tiltak som lavgulvsentré, god plass i kjøretøyet, høy kvalitet på holdeplasser, trinnfri av- og påstigning og enklere informasjonssystemer verdsettes høyt av alle trafikantene – altså ikke

bare de som strengt tatt trenger det for i det hele tatt å kunne reise.

Samfunnsøkonomiske vurderinger som er gjennomført i Statens vegvesen med utgangspunkt i etatens Håndbok 140 (Konsekvens- og nytte/kostnadsanalyser), viser at tilgjengelighetstiltak gir en svært positiv nettonytte.

Dette tilsier at en oppgradering av holdeplasser

til universell utforming som oftest er samfunnsøkonomisk lønnsomt. Videre fører oppgradering til at kvaliteten på transport- tilbudet blir høyere. Flere mennesker får økte muligheter til å kunne delta i samfunnet.

Oppsummert kan vi si at tiltak for universell utforming er nødvendig for noen, men til gode for alle. Det er god samfunnsøkonomi.

SPØRSMÅL NR. 872

Innlevert 10. februar 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 18. februar 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Hvordan ser statsråden på kommende beitesesong når det gjelder rovviltskader i Hedmark fylke?»

Svar:

Beliggenhet, natur- og samfunnsforholdene tilsier at det i Hedmark ikke finnes rovviltdyr frie områder eller områder uten konflikter. Gjennom målrettede forebyggende og konfliktdempende tiltak, uttak av rovvilt gjennom lisensfelling, kvotejakt og skadefelling er det vårt felles mål å begrense ulempene for husdyr- og tamreinnæringa samtidig som virkemiddelbruken ikke skal forhindre at bestandsmålene for rovvilt nås.

Tap av husdyr til rovvilt i Hedmark har de siste

årene vært betydelige. På grunn av dette har Miljøverndepartementet i løpet av de siste 5 årene nesten doblet bevilgningene til forebyggende og konfliktdempende tiltak i regionen til dagens nivå på 17. mill.kr. (2009 og 2010). Fylkesmannen i Hedmark har som myndighet ansvar for å kontrollere at statlige midler brukes i samsvar med Stortingets vedtak og forutsetninger, at fastsatte mål og resultatkrav oppnås og at statlige midler benyttes effektivt.

På bakgrunn av dette omfattende arbeidet som gjøres for at de forebyggende tiltakene blir så presise som mulig, mener jeg det er god grunn til å tro at effektiviteten av tiltakene øker i takt med den økte erfaringen fylket og den enkelte sauebonde/reineier opparbeider seg fra år til år.

SPØRSMÅL NR. 873

Innlevert 10. februar 2011 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen

Besvart 16. februar 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvorfor har ikke statsråden gjort noe for å gjøre varslingsplikten knyttet til overgrep mot barn mer effektiv?»

BEGRUNNELSE:

TV2 avslørte 02.02.11 at Stine Sofies stiftelse i 3 år har jobbet for endring av foreldelsesfristen etter

brudd på plikten om varsling ved kunnskap om overgrep mot barn. Representanter for regjeringen har i hele perioden sagt at de skal se på saken. Dette var også statssekretær Aas-Hansens svar i ovennevnte reportasje.

Regjeringen kunne ha gjort noe tidligere. FrP har blant annet foreslått et strengere foreldelsesregime ved flere anledninger og foreslått strengere straffe-

rammer. Begge disse tiltakene ville hjulpet. Ny straffelov er nettopp vedtatt og heller ikke her ville regjeringen foreta seg noe. Dette er nok et eksempel på at barn ikke er viktige nok i regjeringens prioriteringer.

Svar:

Jeg er glad for representantens engasjement knyttet til overgrep mot barn. Det er en viktig samfunnsoppgave å beskytte barn mot overgrep, herunder gjentatte overgrep. Jeg ser på det som en styrke at vi har en tverrpolitisk enighet om dette, samtidig som vi utfordres på stadig å bli mer effektive i vårt arbeid for å nå målsettingen om at alle barn får en oppvekst fri for overgrep.

Representantens spørsmål gir meg anledning til å redegjøre for noen av de tiltakene regjeringen har initiert:

Med virkning fra 25. juni 2010 ble avvergingsplikten i straffeloven 1902 § 139 skjerpet og utvidet. Straffeloven 1902 § 139 oppstiller en plikt til å kontakte politiet eller på annen måte forsøke å avverge en alvorlig straffbar handling hvis man holder det som mest sannsynlig at det vil bli begått. Det kreves ikke lenger pålitelig kunnskap om at en alvorlig straffbar handling skjer eller vil skje. I tillegg ble avvergingsplikten utvidet til å omfatte flere alvorlige lovbrudd, som for eksempel vold i nære relasjoner og flere typer seksuallovbrudd mot barn. Dermed ble det gjort straffbart å medvirke til brudd på avvergingsplikten, og det ble presisert i loven at taushetsplikt må vike for avvergingsplikten.

Også andre tiltak er satt i verk for å gjøre det enklere for alle å si ifra om bekymringer for at barn utsettes for omsorgssvikt. Den 2. juni 2009 åpnet en nasjonal alarmtelefon for barn og unge, hvor både barn

og unge selv samt bekymrede voksne får mulighet til å si fra om sin bekymring for et barn som utsettes for ulike former for vold, overgrep eller omsorgssvikt. Alarmsentralen har telefonnummer 116111 og nettadressen er www.116111.no. Fra november 2010 har alarmtelefonen eget telefonnummer inn til alle politiets operasjonssentraler.

Det er også tatt andre grep for å styrke barns rettsvern. Med virkning fra 25. juni 2010 ble straffene for vold og seksuelle overgrep mot barn skjerpet i straffeloven 1902. Minstestraftefor voldtekt (straffeloven 1902 § 192) ble hevet fra to til tre år, minstestraftefor seksuell omgang med barn under 14 år (straffeloven § 195 første ledd) ble hevet fra to til tre år, øvre strafferamme for seksuell omgang med barn mellom 14 og 16 år (straffeloven 1902 § 196 første ledd) ble hevet fra fem til seks år, og den øvre strafferammen for grov mishandling i nære relasjoner (straffeloven 1902 § 219 annet ledd) ble hevet fra fem til seks år. I tillegg er det gjennom forarbeidene gitt klare retningslinjer for betydelig hevet normalstraffenivå.

Departementet vil se nærmere på spørsmålet om foreldelsesfristens utgangspunkt ved brudd på avvergingsplikten, særlig hva gjelder lovbrudd mot barn.

Avslutningsvis viser jeg til regjeringens handlingsplan "Vendepunkt", som omhandler femti tiltak mot vold i nære relasjoner. Fremdriften for gjennomføringen av disse femti tiltakene kan følges, se statusrapporten fra januar 2011 som er tilgjengelig på Justisdepartementets hjemmeside (www.regjeringen.no/jd), klikk på "Tema" i venstremenyen, så på "Kriminalitetsbekjempelse" og deretter på "Vold i nære relasjoner".

SPØRSMÅL NR. 874

Innlevert 10. februar 2011 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 16. februar 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Kan justisministeren sørge for at utenlandske båtturister ikke må søke om seilingstillatelse for å ta seg en sommertur?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig at vi som lovgivere legger til rette for at turister opplever at det er imøtekommende å komme til Norge.

Til vanns og til lands. Denne gangen gjelder det båtfolket. Båtturister kommer så vel fra eget land som fra utlandet.

Denne saken handler utlendinger som ønsker å være turist i Norge ankomende i båt. Norge har tradisjon gjennom århundrer for å være en sjøfartsnasjon med en rik kystkultur.

Vi bruker millioner på Innovasjon Norge og andre aktører for å fremme Norges fortrinn og attraktivitet i utlandet.

Den aktuelle saken gjelder utlendingsforskriften fra UDI som krever at utlendinger, uavhengig av visumplikt, må søke om seilingstillatelse for å anløpe norske havner!

Mange næringsdrivende i norske kystkommuner henter gode inntekter, skaper arbeidsplasser så vel direkte som indirekte som følge av at båtfolket anløper brygger og havner.

Utlendingsforskriften fra UDI § 4-3, bokstav a, og § 3-20 hvor utlendinger, både visumpliktige og ikke-visumpliktige, må søke om seilingstillatelse før de kan anløpe norske havner.

Med en forskrift som dette betyr at turister er velkommen til Norge, men ikke med båt!

Det kan så være at forskriften er mindre kjent i Norge. Men så lenge forskriften er kjent i utlandet og er omtalt i det internasjonale "Cruising Magazine" som et skrekkeeksempel på hvordan Norge legger hindringer for båtfolket – har magasinet advart mot å seile til Norge med egen båt.

Jeg har også fått henvendelser fra utlendinger om dette, men er blitt forsikret av relevante myndigheter om at de er velkommen til Norge med pass og ID-bevis på båten.

Åpenbart er det slik at de enten ikke kjenner til utlendingsforskriften, eller at de ønsker å feie den under teppet.

I tillegg har henvendelser både fra Norges Seilforbund og Kongelig Norsk Båtforbund om saken forsterket min tro på at regelverk må endres. Ikke nok med det, forholdene i Norge for båtturister har vakt oppmerksomhet i både Nordisk Båtråd og European Boating Association.

Tollvesenets rigide bestemmelser om vinterlagring av båt føyer seg også inn i rekke av ugjestfrihet, noe som i praksis gjør det umulig å gjennomføre en seilas langs norskekysten fordi båten ikke kan forlates i mer enn 6 uker.

Også dette regelverket må endres snarest og tilpasses EU-reglene som tillater at båten etterlates i inn til 18 måneder uten at dette får noen konsekvenser for båtseieren. Dette praktiseres i Sverige og Danmark. Da kan næringsveier langs Bohuslän kysten utvikles.

Svar:

Jeg er enig med representanten Schou i at vi må tilstrebe et oversiktlig regelverk, som ikke oppstiller unødige hindre for utlendinger som ønsker å feriere i norske farvann. Av utlendingsforskriften § 3-20 fremgår det at visumpliktige utlendinger som har til hensikt å foreta lystseilas i norsk territorialfarvann, på forhånd må ha skaffet seg visum og seilingstillatelse. Etter rundskriv fra Utlendingsdirektoratet (RS 2010-139) kreves seilingstillatelse både for visumpliktige og ikke-visumpliktige utlendinger som vil foreta lystseilas. Utlendingsmyndighetene har fått tilbakemeldinger på at deler av regelverket som regulerer båtturisme i norsk farvann, herunder seilingstillatelser og mulighetene for å reise inn via en havn som ikke er godkjent grenseovergangssted, er noe vanskelig tilgjengelig. Departementet er allerede i gang med å vurdere behovet for endringer i dette regelverket.

Når det gjelder lagring av båt, er reglene slik at en person som bor utenfor Norge midlertidig kan innføre og bruke en utenlandsk fritidsbåt i Norge i inntil ett år uten å betale norsk toll og avgifter. I utgangspunktet må vedkommende ta med seg båten når vedkommende forlater landet. Det er imidlertid åpnet for at båten kan etterlates i Norge i opptil seks uker i løpet av ett års-perioden. Ønsker man å lagre båten i Norge utover dette må Tollvesenet varsles, og båten må legges på tollager. Toll- og avgiftsdirektoratet opplyser at de har mottatt flere henvendelser om lagring av fritidsbåter, og at de vil vurdere behovet for å endre gjeldende regelverk.

SPØRSMÅL NR. 875

Innlevert 10. februar 2011 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 17. februar 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Knekkpunktregelen, som innebar at inntekt mellom 8 og 12 G bare ble medregnet med 1/3 ved opptjening av pensjon i Statens Pensjonskasse, ble opphevet i 2000. Endringen anvendes bare for dem som ble pensjonert etter 1. mai 2000. Pensjonister

med samme bakgrunn, samme stilling og samme lønn blir forskjellsbehandlet basert på pensjonerings-tidspunktet, før eller etter datoen 1. mai 2000. Regjeringen hevder å være opptatt av likebehandling.

Hva vil statsråden gjøre for å oppnå lik behandling av disse pensjonistene?»

Svar:

Lov om Statens pensjonskasse § 14 ble ved lov nr. 67/2000 endret med virkning fra 1. mai 2000. Ved endringen ble det såkalte knekkpunktet i § 14 første ledd opphevet. Knekkpunktet innebar en reduksjon av pensjonsgrunnlaget for inntekter mellom 8 og 12 G med 2/3.

Bakgrunnen for lovendringen var hovedtariffoppgjøret i staten våren 2000. I Riksmeklingsmannens møtebok framgikk det at "Arbeids- og administrasjonsdepartementet tar sikte på å legge fram for Stortinget et lovforslag som fjerner knekkpunktet i § 14 første ledd i lov om Statens Pensjonskasse." En tilsvarende endring var tidligere avtalt i kommunal sektor, men skulle ikke gjennomføres før lov om Statens pensjonskasse ble endret.

Lovendringen ble bare gjort gjeldende for dem

som fratradte etter 1. mai 2000. Noe av begrunnelsen for dette var at pensjonsgrunnlaget for beregning av pensjon fastsettes ved fratreden. Saken har også vært prøvet rettslig. En gruppe pensjonister som fratradte før 1. mai 2000 med et pensjonsgrunnlag mellom 8 og 12 G tapte saken enstemmig i Høyesterett. Det vises til Rt. 2006 side 607.

Når det i forbindelse med lovendringen i 2000 ikke ble gitt regler som helt eller delvis ga pensjonistene økt pensjon, kan det etter min mening fremstå som tilfeldig at en nå mange år senere skulle endre på dette. Det vil være de pensjonistene som mottar løpende alders-, uføre-, eller etterlattepensjoner som i så fall får oppjustert sin pensjon.

Etter min vurdering er det ikke grunnlag for å foreslå endringer i hvem opphevelsen av knekkpunktet i Statens pensjonskasse skal få virkning for.

SPØRSMÅL NR. 876

Innlevert 10. februar 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 18. februar 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Vil nærings- og handelsministeren vurdere å fjerne eventuelt regulere taket på nettolønnsordningen for norske sjøfolk på norske skip i tråd med lønns- og prisveksten for at denne igjen skal fungere etter intensjonen?»

BEGRUNNELSE:

Skatterefusjonsordningen og senere nettolønnsordningen for norske sjøfolk på norske skip ble innført etter mange år med manglende rekruttering til maritime yrker og etter at mange norske sjøfolk hadde sett seg nødt til å gå over i annet arbeid. Manglende rekruttering medførte også at norske maritime kompetansemiljøer ble svekket.

Etter at ordningen ble innført har denne fungert svært bra, norske sjøfolk er igjen blitt konkurransedyktige internasjonalt og rekrutteringen er betydelig bedret noe som har hatt stor betydning for hele den maritime næringsklyngen. En svakhet med ordnin-

gen er at taket på ordningen nå har stått stille gjennom flere år noe som medfører at den ikke lenger fungerer optimalt.

Svar:

Etter at den totale bevilgningen til nettolønnsordningen over statsbudsjettet hadde vist en meget sterk vekst, ble det i 2008 innført et tak på 198 000 kr per refusjonsberettiget sjømann for maksimum utbetaling av refusjon for skatt, arbeidsgiver- og trygdeavgift. Taket, som for 2011 tilsvarer en brutto årslønn på om lag 528 000 kr, ble innført både ut ifra budsjettensyn og for å gi ordningen langsiktig stabilitet.

Bevilgningen til tilskuddsordningen for sysselsetting av sjøfolk, herunder nettolønnsordningen, er den største enkeltposten på Nærings- og handelsdepartementets budsjett. En vurdering av ordningens omfang inngår i departementets arbeid med statsbudsjettet, der også hensynet til den samlede budsjettbalansen skal ivaretas.

SPØRSMÅL NR. 877**Innlevert 10. februar 2011 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 17. februar 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«ABC Nyheter rapporterer at Felleskjøpet donerte 119 000 kroner til Senterpartiet i valgkampen 2009. Pengene ble fakturert av informasjonsrådgiver Ole G. Hertenberg som arbeid for Felleskjøpets prosjekt i Mosambik. Prosjektet har i følge Bistandsaktuelt tidligere vært finansiert av NORAD, men er nå overført ambassaden i Maputo, som forholder seg til Felleskjøpets partner Clusa.

Kan statsråden redegjøre for om de omtalte pengene kom fra UD/Norad?»

Svar:

Felleskjøpet og Selskapet for Norges Vel var i sin tid drivkrefter for å opprette et prosjekt rettet mot småbønder i Nampula-provinsen i den nordlige del av Mosambik, for dyrking av soyabønner. I den første prøveperioden utgjorde støtten fra Norad gjen-

nom Selskapet for Norges Vel om lag 4,5 mill kroner.

Felleskjøpet og Selskapet for Norges Vel bidrar fortsatt med rådgivning til prosjektet, som Norad finansierer gjennom avtale med Norges Vel. 90 % av midlene er finansiert av Norad mens de resterende 10 % er finansiert av egenandelen fra Felleskjøpet. Norges Vel er prosjekteier, fører prosjektrengskapet og står ansvarlig for prosjektet overfor Norad. Felleskjøpet er leverandør av konsulenttjenester til Norges Vel.

I de undersøkelser som Norad har gjennomført fremkommer det at den omtalte fakturaen i sin helhet er belastet Felleskjøpets driftsregnskap og ikke er viderebelastet prosjektrengskapet til Norges Vel. Norad konkluderer at det ikke er benyttet norske bistandsmidler for å betale den omtalte fakturaen på kr 119.000 eks. mva. utstedt til Felleskjøpet.

SPØRSMÅL NR. 878**Innlevert 10. februar 2011 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 17. februar 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Ledelsen i SSØ planlegger å opprette 2 lederregioner blant dagens 6. Det vil føre til en reduksjon i nivå på faglige oppgaver og utviklingsmuligheter hos de resterende 4. Da Stortinget behandlet opprettelsen av SSØ ble det slått fast at det ikke skulle være en sentralisering av oppgavene.

Mener statsråden at den planlagte omorganiseringen samsvarer med Stortingets intensjoner?»

BEGRUNNELSE:

Senter for Statlig Økonomistyring (SSØ) ble opprettet i 2004. Det ble opprettet 6 regionkontorer. De er i dag relativt selvstendige organisasjoner med en regional ledelse og en god fordeling av driftsoppgaver og utviklingsoppgaver. Det medvirker til et godt arbeidsmiljø og utviklingsmuligheter for de ansatte.

Svar:

Det er et mål for Senter for statlig økonomistyring (SSØ) å kunne tilby kostnadseffektive lønns- og regnskapstjenester til SSØs brukere. For å kunne ivareta et helhetlig ansvar for forvaltning og utvikling av henholdsvis lønns- og regnskapstjenester, ønsker SSØ å omorganisere virksomheten. SSØ har ennå ikke tatt endelig beslutning om valg av organisasjonsmodell. Når SSØ har valgt modell, skal saken forelegges Finansdepartementet.

Da SSØ ble etablert la Finansdepartementet vekt på at de seks regionale kontorene skulle rendyrke den operative rollen som leverandør av fellestjenester til statlige virksomheter, jf. St. prop. nr. 65 (2002-2003) og St. prop. nr. 1 (2003-2004). Det ble også lagt vekt på å videreføre den økonomifaglige kompetansen ved skattefogdkontorene og Skattedirektoratet, ivareta hensynet til en regional balanse og begrense de økonomiske og administrative konsekvensene av reorganiseringen.

Forslaget til ny organisering av SSØs virksomhet som nå er til vurdering i SSØ, omfatter fortrinnsvis en justert intern ledelsesstruktur og en justert fordeling av oppgaver mellom ulike enheter.

De regionale kontorene er en integrert del av SSØ, og de yter lønns- og regnskapstjenester til statlige virksomheter over hele landet uavhengig av lokalisering. Forslaget til ny organisering innebærer ingen endringer av dette.

Jeg kan ikke se at forslaget som er til behandling

i SSØ vil bryte med forutsetningene som ble lagt til grunn ved opprettelsen av SSØ. Lokaliseringen på seks kontorsteder opprettholdes, og det er fortsatt vekt på den operative rollen som leverandør av økonomitjenester ved de regionale kontorene. De foreslåtte endringene innebærer en viss samling av utviklingsoppgaver ved to av kontorstedene. Endringene vil samtidig styrke utviklingsarbeidet utenfor Osloområdet samlet sett, og det legges ikke opp til overføring av arbeidsplasser til sentralenheten i Oslo.

SPØRSMÅL NR. 879

Innlevert 10. februar 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 18. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I delrapporten ”Nasjonal Transportplan 2014-2023 Utredningsfasen – Revisjon av målstruktur” er hovedmål 3 å begrense klimagassutslipp, redusere miljøskadelige virkninger av transport, samt bidra til å oppfylle nasjonale mål og Norges internasjonale forpliktelser på miljøområdet. Samtidig vet vi at eksport av fersk fisk til Europa er helt avhengig av vei-transport.

Hvordan vil statsråden vekte Norges interesser av økt fiskeeksport opp imot målsettingene om reduserte CO₂-utslipp?»

Svar:

Representanten Sortevik tar opp et sentralt dilemma i klima- og transportpolitikken: Hvordan når

vi klimamålene samtidig som vi opprettholder målsettinger om næringsutvikling og økonomisk vekst? Generelt mener Regjeringen at klimautslippene fra godstransport kan reduseres ved at mer gods går på sjø og jernbane, ved at transportene effektiviseres og ved at transportørene tar i bruk materiell med lavere utslipp. Transportpriser som reflekterer de miljølempene transport påfører samfunnet er også viktig. Transport av fisk har krav til fleksibilitet, forutsigbarhet og tidsbruk som har vist seg vanskelig å imøtekomme på sjø og jernbane. For fisketransporter blir det dermed enda viktigere at transportørene har incentiv og kunnskap til å organisere og gjennomføre transportene på en mest mulig effektiv måte, slik at utslippene av klimagasser blir lavest mulig.

SPØRSMÅL NR. 880

Innlevert 10. februar 2011 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen

Besvart 18. februar 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Hvordan følges nå opp vedtak om Arbeidsavklarings penger (AAP) i forhold til aktivitetskravet som ligger i ordningen – herunder forlenges vedtak om AAP uten at det er lagt planer for aktivitet?»

BEGRUNNELSE:

Fra en ansatt i NAV er følgende hevdet overfor meg når det gjelder praksis i NAV når det gjelder arbeidsavklaringspenger (AAP):

Vi har mange som har hatt en aktivitetsplan med

NAV ut året eller ut januar i år. Brukere ringer derfor og lurer på hva som skjer nå. De skal jo følges tett opp av NAV. Og de skal ut i aktivitet eller arbeid for å kunne fortsatt tilstås AAP videre. De lokale NAV-kontorene har ikke kapasitet til å følge opp brukerne på AAP. Det som da skjer er at forvaltningsenhetene sender ut forlengelse på selve utbetalingen. De forlenger vedtaket ut 2011. Det betyr at brukerne kan sitte i sofaen et helt år uten å foreta seg noe som helst. Det hevdes at dette gjelder store deler av landet.

Den Nav ansatte skriver videre: Jeg forstår at de lokale NAV-kontorene har mye å gjøre, men hvis denne praksisen nå fortsetter uten at noen får vite det, er det ikke mange mål som nås i forhold til det å få folk ut i arbeid igjen.

Svar:

Alle mottakere av arbeidsavklaringspenger skal ha gjennomført en behovs- eller arbeidsevnevurdering og fått et oppfølgingsvedtak. De skal dessuten ha utarbeidet en konkret plan for hvordan de skal komme i arbeid (aktivitetsplan). Mottakerne skal videre få jevnlig oppfølging fra Arbeids- og velferdsetaten. I forbindelse med innvilgelse av ytelsen skal det blant annet avtales individuelle oppfølgingstidspunkter, der Arbeids- og velferdsetaten sammen med brukeren vurderer om vilkårene for rett til ytelse fortsatt er oppfylt og om brukeren har den ønskede fremdrif-

ten mot målet om å komme i arbeid. Det vil være stor variasjon i hvilke behov den enkelte brukeren har for oppfølging fra Arbeids- og velferdsetaten.

God behovsavklaring og oppfølging stiller store krav til kompetanse hos veilederne i Arbeids- og velferdsetaten. Etaten har derfor brukt mye ressurser på opplæring. Arbeids- og velferdsdirektoratet har samtidig opplyst at etaten så langt har hatt problemer med å få gjennomført et tilstrekkelig antall oppfølgingsvedtak med tilfredsstillende kvalitet. En del brukere som før innføringen av det nye regelverket for arbeidsavklaringspenger mottok rehabiliteringspenger, attføringspenger eller tidsbegrenset uførestønad, har ikke fått oppfølgingsvedtak og aktivitetsplaner. Direktoratet lager derfor nå en plan rettet mot fylkene for håndtering av disse sakene. Direktoratet vil videre, i regelmessige dialogkonferanser med hvert enkelt fylke, vektlegge arbeidet med oppfølgingsvedtak og aktivitetsplaner. Det kan i tillegg legges til at blant annet utvikling av bedre selvbetjeningsløsninger og innføring av elektronisk dokumenthåndtering vil frigjøre ressurser som kan brukes til oppfølging.

Målet med det nye regelverket om arbeidsavklaringspenger er å få flere raskere i arbeid. Det er derfor viktig at alle mottakere av ytelsen blir fulgt godt opp. Jeg har tillit til at den intensiverede oppfølgingen som Arbeids- og velferdsetaten nå setter i verk vil bidra til dette.

SPØRSMÅL NR. 881

Innlevert 10. februar 2011 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen

Besvart 18. februar 2011 av fungerende barne-, likestillings- og inkluderingsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Hvilke rutiner er det for bidragsmottakere med hensyn til plikt til å informere om endrede inntektsforhold som kan ha betydning for bidragets størrelse?»

BEGRUNNELSE:

Iht. dagens lovverk fastsettes bidraget i forhold til inntekt til mor og far, samt samvær med barnet.

Det er hevdet overfor meg at det i praksis er slik at dersom mor er bidragsmottaker, og hun går mye opp i inntekt har hun ingen plikt til å si ifra til NAV om at hun faktisk ikke skulle hatt det bidraget som er fastsatt tidligere.

Far må eventuelt sjekke ligning i etterkant for å få

endret bidraget. I verste fall betyr det at en mor kan ha fått ny jobb og ny lønn i januar uten å fortelle dette verken til far eller NAV og han får derfor ikke endret bidraget før ligningen er offentliggjort året etter.

Om opplysningene stemmer fremstår det som underlig at det ikke er en plikt til umiddelbart å informere om forandringen i inntekt.

Dette fremstår også underlig da man i andre sammenhenger må melde fra dersom man får en utbetalt en stønad som åpenbart er for stor.

Svar:

Barnebidrag tilhører det privatrettslige området, og innebærer at barnebidrag kan avtales og betales uten at det offentlig blir involvert. Dersom partene

ikke blir enige, kan de be det offentlige ved Arbeids- og velferdsetaten (NAV) fastsette barnebidraget. Som følge av at barnebidraget er privatrettslig, kan endring av et offentlig fastsatt barnebidrag bare skje etter søknad fra en av partene, eller når Arbeids- og velferdsetaten (NAV) unntaksvis har hjemmel til å ta opp saken av eget tiltak. NAV har ikke adgang å holde sakene under observasjon eller til å underrette partene om eventuelle endringer i partenes inntektsforhold m.m. som kan gi grunnlag for endring av bidragets størrelse. Foreldrene må således følge opp saken sin selv, og bidra til å gi den andre forelder eller

NAV opplysninger om endringer som kan være av betydning for utmålingen av barnebidraget.

Mens den private avtaleretten begrenser handlingsrommet for det offentlige, har det offentlige på det offentligrettslige området kompetanse til å regulere vilkår og satser, uten at det enkelte individ blir involvert. Dette er bakgrunnen for at det offentlige ved innvilgelse av stønader, herunder bidragsforskott, kan pålegge den enkelte stønadmottaker plikt til å melde fra om endringer som har betydning for stønadsutbetalingen.

SPØRSMÅL NR. 882

Innlevert 10. februar 2011 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 22. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Er det foretatt en ny vurdering av hvilket sykehus som skal inneha lokalsykehusfunksjoner for innbyggerne i Nes slik det er lovet?»

BEGRUNNELSE:

Det har lenge vært debatt om hvilket sykehus innbyggerne i Nes skal ha som sitt lokalsykehus, alternativene er sykehuset Innlandet eller Ahus. Jeg stilte i 2008 spørsmål til daværende helseminister Bjarne Håkon Hanssen der jeg bad om en avklaring av dette.

I svaret sier statsråden at en vurdering av dette skal foreligge fra 01.01.2011.

Svar:

Som representanten viser til, ble det i svar fra daværende statsråd Bjarne Håkon Hanssen 4. september 2009, vist til at Helse Sør-Øst RHF behandlet spørsmålet om sykehusstilknypning for innbyggerne i Nes kommune høsten 2008.

Det ble i den forbindelse lagt til grunn at Nes kommune fortsatt skulle få lokalsykehus-tjenester ved Sykehuset Innlandet, Kongsvinger, og spesi-

serte tjenester ved Akershus universitetssykehus HF (Ahus). Av styrevedtaket fremgår det at det skal gjøres en fornyet vurdering av Nes kommunes lokalsykehusstilhørighet etter at overføringen av bydel Alna i Oslo og Follo-kommunene fra Oslo universitetssykehus HF (OUS) til Ahus er gjennomført, og nødvendige kapasitetsanalyser er foretatt (styresak 108/2008).

Som representanten er kjent med, ble lokalsykehusansvaret for befolkningen i bydel Alna i Oslo og i Follo-kommunene overført til Ahus fra nyttår. I forbindelse med overføringen, som omfatter et pasientgrunnlag på 160 000 mennesker, ble det lagt vekt på at overføringen skulle skje på en forutsigbar, trygg og forsvarlig måte. Ifølge Helse Sør-Øst RHF har fokus frem til nå vært rettet mot den vedtatte overføringen. En vurdering av Nes kommunes fremtidige lokalsykehusstilhørighet og eventuelle overføring til Ahus er derfor foreløpig ikke påbegynt. Dette kan gjøres etter at nye kapasitetsanalyser for Ahus er gjennomført. Ifølge Helse Sør-Øst RHF vil det være aktuelt å se nærmere på Nes kommunes lokalsykehusstilhørighet i forbindelse med rullering av strategisk utviklingsplan for helseregionen i 2012.

SPØRSMÅL NR. 883**Innlevert 10. februar 2011 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen****Besvart 18. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Kan statsråden garantere at hun følger opp helseforetakene slik at de følger lov om offentlige anskaffelser?»

BEGRUNNELSE:

Valnesfjord helsesportsenter har fått medhold i en klage til KOFA med bakgrunn i at de tapte et anbud som Helse Nord RHF hadde utlyst på rehabiliteringstjenester. Bakgrunnen for klagen er bandt annet at Helse Nord har endret vektingen av anbudet i etterkant. Jeg forutsetter at statsråden sørger for at helseforetakene følger loven om offentlige anskaffelser.

Svar:

Innledningsvis så vil jeg minne om at de regionale helseforetakene og helseforetakene er egne rettssubjekter. Dette innebærer at de har et selvstendig ansvar for å følge opp de rettigheter og forpliktelser de har i ulike sammenhenger, også i forhold til regelverket for offentlige anskaffelser. Dette innebærer at i den konkrete saken det refereres til, må Helse Nord RHF ta stilling til hvordan de vil følge opp KOFA's konklusjoner og eventuelt vurdere videre rettslig oppfølging.

Regelverket for offentlige anskaffelser skal sikre at det offentlige opptrer med stor integritet, slik at allmennheten kan ha tillit til at offentlige anskaffelser skjer på korrekt og samfunnstjenelig måte. Kjøp av helsetjenester må skje innenfor regelverket for offentlige anskaffelser, og det er da viktig også å ivareta de hensyn som ligger bak regelverket for offentlige anskaffelser. Regelverket skal bidra til økt verdiskaping i samfunnet ved å sikre mest mulig effektiv ressursbruk, og ved å sikre en lik behandling av alle leverandører.

Regelverket for offentlige anskaffelser er ikke alene tilstrekkelig for å sikre at offentlige innkjøp blir faglig gode og har høy kvalitet. Det er behov for tiltak knyttet til organisering, ledelse og kompetanse for å få korrekte og gode innkjøp, jf. St. meld. nr. 36 (2008-2009) Det gode innkjøp. Offentlige anskaffelser har derfor vært et sentralt tema i eierstyringen av de regionale helseforetakene i flere år. Det har blitt stilt krav om god internkontroll, etterlevelse av regelverket og tiltak for å styrke kompetansen på innkjøpsområdet.

Det er min klare oppfatning at de regionale helseforetakene over tid har hatt en positiv utvikling i sin håndtering av offentlige anskaffelser. Det er likevel behov for å følge opp videre, og vi har også satt eierkrav knyttet til offentlige anskaffelser i foretaksmøtene i januar i år. Her ble det satt krav om at de regionale helseforetakene skal gjennomføre eksterne evalueringer av sine anskaffelser av helsetjenester, for på denne måten å sikre at en lærer av de erfaringer en har gjort. Evalueringene skal bl.a. omfatte konsekvenser for pasienttilbudet i forhold til kontinuitet, geografisk tilgjengelighet, bredde og mangfold, og evne til fornyelse og utvikling. I tillegg skal evalueringene se på anskaffelsene i et leverandørperspektiv, hvor sentrale temaer vil være forutsigbarhet, ryddighet og profesjonalitet, samt konsekvenser for fremtidig konkurransesituasjon.

Avslutningsvis vil jeg presisere at jeg forutsetter at de regionale helseforetakene og helseforetakene følger regelverket for offentlige anskaffelser, og at de har et kontinuerlig fokus på mulige forbedringstiltak som bidrar til at de gjennomfører gode innkjøp både i rettslig forstand og i mer alminnelig forstand.

SPØRSMÅL NR. 884**Innlevert 11. februar 2011 av stortingsrepresentant Arild Stokkan-Grande****Besvart 17. februar 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Aschehoug forlag har gjennom tre år, i samarbeid med en lærer og gründer, utviklet lesetreningsprogrammet "Pageturner". SINTEF har evaluert dette dataprogrammet, og testet det på elever i videregående skole, studenter og voksne i arbeidslivet. I løpet av tre uker økte lesehastigheten med 130 prosent i gjennomsnitt, uten at det gikk ut over leseforståelsen. Gruppen med lavest hastighet i utgangspunktet, hadde den aller beste utviklingen.

Mener statsråden at det skal være opp til den enkelte skole å ta dette verktøyet i bruk, eller ser hun muligheter for en bred og forsert bruk ved hjelp av politiske virkemidler?»

BEGRUNNELSE:

Leseferdigheter er grunnleggende for all annen kunnskapstilegning, og bedring av disse står helt sentralt i norsk skolepolitikk. Selv om det er utviklet mange dataprogrammer til hjelp i undervisningen, så er testresultatene av "Pageturner" så oppsiktsvekkende positive at det kan settes spørsmålsteget ved hvorvidt det vil være riktig å la elever vente på denne muligheten ut fra vurderinger gjort på den enkelte skole. En koordinert innføring av programmet i norsk skole

kan også bidra til å løfte "Pageturner" som internasjonalt merkevare med utgangspunkt i Norge.

Svar:

Den siste PISA-undersøkelsen, som ble offentliggjort i november 2010, viser en gledelig forbedring i norske elevers leseferdigheter. Dette er et resultat av en helhetlig og systematisk nasjonal satsing, hvor ikke minst kommuner, skoler og den enkelte lærer har gjort en formidabel innsats. Denne satsingen vil jeg videreføre.

Det er et viktig prinsipp at det er opp til det lokale nivået å velge hvilke tiltak som er best egnet for å nå målet om gode leseferdigheter for alle elever. Det er den enkelte skole og lærer som er best i stand til å bedømme hva som passer best i hvert enkelt tilfelle. Bruk av lesetreningsprogrammet "Pageturner" kan være et slikt tiltak.

Jeg har derfor ikke planer om å iverksette særskilte tiltak for å forsere bruken av ett bestemt produkt. Aschehoug forlag, som et av Norges ledende læremiddelforlag, har lang erfaring i å gjøre sine produkter kjent og tilgjengelig for skolene. "Pageturner" vil derfor kunne få stor utbredelse dersom det dekker et behov blant lærerne.

SPØRSMÅL NR. 885**Innlevert 11. februar 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 21. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I delrapporten "Nasjonal Transportplan 2014-2023 Utredningsfasen – Revisjon av målstruktur" går etappemål S1 ut på å redusere antall drepte eller hardt skadde i veitrafikken med minst en tredjedel innen 2020. Samtidig har Sverige redusert antall dødsulykker med 42,7 % fra 2007 til 2010.

Hvor mye forventes antall drepte å bli redusert med innen 2020 utelukkende på grunn av at nye biler er tryggere enn gamle biler, dersom man ikke gjør noe med infrastrukturen?»

Svar:

Generelt har nye biler vesentlig mer innebygd passiv sikkerhet enn eldre biler. Etter hvert som eldre biler skiftes ut med nye, vil en stadig større andel av kjøretøyparken ha elektronisk stabilitetskontroll (ESC), kollisjonsputer, bilbeltepåminnere, 4 eller 5 stjerner på EuroNCAP sine kollisjonstester (innebygd passiv sikkerhet), forbedret nakkeslengbeskyttelse og trafikktilpasset cruisekontroll (ACC). I tillegg arbeides det med sikte på at automatisk ulykkesvarsling (eCall) skal gjøres obligatorisk i alle nye biler som selges innenfor EU/EØS-området fra og

med 2014. Alt dette er teknologi med en dokumentert positiv trafikksikkerhetsvirkning.

Transportøkonomisk Institutt (TØI) har gjort en trendframskriving av forventet andel av trafikkarbeidet utført av biler med ulike typer sikkerhetsutstyr i 2020, med antatt situasjon i 2010 som utgangspunkt.

Med visse forutsetninger om utviklingen frem mot år 2020 vil dette gi om lag 90 færre drepte og hardt skadde i år 2020 sammenliknet med en situa-

sjon der bilparken var som i 2010. Det gir en prosentvis reduksjon i antall drepte og hardt skadde på om lag 13 prosent. Dersom vi ser isolert på antall drepte, kan det forventes en reduksjon på om lag 15 prosent. De største bidragene oppnås som følge av økt utbredelse av biler med elektronisk stabilitetskontroll (ESC), kollisjonsputer, bilbeltevarslere og 4 eller 5 EuroNCAP stjerner.

SPØRSMÅL NR. 886

Innlevert 11. februar 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 18. februar 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«GTL er et miljøvennlig syntetisk drivstoff basert på ren naturgass som kan brukes i dieselmotorer. Drivstoffet har imidlertid blitt svært dyrt etter at myndigheten begynte å kreve mineraloljeavgift på GTL. GTL kan ifølge en rapport fra miljøstiftelsen Zero gi utslippsreduksjon på 5-45 pst. på NO_x, 25-40 pst. reduksjon for partikkelforurensning, 40-60 pst. reduksjon for hydrokarboner og 40-80 pst. reduksjon i karbonmonoksid.

Hvorfor vil ikke regjeringen at gass-nasjonen Norge skal være et foregangsland på GTL?»

BEGRUNNELSE:

Norge og den rødgrønne regjeringen forsøker til stadighet å fremstille seg et foregangsland når det gjelder miljø og klimapolitikk. Dessverre viser det seg at dette kun er retorikk som ikke gjenspeiler seg i handling. Et eksempel er blant annet det miljøvennlige drivstoffet GTL som er langt mer miljøvennlig og som vil gi store reduksjoner i utslipp. Det andre paradokset er også at det nå også kreves inn mineraloljeavgift til tross for at GTL ikke er laget av mineralolje, men av naturgass/Biogass.

Svar:

GTL (gas to liquids) er et resultat av en kjemisk prosess hvor karbonmonoksid og hydrogen omdannes til flytende hydrokarboner ved hjelp av en katalysator. Gjennom denne prosessen kan en lage diesel fra andre råstoffer enn råolje, slik som naturgass, kull og biologisk avfall. Prosessen, som ble utviklet på 1920-tallet, brukes i dag primært til å utnytte naturgass og kull til produksjon av petroleumsprodukter,

spesielt diesel (syntetisk diesel). Jeg legger til grunn at det er dette produktet det siktes til i spørsmålet.

Veibruksavgiften på drivstoff omfatter i dag bensin, mineralolje og biodiesel. Bensin og mineralolje er i tillegg pålagt CO₂-avgift. Hvilke produkter som omfattes av CO₂-avgiften og veibruksavgiften på autodiesel er regulert i særavgiftsforskriften (saf), hvor mineralolje er definert på følgende måte:

Som mineralolje anses parafin, fyringsparafin, gassolje, dieselolje og fyringsolje. Etter direktoratets nærmere bestemmelser omfattes også annen mineralolje som kan benyttes til avgiftspliktig formål.

Det er gitt en nærmere redegjørelse for forståelsen av denne bestemmelsen i Toll- og avgiftsdirektoratets rundskriv om veibruksavgiften på drivstoff. Her heter det at oljer som framstilles gjennom behandling av gass vil kunne regnes som mineralolje dersom gassen er basert på mineralsk materiale. Dette henger sammen med at mineralolje bare omfatter mineralsk baserte produkter. Syntetisk diesel basert på biologisk materiale faller følgelig utenfor avgiftsplikten.

Spørsmålet om den avgiftsmessige behandlingen av syntetisk diesel er ikke ny. At saken har kommet opp nå, henger sammen med at et privat aktør har startet salg av mineralsk basert syntetisk diesel uten å innberette veibruksavgift på drivstoff. Aktøren ble senere etterberegnet avgift av den lokale tollregionen, og etter det jeg har fått opplyst er saken påklaget til Toll- og avgiftsdirektoratet hvor saken står pr i dag.

I en veibruksavgift på drivstoff bør på prinsipielt grunnlag alle trafikanter betale en avgift som tilsvarende de kostnadene de påfører samfunnet i form av ulykker, kø, støy, utslipp til luft og veislitasje. Det

meste av kostnadene ved bruk av personbil er knyttet til ulykker, kø og støy. Dette er kostnader som i liten grad varierer med valg av drivstoff. At en drivstofftype har noe lavere verdier når det gjelder lokale ut-

slipp kan derfor ikke begrunne at denne drivstofftypen skal fritas for avgift. Det kan i denne sammenheng også vises til at også bensin gir mindre lokale utslipp enn ordinær diesel.

SPØRSMÅL NR. 887

Innlevert 11. februar 2011 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 18. februar 2011 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Regjeringen vil innføre nye regler for arbeidstakere fra utlandet som innebærer krav om folkeregistrering i Norge for arbeidstakere som skal arbeide her mer enn 6 måneder.

Hvilke vurderinger har regjeringen gjort i forhold til konsekvenser for internasjonalisering av norsk forskning, og eventuelle behov for fritaksordninger for forskere ved norske forskningsinstitusjoner med annen nasjonalitet?»

Svar:

Norske medier har den siste tiden hatt flere oppslag om Skattedirektoratets nye rutiner for identitetskontroll ved utstedelse av skattekort til personer med D-nummer. De nye rutineene medfører blant annet bedre kontroll av norske regler for bostedsregistrering, som sier at opphold i Norge på mer en seks måneders varighet skal regnes som bosetting. Strengere praksis på dette området har vist seg i særlig grad å berøre svenske arbeidstakere i Norge.

La meg først få slå fast at denne saken ikke dreier seg om nye regler som regjeringen har iverksatt, slik ordlyden i spørsmålet antyder, men om en skjerpet praksis av gjeldende regler. Disse fremgår av lov og forskrift om folkeregistrering.

Det er bare de som har til hensikt å oppholde seg i Norge midlertidig og kortvarig (som hovedregel under seks måneder) som skal ha D-nummer. Andre må melde innflytting, og vil dermed bli registrert som

bosatt og få fødselsnummer. Dagpendlere som arbeider i Norge uten å ha bolig her, skal imidlertid ikke bostedsregistreres i Norge.

Skattedirektoratets nye rutiner har bidratt til å avdekke at disse reglene kan få uheldige konsekvenser for enkelte grupper av arbeidsinnvandrere, inkludert svenske ukependlere. Regjeringen ønsker derfor å se nærmere på om det kan være aktuelt å endre de norske reglene om bostedsregistrering.

Finansdepartementets har derfor nedsatt en egen arbeidsgruppe som vurderer endringer av regelverket om bostedsregistrering og mulige strakstiltak. Som et strakstiltak har Skattedirektoratet informert skattekontorene om at saker om bostedsregistrering, som har oppstått som følge av at personer med D-nummer søker om skattekort for annet år på rad, stilles i bero inntil videre. Det innebærer at personer med D-nummer, herunder svenske pendlere, inntil videre bare vil bli bostedsregistrert i Norge dersom de selv ber om det. Skattedirektoratet har også gitt instruks til skattekontorene om at denne gruppen skal få skattekort uavhengig av spørsmålet om bostedsregistrering.

Som høyere utdannings- og forskningsminister er jeg naturligvis opptatt av å sikre gode og forutsigbare rammevilkår for forskermobilitet, både til og fra Norge. Jeg kan forsikre om at Kunnskapsdepartementet vil gjøre sitt for å bidra til å belyse hva eventuelle endringer i regelverket for bostedsregistrering vil bety for internasjonalisering av norsk forskning.

SPØRSMÅL NR. 888**Innlevert 11. februar 2011 av stortingsrepresentant Jon Georg Dale****Besvart 18. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere å gi styringssignal om at det er den medisinske vurderinga åleine som skal avgjer kva sjukehus pasientar skal sendast til?»

GRUNNGJEVING:

Praksis i helseforetaka er i dag slik at pasientar ved akuttinnlegging i sjukehus, skal leggest inn på sjukehus innanfor eige regionale helseforetak. Dette medfører i mange tilfeller langt lenger reisetid enn naudsynt. Legar si medisinske vurdering av skadeomfang, behov for hjelp og belastning ved transport er med andre ord underlagt helseforetaka si målsetjing om å ha pasientane i eige foretak. Denne problemstillinga er særskilt relevant i områder med "overlappande" foretaksgrenser.

Svar:

Det er et grunnleggende prinsipp at pasientens behov for helsetjenester avgjør hvilke tjenester som ytes og hvor disse ytes. Jeg har vært i kontakt med alle de regionale helseforetakene som bekrefter at det er dette som er praksis i dag.

De fleste øyeblikkelig-hjelp-situasjoner blir behandlet i kommunehelsetjenesten. Der det er behov for innleggelse i sykehus er det som oftest legevakslelege eller fastlege som sammen med akuttmedisinsk kommunikasjonsentral (AMK) avgjør hvilket sykehus pasienten skal sendes til. Dette gjøres ut fra en totalvurdering av pasientens behov og hvilket tilbud som finnes ved det enkelte sykehus. Der det er mulig å komme raskere til et sykehus med kompetanse til å ferdigbehandle pasienten, vil dette bli vurdert. I slike tilfeller vil luftambulansetjenesten ofte spille en viktig rolle for å frakte pasienten raskt til kompetent behandlingssted. For ulike tilstander vil dette kunne være innenfor eget helseforetak, naboforetak, sykehus med regionsfunksjoner eller institusjoner med nasjonale funksjoner. For eksempel vil pasienter med alvorlige brannskade ofte sendes til Helse Bergen HF, Haukeland, som har nasjonal funksjon på dette.

Basert på gjeldende praksis er det min vurdering at det ikke er behov for å gi ytterligere styringssignaler til de regionale helseforetakene i forhold til problemstillingen som reises.

SPØRSMÅL NR. 889**Innlevert 11. februar 2011 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 21. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I delrapporten Nasjonal Transportplan 2014-2023-utredningsfasen- Revisjon av målstruktur, er indikator M5.3. Antall Dekar dyrket jord til transportformål, og etappemål M3 er å ta vare på dyrket jord.

Betyr dette at Regjeringen ikke vil være villige til å fortsette utbyggingen av E6 til motorveistandard nordover i Gudbrandsdalen i retning av Trondheim?»

Svar:

Regjeringens jordvernpolitikk i samferdselsektoren er omtalt på side 308 og 309 i St.meld. nr. 16

(2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019. Det blir lagt stor vekt på å begrense inn- grepene i dyrket jord. Det er som regel ikke mulig å gjennomføre nødvendige utbyggings- prosjekt, uten å omdisponere noe dyrket jord.

Prosjektet E6 Ringebru – Otta er planlagt startet i perioden 2010-2013, forutsatt at det blir tilslutning til et opplegg for delvis bompengefinansiering av utbyggingen, jf. omtale på side 245 og sidene 247-248 i St.meld. nr. 16 (2008-2009). Det er forutsatt bygging av ny tofelts veg med midtrekkverk og forbikjøringsfelt. Det framgår av omtalen at prosjektet vil føre til nedbygging av om lag 600 daa dyrket eller dyrkbar jord. Denne prioriteringen står fortsatt ved lag.

SPØRSMÅL NR. 890**Innlevert 11. februar 2011 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 25. februar 2011 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Veteraner etter utenlandsoppdrag møter ofte en rekke utfordringer etter at de har kommet hjem fra utenlandsoppdrag. Enkelte opplever regelverk og bestemmelse som vanskelige å forholde seg til. Dette medfører behov for juridisk bistand, oppfølging og eventuell erstatning, relatert til skader de har blitt påført under utenlandsopphold.

Hvilke kriterier ligger til grunn for å vurdere hvem som har rett til juridisk bistand, i hvilket omfang den enkelte har krav på bistand, og hvorledes denne praksis utøves?»

Svar:

Veteraner kan når som helst ta kontakt med Forsvaret for råd eller veiledning, og det jobbes kontinuerlig med å styrke kvaliteten på dette tilbudet.

Hvilken rett som gjelder til juridisk bistand er avhengig av sak. I saker etter yrkesskadeforsikringsloven og saker etter det objektive ansvaret i forsvarspersonelloven, vil rimelige og nødvendige utgifter til juridisk bistand frem til en eventuell stevning kunne kreves dekket. Begge disse ordningene administreres av Statens pensjonskasse. Dekning av utgiftene vil som hovedregel bare kunne skje der vilkårene for er-

statningsansvar er oppfylt. I kompliserte saker og tvilstilfeller, kan utgifter til juridisk bistand etter en konkret vurdering likevel ytes, selv om erstatningsansvar ikke foreligger.

Av forskriften til den særskilte kompensasjonsordningen, følger det at rimelige og nødvendige utgifter til utarbeidelse av spesialisterklæring og utgifter til juridisk bistand, dekkes i den utstrekning skadelidte kan dokumentere psykisk belastningsskade og tjeneste i en internasjonal operasjon. Her er det ikke krav om at vilkårene for erstatningsansvar er oppfylt.

I saker der Forsvarsdepartementet er part, har departementet som praksis at motpartens rimelige og nødvendige utgifter til juridisk bistand dekkes frem til en eventuell stevning. Ved en rettslig prosess vil omkostningsspørsmålet reguleres av gjeldende regelverk for tvistesaker.

Dersom nærmere vilkår er oppfylt kan personellet også ha krav på fri rettshjelp etter den ordinære rettshjelpsordningen i staten. Fri rettshjelp er imidlertid i hovedsak advokatbistand som er subsidiert av staten, med formål å hindre rettstap som følge av dårlig økonomi.

SPØRSMÅL NR. 891**Innlevert 14. februar 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 22. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Vil strekningen mellom Rakkestad og Kalnes åpnes for persontrafikk for å sikre en bedre kommunikasjon for pasienter og pårørende fra Indre Østfold til det nye sentralsykehuset som bygges på Kalnes?»

BEGRUNNELSE:

Østfold fylke er lite i utstrekning, men avstandene på tvers i fylket er likevel store mellom utkantene i indre Østfold og byene i de ytre områder a fylket der sykehustilbudene i dag er etablert. Tverrveiene er i dårlig forfatning og det offentlige transporttilbudet

langs disse er dårlig utbygd. Jernbanen korresponderer til Oslo, men ikke mot Sarpsborg. Togene fra østre linje ankommer Ski stasjon noen minutter etter avgangene mot Sarpsborg og det medfører at passasjerer må vente opptil en time på neste avgang.

For pasienter fra de indre grisgrendte strøk tar det uforholdsmessig lang tid med offentlig transport for å nå sykehuset Østfold. Belastningen for de uten egen transport blir dermed stor om man er pasient eller pårørende.

Østre linje har tilbud på strekningen Ski-Rakkestad, mens linjen fortsetter uten trafikk til Sarpsborg der det nye Sentralsykehuset blir bygget på Kalnes.

Det er flere gode argumenter for utvide kollektivtilbudet på Østre linje. Mange pendlere, elever og studenter trenger gode kollektivtilbud for å komme seg til jobb og til høyskoletilbudene.

Det er også flere kulturtilbud både i indre og ytre deler av Østfold og Rygge flyplass som ligger på steder som det er dårlig utbygget kollektivtilbud fra indre Østfold. Østre linje som en ringbane ville åpne opp for mange brukere av mange ulike tjenestetilbud, både statlige og fylkeskommunale. Mange fra indre områder av Østfold sliter i dag med å kunne ta i bruk ulike deler av de fylkeskommunale og statlige tilbud som alle ligger i eller ved de store byene i ytre strøk.

Svar:

Persontrafikken mellom Rakkestad og Sarpsborg ble innstilt i 1989. De siste årene har det vært gjen-

nomført flere analyser for å kartlegge grunnlaget for eventuelt å gjenopprette et togtilbud på strekningen, bl.a. ved Rambøll Norge i 2008. Felles for analysene er at trafikkgrunnlaget syd for Mysen i dag er beskjedent. Et reetablert togtilbud mot Sarpsborg vil derfor kreve en uforholdsmessig høy andel offentlig kjøp. I tillegg vil det kreve materiellressurser ut over det som i dag er tilgjengelig.

Det nye sykehuset på Kalnes vil bli lokalisert slik at nærmeste jernbanestasjon vil være Sarpsborg, ca. 6 km unna. NSB har vurdert det slik at nåværende trafikkgrunnlag og tilleggstrafikken som følge av etableringen av sykehuset ikke vil bli stor nok til at togtilbudet mellom Rakkestad og Sarpsborg bør gjenopprettes. Jeg finner det ikke riktig å overprøve denne vurderingen.

SPØRSMÅL NR. 892

Innlevert 14. februar 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 25. februar 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Kan statsråden garantere at det er uaktuelt for regjeringen nok en gang å gå inn med kapital i SAS AB, og vil statsråden i denne sammenheng ta initiativ til en felles nordisk strategi for å legge til rette for et samlet salg av SAS AB?»

BEGRUNNELSE:

Onsdag 9. februar 2011 la SAS AB fram sin årsrapport for 2010. Årsresultatet viser at underskuddet i konsernet ble på hele 3 mrd kroner SEK.

Det er stor sannsynlighet for at SAS i løpet av 2011 vil be sine eiere om økt kapitaltilgang slik det ble gjort i både 2009 og 2010.

I forbindelse med behandlingen av St prp nr 41 (2008-2009) gikk stortingsflertallet med unntak av FrP inn for en kapitalforhøyelse i SAS AB på 720 mill kroner.

I forbindelse med behandlingen av Prop 79 S (2009-2010) gikk stortingsflertallet med unntak av FrP og Høyre inn for en kapitalforhøyelse i SAS AB på 580 mill kroner.

Nærings- og handelsministeren har ved flere anledninger signalisert at det ikke er gitt at den norske stat vil ha eierskap i SAS AB i fremtiden.

Svar:

Det er en del av statens eierskapsutøvelse å vurdere, ut fra gjeldende forutsetninger, eventuelle forslag knyttet til egenkapitalutvidelser mv. som et selskaps styre velger å legge frem for sine eiere. Det gjelder også eierskapet i SAS. Derfor kan jeg som aksjonær på prinsipielt grunnlag svare hverken bekræftende eller benektende på det spørsmålet som representanten Nesvik stiller. Et grunnleggende krav ved vurderingen av deltakelse i enhver kapitalutvidelse i selskap der staten har forretningsmessige formål med sitt eierskap, er at det skjer på forretningsmessige vilkår. Ved emisjonen i SAS våren 2010 stilte regjeringen blant annet som forutsetning at selskapet måtte realisere visse kostnadsreduksjoner og sikre en langsiktig lånefinansiering.

God eierskapsutøvelse innebærer blant annet å ikke utstede forhåndsgarantier for salg, emisjoner, kjøp eller lignende. Som eier må staten håndtere slike spørsmål profesjonelt knyttet til hver enkelt situasjon.

SPØRSMÅL NR. 893**Innlevert 14. februar 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 23. februar 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Aftenposten har i artikler avdekket at 10 av 12 forskningsinstitusjoner opplever at offentlige oppdragsgivere presser på for kontraktstyper som muliggjør at oppdragsgiver kan skrive inn endringer. Avisen beskriver 6/2-11 en kontraktssituasjon hvor NHD er involvert og hvor det er blitt presset på for den mest fleksible kontraktstype, konsulentkontrakt.

Hvilke fordeler eller ulemper for den videre politiske behandling av resultatene mener statsråden det medfører når NHD bestiller forskning på en slik måte?»

Svar:

Nærings- og handelsdepartementet kunngjorde 18. november 2010 en anbudskonkurranse i forbindelse med at departementet ønsker å innhente oppdatert statistikk om kulturnæringenes betydning for norsk økonomi. Prosjektet har en økonomisk ramme på inntil 450 000 kroner inklusive merverdiavgift, og skal gjennomføres i løpet av en tremånedersperiode våren 2011.

Nærings- og handelsdepartementet har to ganger tidligere, i henholdsvis 2004 og 2008, innhentet tilvarende statistikk som bakgrunn for departementets arbeid med kultur og næring. Målet med den omtalte anskaffelsen er å få oppdatert den siste kartleggingen med tall for 2009. I utlysningen ba Nærings- og handelsdepartementet blant annet om at det utarbeides statistikk for sysselsetting og verdiskaping innenfor kulturnæringene.

Nærings- og handelsdepartementet fikk inn fem tilbud innen tilbudsfristen. Alle tilbyderne ble vurdert som kvalifiserte. Tilbudene ble vurdert opp mot kriteriene i konkurransegrunnlaget i henhold til total-kostnad, kompetanse og løsningsforslag. Deretter ble de tre antatt beste tilbyderne invitert til departementet for å presentere sine tilbud.

I etterkant av møtet fikk de tre mulighet til å levere inn reviderte tilbud. To av tilbyderne valgte å gjøre dette. Det ble deretter foretatt en ny vurdering av tilbudene. Med bakgrunn i dette fikk konsultentselskapet Menon Business Economics oppdraget med å utarbeide rapporten.

Slik Nærings- og handelsdepartementet ser det, dreier oppdraget seg om å sammenstille allerede ek-

sisterende statistikk og sette tallene i sammenheng med eksisterende rapporter og etablert kunnskap. Det er altså ikke lagt til grunn at det må utføres ny, original forskning. Rammen for oppdraget på 450 000 kroner inklusive merverdiavgift ville heller ikke gi mye rom for originalt forskningsarbeid. Av fem selskaper som leverte inn anbud, var fire konsultentselskaper.

Når Nærings- og handelsdepartementet har brukt den konsulentkontrakten som vår juridiske rådgiver i DSS anbefaler i forbindelse med anskaffelsen, så ligger det ikke i dette et ønske om å påvirke det faglige innholdet i rapporten som skal produseres, men en vurdering om at dette er den mest formålstjenelige kontrakten for oppdraget. Departementets valg av kontrakt var godt kjent i utlysningsteksten. Ingen av tilbyderne eller andre potensielle tilbydere har hatt innvendinger mot bruk av konsulentkontrakt i lys av oppdragsbeskrivelsen.

Jeg vil for øvrig vise til at det i kontrakten fremgår at begge parter kan publisere den bestilte rapporten uavhengig av hverandre:

”Resultatene fra oppdraget skal kunne offentliggjøres av begge parter, men av Konsulent ikke før etter 3 mnd. fra overlevering av sluttrapport.

Konsulent har bruksrett til resultatet av arbeidet. Bruksretten omfatter ikke rett til å endre resultat av arbeidet, så som å gjøre endringer i datamatiser, tekst, tabeller, eller grafiske oversikter og illustrasjoner”.

Jeg mener derfor at kontrakten på en balansert måte ivaretar interessene til tilbyder og departementets interesser som oppdragsgiver.

Jeg har merket meg debatten om departementenes bruk av ulike kontrakter. Nærings- og handelsdepartementet er oppmerksom på problemstillingen, og legger stor vekt på å følge regelverket for offentlige anskaffelser nøye. Forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland har for tiden standardavtalen for forsknings- og utredningsoppdrag oppe til vurdering. At forskningen skal være fri er en verdi jeg deler.

Men dette er en annen diskusjon, da den anbudskonkurransen det er stilt spørsmål om, dreier seg om å innhente allerede eksisterende statistikk og sette tallene i sammenheng med etablert kunnskap og teori.

SPØRSMÅL NR. 894**Innlevert 14. februar 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 21. februar 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Statsråden vil innføre en ny forskrift som gjelder avgift ved brudd på bruksregler i henhold til reindriftsloven § 77. Tamreinen beveger seg over enormt store landområder.

Kan statsråden redegjøre for hvordan han skal håndheve den nye forskriften?»

Svar:

Jeg er svært opptatt av at reindriften skal være bærekraftig og at man har hensiktsmessige virkemidler i den forbindelse.

I henhold til reindriftsloven § 57 skal det fastsettes bruksregler for forvaltningen og bruken av reinbeitedistriktets ressurser. Bruksreglene er det interne styringsverktøyet i distriktet.

Reindriftsloven § 77 gir reindriftsstyret og områdestyrene, etter nærmere bestemmelser fastsatt av departementet i henhold til delegasjonsvedtak, kompetanse til å ilegge innehaver av siidaandel i distriktet avgift ved brudd på bruksregler. I de tilfeller disse statlige myndighetsorganene, reindriftsstyret eller områdestyret, fatter vedtak om avgift ved brudd på bruksregler overfor en reineier, tilfaller avgiften distriktets fond.

Bakgrunnen for denne ordningen er at det ved

brudd på bruksregler er fellesskapets interesser innenfor det aktuelle reinbeitedistriktet som er skadelidende.

Et utkast til forskrift med nærmere bestemmelser om fastsettelse av avgift har vært på høring. Det skjer nå en videre oppfølging i Landbruks- og matdepartementet og hvor de innkomne høringsuttalelsene vil utgjøre en sentral del av vurderingsgrunnlaget.

Det har i høringsuttalelser framkommet synspunkter med hensyn til bestemmelsens anvendelsesområde, blant annet hvorvidt avgift kan ilegges når rein måtte ha kommet utenfor eget distrikt og inn i et annet.

Landbruks- og matdepartementet er opptatt av at virkemidler ved ulovlig forhold skal være effektive. Landbruks- og matdepartementet vil derfor vurdere slike spørsmål nøye før forskriften fastsettes.

For øvrig inneholder reindriftsloven av 2007 flere bestemmelser om virkemidler og sanksjoner ved ulovlig forhold, noe som har sin bakgrunn i at man ønsket fleksibilitet gjennom ulike alternativer for nødvendig oppfølging. Dersom for eksempel avgift ved brudd på bruksregler ut fra omstendighetene ikke kan anvendes eller ikke framstår som egnet, vil andre bestemmelser isteden kunne være aktuelle.

SPØRSMÅL NR. 895**Innlevert 14. februar 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 22. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Norske bilister betaler svært mye i bompenger, og dette kommer på toppen av alle de andre bilavgiftene. Vedlegg 4 i svaret til budsjettspørsmål nr. 248 fra Fremskrittspartiets fraksjon av 9. oktober 2008 til statsbudsjettet for 2009, viser fordeling av brutto bompengainntekter, driftskostnader, netto finanskostnader og netto bompengainntekter for hvert enkelt år i perioden 1990-2007.

Hvordan ser tallene ut for perioden 1990-2010 fordelt på fylkesvei og riksvei, og kan statsråden legge frem en oppdatert oversikt?»

BEGRUNNELSE:

Budsjettspørsmålet av 9. oktober 2008 ser slik ut:
<http://www.statsbudsjettet.dep.no/Statsbudsjettet-2009/Budsjettsporsmal/Bevilgningssporsmal/Fremskrittspartiet248/>

Svar:

Tabellen under viser brutto bompengainntekter, bompengeselskapenes driftskostnader og netto finanskostnader samt netto bompengainntekter i perio-

den 1990-2009. Oversikten er hentet fra bompengeselskaperens regnskaper. Tall for 2010 vil først fore-

ligge når regnskapene for 2010 er klare og innrapportert til Statens vegvesen.

Mill. 2010-kr

År	Brutto bompengeinntekter	Driftskostnader	Netto finanskostnader	Netto bompengeinntekter
1990	889,99	127,65	500,24	262,20
1991	1 028,31	152,86	668,17	207,27
1992	1 369,82	150,25	876,49	343,19
1993	1 515,99	156,42	777,93	581,74
1994	1 567,36	158,93	589,17	819,26
1995	1 978,87	189,80	703,85	1 085,23
1996	2 083,82	201,31	639,81	1 242,70
1997	2 194,10	220,98	593,78	1 379,34
1998	2 360,67	240,34	602,67	1 517,66
1999	2 460,80	258,12	709,71	1 492,97
2000	2 493,13	270,16	596,71	1 626,27
2001	3 083,35	377,09	713,79	1 992,48
2002	3 812,42	477,53	696,42	2 638,36
2003	3 794,84	438,51	533,20	2 823,14
2004	4 306,59	491,14	403,56	3 411,89
2005	4 691,94	513,32	310,65	3 867,98
2006	4 309,93	505,68	465,08	3 339,17
2007	4 337,98	565,11	374,79	3 398,19
2008	4 942,53	559,67	631,24	3 751,63
2009	5 698,81	700,04	363,75	4 635,02
Sum	58 921,25	6 754,89	11 750,99	40 415,68

De enkelte bompengeselskaper rapporterer ikke på evt. fordeling av bompengeinntekter mellom riksveg, fylkesveg og kommunal veg. I perioden 1990-2009 var det imidlertid bompengeinnkreving på to

”rene” fylkesvegprosjekter; Bjørøyvegen i Hordaland og Sykkylvsbrua i Møre og Romsdal. Opplysninger for Sykkylvsbrua framgår av etterfølgende tabell.

Mill. 2010-kr

År	Brutto bompengeinntekter	Driftskostnader	Netto finanskostnader	Netto bompengeinntekter
2001	11,824	1,550	9,670	0,604
2002	12,814	2,499	8,527	1,789
2003	13,658	2,246	8,085	3,326
2004	13,899	2,359	7,567	3,973
2005	15,118	2,594	7,400	5,124
2006	15,414	2,606	6,549	6,259
2007	16,546	3,004	6,127	7,415
2008	15,351	2,353	5,744	7,254
2009	15,996	2,233	4,356	9,407
Sum	130,621	21,443	64,026	45,152

Statens vegvesen har kun prosjektspesifikke opplysninger for prosjekter fra og med 2000 og for prosjekter der innkrevningen fortsatt pågår. Pt. foreligger det derfor ikke tilsvarende opplysninger for Bjorøy-

vegen, som startet opp i 1995 og ble avsluttet i 2005. Begge prosjektene inngår imidlertid i den første tabellen.

SPØRSMÅL NR. 896

Innlevert 10. februar 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 18. februar 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«I Aftenposten den 9. februar kan man lese om en person som, etter å ha vært uføretrygdet er blitt alderspensjonist og har vært i arbeid hele tiden. Damen er blind og har hatt noen hjelpemidler i jobben. Hun er 75 år og vil fortsette i jobben der hun er sterkt ønsket. Hun blir fratatt dekning av transport til jobb og hjelpemidlene hun trenger. For å ha råd til å dekke arbeidsreiser med drosje må hun jobbe lengre dager.

Mener statsråden dette er riktig fremgangsmåte overfor en arbeidsvillig ufør alderspensjonist?»

BEGRUNNELSE:

Det er, så vidt jeg vet, et uttalt mål for regjeringen at personer med nedsatt funksjonsevne og alderspensjonister skal kunne fortsette i jobb så lenge de og arbeidsgiver er enige om at dette er ønskelig. Når regelverket fører til at alderspensjonister med nedsatt funksjonsevne blir fratatt de hjelpemidler de har hatt tilgang til tidligere i jobbsituasjonen er det kanskje fornuftig å endre regelverket. Den arbeidstakeren det her er snakk om hadde dekket arbeidsreiser, hun hadde en PC og leselist til hjelp og klarte seg utmerket, ifølge kollegene, selv om hun er blind. Hun ønsker nå å fortsette i den 50 % stillingen hun har hatt siden hun ble alderspensjonist. Dette blir svært vanskelig uten de hjelpemidler hun tidligere hadde. Både av hensyn til hennes livskvalitet, helsetilstand og økonomiske situasjon ville det være gunstig om hun får fortsette i jobben. Også samfunnets interesser burde tale for at hun får den hjelpen hun trenger.

Svar:

Representanten Reiertsen stiller med bakgrunn i et leserinnlegg i Aftenposten 9. februar i år, spørsmål om aldersbestemmelser i regelverket for arbeidsrettede hjelpemidler og transportordninger for funksjonshemmede er i tråd med regjeringens satsing på inkludering av personer med nedsatt funksjonsevne og el-

dre arbeidstakere. Som representanten viser til, har regjeringen som mål at flere skal få og beholde arbeid, særlig personer som er i utkanten av arbeidslivet og som har arbeidsevne. Dette er blant annet visjonen for avtalen om inkluderende arbeidsliv.

Retten til hjelpemidler i arbeidslivet reguleres av folketrygdloven § 10-5. Det ytes ikke stønad etter denne paragrafen til hjelpemidler i arbeidslivet for personer som mottar alderspensjon. Personer som ikke lenger har rett til hjelpemidler i arbeidslivet etter folketrygdloven § 10-5 kan vurderes i henhold til § 10-6 om rett til hjelpemidler i dagliglivet. Dette kan for eksempel gjelde leselist for betjening av standard datautstyr, dersom dette er nødvendig som følge av brukers funksjonsnedsettelse.

Representanten Reiertsen viser videre til at vedkommende person også er blitt fratatt stønad til arbeidsreiser grunnet aldersbestemmelser. Jeg har imidlertid ut fra opplysningene som foreligger i saken ikke vært i stand til å bringe på det rene om den aktuelle personen er bosatt i eller utenfor Oslo. Ordningen med arbeids- og utdanningsreiser, som ligger under mitt ansvarsområde og forvaltes av Arbeids- og velferdsetaten, er etablert som forsøksordning i alle landets fylker, bortsett fra Oslo som har sin egen kommunale ordning. Ordningen er ikke hjemlet i folketrygdloven, men er bygget opp etter samme system som folketrygdlovens § 10-5. Arbeids- og velferdsetaten kan gi stønad til dekning av arbeids- og utdanningsreiser til personer med nedsatt funksjonsevne, som ikke har mulighet for å bruke offentlig transport eller egen bil. Det er ikke satt bestemte aldersbestemmelser i vilkårene for denne forsøksordningen. Arbeids- og velferdsetaten har informert meg om at de ikke har mottatt noen søknader om arbeids- og utdanningsreiser fra personer som mottar alderspensjon.

Dersom den aktuelle person er bosatt i Oslo, kan vedkommende ha søkt om å bli omfattet av den kommunale ordningen med såkalte TT-reiser (tilrettelagt transport), herunder også arbeidsreiser. Denne ord-

ningen sorterer under samferdselsministerens ansvarsområde, men det er Oslo kommune som utformer regelverket for ordningen. Fra Oslo kommune

blir det på generelt grunnlag opplyst at det ikke eksisterer noen øvre aldersgrense i regelverket for arbeidsreiser for å komme inn under ordningen.

SPØRSMÅL NR. 897

Innlevert 14. februar 2011 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 22. februar 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Ifølge Aftenposten 14. februar forlater nå svenske arbeidstakere Norge, og byggebransjen ser ut til å rammes hardt. Årsaken er innskjerping av rutinene rundt skattekort og krav om melding om flytting dersom man jobber mer enn 183 dager i Norge i året. Det er liten tvil om at dette er uheldig for byggebransjen i Norge.

Hva vil finansministeren gjøre for å hindre at norsk byråkrati og regelverk lager unødige problemer for svenske arbeidstakere i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Jeg ber også om en redegjørelse for de innstramminger som er gjort, samt bakgrunnen for dette, og hvilke vurderinger som er gjort av mulige negative konsekvenser av de ulike tiltakene.

Svar:

Med virkning fra 17. januar 2011 innførte Skatteministeriet nye rutiner for identitetskontroll ved tildeling av D-nummer og ved utstedelse av skattekort til personer med D-nummer. Dette er gjort som et tiltak for å få bukt med de tilfellene der utenlandske borgere har fått tildelt D-nummer og deretter skattekort på grunnlag av falsk legitimasjon. De nye rutinene innebærer at det skal foretas en identitetskontroll ved personlig oppmøte på skattekontoret når personer som tidligere har fått D-nummer søker om skattekort. Rutineendringene medfører også bedre kontroll av reglene om bostedsregistrering i Norge.

Jeg vil understreke at det dreier seg om rutineendringer, og ikke regelendringer, verken når det gjelder tildeling av D-nummer og utstedelse av skattekort eller når det gjelder reglene for bostedsregistrering i Norge. Skatteministeriets nye rutiner har imidlertid bidratt til å sette fokus på reglene om bostedsregistrering, særlig for svenske arbeidstakere.

Reglene om bostedsregistrering følger av folkeregisterloven og tilhørende forskrift. Personer som har til hensikt å oppholde seg i Norge midlertidig og kortvarig (under seks måneder) skal registreres i fol-

keregisteret med D-nummer. Etter de norske reglene for bostedsregistrering skal personer som kommer fra utlandet som har til hensikt å bli her ikke bare midlertidig melde innflytting, og de vil dermed få fødselsnummer. Opphold av minst seks måneders varighet regnes som bosetting, selv om oppholdet er midlertidig. Jeg nevner for ordens skyld at reglene om opphold i riket i mer enn 183 dager i løpet av en tolv måneders periode gjelder skatteplikten til Norge, og ikke bostedsregistreringen. Etter reglene om bostedsregistrering skal svenske arbeidsinnvandrere anses som registreringsmessig bosatt i Norge, selv om de beholder sitt svenske hjem og besøker dette regelmessig. Jeg vil imidlertid presisere at dagpendlere som arbeider i Norge uten å ha bolig her, ikke skal bostedsregistreres i Norge etter gjeldende regler.

Det felles svensk/norske arbeidsmarkedet er viktig for samarbeidet mellom våre to land. Det er en ordning som har tjent oss godt i flere tiår. Jeg er opptatt av at dette fortsatt både skal fungere godt og være til felles nytte. Jeg vil se nærmere på om det innenfor det handlingsrommet vi har både i forhold til den nordiske konvensjonen om flytting og EØS-regelverket, kan være aktuelt å endre de norske reglene om bostedsregistrering. Finansdepartementet har derfor nedsatt en arbeidsgruppe som vurderer endringer av regelverket om bostedsregistrering og mulige straks-tiltak.

Som et strakstiltak har Skatteministeriet nå informert skattekontorene om at de inntil videre skal stille i bero saker om bostedsregistrering som har oppstått som følge av at personer med D-nummer søker om skattekort for annet år på rad. Det innebærer at personer med D-nummer, herunder svenske pendlere, inntil videre bare vil kunne bli bostedsregistrert i Norge dersom de selv ber om det. SKD har også gitt instruks til skattekontorene om at denne gruppen skal få skattekort uavhengig av spørsmålet om bostedsregistrering.

Vi har også tatt kontakt med det svenske Finansdepartementet for å innhente informasjon om svenske erfaringer med registreringsforhold, og om konsekvenser for svensker av norsk bostedsregistrering.

SPØRSMÅL NR. 898**Innlevert 14. februar 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 23. februar 2011 av fungerende barne-, likestillings- og inkluderingsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Praktiseres en regel om absolutt aldersgrense på 46 år for enslige adoptivsøkere, og hvis ikke, hva er praksis for enslige søkere over 45 år?»

BEGRUNNELSE:

Adopsjonsbevilling etter adopsjonsloven bygger på en konkret, individuell vurdering, jf adopsjonsloven § 2. Adopsjonsloven har satt en nedre grense for søkerens alder, men ingen øvre grense. Undertegnede er kjent med rundskriv Q-0972. Her kan vi lese at

”Vanligvis bør det likevel ikke gis godkjenning til søkere over 45 år. Unntak kan gjøres ved søknad om adopsjon av barn nr 2 eller hvis søkerne har spesielle ressurser i forhold til barn.”

Undertegnede stiller seg undrende til hvordan departementet generelt kan fraråde adopsjon til søkere over 45 år. For det første mener undertegnede at det er en grunn til at lovgiver ikke har satt en slik øvre grense, og undertegnede mener en slik grense kun kan gis i lovs form. For det tredje mener undertegnede at en slik regel må begrunnes. Slik adopsjonsloven praktiseres i dag, gir det liten forutsigbarhet for eldre søkere.

Svar:

Vårt gjeldende regelverk tar utgangspunkt i det grunnleggende prinsipp om at en adopsjon skal være til barnets beste. Prinsippet om barnets beste er nedfelt i adopsjonsloven, FNs barnekonvensjon og i Haagkonvensjonen om vern av barn og samarbeid ved internasjonale adopsjoner.

I følge adopsjonsloven må søkere som ønsker å adoptere barn fra utlandet søke norske myndigheter om et samtykke på forhånd. Et norsk forhåndssamtykke kan bare gis når det antas at adopsjon blir til beste for barnet i henhold til adopsjonsloven § 2. Rundskriv Q-0972 for undersøkelse og godkjenning av adoptivhjem er nettopp utformet med sikte på å ivareta hensynet til barnets beste. Ved adopsjon av utenlandske barn kjenner en vanligvis ikke til barnet på forhånd. Retningslinjer for utenlandsadopsjon avspeiler således ikke bare hva som kan være det beste for ett barn, men hva som er best for barn generelt.

Når det gjelder søkerens alder, har adopsjonsloven fastsatt en nedre aldersgrense. Det fremgår av loven at adoptivsøkeren som hovedregel skal ha fylt 25 år. Adopsjonsloven inneholder derimot, som stortingsrepresentanten også påpeker, ingen øvre aldersgrense.

Det følger imidlertid av retningslinjene at det likevel vanligvis ikke bør gis godkjenning til søkere over 45 år. Retningslinjene åpner for å gjøre unntak ved for eksempel søknad om adopsjon av barn nummer 2 eller hvis søkerne har spesielle ressurser når det gjelder barn.

Bakgrunnen for retningslinjenes krav til alder er blant annet at det skal tas hensyn til barnets hele oppvekstsituasjon. Det må derfor legges til grunn et fremtidsperspektiv på minst 15-20 år, noe som innebærer at søkere skal være i stand til å takle omsorgsoppgaver i lang tid fremover. Retningslinjenes krav til alder gjelder for alle søkere, både ektefeller og enslige.

I henhold til retningslinjene skal det videre føres en restriktiv praksis når det gjelder enslige søkere, ut fra den oppfatning at det gir barn større trygghet å ha to foreldre. I kommentarene til retningslinjene åpnes det bare opp for at enslige søkere som har spesiell kunnskap om og erfaring med barn kan godkjennes som adoptivforelder. Ved vurderingen skal det i tillegg legges spesiell vekt på om søkeren har et stabilt og godt nettverk der barnet gjennom oppveksten kan få kontakt med begge kjønn.

Selv om retningslinjene forutsetter at det skal føres en streng praksis ved godkjenning av enslige søkere, mener jeg det også understrekes at det skal foretas en konkret og skjønnsmessig vurdering av opplysningene i sakene for å treffe gode og riktige avgjørelser til beste for adoptivbarnet.

Som kjent har det vært nedsatt et offentlig utredningsutvalg som skulle foreta en bred gjennomgang av adopsjonsfeltet. Utvalget har lagt frem sin utredning i NOU 2009: 21 Adopsjon – til barnets beste. Adopsjonsutvalget har blant annet sett nærmere på de krav som bør stilles når det gjelder godkjenning av adoptivsøkere og hvorvidt disse kravene bør tydeliggjøres i lovgivningen. Utvalget mener blant annet at søkere som hovedregel ikke bør være eldre enn 40-42 år på søknadstidspunktet for adopsjon av de yngste barna. Når det gjelder enslige søkere foreslår utvalget at det fortsatt bør stilles strengere krav til disse søkerne enn til søknader fra ektefeller.

Utvalgets utredning har vært ute på høring og departementet er, som kjent, i ferd med å vurdere utvalgets forslag i lys av høringsinstansenes uttalelser. Det er imidlertid for tidlig å si noe om hvilke av forslagene fra utvalget som vil bli fulgt opp, og eventuelt på hvilken måte. Jeg vil understreke at forslagene knyttet til krav som bør stilles til adoptivsøkerne og hvordan disse krav bør forankres, vil være sentrale spørsmål i det videre arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 899**Innlevert 14. februar 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 22. februar 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I det statlig eide selskapet Argentum Fondsforvaltning AS er det blitt benyttet en selskapskonstruksjon Bradbenken Partner AS som incentivavlønning til de ansatte. Arbeidsgiver skyter inn 90 pst. av kapitalen, mens 84 pst. av avkastningen går det de ansatte.

Er et slikt incentivsystem å anse som en fordel vunnet ved arbeid, eller er det å anse som kapitalavkastning slik det fremkommer i mediene, og hvilken vurdering gjør finansministeren av at et statlig selskap er i front med å finne veier rundt skattesystemet?»

BEGRUNNELSE:

I Kontroll- og konstitusjonskomiteens høring om lederlønninger 11. februar 2011 gav næringsministeren uttrykk for at selskapskonstruksjonen Bradbenken Partner AS var opprettet for å gi de ansatte i det statseide Argentum Fondsforvaltning AS incentiver til å gjøre en best mulig jobb i Argentum Fondsforvaltning AS. I følge E24.no kommer 90 pst. av kapitalen fra Argentum, mens de ansatte mottar hele 84 pst. av avkastningen.

Det har i andre finansforetak gjort forsøk på skattetilpasning ved hjelp av indre selskaper. Dette er blitt slått ned på av skattemyndighetene. Den konstruksjonen som det statseide Argentum har opprettet ligner på en resultatavhengig bonus, dog med et lite islett av kapitalinvestering fra de ansatte. Næringsminister Giske uttalte i høringen at han "aksepterer at sånn er det i finansbransjen". Det er meget uheldig om statlige selskaper går foran i kreativ skattetilpasning for å uthule skattesystemet.

Svar:

Jeg ønsker ikke her å ta stilling til hensiktsmessigheten av avlønningsordningen i et konkret selskap

og den skattemessige behandlingen av selskapets ansatte. Jeg forutsetter imidlertid at alle selskaper, herunder statlige selskaper, som har særskilte incentivordninger og investeringsprogrammer, følger gjeldende regler om utformingen av slike ordninger og den skattemessige behandlingen av inntekten fra disse.

Det er skattemyndighetene som må ta stilling til spørsmålet om den skattemessige klassifiseringen av inntekter og utgifter i forbindelse med slike ordninger. På generelt grunnlag vil jeg likevel nedenfor kort redegjøre for forholdet mellom arbeidsinntekt og kapitalinntekt i tilfeller der personer får tilgang til ulike investeringsmuligheter på grunnlag av verv eller ansettelsesforhold.

Utgangspunktet er at alle ytelser som mottas på grunnlag av et arbeidsforhold, og som representerer en privat fordel, klassifiseres som arbeidsinntekt. Som arbeidsinntekt regnes således eksempelvis ansattes fordel ved erverv av aksjer i arbeidsgiverselskapet til underpris. Den ansattes etterfølgende gevinst eller tap på slike aksjer skal normalt klassifiseres som kapitalinntekt.

Det finnes imidlertid mange ulike former for investeringsprogrammer for ansatte mv., og i enkelte tilfeller vil senere avkastning kunne bli ansett som arbeidsinntekt, selv om aksjene mv. er ervervet til markedspris eller til underpris som er skattlagt som arbeidsinntekt. Ved vurderingen av om utbytte og gevinst på aksjer mv. helt eller delvis skal klassifiseres som arbeidsinntekt, er det i praksis blant annet lagt vekt på om risikoen for tap på investeringene er betydelig redusert eller helt eliminert grunnet tiltak fra arbeidsgiver. Videre vil det kunne ha betydning for klassifisering av inntekten om den ansatte har en høyere avkastning enn normalt på sine investeringer grunnet arbeidsforholdet. Klassifisering av kapital- eller arbeidsinntekt må uansett vurderes konkret ut fra den foreliggende ordning.

SPØRSMÅL NR. 900**Innlevert 14. februar 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 22. februar 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Statsråden har i flere år vist til NINAs meningsmålinger og et stort flertall vil ha rovdyr. Statsråden mener han representerer "det tause flertall". Etter en rask gjennomgang vil jeg påstå at det kan settes store spørsmålstegn ved utvalgsmetode, spørsmål og tolkning av svarene. Undersøkelsen bør ha blitt kvalitets sjekket hos uavhengige ekspert på slike undersøkelser før den brukes så bastant.

Kan statsråden snarere kan ha brukt "det uberørte flertall" på feil grunnlag og dermed ikke representere "det tause flertall"?»

BEGRUNNELSE:

NINAs undersøkelser om rovvilt brukes aktivt av statsråden. I svaret forventes en gjennomgang av hva statsråden mener kan forsvares av konklusjoner i forhold til utvalgsmetoden som er benyttet, spørsmålene som er stilt og de konklusjonene man tolker ut av svarene.

Metodemessig er det min klare oppfatning at NINAs undersøkelse ikke sikrer representativitet. Usikkerhet rundt utvalgsmetoden burde det i det minste ha framkalt litt varsomhet hos statsrådet, særlig når han bruker undersøkelsen som et sannhetsvitne for hva folket vil.

Spørsmålene rundt holdninger til rovvilt framstår tilforlatelige. Man spør "hva mener du om størrelsen på bestanden som er av store rovdyr i Norge i dag?". Det spesielle er imidlertid at 4/5 av den norske befolkning ikke har noen erfaring med rovvilt eller har hatt dem tett innpå seg. Spørsmålet er om det kan reises tvil om de fleste i det hele tatt har forutsetninger for å svare på spørsmålet. Det er interessant om det er forskjeller i svarene avhengig av om man bor i rovdyrområder eller ikke. Spørsmålet er også om ikke slike holdningsspørsmål gir langt mer mening om man relaterer det til området der de spurte bor.

NINAs undersøkelse avslører videre at de klart fleste mener at bestandene er på et "akseptabelt" nivå. Hva betyr det når 4/5 bor i områder uten rovdyr. "Akseptabelt" er et subjektivt og diffust begrep. Den mest nærliggende tolkning er at dette flertallet dermed heller ikke ønsker rovdyr der han/hun bor.

Dette forsøker NINA å belyse gjennom spørsmålet "Kunne du godta å ha noen av de store rovdirene i nærheten av der du bor?". Man bruker begrepet "godta", man spør ikke om man "ønsker". Å godta er noe helt annet enn å ønske. Man kan godta mye uten å være positivt innstilt.

NINAs bruk av "akseptere/godta" tilsier dermed at resultatene er vanskelige å tolke. Svareren kan ha lagt en helt annen betydning i sitt svar enn det NINA tillegger dem. Allikevel tolkes undersøkelsen dit hen at "akseptere/godta" indikerer en positiv holdning til rovdyr. Når dette kommer i tillegg til det faktum at 4/5-deler av befolkningen "aksepterer/godtar" noe de ikke har erfaring med, så kan det heller ikke utelukkes at svaret avgis i trygg forvisning om at man aldri kommer i kontakt med store rovdyr.

Med disse betenkningene er det bemerkelsesverdige at statsråden så bastant påstår at han er forsvarer av "det tause flertall". Det kan ikke utelukkes at han snarere misbruker "det uberørte flertall" til å kneble "det berørte mindretall". Det er i så fall meget alvorlig og et utførlig svar forventes.

Svar:

Norsk institutt for naturforvaltning er en uavhengig forskningsinstitusjon og virksomheten er hovedsakelig rettet mot forskning på natur og samfunn. Jeg har i denne saken bedt Norsk institutt for naturforskning komme med en kort redegjørelse om holdningsundersøkelsen som representanten har tatt opp. Jeg har mottatt dette svaret fra instituttet som jeg håper kan være klargjørende for representanten:

”De to rapportene som foreligger nå er bare en liten del av Norsk institutt for naturforskning (NINA) sin forskning på rovviltkonfliktene i Norge. Vi har gjennomført kvalitative studier (intervjuer, feltarbeid) på Østlandet siden 1999. Vi har intervjuet flere hundre personer som representerer et tverrsnitt av befolkningen i kommuner fra Stor-Elvdal til Halden. Dette er uten tvil verdens mest omfattende intervjumateriale om rovviltkonflikter. Ikke noe i dette materialet gir oss grunn til å tvile på konklusjonene i de to siste rapportene.

Det ble også gjennomført store spørreundersøkelser i 1998 og i 2000. Undersøkelsen i år 2000 er delvis sammenlignbar med den som ble foretatt i 2010, og ga resultater som ikke avviker særlig fra det vi ser nå. Dette har resultert i mer enn 20 vitenskapelige publikasjoner i tidsskrifter eller bøker med fagfelle vurdering siden 1998 (de fleste internasjonale), 16 rapporter, 17 internasjonale konferansepapirer, 16 kronikker og populærartikler, mange redaksjonelle artikler i aviser og tidsskrifter (papir og nett), radio og TV i inn- og utland.

Kvalitetssikring: Det er ikke vanlig med ekstern kvalitetssikring av rapporter. Alle NINAs rapporter kvalitetssikres av forskere i NINA med høy kompetanse, men som ikke har deltatt i prosjektet. Vitenskapelige publikasjoner utenom NINAs rapportserier er selvsagt kvalitetssikret gjennom de respektive tids-

skrifter og forlag sine ordninger for fagfelleevaluering – som all annen vitenskapelig publisering.

Generell troverdighet: Utover det som er sagt ovenfor og som kan leses ut av våre tidligere publikasjoner, vil vi peke på mange funn i våre to siste rapporter som gir et mye mer sammensatt bilde enn det Gundersen har festet seg ved.

Hvis vi tar for oss NINA-rapport 650 og konsentrerer oss om de som bor i de mest spredtbygde delene av rovdymrådene, ser vi blant annet følgende: Også blant disse er det mange som synes at både faktiske bestander og politiske bestandsmål er "akseptable". Det er videre en god del av dem som synes at bestander og bestandsmål kan økes. Det er flere i disse områdene enn mange andre steder som kan godta å ha store rovdyr i nærheten. Men, det er også her vi finner størst andel som oppgir å være redd for å møte ulv eller bjørn. Blant disse er det også flere som godtar å skyte rovdyr.

Til sammen gir dette et sammensatt og etter vår mening troverdig bilde. Dette bildet bygges ytterligere

ut i NINA-rapport 657, som kom i januar. I rapportene presenteres tolkninger av funnene som også delvis bygger på de kvalitative studiene. Dette er tolkninger som ingen hittil har satt fram innvendinger mot offentlig, så vidt vi kjenner til. Det betyr selvsagt ikke at alle er enige, men det betyr at tolkningene er mer nyanserte – og åpenbart mer troverdige for mange – enn inntrykk som kan skapes når noen funn tas ut av sin sammenheng."

Jeg har full tillit til at forskerne i Norsk institutt for naturforskning gjør en god faglig jobb, og at disse to rapportene om folks holdninger til rovvilt ikke er noe unntak i så måte. På denne bakgrunn har jeg full tillit til undersøkelsen, og mener undersøkelsen bekrefter min påstand om at det tause flertallet vil at vi skal ivareta rovviltbestander minst på dagens nivå i norsk natur.

SPØRSMÅL NR. 901

Innlevert 14. februar 2011 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth

Besvart 25. februar 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hvordan vil utenriksministeren sikre at norske interesser blir ivaretatt, og norske synspunkt blir hørt, i EU etter at EEAS ble etablert?»

BEGRUNNELSE:

For omkring ett år siden ble EUs Generaldirektorat for utenrikssaker lagt ned. Ressursene ble overført til EUs nye utenrikstjeneste (EEAS). I henhold til den midlertidige oversikt over hvordan EEAS skal organiseres er ikke Norge nevnt. Alt tyder på at ansvaret for Norge (som tidligere har vært organisert sammen med land som USA, Japan og Canada) i fremtiden vil håndteres sammen med "andre land". Det er vanskelig å se at dette skal bety noe annet enn en nedvurdering av EUs forhold til Norge.

Statsråden har formodentlig tatt opp dette temaet i sine møter med EUs utenrikssjef Catherine Ashton.

Så lenge vi ikke er medlem av EU, er EØS-avtalen nødvendig, spesielt for næringslivet og som en slags plattform for øvrig samarbeid med EU. Over tid blir det stadig vanskeligere for Norge å få tilgang og oppmerksomhet i EU, bl.a. fordi EU blir større, fordyper samarbeidet og blir mer kompleks.

Det er mulig at norsk utenrikspolitikk i fremtiden i større grad må benytte seg av direkte kontakt med

de ulike EU institusjonene, hvis det viser seg at EEAS' organisering ikke tjener norske interesser. Slikt direkte påvirkningsarbeid er krevende og det kunne være interessant å få del i statsrådets planer for hvordan dette best kan gjøres.

Svar:

Jeg viser til min utenrikspolitiske redegjørelse for Stortinget 10. februar, samt redegjørelse gitt til Europautvalget 7. februar, hvor blant annet spørsmålet om Norges plassering i EUs nye utenrikstjeneste ble tatt opp.

EEAS ble formelt etablert 1. desember i fjor, men i realiteten var det først i januar at organisasjonen tok form og at generaldirektoratet for utenrikssaker i Kommisjonen ble lagt ned. Vi kjenner ennå ikke den endelige organiseringen av EUs utenrikstjeneste. Ut fra det vi vet i dag, vil Norge bli lagt i en avdeling sammen med øvrige EFTA-land og andre land i Europa. Vi ser det som positivt at håndteringen av forbindelsene med Norge videreføres på ett sted i EUs nye utenrikstjeneste. Slik kan vi se våre tosidige forbindelser og EØS-samarbeidet i sammenheng.

I løpet av årets to første måneder har jeg hatt flere samtaler med Lady Ashton, tjenestens øverste sjef. Norsk side har dessuten hatt møter på embetsnivå

med hennes stab på høyt nivå for å klargjøre hvordan forholdet til Norge skal videreføres i den nye strukturen. I disse møtene sier EU at man vil fortsette å prioritere forholdet til Norge, slik det hittil har vært gjort. I mitt møte med Ashton 27. januar framholdt hun det gode forholdet mellom Norge og EU, og at dette ikke blir forandret selv om organiseringen på EU-siden endres.

Vi arbeider nå for å videreføre og videreutvikle konsultasjonsordninger for Norge med EU i denne nye strukturen. Vi har hatt etablerte kanaler for konsultasjoner i det gamle oppsettet, og vi ønsker å videreføre dem i det nye. Dette opplever vi også er et ønske fra EUs side. For dette gjelder som før: Vi blir lyttet til der vi har relevant kunnskap og kompetanse.

EUs nye utenriktjeneste vil overta ansvaret for EUs samordning av EØS-avtalen. Samtidig vil Europakommisjonen, representert ved sine ulike avdelinger, fortsatt være vår samarbeidspartner innenfor de

ulike fagområdene der regelverksutviklingen i EU finner sted. Vår rett til deltakelse i ekspertgrupper og komiteer som assisterer Kommisjonen med utvikling av regelverk, er hjemlet i EØS-avtalen og ligger fast.

EU har gjennomgått store endringer siden inngåelsen av EØS-avtalen. Utvidelser i bredden og dybden av EU-samarbeidet gjør det mer krevende å hevde norske interesser. UD har derfor i samarbeid med de øvrige departementene og EU-delegasjonen i Brussel satt i gang en rekke tiltak for å styrke den norske innsatsen overfor EUs organer. Det vil særlig legges vekt på kontakten med Europaparlamentet gitt dets ytterligere økte betydning. Det vil også gjennomføres målrettede tiltak overfor medlemslandene, både i Brussel og i hovedstedene. Vi ønsker videre å utvikle samarbeidsrutiner i forvaltningen som kan sikre tidlige grep på saker under utvikling, altså før vedtak i EU og de formelle prosedyrene på EFTA-siden.

SPØRSMÅL NR. 902

Innlevert 15. februar 2011 av stortingsrepresentant Anne Marit Bjørnflaten

Besvart 22. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden følge opp og kvalitetssikre undersøkelsen, og hvilke initiativ vil statsråden ta for å sikre trygghet i luftfarten?»

BEGRUNNELSE:

I en undersøkelse publisert av NRK 9. februar d. å hevdes det at halvparten av pilotene har sovnet i luften, uten at det har vært avtalt i forkant. Flygerne kan i følge det europeiske regelverket arbeide inntil 15 timer per dag, og ha arbeidsuker på inntil 60 timer. I følge det samme NRK-innslaget mener flygerne selv at de ikke alltid er skikket til å fly når de har så lange arbeidsdager.

Et langstrakt land og lange avstander gjør nordmenn til et flygende folk. Det er få andre land som har større andel flypassasjerer. Derfor er flysikkerhet også en grunnleggende forutsetning – folk skal føle seg trygge når de flyr. Derfor er tallene som er fremkommet i NRKs undersøkelse, dersom de stemmer, alvorlige.

Svar:

Allerede den 8. februar 2011, like etter at jeg ble kjent med undersøkelsen, ble Luftfartstilsynet gitt i oppdrag å gå nøye gjennom undersøkelsen og gi sin vurdering til departementet. I samme brev er Luftfartstilsynet også bedt om å gi en redegjørelse for hvordan det føres tilsyn med at arbeidstidsbestemmelsene for flygende personell overholdes. Luftfartstilsynet er videre bedt om å beskrive hvilket ansvar det enkelte flyselskap (AOC-innehaver) har og hvordan selskapet selv skal sikre at flygende personell (flygere og kabinansatte) får tilstrekkelig hvile mellom arbeidsperiodene til at de kan tjenestegjøre med et tilfredsstillende sikkerhetsnivå. Luftfartstilsynet ble gitt frist til 21. februar med dette oppdraget. Jeg er kjent med at Luftfartstilsynet til nå har samlet inn materiale fra de sentrale flyselskapene, Norsk Flygerforbund og Statens Havarikommisjon for transport og at tilsynet er i ferd med å gjennomgå dette materiale og utarbeide en egen analyse av undersøkelsen.

Det regelverket som regulerer arbeidstiden for flygende personell, er felles for alle EØS-landene. Jeg legger til grunn at flysikkerheten er ivaretatt på

tilstrekkelig vis dersom flyselskapene overholder regelverket. I tillegg kommer det ansvaret som det enkelte besetningsmedlem har i henhold til gjeldende bestemmelser om at han/hun ikke skal tjenestegjøre på et fly dersom besetningsmedlemmet vet at vedkommende lider av eller kan lide av tretthet eller føler seg uopplagt i en slik grad at flygingen kan settes i fare. Det enkelte besetningsmedlem har altså en absolutt plikt til å be seg fritatt for flyging dersom vedkommende er for sliten.

Det som er avdekket i denne NRK-undersøkelsen og som kan synes noe bekymringsfullt, er besetningsmedlemmers brudd på plikten til å rapportere til Luftfartstilsynet om uregelmessige omstendigheter

som kan ha påvirket flysikkerheten. Dette til tross for at vi i Norge har et av de beste rapporteringssystem i Europa og verden for øvrig hva angår vern av rapportøren. I henhold til luftfartsloven §§ 12-28 til og med 12-31 er rapportøren beskyttet både mot inndragning av sertifikat og mot at opplysningene kan brukes som bevis i en straffesak, samt mot sivilt søksmål og sanksjoner fra arbeidsgiver.

Dersom det skulle bli avdekket forhold rundt praktiseringen av arbeidstidsbestemmelsene som ikke er forenlig med våre strenge flysikkerhetsmessige krav, vil jeg sette i verk tiltak for å endre slik praksis.

SPØRSMÅL NR. 903

Innlevert 15. februar 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 22. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Norsk veinormal styrer norsk veistandard. Gjeldende veinormal medfører at det bygges nye Europa-, riks- og fylkeveier uten fysisk midtdeler. Fysisk midtdeler er det mest effektive tiltaket for å redusere møteulykker som svært ofte medfører tap av menneskeliv eller alvorlige personskader.

Hva vil statsråden gjøre for snareste å endre veinormalen slik at kravet til årsdøgnstrafikk for å bruke viktige trafikksikkerhetstiltak som midtdelere, bred midtmarkering og 3- eller 4-felts vei reduseres?»

Svar:

I dag er det i vegnormalene forutsatt en trafikkmengde i dimensjoneringsåret på 8 000 kjøretøyer per døgn før det bygges midtrekkverk på nye og eksisterende veier. Det er også forutsatt en samlet vegbredde på minst 12,5 meter.

Det er gjort forsøk med å installere midtrekkverk på veier med en bredde på ned mot 10 m. Jeg har bedt Statens vegvesen om å vurdere kravet om en minste trafikkmengde på 8000 kjøretøyer per døgn for etablering av midtrekkverk på nye veier. Jeg har også bedt om at det vurderes å åpne for større fleksibilitet for når det skal settes opp midtrekkverk på eksisterende veg, vurdert ut fra ulykkesituasjonen. Det arbeides videre med å teste ut ulike typer midtmarkeringer med rumleeffekt, noe som også vil redusere møteulykkene.

Jeg vil i tillegg minne om at trafikksikkerhetsarbeid er langt mer enn midtrekkverk, selv om dette tiltaket er viktig. Fortsatt har vi store utfordringer med hensyn til fart, bilbeltebruk og kjøring under påvirkning av rusmidler.

SPØRSMÅL NR. 904**Innlevert 15. februar 2011 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 21. februar 2011 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«I fleire kyrkjelydar i Noreg har det vore konflikter. Nokon av desse konfliktane har vore mellom kyrkjelyden og bispekontoret. I alle slike konflikter er det viktig at kyrkja sitt eige demokratisk valde organ, soknerådet, kan spele ei sentral rolle.

Korleis vil statsråden sikra at demokratisk valde organ i kyrkja vert høyrde, og kan arbeida til glede og nytte for heile kyrkjelyden?»

GRUNNGJEVING:

Det kan til tider sjå ut som om prestar har eit dårlegare rettsvern enn andre arbeidstakarar. Ei sak ifrå Osterfjorden prestegjeld i Bjørgvin bispedømme, kan tyda på at demokratiet står svakt i Kyrkja og at prestar har mindre råderett over sin arbeidssituasjon enn det som er vanleg. Gjennom lokalavisene kom det i løpet av 2008 fram at det var motsetnader mellom tre av dei tilsette i kyrkja på eine sida, - og soknerådet, fellesrådet, prosten og bispekontoret på andre sida. Presten vart ved fleire høve beden om å gå over i anna stilling eller ta studiepermisjon.

Det er framleis uklart kva konflikten kom av. Det har ikkje kome fram noko i presten si forkynning eller anna arbeid eller hans livsførsel som gjer han uskikka som prest, og det er god oppslutning om gudstenestene hans.

Ved soknerådvalet i 2009 fekk presten stor tillit og støtte frå dei røysteføre. Valdeltakinga var uvanleg stor, over 30%, - og 4 av 5 medlemmer vart bytt ut.

Det nyvalde soknerådet har støtta presten, også gjennom ei tilsynssak gjennomført av Arbeidstilsynet sommaren 2010.

I samband med tilsynssaka, der bispekontoret skal syta for gode arbeidstilhøve for presten, nyttar biskopen sin styringsrett til å setja inn ein vikarprest for å betena dei som ikkje har tillit til soknepresten.

Fordelinga av gudstenester mellom dei to er for første halvår i 2011, 17 – 5, - i favør av vikarpresten. Denne fordelinga var ikkje soknerådet sin intensjon då dei godtok ei mellombels ordning med vikarprest. Det må oppfattast som ei rein audmjuking av soknepresten, og skal vara i to år.

Ordninga er uverdigg og ikkje minst dyr. Vikarpresten må køyra frå Gulen til Ostereidet/Hjelmås, dvs ca 200km t/r fleire gonger kvar veke. For å gjera vikarpresten sin jobb i Gulen er det leigd inn ein pensjonert prest frå Arna som må køyra like langt motsett veg, - og han skal i tillegg ha løn.

Denne saka verkar opprørande på mange i preste-

gjeldet, og enkelte er også redde for at framtidens kyrkje vert meir autoritær og konservativ. Soknepresten har stor tillit blant folk nettopp fordi han representerer den opne folkekyrkja. Vi spør oss om soknerådsvalet har nokon verdi, og om bispekontoret har god nok kompetanse som arbeidsgjevar.

Svar:

Den norske kyrkja har ulike valde organ, til dømes sokneråd, kyrkjeleg fellesråd og bispedømmeråd, som alle har ansvar for ulike område innanfor den kyrkjelege verksemda. Lov 7. juni 1996 nr. 31 om Den norske kirke (kyrkjelova) § 9 seier kva slags oppgåver soknerådet har, mellom anna at soknerådet ”medvirker ved utnevning og tilsetning i kirkelige embeter og stillinger”, og at soknerådet skal ”uttale seg om endring i fordelingen av arbeidet mellom prestene i et prestegjeld der det er tilsatt mer enn en prest”.

Bispedømmerådet har mynde til å tilsetje sokneprestar og har også disiplinærmynde overfor desse. Dei alminnelege reglane i tenestemannslova om stillingsvern gjeld for prestar, som for andre tenestemenn. Det vil gjelde visse særreglar for prestar som er embetsmenn.

Biskopen er etter tenesteordning for biskopar § 2 den øvste leiaren for prestenesta i bispedømmet og skal også samordne prestenesta med verksemda til dei kyrkjelege råda. Biskopen kan delegere myndet etter denne paragrafen til stiftsdirektøren, som er dagleg leiar for bispedømmekontoret. Prostten leier prestenesta i prostiet og hjelper biskopen i embetsutøvinga.

Det er dermed prostten, biskopen og bispedømmerådet som har det overordna ansvaret for prestenesta, mens soknerådet skal medvirke ved særskilte tilfelle. Eg ser ikkje at det er grunnlag for å foreslå endringar i ordninga av tilhøve mellom råd og embe- te (prest) på det noverande tidspunkt.

Når det gjeld den konkrete saka representanten syner til i grunngjevinga for spørsmålet, har departementet den 21. januar 2011 fått ei utgreiing frå biskopen om situasjonen i Osterfjorden prestegjeld. Det er kjent at biskopen har nytta sin styringsrett for å bidra til å løyse konflikten i kyrkjelyden. Eg vil ikkje her gå langt inn i ei konkret personalsak, men finn grunn til å peike på at Arbeidstilsynet, som representanten Hagesæter også nemner, har vore involvert i saka. Ved brev 21. juni 2010 gav Arbeidstilsynet Bjørgvin bispedømme og Lindås kyrkjeleg fellesråd pålegg om

å sette inn nødvendige tiltak for å betre arbeidsmiljøet for dei tilsette ved Ostereidet kyrkjekontor. Bakgrunnen for dette var at Arbeidstilsynet meinte at det var konflikthar av eit slikt omfang og styrke, at dei ut-

gjorde ei fare for dei tilsette si helse. Arbeidsgivarane hadde dermed plikt til å sette i verk tiltak. Ved brev 14. september 2010 meddelte Arbeidstilsynet at dei vurderte pålegget som oppfylt.

SPØRSMÅL NR. 905

Innlevert 15. februar 2011 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 23. februar 2011 av fungerende barne-, likestillings- og inkluderingsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Undertegnede er gjort kjent med flere tilfeller der foreldre kommer til enighet om omsorgsfordeling for barn, etter at fylkesnemnda har fattet vedtak. Det påstås at dagens regelverk medfører at vedtak blir stående, til tross for at foreldrene er enige, dersom dette først skjer etter at vedtak er fattet.

Kan statsråden redegjøre for hvorvidt dette er gjeldende regelverk, og hva han eventuelt vil foreta seg for å sikre at juridiske hindringer som står i veien for fornuftige avgjørelser blir fjernet?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er gjort kjent med flere tilfeller der foreldre kommer til enighet om omsorgsfordeling for barn, etter at fylkesnemnda har fattet vedtak.

Dette medfører at barn blir tatt bort fra sine biologiske foreldre, og flyttet til midlertidig fosterhjem, selv om tanken er tilbakeføring til en eller begge av foreldrene i ettertid.

Slik undertegnede ser det, er dette både i strid med nærhetsprinsippet og sunn fornuft. Det beste for barnet ville åpenbart vært at enigheten mellom foreldre har blitt hensyntatt, selv om denne kom på plass etter vedtak fattet fylkesnemnda.

Svar:

Det er fylkesnemnda som fatter vedtak om å overta omsorgen for et barn, hvorefter ansvaret for barnet går over til barneverntjenesten. Som oftest blir barnet plassert i fosterhjem, som gjerne kan være familie eller nært nettverk dersom disse oppfyller vilkårene for godkjenning, jf. departementets "Retningslinjer for Fosterhjem" fra 2004 og mine skriftlige svar på representantens spørsmål nummer 786 og 792 fra i år.

Når det gjelder spørsmål nr 905 er det hensiktsmessig å skille mellom de tilfellene der foreldrene utøver den daglige omsorgen for barnet i fellesskap og

der den ene forelder utøver omsorgen alene.

Dersom barnets foreldre har delt foreldreansvar og utøver den daglige omsorgen i fellesskap, rettes et vedtak om omsorgsovertakelse mot begge foreldrene. Når foreldrene utøver omsorgen for barnet i fellesskap, er det den samlede omsorgen barnet får som er avgjørende i en sak om omsorgsovertakelse. Har fylkesnemnda først fattet vedtak om å frata foreldrene omsorgen for barnet, kan ikke foreldrene i ettertid avtale seg imellom at barnet skal bo hos én av dem.

Har den ene av foreldrene omsorgen for barnet alene, skal et vedtak om omsorgsovertakelse rettes mot denne. Dette gjelder også når foreldrene har delt foreldreansvar. Dersom en av foreldrene har foreldreansvaret for barnet alene, skal vedtaket alltid rettes mot denne.

Barnevernmyndighetene, herunder fylkesnemnda, har ikke myndighet til å overføre foreldreansvar eller daglig omsorg fra den ene av foreldrene til den andre i forbindelse med en omsorgsovertakelse. Derimot har barneverntjenesten og fylkesnemnda en begrenset adgang til å fosterhjemsplasse barnet hos den ene av foreldrene i påvente av en avgjørelse av spørsmål om daglig omsorg etter reglene i barneloven, når den andre fratras omsorgen etter barnevernloven § 4-12, eller når det treffes et midlertidig vedtak i en akutsituasjon etter § 4-6.

Det er heller ingenting i veien for at foreldrene avtaler at barnet skal bo hos for eksempel mor dersom barneverntjenesten planlegger å ta omsorgen fra far. En slik avtale er bindende både mellom partene, og i forhold til barneverntjenesten. Avtale om at barnet skal flytte kan inngås før vedtak om omsorgsovertakelse eller etter vedtak om omsorgsovertakelse.

I det førstnevnte tilfellet kan det tenkes at far og mor avtaler at barnet skal bo hos mor fordi barneverntjenesten forbereder en sak om omsorgsovertakelse i forhold til far. Det oppstår ingen problemer dersom barneverntjenesten er av den oppfatning at

barnet vil få tilfredsstillende omsorg hos mor. Mener barneverntjenesten at heller ikke mor kan gi barnet den nødvendige omsorg, må barneverntjenesten forberede sak om omsorgsovertakelse i forhold til mor.

Dersom far, etter at fylkesnemnda har truffet vedtak om å frata ham omsorgen, etter avtale med mor overfører den daglige omsorgen for barnet til mor, innebærer dette at mor overtar fars rettigheter i barnevernsaken. Fremmer mor krav om at vedtaket om omsorgsovertakelse skal oppheves, plikter barneverntjenesten i et slikt tilfelle å utrede hennes om-

sorgsevne. Vurderes den omsorgen mor kan gi som forsvarlig, og barnets tilknytning til miljøet der det bor ikke er til hinder for tilbakeføring, skal fylkesnemnda oppheve omsorgsovertakelsesvedtaket og barnet flytte hjem til moren, jf. barnevernloven § 4-21 første ledd.

Jeg kan ikke se at vi har regler på dette området som hindrer barnevernmyndighetene i å ta fornuftige avgjørelser med barnets beste for øye, og har derfor heller ingen planer om å foreslå endringer i dagens regelverk.

SPØRSMÅL NR. 906

Innlevert 15. februar 2011 av stortingsrepresentant Arve Kambe

Besvart 18. februar 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Klesmerket "Thor Steinar" har siden 2002 formidlet klær med norske navn og bruk av fargene i det norske flagget til det høyreekstre miljøet i Tyskland. Kommunal Rapports gjennomgang viser at "Thor Steinar" bruker stedsnavn fra 20 norske kommuner på klær og butikker, deriblant Haugesund, Trondheim og Tromsø. Kommunene protesterer høytlytt, sender klagebrev og får bistand fra ambassaden i Berlin.

Hva vil utenriksministeren gjøre for å bidra til å stoppe denne uheldige utviklingen?»

BEGRUNNELSE:

Siden 2002 har det tyske klesmerket Thor Steinar vært en favoritt blant tyske høyreekstremister.

Klesmerket formidler klær med norske navn og bruk av fargene i det norske flagget. Jeanssortimentet til Thor Steinar har blant annet navn etter en rekke norske byer, blant annet Haugesund, Trondheim og Tromsø. Kommunal Rapports gjennomgang viser at "Thor Steinar" bruker stedsnavn fra 20 norske kommuner på klær og butikker.

Klærne er blant annet forbudt på arenaene til alle bundesligaklubber.

Ordførere og kommunestyre over hele landet reagerer på at deres navn kobles til slike produkter og mener at koblingen til navn og nazistiske synspunkter går ut over stedenes navn og rykte.

Haugesund kommune og Trondheim kommune har tidligere sendt brev med klare anmodninger om å stoppe navnepraksisen og trekke tilbake navnene fra produktutvalget.

Den norske ambassaden i Berlin har videreformidlet både brev og vært i muntlig kontakt med selskapet, uten at det ser ut til å lykkes med å stoppe bruk av norske sted- og kommunenavn.

Kommune- og stedsnavn har ikke noe særlig rettslig beskyttelse markedsmessig. Praksisen øker i omfang og går ut over Norge og de verdier vi som samfunn står for.

Svar:

Denne saken har versert i flere år, både i norske og tyske media. Fra norske myndigheters side har vi tatt opp saken med tyske myndigheter en rekke ganger og påpekt det uheldige i at norske stedsnavn på denne måten knyttes til høyreekstre miljøer. Tyske myndigheter er således godt kjent med at vi fra norsk side tar disse sakene alvorlig, og de har stor sympati for det norske synspunktet på denne kleskjedens bruk av stedsnavn.

Juridisk sett er det imidlertid lite vi kan gjøre. Det finnes ingen lovhjælp, verken i tysk eller internasjonal rett, som beskytter stedsnavn mot misbruk. Vår ambassade i Berlin har hatt en omfattende dialog med tyske myndigheter, inkludert tysk UD's rettsavdeling, om disse sakene, men det har dessverre ikke vært mulig å finne en tilfredsstillende løsning.

Ambassaden bistår forøvrig norske kommuner med å oversende protestbrev til kleskjedens eiere.

La meg understreke at det store flertall av tyskere misliker både Thor Steinar-kjeden og dens misbruk av norske stedsnavn, og det forekommer lokale demonstrasjoner utenfor butikkene.

SPØRSMÅL NR. 907**Innlevert 15. februar 2011 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 23. februar 2011 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland****Spørsmål:**

«Endelig statistikk fra SSB og NIFU over utgifter til forskning og utviklingsarbeid (FoU) viser at den samlede FoU-innsats i Norge utgjorde 41,9 milliarder kroner i 2009. Målt i faste priser økte de samlede FoU-utgifter i 2009 med 2,3 prosent i gjennomsnitt per år i forhold til 2007. Fra 2008 til 2009 var det imidlertid en realnedgang på 0,2 prosent. FoU-utgiftene i næringslivet lå på samme nominelle nivå i 2009 som i 2008. Det innebærer en realnedgang på 3,6 prosent.

Hvorfor satser ikke regjeringen mer på FoU?»

BEGRUNNELSE:

Målt i faste priser økte de samlede FoU-utgifter i 2009 med 2,3 prosent i gjennomsnitt per år fra 2007. Hele økningen fant sted i 2008. Fra 2008 til 2009 var det en realnedgang på 0,2 prosent. Til sammenligning lå den gjennomsnittlige årlige realveksten mellom 2005 og 2007 på 6,9 prosent. FoU-utgiftene i næringslivet lå på samme nominelle nivå i 2009 som i 2008. Det innebærer en realnedgang på 3,6 prosent. Mellom 2007 og 2008 hadde næringslivet en realøkning på 4,5 prosent. Næringslivets andel av de totale FoU-utgifter i Norge utgjorde 43,5 prosent i 2009 mot 45 prosent i de foregående årene.

Svar:

Den nylig publiserte FoU-statistikken fra Statistisk sentralbyrå (SSB) og Nordisk institutt for studier av innovasjon, forskning og utdanning (NIFU) viser at de samlede FoU-utgiftene i Norge var på 41,9 mrd. kroner i 2009, en økning på vel 5,3 mrd. kroner fra 2008. Dette tilsvarer en nominell vekst på 2,3 pst. Statistikken viser at det ikke var noen økning i næringslivets utgifter til FoU i dette tidsrommet.

FoU-statistikken for 2009 er ikke fullt ut ferdigstilt, og det kan ikke trekkes sikre konklusjoner om utviklingen i den offentlige finansieringen basert på den hittil publiserte FoU-statistikken. Men, i tillegg til FoU-statistikken gjennomfører NIFU hvert år en analyse av statsbudsjettets samlede bevilgninger til FoU. Disse tallene viser tydelig at Regjeringen satser på forskning. Regjeringen har styrket den offentlige forskningsfinansieringen med 50 prosent fra 2005 til 2011 (fra 15,5 mrd til 24,3 mrd). Dette tilsvarer en realvekst på 27 prosent.

Sammenliknet med andre land bruker Norge mye offentlige midler på forskning og utvikling. Regjeringen har ikke direkte innflytelse over næringslivets prioriteringer, men har gjennom en rekke virkemidler lagt til rette for at næringslivets forskning kan styrkes.

SPØRSMÅL NR. 908**Innlevert 15. februar 2011 av stortingsrepresentant Peter N. Myhre****Besvart 28. februar 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Mener regjeringen at Hamas er en terrororganisasjon?»

BEGRUNNELSE:

I Stortingets spørretime 9. februar nektet utenriksministeren å kalle Hamas en terrororganisasjon. Dette til tross for at Hamas er ansvarlig for en rekke målrettede drap på sivile, noe som er ulovlig i henhold til internasjonal lov. Hamas er ført opp på USAs og EUs liste over terrororganisasjoner.

Svar:

La meg som innledning vise til mitt svarbrev (av 2.2.11) til FrPs partileder Siv Jensen og mitt svar til representanten Hans Olav Syversen (KrF) i Stortingets ordinære spørretime 9.2.11 om denne saken. Som jeg sa i sistnevnte debatt fører ikke Norge liste der vi setter merkelappen terrororganisasjon, utover listen som settes av FN som omhandler Al Qaida og Taliban. Men jeg sa også at Hamas har påtatt seg ansvaret for flere terrorhandlinger, som angrep på sivile og at Norge klart fordømmer dette.

Regjeringen tar skarp avstand fra enhver terrorhandling, uavhengig av hvem som står bak. Enhver som medvirker til å utføre terrorhandlinger må stilles rettslig til ansvar, uavhengig av hvilke politiske, ideologiske, religiøse eller andre beveggrunner som påberopes.

Bekjempelse av internasjonal terrorisme er solid forankret i FNs sikkerhetsråds bindende vedtak, og har dermed avgjørende betydning for våre forpliktelser til å bekjempe internasjonal terrorisme i samsvar med norsk lov og relevante folkerettslige forpliktelser, herunder forbudet mot finansiering av terrorisme.

Spørsmålet om hvorvidt en organisasjon eller bevegelse anses å være ansvarlig for terrorhandlinger er ikke avgjørende for å ta stilling til hva slags kontakt Regjeringen kan ha med en slik gruppering. For eksempel førte både den forrige og den nåværende regjering dialog med LTTE på Sri Lanka på et tidspunkt da andre mente man ikke kunne snakke med dem fordi de utførte terrorhandlinger og senere ble oppført på EUs terrorliste. Formålet med denne kontakten var å forsøke å bidra til mindre vold og en fredelig utvikling.

Utfordringen knyttet til politisk dialog oppstår i møte med aktører som begår terrorhandlinger og med dette stiller seg på utsiden av det internasjonale samfunn og vanlige politiske relasjoner. Hamas er i dag i en slik kategori.

La meg her legge til at vi heller ikke støtter organisasjonen økonomisk, noe som er i tråd med våre folkerettslige forpliktelser og gjeldende norsk lov. Men det betyr ikke at vi skal avvise enhver kommunikasjon.

Norge opprettholder det syn at Hamas må etterleve det internasjonale samfunns krav om anerkjennelse av Israels rett til å eksistere og avstå fra bruk av vold. Samtidig er det norsk politikk å være i dialog med alle parter i Midtøsten. Slik har det vært gjennom mange år. Denne kontakten skal vi bruke til å være utvetydige og kompromissløse når det gjelder vår forankring i universelle verdier og normer. Jeg mener det ville være uklokt å pålegge oss selv begrensninger som gjør det umulig for oss å kunne overbringe det budskapet.

SPØRSMÅL NR. 909

Innlevert 15. februar 2011 av stortingsrepresentant Henning Warloe

Besvart 23. februar 2011 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Kan statsråden gjøre rede for hvor store statlige midler som har tilfalt kulturbygg i Bergen de siste 10 årene, sammenlignet med Oslo (inkludert Statsbygg-prosjekter), Stavanger og Kristiansand?»

BEGRUNNELSE:

Det arbeides for tiden med planer for en rekke nye kulturbygg i Bergen. Dette gjelder både nybygg samt ombygging/renovering. På denne bakgrunn har 10 av de største kulturinstitusjonene gått sammen i selskapet Kultur Vest AS, som har påtatt seg å koordinere planer og utredninger for flere bygg. Det foreligger nå en anbefalt prioritering av aktuelle prosjekter. Fra flere hold hevdes det "at det er Bergens tur nå", og at byen de siste årene har mottatt svært lave tildelinger av investeringsmidler til kulturbygg. Det vises i denne sammenheng til store prosjekter som er realisert eller under bygging i hhv. Oslo, Stavanger

og Kristiansand. For Oslos vedkommende er det også som kjent flere prosjekter som er finansiert innenfor Administrasjonsdepartementets budsjett og via Statsbygg.

Svar:

Følgende tilskudd og bevilgninger i millioner kroner er gitt til kulturbygg i Bergen, Oslo, Stavanger og Kristiansand i perioden 2002 til 2011:

By	Tilskudd fra Kulturdepartementets kapittel 320 post 73 Nasjonale kulturbygg	Tilskudd fra spillemidler som forvaltes av Kulturdepartementet	Sum
Bergen	44,5	25,7	70,2
Oslo	43,3	34,1	77,4
Stavanger	98,0	18,8	116,8
Kristiansand	155,0		155,0

Bevilgningene over kapittel 320 post 73 til Stavanger og Kristiansand gjelder prosjektene Nytt konserthus i Stavanger og Kilden Teater- og Konserthus for Sørlandet. De største prosjektene i Bergen gjelder Den Nationale Scene, Kunstmuseene i Bergen (Lysverkbygningen) og Statsarkivet i Bergen.

I tillegg er det over Fornyings- administrasjons- og kirkedepartementets budsjett bevilget til sammen 4 964 millioner kroner til følgende prosjekter: Statsarkivet i Bergen, Den Norske Opera & Ballett, Riks-

arkivet, Nobels Fredssenter og Nasjonalmuseet for kunst, arkitektur og design.

En oversikt over hvilke kulturbygg i de fire byene som har fått tilskudd eller bevilgninger de siste 10 årene er vedlagt.

Vedlegg til svar:

www.stortinget.no/dok15-201011-909-vedlegg

SPØRSMÅL NR. 910

Innlevert 15. februar 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 22. februar 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Ifølge opplysninger fremkommet via NRK Hordaland har Statens Veivesen (SSV) alt før jul 2010 rapportert til Vegdirektoratet om bekymringsfull vedlikeholdssituasjon i de 42 veitunneler på E16 mellom Bergen og Voss. SVV varsler om et behov for opprustning på ca. 30 gg. årets vedlikeholdsbudsjett på 200 mill.kr. og at vedlikeholdsetterslepet vil kunne føre til økt veistenging. Det trengs økt ressursbruk i neste NTP men også i 2011 og 2012.

Hvordan vil statsråden sørge for økt tunnelsikkerhet på E16 Bergen - Voss?»

Svar:

Statens vegvesen er i gang med en total gjennomgang av hele vegnettet for å analysere vedlikehold-

setterslepet (forfallet). For tunnelene skal det lages en oversikt over det totale kostnads- behovet i årene som kommer. Dette gjelder så vel etterslep/forfall og nødvendig utskiftings- behov som behov for oppgradering i henhold til tunnelsikkerhetsforskriften. I tillegg vurderes behovet for nødvendig drift og vedlikehold. Videre skal eventuelt behov for å utvide tunnelene i høyde og bredde inngå i analysene.

Resultatet av analysene vil ligge til grunn for arbeidet med Nasjonal transportplan 2014-2023.

I påvente av dette arbeidet, blir sikkerheten ivare tatt på vanlig måte i tunnelene på strekningen Bergen – Voss. Dersom det oppdages kritiske feil, vil disse bli rettet av Statens vegvesen innen kort tid.

SPØRSMÅL NR. 911

Innlevert 16. februar 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 23. februar 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Kan statsråden garantere for at Innovasjon Norge sin tilstedeværelse i Midt-Østen og spesielt i Dubai blir opprettholdt?»

BEGRUNNELSE:

Innovasjon Norge (IN) opprettet 1. september 2008 utenlandskontor i Dubai. Kontoret dekker i første rekke De Forente Arabiske Emirater (UAE), Sau-

di-Arabia og Qatar. Kontoret har for øvrig etablert et godt samarbeid med de ulike norske ambassadene i Midt-Østen regionen.

IN sitt kontor i Dubai er spesielt viktig for innhenting av markedsinformasjon og knytte nettverk innenfor områder som olje og gass, fornybar energi og marin teknologi.

I forbindelse med statsbudsjettet for 2011 er IN pålagt en innsparing på drift på 100 mill kroner. Ifølge IN selv vil dette ramme hele IN sin organisasjon, blant annet utenlandsvirksomheten. IN har besluttet å legge ned kontoret i Dubai.

Dette vil få vesentlige negative ringvirkninger for norske næringsaktører som har etablert seg og ønsker å etablere seg i Midt-Østen regionen eller inngå samarbeid med utenlandske aktører i og fra regionen.

Svar:

Jeg vil først understreke at det er Innovasjon Norges hovedstyre som beslutter eventuelle endringer i selskapets kontorstruktur. Hovedstyret er, etter lov om Innovasjon Norge, ansvarlig for forvaltningen av selskapet. Dette innebærer bl.a. at hovedstyret er ansvarlig for at selskapet har en forsvarlig organisering. Hvor Innovasjon Norge skal være lokalisert, er derfor opp til hovedstyret/selskapsledelsen å vurdere og

avgjøre, som en del av ressursdisponeringen for å nå de målene som er satt for selskapets virksomhet.

Nærings- og handelsdepartementet ber i våre årlige oppdragsbrev til Innovasjon Norge om å bli orientert om planer om vesentlige endringer i selskapets kontorstruktur. Dette gjelder opprettelse, nedleggelse eller flytting av kontorer, i tillegg til betydelige endringer i størrelsen på bemanningen.

Selskapet orienterte Nærings- og handelsdepartementet om sine planer om nye tilpasninger i utekontorstrukturen i et brev datert 11. januar 2011. I departementets svarbrev til Innovasjon Norge datert 19. januar 2010 ble det vist til at det kunne være et alternativ å avvente den forestående evalueringen av Innovasjon Norges utevirksomhet, før selskapet eventuelt legger ned sitt kontor i Dubai.

Evalueringen av utevirksomheten er en oppfølging av evalueringen av Innovasjon Norge som Nærings- og handelsdepartementet gjennomførte i fjor. Formålet med evalueringen av utevirksomheten er å få en nærmere vurdering av Innovasjon Norges internasjonaliseringsarbeid, med særlig vekt på selskapets arbeid ved utekontorene, i tillegg til å få anbefalinger knyttet til hvordan dette tilbudet bør innrettes framover. Et av spørsmålene som vil belyses er hvorvidt Innovasjon Norge er til stede i de riktige markedene sett i forhold til næringslivets behov og målsettinger.

SPØRSMÅL NR. 912

Innlevert 16. februar 2011 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 22. februar 2011 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Vil statsråden vurdere endringer i stipendordningen for forfattere, f.eks. ved å utvide ordningen til å gjelde alle forfattere og/eller ved å legge opp ordningen etter prinsippet for utdanningsstøtte, for å i større grad enn i dag sikre at midlene tildeles forfattere som leverer et produkt?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstiller merker seg at det er utfordringer knyttet til forfattere som mottar stipend, men som ikke leverer manuskripter eller rapporterer om sitt arbeid. Som det bl.a. kommer frem i en artikkel i Dagens Næringsliv 28. januar 2011 så kan det være flere grunner til dette, men det er like fullt en utfordring når Det faglitterære fond på en gitt tid kan ha flere

millioner kroner utestående uten rapportering. Det kan stilles spørsmål ved om det kan være en idé å heller organisere fondet på en lignende måte som Statens Lånekasse, hvor man i utgangspunktet mottar et lån som automatisk omgjøres til stipend når forfatteren oppfylder sin del av avtalen. Spørsmålsstiller er også skeptisk, all den tid slike forfatterstipend praktiseres, til ordninger som kun er rettet mot en eksklusiv gruppe forfattere. Det vil derfor være interessant å høre statsrådens helhetlige tanker omkring denne ordningen.

Svar:

I spørsmålsformuleringen henvises det til ”stipendordningen for forfattere”, og jeg går ut fra at spørsmålsstiller med dette sikter til Statens stipend

og garantiinntekter for kunstnere. Gjennom Statens kunstnerstipend kan forfattere søke om stipend og garantiinntekt på lik linje med andre kunstnergrupper som er inkludert i ordningen.

Den statlige stipendordningen er fastsatt ved Forskrift om statens stipend og garantiinntekter for kunstnere. Stipend og garantiinntekt tildeles av Utvalget for statens stipend og garantiinntekter for kunstnere i samsvar med kvotefordelingen som fastsettes av Kulturdepartementet. Utvalgets tildeling foretas etter innstilling fra sakkyndige komiteer som oppnevnes av kunstnerorganisasjonene. Kunstnere kan miste retten til garantiinntekt eller arbeidsstipend pga. manglende yrkesaktivitet eller manglende rapportering.

Pr. i dag er 23 kunstnergrupper inkludert i stipendordningen. Fire av disse er grupper for skrivende kunstnere; skjønnlitterære forfattere, barne- og ungdomsbokforfattere, skjønnlitterære oversettere og dramatikere. Et arbeidsstipend skal gi kunstneren mulighet til å arbeide med et prosjekt eller fordyp-

ningsoppgave for å videreutvikle kunsten sin, og det stilles ikke krav til at det skal leveres et ferdig produkt i løpet av stipendperioden. Det er på den måten knyttet en viss risiko til midler som utbetales som arbeidsstipend fordi produktet ikke er gitt. Slik må det nødvendigvis være for at god kunst, herunder litteratur, skal kunne produseres.

For øvrig fremgår det av begrunnelsen for spørsmålet at spørsmålsstiller blander sammen stipendordningene til henholdsvis Statens kunstnerstipend og Det faglitterære fond. Det faglitterære fond er opprettet av og forvaltes av Norsk faglitterær forfatter- og oversetterforening (NFFO). Hvordan NFFO forvalter sitt fond og sin stipendordning er det ikke opp til meg å vurdere.

Regjeringen har som mål å legge til rette for at enkeltkunstnere skal kunne bidra til et mangfoldig og nyskapende kunstliv. Statlig støtte av kunstnerisk virksomhet gjennom ulike stipendordninger er i så måte et sentralt element i norsk kunstnerpolitikk.

SPØRSMÅL NR. 913

Innlevert 16. februar 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 24. februar 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Ved innføring av eiendomsskatt får ikke skatten være høyere enn 2 promille. Videre kan ikke skatten øke med mer enn kr.2 for hver kr. 1000 fra ett år til neste.

Kan dette tolkes slik at økningen ved omtaksering ikke skal være høyere enn 2 promille fra gammel takst, eller at den starter på 2 promille av ny takst?»

BEGRUNNELSE:

Loven som begrenser kommunens rett til å øke til 2 kroner pr. 1000 er ment for å beskytte eiendomsbesitter mot for høy økning fra ett år til ett annet.

Jeg viser til Eignedomsskattelova. 4. kapitlet. – Skattesatser. § 13.

»Første året det vert utskrive eignedomsskatt i ein kommune, må skatten ikkje vera større enn kr 2 av kvart kr 1.000 av takstverdet. Seinare kan skatten ikkje i noko år aukast med meir enn kr 2 for kvart kr 1.000. Skatten kan likevel aukast med kr 3 for kvart kr 1.000 for huslause grunneigedomar. Skatten kan aukast med kr 3 for kvart kr 1.000 for eignedomar som nemnde i § 12 bokstav a same år som kommunen inn-

fører botnfrådrag i eignedomsskatten. Skattøyret kan ikkje aukast same år som botnfrådrag fell bort. Derimot kan eignedomsskatten setjast ned til dei nemnde minstegrensene frå eit år til det neste utan omsyn til kor høg skattesatsen er frå før.»

Hvert 10. år foretar kommunen omtaksering av eiendommene, noe som har ført til at de fleste får en høyere eiendomskattetakst. Hvis en bolig/eiendom endrer taksgrunnlag fra f.eks. 1, 5 mill til 3 mill. og promillesatsen er 4 promille – 6000 kr., vil økingen bli på 4 promille – 6000 kr. fra ett år til ett annet hvis den samme promillesats opprettholdes. Dette kan unngås ved at promillesatsen settes ned, eller at ny promillesats settes til 2 promille slik det gjøres ved nyinnføring

Etter hvert som stadig flere kommuner innfører eiendomsskatt, og mange foretar omtakseringer vil det være fint å få avklart hvordan loven skal tolkes de årene eiendommene endrer verdi som følge av at kommunen gjennomfører omtaksering. Omtaksering kan være en måte å omgå økningsbegrensningen på, og slik jeg ser det bør det komme klarere frem i loven hvordan intensjonen om å begrense endringen i den

økonomiske belastning fra ett år til ett annet skal følges opp i året med nye takster.

Svar:

Eigedomsskattelova kapittel 4 fastsetter minimums- og maksimumsgrenser for skattesatsene ved utskrivning av eiendomsskatt. Videre inneholder kapitlet regler om hvor mye skattesatsene kan økes pr. år fram til taket på 7 promille. Hovedregelen er at satsene ikke kan økes med mer enn 2 promilleenheter pr. år. Skattesatsene vedtas hvert år av kommunestyret i forbindelse med behandlingen av kommunens budsjett. Eigedomsskattelova kapittel 3 inneholder nærmere regler om skattegrunnlaget. Etter eigedomsskattelova § 8 skal ligningsverdien året før skatteåret legges til grunn ved utskrivning av eiendomsskatt. Det følger imidlertid av eigedomsskattelova § 33 at §§ 8 og 9 bare har trådt i kraft for anlegg og produksjon av elektrisk kraft. For alle andre eiendommer er det fremdeles bestemmelsene i den opphevede byskatteloven (skattelov for byene 18. august 1911 nr. 9) §§ 4, 5 og 9 som gjelder ved fastsettelse av skattegrunnlaget. Skatteverdien av eiendommen skal fastsettes

ved taksering, jf. byskatteloven § 4. Takstverdien taksering er omsetningsverdien, jf byskatteloven § 5. Hovedregelen er at etter førstegangs taksering skal det være alminnelig taksering hvert 10 år, jf byskatteloven § 4. Dersom det foreligger særegne forhold kan kommunestyret beslutte at taksering skal skje tidligere eller senere enn 10 år, men likevel ikke senere enn 3 år etter at taksering skulle vært holdt. Det framkommer ikke av loven, forarbeidene eller rettspraksis noen kobling mellom reglene om maksimal økning av skattesatsen og reglene om ny alminnelig taksering. Ved alminnelig taksering er begrensningen at takstverdien ikke kan være over omsetningsverdi. Ny alminnelig taksering kan derfor medføre at man får en skatteøkning på over 2 promilleenheter.

Innenfor rammene av eigedomsskattelova har kommunene forholdsvis stor frihet med hensyn til utformingen av eiendomsskatten. Jeg viser her til reglene om satser, bunnfradrag og bruken av reduksjonsfaktor i takstene. Gjennom kombinasjon av disse har kommunene mulighet til å tilpasse skattenivået til ønsket nivå og lokale forhold.

SPØRSMÅL NR. 914

Innlevert 16. februar 2011 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen

Besvart 23. februar 2011 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvilken status har allemannsretten når forsvaret inngår avtaler om arealbruk, og hva legger man i formuleringen "ikke legge til rette for økt sivil ferdsel i øvings og skytefeltet?»

BEGRUNNELSE:

I avisen Ságat fra 27. januar er det en artikkel som omhandler forsvarets avtale om bruk av Halkavarre skytefelt i Porsanger. Der er det gjengitt en avtale mellom forsvaret og et reinbetedistrikt. I avtalen mellom forsvaret og reindrifta står det at forsvaret ikke skal legge til rette for økt sivil ferdsel i skyte og øvingsfeltet.

Båndlegging av store arealer kan være belastende for sivilbefolkningen, og i Norge har vi tatt allemannsretten inn i lovverket av denne grunn.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 17. februar 2011 med spørsmål fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen om hvilken status allemannsretten har når Forsvaret inngår avtaler om arealbruk.

Allemannsretten gjelder i skyte- og øvingsfeltet som for annen utmark, så lenge den ikke er til hinder for Forsvarets behov og aktivitet eller ikke innebærer risiko for allmennheten.

I avtale mellom Reinbetedistrikt 14A og Forsvarsbygg, datert 28. november 2006, fremgår det at "Forsvaret skal ikke legge til rette for økt sivil ferdsel i skyte- og øvingsfeltet". Dette er en privatrettslig avtale om at Forsvaret ikke skal legge opp til økt sivil ferdsel i skyte- og øvingsfeltet. Innenfor rammen av Forsvarets behov og aktivitet, reduserer derfor ikke avtalen rett til ferdsel i henhold til allemannsretten.

SPØRSMÅL NR. 915**Innlevert 16. februar 2011 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen****Besvart 25. februar 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Kan statsråden forklare hva erstatningsbeløpet på 8,3 millioner i totalregnskap for reindrifta 20 08 er, og gi en vurdering av hvor stort avvik man kan ha i et regnskap før det bør rettes opp?»

BEGRUNNELSE:

I avisen Sagat fra 27. januar kan man lese om en avtale inngått mellom forsvaret og et reinbeitedistrikt om økonomisk kompensasjon for ulemper påført distriktet som følge av forsvarets bruk av Halkavarre skytefelt. Journalisten gjør et forsøk på å finne ut hvor stor erstatning som er avtalt. I totalregnskap for reindriftsnæringa for 2008 finnes på side 3 en fotnote som opplyser om at det er betalt 8,3 millioner i erstatning til et distrikt i Kautokeino vest. På nærmere forespørsel fra avisen er det ingen i forsvaret eller hos angjeldende reinbeitedistrikt som kan svare for hva dette er. De kjenner ikke til beløpet. Ved henvendelse til reindriftsforvaltningen i Alta får avisen opplyst at dette er et ukjent beløp og dermed må være feil.

Ved gjennomlesning av regnskapet for 2009 registrerer jeg at samme feil gjentar seg.

Svar:

Jeg viser til oversendt spørsmål fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen hvor det anmodes om en forklaring på et beløp på 8,3 mill kroner som fremkommer på side 3 i totalregnskapet for reindriften for 2008, avgitt av Økonomisk utvalg. Samtidig reises det spørsmål om hvor stort avvik man kan ha i et regnskap før man retter det opp.

Innledningsvis gir jeg en kort orientering i forhold til Økonomisk utvalg sin instruks, formålet med totalregnskapet, samt hvordan erstatninger for arealinngrep fremkommer og behandles i totalregnskapet.

I medhold av hovedavtalen for reindriften har Landbruks- og matdepartementet fastsatt en instruks for Økonomisk utvalg for reindriften. I henhold til instruksjonen skal Utvalget legge fram et økonomisk grunnlagsmateriale for reindriften som utgangspunkt for forhandlingene mellom Staten ved Landbruks- og matdepartementet og reindriftsnæringen ved Norske Reindriftsamers Landsforbund (NRL) om en næringsavtale for reindriften. Utvalget har ansvaret for å fremskaffe nødvendige opplysninger, og tilrettelegge materialet for avtalepartene. Materialet skal gi en oversikt over den økonomiske situasjonen i næringen, herunder hovedtrekk i utviklingen, både for den

enkelte siidaandel, distrikter, tamreinlag og for næringen som helhet.

Partene i reindriftsoppgjøret oppnevner to medlemmer hver til utvalget. Landbruks- og matdepartementet oppnevner i tillegg en leder etter samråd med NRL. Funksjonstiden er 4 år, og følger Reindriftstyrets funksjonstid.

Den kompensasjonen stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen refererer til, er en erstatning for et arealinngrep. Slike erstatninger anvendes i hovedsak til dekning av felles kostnader, og beregnes ut fra distriktenes regnskaper og reindriftsfond. Disse erstatningene inntektsføres i en egen post, som omfatter årlige erstatninger, engangserstatninger og renteavkastning fra tidligere innvilgede erstatninger. Grunnet manglende spesifikasjon i grunnlagsmaterialet, har Utvalget i sine publikasjoner påpekt at oversikten over erstatningene for arealinngrep er noe usikker.

Stortingsrepresentant Bakke-Jensen viser til at i Totalregnskapet for 2008 på side 3 opplyses det om at det er utbetalt 8,3 mill kroner til et distrikt i Kautokeino vest. Beløpet skal være relatert til en økonomisk kompensasjon som er utbetalt til distriktet i forbindelse med forsvarets bruk av Halkavarre skytefelt. Det vises til at verken distriktet, forsvaret eller Reindriftsforvaltningen i Alta kjenner til dette beløpet.

Jeg påpeker at i fotnoten på side tre i totalregnskapet for 2008 vises det til at det er utbetalt 8,3 mill kroner til et distrikt i Karasjok øst, og ikke Kautokeino vest som det refereres til i stortingsrepresentant Bakke-Jensen sitt spørsmål. Imidlertid medfører det riktighet at det ikke er utbetalt 8,3 mill kroner til et enkelt distrikt. Beløpet refererer seg til flere utbetalinger av erstatninger til distrikter i Karasjok øst, men ut fra distriktenes regnskaper er erstatningen for forsvarets bruk av Halkavarre skytefelt den vesentligste. Jeg ser det uheldige i at man ikke har fanget opp denne feilen tidligere og rettet den opp.

Økonomisk utvalg legger til grunn at de oversendte revisorgodkjente distriktsregnskapene er korrekte. Imidlertid kan det til tider oppdages feil i disse regnskapene og andre deler av grunnlagsmaterialet. Når det gjelder spørsmål om størrelsen på avvik før de skal rettes opp, vil dette måtte gis en særskilt vurdering i det enkelte tilfellet. Det er det til enhver tid det oppnevnte Utvalget som er ansvarlig for Totalregnskapet, og det er som oftest Utvalget selv som oppdager feil og foretar nødvendige opprettinger. Til tider har også avtalepartene oppdaget feil, og anmo-

det om at feilen skal rettes opp. Dette har blitt fulgt opp av Utvalget med nye beregninger. Om dette ikke

har vært mulig, har feilene blitt omtalt i påfølgende publikasjon.

SPØRSMÅL NR. 916

Innlevert 16. februar 2011 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold

Besvart 23. februar 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Underholdskravet har unntaksbestemmelser, blant annet at det kan gjøres unntak fra loven der det er sterke menneskelige hensyn. Flere hevder at dette regelverket tolkes særlig strengt i dag.

Mener statsråden at barns rett til en mor og en far, nedfelt i barnekonvensjonen, bør vurderes som grunn til å falle under underholdskravets unntaksbestemmelser?»

BEGRUNNELSE:

Onsdag 16. februar forteller Fredrikstad Blad om en familie som er rammet av underholdskravet. Avisen forteller om en familie hvor det ikke er snakk om tvangs- eller henteekteskap. Men en familie som er rammet av sykdom og dermed bortfall av ordinær inntekt. Ekteparet er gift, mannen er norsk og kona er Russisk med utdanning godkjent i Norge. Likevel er resultatet avslag fra UDI, som hevder at barnets rett til samvær med begge foreldre er grunn nok til å gjøre unntak.

Svar:

Jeg viser til brev fra justisminister Knut Storberget av 24.06.2010 med svar på spørsmål nr. 1481 til

skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold. Justisminister Storberget redegjør der for hensynene bak underholdskravet og for unntaksbestemmelsene til kravet, og jeg nøyer meg å henvise til det som står der om dette. Som han skriver, vil et generelt unntak i tilfeller hvor partene har barn sammen, kunne føre til at en tvangsgiftet kvinne presses til et ufrivillig svangerskap for å omgå underholdskravet. Eventuelle unntaksbestemmelser må derfor vurderes nøye opp mot de ulike hensynene som gjør seg gjeldende.

Regelverket om det skjerpede underholdskravet ble innført 1. januar 2010, og regjeringen er opptatt av å følge praksis nøye, for å se om det er behov for endringer. I forbindelse med tildelingsbrevet for 2010 er UDI bedt om å rapportere om eventuelle utilsiktede effekter av ny utlendingslov. Herunder er det særskilt bedt om at direktoratet skal rapportere om utilsiktede effekter av de innstramningene som er foretatt i underholdskravet ved familieinnvandring.

Departementet vil blant annet med grunnlag i rapporteringen fra UDI foreta en gjennomgang for å sikre at dagens regelverk ikke virker urimelig begrensende for barns rett til familiegjenforening med foreldrene. Hva som vil bli resultatet av denne gjennomgangen, er for tidlig å si noe om nå.

SPØRSMÅL NR. 917**Innlevert 17. februar 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 24. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hva vil helseministeren foreta seg i forhold til avklaringer av retningslinjer eller lovverk for å være sikker på at alkoholovens intensjoner gjennom bl.a. Alkoholovens § 9-3 forvaltes på en måte som gir alle næringsaktører sikkerhet for lik behandling, jfr. den konkrete begrunnelsen gitt i spørsmålet?»

BEGRUNNELSE:

Grans Bryggeri i Sandefjord har fått pålegg fra Helsedirektoratet om å trekke sitt VM-øl fra markedet fordi påskriften på boksene etter direktoratets oppfatning er ulovlig i henhold til Alkoholovens § 9-3. Påskriften på boksene er ikke annerledes enn det som generelt benyttes på annen emballasje av andre aktører for så vel øl som vin i det norske markedet. Pålegget mot Grans Bryggeri fremtrer derfor som en klar forskjellsbehandling som heller ikke er godtgjort av direktoratet i sitt pålegg om å trekke produktet fra markedet.

Svar:

Reklame for alkoholholdig drikk er ulovlig i henhold til alkoholoven § 9-2. Med reklame forstås enhver form for massekommunikasjon i markedsføringsøyemed, jf. alkoholforskriften § 14-2. Med begrepet markedsføringsøyemed forstås et siktemål om å fremme salg. Nøktern produktinformasjon på et al-

koholprodukts emballasje anses ikke som reklame. Alkoholpositive ord og vendinger som anses å ha et salgsfremmende formål, er derimot ikke tillatt.

Det er Helsedirektoratet som fører tilsyn med reklameforbudet for alkoholholdig drikk. Dette innebærer at det er Helsedirektoratet som vurderer om et forhold er i strid med regelverket, og som ev. fatter vedtak i saken. Eventuelle klager på direktoratets vedtak går til Markedsrådet, og ikke til Helse- og omsorgsdepartementet. Departementet er ikke involvert i enkeltsaker og har på vanlig måte ikke vært inne i den konkrete saken om Grans VM-øl.

På bakgrunn av henvendelsen fra representanten Flåtten har jeg gjort meg kjent med direktoratets vedtak. Det går fram av dette at utformingen av boksene til VM-ølet er i strid med reklameforbudet fordi det på baksiden av boksene er trykket en tekst som direktoratet finner har et sterkt alkoholpositivt og forsøksvis salgsfremmende budskap.

Jeg vil påpeke at det ut fra et likebehandlingsprinsipp er viktig at Helsedirektoratet tar tak i saker hvor de får henvendelser om at det kan foreligge brudd på reklameforbudet, som det er gjort i denne saken.

For øvrig vil jeg vise til at Helsedirektoratet og Helse- og omsorgsdepartementet har satt ned en gruppe som skal vurdere gjeldende veiledningsmaterie-riell knyttet til reklameforbudet. Forhåpentligvis vil dette arbeidet føre til klargjøring for alle aktører.

SPØRSMÅL NR. 918**Innlevert 17. februar 2011 av stortingsrepresentant Pål Morten Borgli****Besvart 25. februar 2011 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Vil kulturministeren bidra til at siste byggetrinn på Jærmuseet avdeling vitenfabrikken i Sandnes kan slutføres som forutsatt?»

BEGRUNNELSE:

Kulturministeren er sikkert godt kjent med vitenfabrikken i Sandnes som stod ferdig med byggetrinn

1 i 2008. Vitenfabrikken i Sandnes er blitt en av de mest besøkte kulturinstitusjonene i regionen og har spesielt fokus på barn og unge. Vitenfabrikken er spennende og nyskapende der besøkende deltar aktivt i selve utstillingene. Prosjektet har blitt meget godt mottatt av det lokale, regionale og nasjonale næringslivet fordi det vekker interessen for teknologi og realfag. I Sandnes og Jæren er det lange industritradisjoner innen møbel, tegl, tekstil og sykkelproduk-

sjon, og Jærmuseet og vitenfabrikken tar et spesielt ansvar for formidling av dette. Hele prosjektet var planlagt å ferdigstilles i en engang, men det ble delt opp slik at trinn 1 ble ferdigstilt til kulturbyåret 2008. Sandnes har nettopp avsluttet feiringen av byens 150 års jubileum og det ville være en stor glede om byggetrinn 2 nå fikk sin plass i den forbindelse. Jeg håper at Kulturdepartementet ser viktigheten av å få på plass siste delen av vitenfabrikken som vil ha sterkt fokus på Jærens industrielle historie. Det er stor vilje regionalt og lokalt for å få dette på plass raskt.

Svar:

Vitenfabrikken i Sandnes ble realisert med 45 mill. kroner i tilskudd fra ordningen for regionale møteplasser og formidlingsarenaer for kultur. Dette er det største tilskuddet som er gitt fra denne ordningen. Tilskuddsordningen er avvirket, og departementet gir tilskudd bare til prosjekter som hadde fått tilsagn om tilskudd før 1. januar 2010. Jærmuseet søkte 25. februar 2010 om ytterligere 19,5 mill. kroner i tilskudd fra Kulturdepartementet til finansieringen av byggetrinn 2 ved Vitenfabrikken. Byggetrinn 2 var av museet anslått til 39 mill. kroner. Søknaden ble vurdert i arbeidet med statsbudsjettet 2011. I den forbindelse ble søknaden oversendt til det statlige organet for museumssaker, ABM-utvikling. Organet, som nå er en del av Norsk kulturråd, ga blant annet følgende museumsfaglig vurdering av søknaden:

»Erfaringene fra 2008 viser at gjennomføringen av første byggetrinn har vært vellykket og resultert i gode og funksjonelle utstillinger som har blitt godt besøkt. Jærmuseet har gjennom prosjektet vist god evne til å gjennomføre store utbyggingsprosjekter i samar-

beid med Sandnes kommune. I tillegg har museet vist evne til nytenkning rundt utvikling av vitensenterkonseptet i utstillingen. Samtidig har museet klart å koble vitensenteraktiviteter svært godt sammen med den lokale industrien og dens historie. Dette mener ABM-utvikling er svært positivt.

Søknaden som foreligger gir imidlertid mangelfulle beskrivelser av hvordan man tenker seg prosjektet gjennomført. Det har i tillegg flere mangler i forhold til budsjett, driftsbudsjett og museumsfaglige planer for de videre utstillinger. Dette gir et for spinkelt grunnlag for en omfattende vurdering fra ABM-utviklings side. I tillegg ønsker vi å understreke at byggetrinn 1 knapt er avsluttet. ABM-utvikling vil anbefale at Jærmuseet ferdigstiller de gjenstående arbeidene på Vitenfabrikken og samler opp flere erfaringer med driften av denne før man kommer tilbake til en fornyet søknad der de påpekte manglene er innarbeidet.»

Søknaden fra Jærmuseet om tilskudd til byggetrinn 2 av Vitenfabrikken, Sandnes ble ikke prioritert i statsbudsjettet for 2011.

I arbeidet med statsbudsjettet for 2012 vil jeg vurdere alle søknader om bidrag til realisering av nasjonale kulturbygg. I budsjettproposisjonen for 2011 la jeg fram en investeringsplan for nasjonale kulturbygg. Den viser at det årlige tilskudsbehovet til de vedtatte prosjektene er fra 197 til 2011 mill. kroner i perioden 2012 til 2014. Bevilgningen i 2011 er på 164 mill. kroner. Dette sier noe om muligheten for å gi tilskudd til nye nasjonale kulturbygg. I investeringsplanen har jeg også opplyst om hvilke prinsipper departementet vil ta utgangspunkt i ved vurdering av nye prosjekter.

Jeg vil i budsjettproposisjonen for 2012 komme med forslag om tilskudd til nasjonale kulturbygg.

SPØRSMÅL NR. 919

Innlevert 17. februar 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 23. februar 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Hvordan ser statsråden på utviklingen innenfor norsk skogbruk når det gjelder rekruttering samt økonomi?»

Svar:

Rekrutteringen til norsk landbruk skjer på to hovedmåter; overtakelse av landbrukseiendom eller en karriere i landbruket. Felles for disse er uansett at den

det gjelder har nok motivasjon og tro på framtida til å velge landbruket framfor andre leveveier og karrieremuligheter. Landbruk er jo både jordbruk og skogbruk og mer til, og etter min vurdering er kanskje ikke dette rekrutteringss spørsmålet spesifikt for skogbruket. Jeg vil likevel – i tråd med spørsmålet – legge hovedvekten på skogbruket i fortsettelsen av mitt svar.

Når det gjelder økonomien i skogbruket er dette som kjent en uskjermet verdensmarkedsnæring der

tømmerprisene svinger i tråd med verdensmarkedet og der skogbruket henter de viktigste deler av sine inntekter fra salg av tømmer. Skogsektorens avhengighet av verdensmarkedets utvikling kom veldig tydelig fram under finanskrisa i 2009 da den innenlandske etterspørselen etter trevirke til bygninger og konstruksjoner falt betydelig og store deler av det norske skogbruket stoppet opp. Samtidig viste denne situasjonen hvor viktig en aktiv skogpolitikk er. Det ble iverksatt tiltak også for skogbruket, og myndighetene gav tilskudd til henholdsvis samling og flising av mindreverdige virke og til utsiktsrydding langs en rekke veier for å kunne holde skogsentreprenørene noe i gang og dermed unngå konkurser. En rekke mindre selskaper er avhengig av løpende virksomhet for å kunne ivareta sine økonomiske forpliktelser. Disse var avhengig av en aktiv politikk i en vanskelig situasjon. På samme tid medvirket også mitt departement – i nær kontakt med skogeiernes organisasjoner og andre – til et opplegg for lærlinger hos skogsentreprenørene slik at de kunne opprettholde sin fagopplæring selv om lærebedriftene ikke hadde oppdrag.

Det er som nevnt markedet for skogprodukter som bidrar til den dominerende delen av økonomien i skogsektoren, men den offentlige skogpolitikken omfatter også flere økonomiske virkemidler. Investeringstilskuddene til oppbygging av ny skog og til vi-

dereutvikling av skogbrukets infrastruktur gis for å dempe den usikkerhet som følger av de veldig lange investeringshorisontene i skogbruket, og i tillegg gis det også økonomisk støtte til to viktige utviklingsprosjekter; Trebasert innovasjonsprogram og Bioenergi-programmet. Siktemålet med disse to utviklingsprogrammene er å bidra til økt etterspørsel og at skogsektoren kan utvikle produkter og produksjoner med bedre kostnadseffektivitet og økte produktpriser og slik sett styrke økonomien i skogbruket.

Økonomien og framtidstroen i skogsektoren er viktig for rekrutteringen til næringen. Etter min vurdering har Regjeringen gjort viktige grep for å styrke framtidstro og motivasjon, og skogsektorens viktige rolle i klimaarbeidet vil også trekke i samme retning.

Landbruks- og matdepartementet er også involvert i tiltak direkte rettet mot opplæring og kompetanse, dels gjennom tilskudd til etter- og videreutdanning i skogbruket og dels gjennom deltakelse i skognæringens eget rekrutteringsprosjekt Skoglauget som har som mål å sikre økt søkning til videregående og høyere skogbruksutdanning. Departementet er medlem i Skoglauget og har også ytt økonomisk støtte til dette prosjektet, og vi er i disse dager i ferd med å gi mer støtte til dette viktige arbeidet som vil få stor betydning for rekrutteringen til skognæringen.

SPØRSMÅL NR. 920

Innlevert 17. februar 2011 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 23. februar 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Er statsråden enig i at straffeloven § 140 kan tolkes dit hen at det indirekte er straffbart å selge sex?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge straffeloven § 140 kan den som offentlig oppfordrer eller oppmuntrer til en straffbar handling straffes med bøter eller fengsel inntil åtte år. I dag er det straffbart å kjøpe seksuelle tjenester, men ikke å selge slike tjenester. Prostitusjon som foregår åpenlys kan da oppfattes som om en oppfordrer eller oppmuntrer til straffbare handlinger.

Svar:

Etter norsk rett er det ikke straffbart å selge seksuelle tjenester, se blant annet Ot.prp. nr. 48 (2007–

2008) punkt 6.1 og debatten i Odelstinget 20. november 2008. Straffeloven 1902 § 202 a oppstiller straff for den som skaffer seg eller andre seksuell omgang eller handling mot vederlag. Straffeloven 1902 § 203 setter straff for den som skaffer seg eller andre seksuell omgang eller handling med personer under 18 år mot vederlag. I forarbeidene er det gjort klart at straffansvar ikke rammer den som selger seksuelle tjenester.

Straffeloven 1902 § 140 rammer den som offentlig oppfordrer eller tilskynder andre til å begå en straffbar handling, forherliger eller tilbyr bistand til å gjennomføre slike handlinger. Formålet med § 140 er å "motarbeide en masseforgiftning av rettsbevisstheten med en derpå følgende nedbrytelse av statens autoritet som en åpenlys agitasjon for straffbare handlinger kan medføre", se Bratholm/Matningsdal:

Straffeloven kommentarutgave. Anden del. Forbrydelser” (Universitetsforlaget 1995) side 202. Bestemmelsen er lite brukt i praksis, og må tolkes innskrenkende blant annet som følge av Grunnloven § 100 om ytringsfrihet, se NOU 2002: 4 punkt 9.7.2.

Ved vurderingen av om en handling oppfyller den objektive gjerningsbeskrivelsen i et straffebud, kan en rekke forhold begrense straffebudets rekkevidde i forhold til det som fremgår av ordlyden. I noen tilfeller skyldes det andre rettskildefaktorer som gjør seg gjeldende når innholdet i straffebudet skal klarlegges. Det fremgår for eksempel av forarbeidene at bestemmelsen skal forstås på en mindre vidtrek-

kende måte enn en naturlig språklig forståelse av lovbestemmelsen isolert sett skulle tilsi. Også reelle hensyn, det vil si ønsket om å fastlegge regelen slik at den gir et godt og rimelig resultat, kan lede til en slik innskrenkende tolking. Dessuten kan andre rettsregler begrense straffebudets anvendelsesområde. Lovfestede eller ulovfestede straffrihetsgrunner, som for eksempel nødrett, nødverge og selvtekt, er eksempler på det. Ethvert straffebud må leses med forbehold for unntakssituasjoner som det ikke har vært meningen å ramme med straff. Dette prinsippet blir ofte kalt den alminnelige rettsstridsreservasjonen.

SPØRSMÅL NR. 921

Innlevert 17. februar 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 25. februar 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Vil statsråden bevilge de midler som skal til, slik at Redningsselskapet kan opprettholde sin beredskap i hele landet?»

BEGRUNNELSE:

Sjøsikkerheten her i landet er helt avhengig av ressursene i redningsselskapet, i følge Hovedredningssentralen. Redningsselskapet er en humanitær, frivillig medlemsforening som har til formål å redde liv, berge verdier, drive opplysningsarbeid og forebygge ulykker, og å verne kystmiljøet. Selskapet har over tid fått betydelig kutt i offentlig støtte. De driver nå med betydelig driftsunderskudd, noe som setter selskapets fremtid på spill. Uten mer offentlig støtte vil våre menn og kvinner som ferdes ute på havet få en betydelig dårligere sikkerhet.

Svar:

Det foreligger en rammeavtale mellom Redningsselskapet og Staten v/Fiskeri- og kystdepartementet fra 1996 som er forelagt Stortinget. I henhold til denne rammeavtalen skal Staten v/FKD yte et tilskudd til NSSR for å opprettholde et beredskapsnivå. Det er et mål for regjeringen at det statlige rammetilskuddet skal bistå i selskapets innsats innen den aksjonsrettede redningstjenesten og det ulykkesforebyggende arbeidet innen kystforvaltning. Tilskuddet skal dekke en andel av Redningsselskapets driftsutgifter forbundet med søk- og redningsberedskapen.

Redningsselskapet har for 2011 fått bevilget 43,3 millioner kroner over Fiskeri- og kystdepartementet sitt budsjett. For foregående år var bevilgningen 42 millioner kroner.

Dette tilskuddet kommer i tillegg til midler som gis over Kulturdepartementets budsjett som kompensasjon for bortfall av inntekter fra den tidligere spilleautomatvirksomheten i selskapet.

Dette tilskuddet utgjorde i 2009 132,6 millioner kroner. I tillegg fikk de 2,373 millioner kroner i momskompensasjon for 2009.

Fra og med 2010 er det fastsatt forskrift om tilskudd til samfunnsnyttige og humanitære organisasjoner fra spilleoverskuddet til Norsk Tipping. I henhold til denne forskriften mottar NSSR 21,5 % av avsett beløp (som er 18 % av det årlige overskuddet til Norsk Tipping). Denne prosentsatsen bygger på organisasjonens andel av det samlede overskuddet fra gevinstantomater i 2001. Samlet ligger tilskuddet fra det offentlige til Redningsselskapet nå på ca 175 millioner kroner i året, men størrelsen på tilskuddet vil kunne variere noe, ettersom det er avhengig av spilleoverskuddet hos Norsk Tipping.

I tillegg til midler over statsbudsjettet må selskapet også vurdere egne inntektsgivende aktiviteter. Jeg vil også gjøre oppmerksom på at Redningsselskapet har en betydelig finansformue på ca 700 millioner kroner.

Vi har en dialog med Redningsselskapet om mulige oppgaver og den økonomiske situasjonen for selskapet. Ledelsen i Redningsselskapet var i møte her i

departementet den 21. februar i år, og temaer som ble drøftet var blant annet økonomi og beredskap.

Vi vil opprettholde kontakten med selskapet med

sikte på en best mulig redningsberedskap innenfor de opptrukne rammer som jeg har beskrevet.

SPØRSMÅL NR. 922

Innlevert 17. februar 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 28. februar 2011 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Hva er grunnen til at den omsøkte traseendring ikke gis tilslutning, da bl.a. kostnadene med endringen tilbys delt av berørt grunneier?»

BEGRUNNELSE:

I lengre tid har det pågått en kamp av berørt grunneier i Øvsteberget i Volda kommune for å unngå å få nettraseen Fardal-Ørskog gjennom tunet på gården.

En slik mindre tilpassning av traseen innenfor de omsøkte alternativa skulle ikke utløse noen tidspille som skulle forhindre fremdriften av den viktige kraftledningen. Ei heller skulle kostnadaspektet for dette viktige samfunnsprosjektet bli ramma vesentlig ved en slik mindre traseendring.

Svar:

Gjennom Statnetts søknadsprosess og NVEs konsesjonsbehandling har traséen for en ny 420 kV kraftledning gjennom Volda kommune blitt justert ved passering av Øvsteberget i Høydalen.

I forbindelsen med klagebehandlingen har Olje- og energidepartementet mottatt innspill om en traséendring i det samme området. Departementet har forelagt dette traséendringsforslaget for NVE til gjennomgang. Departementet viser til at den foreslåtte endringen vil kreve en konsesjonssøknad fra Statnett. Endringen er betydelig større enn de traséjusteringer som kan gjøres i forbindelse med detaljprosjektering av en vedtatt kraftledning. En endring som foreslått ville kreve at både eventuelle landskapsvirkninger og virkninger for biologisk mangfold utredes og vurderes nærmere og eventuelt følges opp med egen søknad.

For å sikre den nødvendige fremdriften i arbeidet med denne viktige kraftledningen, er det besluttet at det i løpet av vinteren skal fattes delvedtak for strekningen fra Haugen i Ørsta gjennom Volda og Eid til sørsiden av Hundvikfjorden i Bremanger. Det er derfor ikke aktuelt med nye søknader på denne strekningen av kraftledningstraséen. Det er derimot fortsatt anledning til å vurdere tilpasninger innenfor de traséalternativene som allerede er omsøkt.

SPØRSMÅL NR. 923

Innlevert 17. februar 2011 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 24. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Kommunal Rapport avslørte at en kritisk rapport knyttet til samhandlingsreformen ble lagt i en skuff i departementet. Dette er en svært merkelig praksis, all den tid samhandlingsreformen var til be-

handling i Stortinget. Det kan derfor fremstå som om Stortinget ikke fikk tilgang til all informasjon som var tilgjengelig.

Mener statsråden dette var en fornuftig praksis, eller mener hun denne rapporten burde vært gjort kjent for Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Kommunal Rapport avslørte at en kritisk rapport knyttet til samhandlingsreformen ble lagt i en skuff i departementet. Dette er en svært merkelig praksis, all den tid samhandlingsreformen var til behandling i Stortinget.

Rapporten konkluderte visstnok med at kommunal medfinansiering ville ramme helsetilbudet for eldre. Dette er i så fall viktig informasjon, som Stortinget burde hatt tilgang til.

Dersom dette er en praksis som er utbredt er det grunn til sterk bekymring, og at Stortinget derfor står i fare for å fatte vedtak på ufullstendig grunnlag.

Svar:

Det ble etablert en hurtigarbeidende ekspertgruppe før jul, som særskilt skulle gi departementet råd om hvilke faglige kriterier man burde legge til grunn for å utvikle et bedre kommunalt helsetilbud til eldre før, istedenfor, eller etter opphold i sykehus. Gruppen leverte sin rapport 18. januar i år.

Rapporten er ikke lagt i en skuff, men vil sammen med høringssvar og innspill i arbeidet med de to nye lovene og nasjonal helse- og omsorgsplan(2011-2015) tas inn i de to lovproposisjonene og stortingsmeldingen om planen, som skal fremmes for Stortinget i vår. Rapporten fra arbeidsgruppen er også oversendt direktoratet slik at den kan legges til grunn i utarbeidelsen av faglige retningslinjer, samarbeidsavtaler, samt øvrig oppfølging av reformen.

SPØRSMÅL NR. 924

Innlevert 17. februar 2011 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen

Besvart 23. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Helse Nord er nå dømt av Kofa for flere brudd på anbudsreglene i forbindelse med at Valnesfjord helsesportssenter (VHSS) urettmessig tapte anbudet om rehabilitering og opptrening. Bakgrunnen er at Helse Nord har vektet kvaliteten i tilbudet fra VHSS for lavt. Helse Nord har også i andre saker lagt vekt på lavere kvalitet til brukerne, blant annet gjennom anbudet om pasienttransport.

Vil statsråden foreta en full gjennomgang av Helse Nords måte å bruke anbud på, slik at det ikke gir en lavere kvalitet til brukerne?»

BEGRUNNELSE:

Helse Nord har gang på gang blitt hengt ut i media for å ha redusert kvaliteten på sine tjenester. Tidligere har Helse Nord brukt anbud innefor pasienttransporten til å redusere kvaliteten på tilbudet. Noe som har ført til at brukerne heller får "slekt og venner" til å frakte den til og fra helseinstitusjoner. Det har vært uttallige media oppslag hvor eldre syke personer har sittet i buss i over 10 timer for og komme seg hjem. Det har videre vært oppslag i media hvor sår har gått opp etter operasjoner på turen hjem i buss. For kort tid siden kom det frem at Kofa har dømt Helse Nord for flere brudd på vektingen av kvalitet ved anbud om rehabilitering og opplæring. Et

anbud Valnesfjord Helsesportssenter tapte på grunn av at pris ble vektet høyere enn kvalitet. Helse Nord har i denne saken ikke vist noen tegn til å omgjøre vedtaket.

Svar:

Innledningsvis vil jeg minne om at de regionale helseforetakene og helseforetakene er egne rettssubjekter. Dette innebærer at de har et selvstendig ansvar for å følge opp de rettigheter og forpliktelser de har i ulike sammenhenger, også i forhold til regelverket for offentlige anskaffelser. Dette innebærer at i den konkrete saken det refereres til, må Helse Nord RHF ta stilling til hvordan de vil følge opp KOFAs konklusjoner og eventuelt vurdere videre rettslig oppfølging.

I forbindelse med foretaksmøtene i de regionale helseforetakene i januar i år, ble det satt eierkrav knyttet til kjøp av helsetjenester. De regionale helseforetakene ble pålagt å gjennomføre eksterne evalueringer av sine anskaffelser av helsetjenester, for på denne måten å sikre at man lærer av de erfaringer man har gjort. Evalueringene skal bl.a. omfatte konsekvenser for pasienttilbudet i forhold til kontinuitet, geografisk tilgjengelighet, bredde og mangfold, og evne til fornyelse og utvikling. I tillegg skal evalueringene se på anskaffelsene i et leverandørperspektiv,

hvor sentrale temaer vil være forutsigbarhet, ryddighet og profesjonalitet, samt konsekvenser for fremtidig konkurransesituasjon.

Avslutningsvis vil jeg presisere at jeg forutsetter at de regionale helseforetakene og helseforetakene

følger regelverket for offentlige anskaffelser, og at de har et kontinuerlig fokus på mulige forbedringstiltak som bidrar til at de gjennomfører gode innkjøp både i rettslig forstand og i mer alminnelig forstand.

SPØRSMÅL NR. 925

Innlevert 17. februar 2011 av stortingsrepresentant Jon Georg Dale

Besvart 25. februar 2011 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Vil statsråden sikre fagskuletilbudet i Møre og Romsdal, gjennom å finansiere den reelle kostnaden ved dette tilbudet over statsbudsjettet?»

GRUNNGJEVING:

I Møre og Romsdal har det gjentekne gongar vore debatt om fagskuletilbudet i fylket. Dette kjem av at Møre og Romsdal Fylkeskommune på ingen måte får dekt sin kostnad knytt til fagskulane. Ei utgreiing frå Fylkeskommunen frå 2010 viser at Møre og Romsdal får om lag 77000 kroner pr. studieplass, medan den reelle kostnaden ligg mellom 120- 140000 kroner.

Fagskuletilbudet i Møre og Romsdal er særst viktig, særskilt med tanke på rekruttering til det kompetanseintensive næringslivet i regionen.

Svar:

Fagskolene er en viktig del av det norske utdanningssystemet. De bidrar til et differensiert utdanningstilbud, tilpasset ulike yrkesgrupper og ulike behov i arbeidsmarkedet. Fagskoleloven har som formål å sikre fagskoleutdanninger av høy kvalitet gjennom en offentlig godkjenningsordning, hvor NO-KUT er godkjenningsorgan. Loven tar utgangspunkt i at tilbudet av fagskoleutdanning primært skal være styrt av arbeidslivets etterspørsel etter kvalifisert arbeidskraft. Det kan likevel gis offentlig tilskudd til særskilt prioriterte utdanninger. Dette følger imidlertid ikke automatisk av godkjenning som fagskole. I hovedsak er det tekniske og helse- og sosialutdanninger som fram til i dag har mottatt offentlig tilskudd.

Når det gjelder tekniske fagskoler, herunder maritime og offshorerettede fagskoler som er viktige i Møre og Romsdal, så har de fram til 31. desember 2009, fått offentlig tilskudd gjennom en statlig ramlestyrt ordning. Tilskuddet har blitt beregnet på grunnlag av studenttall innrapportert til Kunnskaps-

departementet. Det betyr at tilskuddet per student har variert fra år til år, avhengig av totalt antall studenter. Det er fylkeskommunene som har forestått den endelige fordelingen av tilskuddet til de forskjellige utdanningene, men de støtteberettigede tekniske fagskolene i Møre og Romsdal har samlet sett fått det samme tilskuddet per student som fagskolene ellers i landet. Til tross for variasjonen i studenttilstrømmingen har bevilgningsrammen også vært relativt stabil i de senere år, og den enkelte fagskole har hatt og har fortsatt, et selvstendig ansvar for å planlegge og dimensjonere tilbudet etter tilgjengelige ressurser.

Stortinget vedtok i forbindelse med forvaltningsreformen å overføre finansieringsansvaret for fagskolene til fylkeskommunene fra og med 2010. I tråd med dette ble midler til fagskoler som tidligere fikk tilskudd over Kunnskapsdepartementets budsjett fra og med statsbudsjettet for 2010 overført til rammetilskuddet til fylkeskommunene over Kommunal- og regionaldepartementets budsjett. Midler til fagskoleutdanning over Helse- og omsorgsdepartementets budsjett ble som en overgangsordning ikke overført til fylkeskommunenes rammetilskudd, men beholdt som en særskilt tilskuddsordning forvaltet av Helse- og sosialdepartementet.

Gjennom statsbudsjettet for 2011 vedtok Stortinget å føre tilbake til Kunnskapsdepartementet bevilgningen til fagskolene som tidligere lå under kap. 6 A i privatskoleloven for å sikre stabile rammer og videre drift av disse. Bakgrunnen var at dette er skoler med et nasjonalt nedslagsfelt, som er økonomisk sårbare og som slik sett skiller seg fra de tekniske og helse- og sosialfaglige fagskoletilbudene.

For de øvrige fagskolene er det fylkeskommunene som har ansvar for at det er godkjente fagskoletilbud i fylkene som tar hensyn til både lokale, regionale og nasjonale kompetansebehov. Prinsippene for fordeling av midler til fylkeskommunene knyttet til fagskoler er ikke endret med overføringen til fylkes-

kommunenes rammer. Bevilgningene for ett år er basert på elevtallet to år tidligere, og det har fra Kunnskapsdepartementet og Kommunal- og regionaldepartementet ikke medført reduserte rammer for fagskolene.

Fylkeskommunene driver i dag de tekniske fagskoleutdanningene. De har imidlertid ikke noe lovpålagt ansvar for drift av disse utdanningene. Det nye ansvaret for å sørge for et fagskoletilbud, innebærer at fylkeskommunene får utvidet mulighet til å gjøre lokale vurderinger av hvilke typer fagskoler det særskilt skal legges til rette for gjennom offentlige tilskudd. Møre og Romsdal fylkeskommune vil med andre ord i større grad ha anledning til å disponere og målrette fagskolebevilgningene i fylket ut i fra lokalt kompetansebehov og andre relevante forhold.

Det er Stortinget som ved behandlingen av statsbudsjettet bevilger midler til fagskolene gjennom

midler til fylkeskommunene. Midlene til fagskoler som i 2010 ble overført til fylkeskommunenes rammetilskudd, har for 2011 blitt fordelt mellom fylkeskommunene på bakgrunn av den enkelte fylkeskommunenes innrapporterte studenttall. Slik får alle fylkeskommuner sin relativt sett riktige andel av bevilgningen.

Gitt dagens rammer knyttet til fagskoleutdanning, er prioritering av og mellom fagskoler et spørsmål om budsjettprioritering i de enkelte fylkeskommunene.

Den offentlige finansieringsordningen for fagskoler har nylig blitt endret, og jeg har tillit til at fylkeskommunene forvalter sitt nye finansieringsansvar på fagskolefeltet på en god måte. Jeg kan ikke se at det på det nåværende tidspunkt er behov for å gjøre ytterligere endringer i måten fagskolene finansieres på.

SPØRSMÅL NR. 926

Innlevert 18. februar 2011 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 23. februar 2011 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«På tross av gjentatte politiske løfter om at offentlige anbud i langt større grad skal tilrettelegges slik at nordnorske selskaper skal kunne delta i investerings og vedlikeholds prosjekter i landsdelen, ser vi en utvikling som går i stikk motsatt retning. Og som rett og slett virker ekskluderende overfor næringsliv i Nord Norge.

Hvorfor følges ikke erklæringer opp, og hva vil statsråden gjøre for at vi får på plass anbudssystemer som i langt større grad tilrettelegger for nordnorsk deltakelse?»

BEGRUNNELSE:

Tidligere er det fremkommet at nordnorsk næringsliv stod for ca. 6 % av leveransene til Snehvitutbyggingen utenfor Hammerfest. Nord Norges største elektroentreprenør ble funnet for liten til å delta i vedlikehold på Statoils Nornefeltet utenfor Helgelandskysten. Ingen nordnorske entreprenører ser ut til å være stor nok til Statens vegvesens kommende betydelige vei prosjekt på Helgeland. Eksempelene er mange på at anbudspolitikken i offentlig regi og blant statlig eide eller del eide selskaper er slik organisert og tilrettelagt at næringsliv nordfra ikke får delta. Det

flere spør seg er hvorfor ikke politiske erklæringer følges opp og i særlig grad at det ikke ser ut til at disse viktige spørsmål ser ut til å bli etterkontrollert.

Svar:

Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet har forvaltningsansvaret for regelverket om offentlige anskaffelser. Det innebærer å forvalte og utvikle et regelverk som sikrer åpen konkurranse og likebehandling av alle leverandører. Det følger av regelverket at leverandører generelt - inkluderte leverandører fra Nord-Norge - skal likebehandles. Leverandører fra Nord-Norge skal verken stilles bedre eller dårligere enn andre leverandører.

Jeg kjenner ikke de konkrete sakene som er bakgrunnen for spørsmålet fra representanten Kristiansen. Jeg har derfor ikke forutsetninger for å si om det i de sakene han refererer til i sin begrunnelse er stilt hensiktsmessige krav til leverandørene eller om anskaffelsesprosessene burde vært lagt opp på en annen måte. Det er dessuten den enkelte offentlige oppdragsgiver som selv må vurdere hvordan en anskaffelsesprosess skal organiseres og tilrettelegges, og hvilke krav som bør stilles. Regelverket om offentlige anskaffelser legger ikke konkrete føringer for dette.

Nord-Norge har mange små og mellomstore bedrifter. Anskaffelsesregelverket tillater ikke at oppdragsgiver forbeholder en viss andel av kontraktene til slike bedrifter, men innenfor regelverkets prosessuelle krav er det fullt mulig å legge til rette for at små og mellomstore bedrifter skal kunne delta i offentlige konkurranser. Oppdragsgiverne kan for eksempel dele anskaffelsene opp i mindre kontrakter og på den måten legge forholdene bedre til rette for at også mindre bedrifter kan nå opp i konkurransen. Videre bør oppdragsgivere benytte rimelige og balanserte kontraktsvilkår, samt unngå å stille unødvendig strenge krav til finansiell og teknisk kompetanse hos leverandøren.

Slike grep bidrar til at små- og mellomstore bedrifter lettere kan nå opp i konkurransen om kontraktene. Det er derfor viktig at offentlige oppdragsgiver er kjent med dette mulighetsrommet i regelverket. Økt kompetanse er her et nøkkelord. Jeg vil trekke frem Direktoratet for forvaltning og IKT (Difl), som har i oppgave å informere og veilede om offentlige anskaffelser. I løpet av kort tid har direktoratet bygget opp en kompetent og slagkraftig avdeling som bistår innkjøperne med kompetanse og verktøy. Økt kunnskap om regelverket og økt bevissthet om de mindre bedriftenes situasjon vil bidra til at også nordnorske leverandører lettere når opp i offentlige anbudskonkurranser.

SPØRSMÅL NR. 927

Innlevert 18. februar 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 24. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Søvnapnoe fører til dårlig søvnkvalitet, utmattelse og mange dødsfall er en direkte følge av pustestans i løpet av natten. Dette kan på en enkel måte forhindres ved at de som har sykdommen bruker CPAP.

Vil statsråden sørge for at alle som har behov for CPAP får det raskt når behovet er konstatert?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til Fredrikstad Blad 18. februar side 16 hvor det fremkommer at det nå er 1 års ventetid for å få CPAP. Dette forklares med at de som trenger det mest må få først. Jeg kan ikke se noen grunn til at de som har en såkalt moderat form skal vente så lenge all den tid behovet for et slikt hjelpemiddel er konstatert. De som opplever hyppige pustestans og oppvåkning i løpet av natten får ikke nødvendig hvile og våkner ofte mer slitne enn når de la seg. Dette kan også føre til utmattelse og dårligere helsetilstand økt sykefravær osv.

CPAP er et forholdsvis enkelt hjelpemiddel som det ikke behøver å ta tid å tilpasse. Jeg håper derfor at lang ventetid ikke forsvares med dårlig økonomi, og at det blir iverksatt tiltak så de som har fått konstatert behov for CPAP slipper å vente lenge på en trygg og god nattesøvn.

Svar:

Behandlingshjelpemidler med tilhørende utstyr og forbruksmateriell ble samlet hos de regionale helseforetakene fra 01.01.2003. CPAP eller apparat som gir kontinuerlig luftveisovertrykk, er definert som et behandlingshjelpemiddel. Behandlingshjelpemidler er en del av et aktivt medisinsk behandlingssopplegg som tilbys av spesialisthelsetjenesten. Behandlingshjelpemidler brukes som en del av det medisinske behandlingssopplegget i hjemmet. Med hjemmel i spesialisthelsetjenesteloven § 2-1a skal de regionale helseforetakene sørge for at personer med fast bopel eller oppholdssted innenfor helseregionen tilbys spesialisthelsetjeneste i og utenfor institusjon. Helseforetakenes ansvar for spesialisthelsetjenesten omfatter også spesialisthelsetjeneste som foregår i hjemmet. Dette innebærer at det regionale helseforetaket skal sørge for behandlingshjelpemidler til bruk i hjemmet, dersom dette er nødvendig i forbindelse med medisinsk behandling.

Spørsmål om hvilket tilbud som skal gis en pasient, vurderes konkret i det enkelte tilfelle. Dette vil også gjelde tilbud om CPAP. I denne sammenheng vurderes også når tilbudet skal gis.

Helsedirektoratet har utarbeidet en prioriteringsveileder for området øre-nese-halssykdommer, hode- og halskirurgi. I denne prioriteringsveilederen er søvnapnoe omtalt. Både ved alvorlig og mindre alvorlig tilstand er CPAP nevnt.

Jeg forutsetter at spesialisthelsetjenesten yter relevante og forsvarlige tjenester, også ved søvnapnoe, og følger de rådene som følger av prioriteringsveilederen.

En pasient som får avslag på søknad om behandlingshjelpemiddel, herunder CPAP, kan påklage vedtaket. Klage skal framsettes overfor det regionale helseforetaket.

SPØRSMÅL NR. 928

Innlevert 18. februar 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 7. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I det nylig avholdte foretaksmøte ble det stilt krav til helseforetakene om at de i samarbeid med arbeidstakerorganisasjonene, reduserer andelen deltid med minst 20 prosent i løpet av 2011.

Hvordan skal andel deltid måles, og hvilke tiltak vil helseministeren iverksette for å redusere bruken av ufrivillig deltid?»

BEGRUNNELSE:

Helseministeren har stilt krav til helseforetakene om å redusere andelen deltid med 20 % i løpet av 2011. Det sies ikke hvorvidt dette betyr at det måles ut fra økning i den enkeltes stillingsandel, ut fra antall arbeidstakere som arbeider deltid eller eventuelle andre måter. Det sies heller ingenting om tiltak for å redusere bruken av ufrivillig deltid i dette kravet.

Svar:

Vel 40 pst. av de ansatte i helseforetakene arbeider i deltidstillinger. Årsaken til bruken av deltid er sammensatt og henger sammen med den enkelte arbeidstakers preferanser og med forhold hos arbeidsgiver, f. eks. arbeidsgivers måte å organisere arbeidstiden på. Omfanget av deltidstillinger er resultatet av en gjensidig tilpasning mellom disse forholdene. Uønsket deltid er når arbeidstaker ønsker større stillingsandel uten at arbeidsgiver imøtekommer dette.

Slik jeg vurderer det, har uønsket deltid flere uheldige konsekvenser, f. eks. knyttet til arbeidstakerens tilfredshet og egen forsørgelse, til arbeidsmiljøet, til en rasjonell bruk av arbeidskraften og til rekrutteringen til yrket. De fleste ansatte i helseforetakene er kvinner. Problemstillingen har derfor også et viktig likestillingsaspekt.

I tidligere foretaksmøter er det stilt krav til kartlegging av uønsket deltid og krav til tiltak for økte

stillingsandeler for de som ønsker det. Dette har vært et viktig arbeid, som har gitt resultater. Samtidig mener jeg at andelen deltidstillinger i helseforetakene fremdeles er for høy. Jeg vil derfor at det skal legges til rette for flere heltidsstillinger. Dette skal selvfølgelig skje uten å forringe arbeidstakerens rett til redusert stilling av sosiale eller helsemessige årsaker (jf. arbeidsmiljøloven).

Som representanten viser til, ble det i foretaksmøtene i januar 2011, stilt krav til at de regionale helseforetakene i samarbeid med arbeidstakerorganisasjonene skal redusere andelen deltid i helseforetakene med minst 20 prosent i løpet av 2011. Målsetting er å redusere den ufrivillige deltiden, og legge til rette for flere heltidsstillinger. Kravet om reduksjon i deltid skal måles i forhold til all deltid i helseforetakene. Denne målingen må suppleres med andre målindikatorer, for eksempel økning i de ansattes gjennomsnittlige stillingsandel.

Jeg har tillit til og forventer at de regionale helseforetakene og arbeidstakerorganisasjonene i samarbeid finner fornuftige løsninger – og at de gjennom en god prosess og en god dialog kan komme frem til ulike tiltak som kan redusere andelen deltid, og som partene og sektoren samlet sett er tjent med.

I forbindelse med krav i tidligere foretaksmøter, har ulike tiltak for å redusere bruken av deltid blitt identifisert, f. eks. fortrinnsrett ved ansettelser (jf. arbeidsmiljøloven), endrede turnuser, avdelingsovergrepene stillinger, intern vikartjeneste og forbedrede arbeidsplanleggingssystemer. Enkelte av tiltakene kan bety en endret arbeidshverdag for de ansatte. Tiltakene må imidlertid ikke innrettes slik at rekrutteringen til yrkene vanskeliggjøres.

De regionale helseforetakene skal jevnlig rapportere om utviklingen og om hvilke tiltak som iverksettes for å redusere andelen deltid. Jeg vil fortløpende følge opp dette arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 929**Innlevert 18. februar 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 3. mars 2011 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Oljeselskapet Shell antyder i rapporten "Signals and Signposts" at verden kan stå foran en ekstraordinær energikrise i 2050. I følge TU.no 16.02.11 kan verden mangle 110.000 TWH i 2050. Den 28.01.11 meldte TU.no at regjeringen ga Norsk Utenrikspolitisk Institutt avslag på søknad om midler til å studere temaet «peak oil», altså følgene av global energimangel.

I lys av enorm vekst i verdens energiforbruk samt usikkerhet om verdens energitilgang og de følger det kan få, vil Statsråden ta initiativ til en studie av temaet?»

Svar:

I brev av 18. februar 2011 har stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen stilt spørsmål om jeg vil ta initiativ til en studie av følgene av global energimangel /peak oil. Representanten viser til ”enorm vekst i verdens energiforbruk samt usikkerhet om verdens energitilgang og de følger det kan få”.

Jeg er enig at vi må regne med stor vekst i etterspørselen etter energi i verden framover. Utfordringene knyttet til å sikre energitilgangen er betydelige. Dette er temaer og problemstillinger departementet arbeider med til daglig. Deltagelse i internasjonale organisasjoner som IEA gir departementet tilgang til studier av energimarkedene. Dette inkluderer analyser av mulig utvikling i produksjon og etterspørsel etter olje, så vel som andre energibærere. Til dels er dette analyser som departementet gir økonomisk støtte til. I tillegg har departementet, gjennom å være klient hos ulike energikonsulentselskaper, tilgang til et bredt utvalg av analyser og vurderinger av energitilgangen.

Departementet er således godt forspent med utredninger av energitilgangen og bruker betydelige ressurser på dette allerede. Jeg ser derfor ikke grunn til å ta initiativ til en slik studie Solvik-Olsen etterlyser.

SPØRSMÅL NR. 930**Innlevert 18. februar 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 3. mars 2011 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Regjeringen lovet 13.12.10 å nedsette et energikutvalg "som skal se på den langsiktige utviklingen i kraft- og energibalansen fram mot 2030 og 2050." I følge regjeringen skal arbeidet i utvalget være ferdig vinteren 2012. Det er knapt et år til.

Hvem er med i utvalget og hvilke rammer har de for sitt arbeid?»

Svar:

Rammene for utvalgets arbeid framgår av utvalgets mandat, jf vedlegg til pressemeldingen av 13.12.10.

Som det framgår av pressemeldingen vil utvalget få en bred sammensetning der både interessegrupper og personer med særlig fagkunnskap deltar. Utvalget vil nå bli oppnevnt i nær framtid.

SPØRSMÅL NR. 931**Innlevert 18. februar 2011 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 1. mars 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Det er nå stor usikkerhet knyttet til gavefradragets ordning. I begrunnelsen nedenfor fremkommer en rekke eksempler på dette og som jeg håper finansministeren kan klargjøre for organisasjons-Norge. I tillegg er det viktig at definisjonen "nasjonalt omfang" ikke blir strammere enn det som er helt nødvendig.

På hvilken måte vil statsråden sikre at ordningen blir så enkel, ubyråkratisk og organisasjonsvennlig som mulig, jf. også statsråden positive innstilling uttrykt i spontanspørretimen onsdag 9. februar i år?»

BEGRUNNELSE:

Nedenfor følger spørsmål som svært mange organisasjoner nå lurer på og som det hersker betydelig forvirring rundt. Jeg legger også til grunn at skattedirektoratets har forlatt sin opprinnelige posisjon om at gaver gitt i 2011 før ny godkjenning er gitt, ikke skulle gi rett til skattefradrag. Håvard Fidjeland, Økonomileder, Norsk Luthersk Misjonssamband:

- 1: Kommer det brev til oss om at vi må registrere oss på ny, eller er dette noe vi må gjøre uoppfordret? Dersom alle må søke på ny er det rart dersom noen organisasjoner får brev, mens andre ikke får.
- 2: Eller er det slik at de organisasjonene som etter skattemyndighetene sin vurdering "uten tvil" er landsomfattende - ikke får brev om ny søknadsprosess - og da heller ikke trenger å registrere seg på nytt. I tilfelle ville det vært fint med en skriftlig melding om det i lys av forvirringen som har oppstått angående saken.

Arvid Ludvigsen, Det evangelisk-lutherske kirkesamfunn:

1. Hvorfor kan ikke de offentlige etater tildele allminnelig informasjon seg imellom, når vi har avgitt til en, jfr. våre årlige søknader til fylkesmannen i Vestfold om offentlig tilskudd.
2. I forbindelse med mva. -kompensasjon er det blitt krav om at sentralledd og alle lokalledd skal være registrert i enhets og frivillighetsregisteret for å kunne nyte godt av ordningen med mva. -kompensasjon.

Vi fikk registrert de fleste av våre menigheter i 2010, og det var en del arbeid med det. Bl.a. vedtekter må sendes inn.

Når det nå er behov for å se inn i vedtektene trudde jeg det skulle være enkelt for en statlig etat å få innsyn i Brønnøysundregisteret.

- a) er det virkelig ikke slik?
  - b) er det virkelig slik at en statlig etat må betale for å innhente informasjon fra Brønnøysund? De skulle da kunne ha fri adgang digitalt?
  - c) Skal informasjonen i Brønnøysundregistrene ha noen hensikt overfor det offentlige?
3. Hvordan kan staten ta i bruk de rasjonaliseringer som er tilgjengelig? Nå virker det som at vi som drifere av frivillige organisasjoner blir unødig plaget – i stedet for at systemer som er bygd opp kan brukes.
  4. Hvorfor gir ikke Skattedirektoratet oss presis informasjon om hva de skal ha dokumentert i stedet for å se hva de får og så be om mer?
  5. Skatteloven § 6-50 lister opp hvem som kan få skattefrie gaver. For vår del er pkt c interessant:
    - c. religiøs eller annen livssynsrettet virksomhet,

Det sies ikke noe om misjon. Hvordan kan da en saksbehandler få instruks for sitt arbeid som går ut over de krav § 6-50 selv gir.

Svar:

Med virkning fra inntektsåret 2010 ble virkeområdet for gavefradragets ordning i skatteloven § 6-50 utvidet slik at også gaver til organisasjoner med sete i EØS-området kan gi fradrag for gaver. Av administrative grunner ble det samtidig med utvidelsen foretatt en innstramming ved at særregelen for mindre tros- og livssynssamfunn i skatteloven § 6-50 ble opphevet. Innstrammingen trådte i kraft fra og med inntektsåret 2011.

Ett av vilkårene i skatteloven § 6-50 er at sammenslutningen må ha nasjonalt omfang 1. januar i det år gaven gis. Mindre tros- og livssynssamfunn som ikke oppfylte kravet om nasjonalt omfang, kunne tidligere (før 2011) godkjennes under gavefradragets ordning dersom de mottok offentlig støtte etter nasjonale støtteregele, og var tilknyttet en registreringsenhet hvor mottatte gaver ble registrert. Oppheving av denne særordningen fra inntektsåret 2011 innebærer at kravet om nasjonalt omfang nå gjelder for alle organisasjoner under ordningen (herunder tros- og livssynssamfunn), med unntak bare for stiftelser, der kravet om nasjonalt omfang ikke gir noen mening, men som derimot må motta offentlig støtte det året gaven ytes. Ved vurderingen av vilkåret nasjonalt omfang

for tros- og livssynssamfunn, vil de samme prinsipper legges til grunn som gjelder ved vurdering av organisasjoner med andre typer godkjente formål.

Ordningen er i alminnelighet bygget opp slik at for å kunne motta gaver med fradragsrett må den enkelte organisasjon forhåndsgodkjennes av skatteetaten. Det er skattekontorene som avgjør om organisasjonene oppfyller vilkårene på grunnlag av opplysninger som organisasjonene selv gir. Organisasjoner som oppfyller vilkårene i skatteloven § 6-50, settes opp på en liste over godkjente organisasjoner som Skattedirektoratet administrerer. Denne listen er publisert på skatteetatens nettside.

Ved innføringen av gavefradragsordningen i 2000 var det en forutsetning at ordningen skulle være mest mulig enkel å administrere for ligningsmyndighetene. Derfor er ordningen basert på forhåndsgodkjenning av den enkelte organisasjon, og krav til organisasjonene om innsending av nødvendige opplysninger og dokumentasjon som viser at vilkårene etter skatteloven § 6-50 er oppfylt.

Oppheving av særordningen i skatteloven § 6-50 annet ledd tredje punktum fra inntektsåret 2011 innebærer at lovgrunnlaget for tidligere godkjenning av mindre tros- og livssynssamfunn er bortfalt. På denne bakgrunn skal tros- og livssynssamfunn i denne kategorien i utgangspunktet tas bort fra listen over godkjente organisasjoner. Før 2011 har det vært to alternative grunnlag for å godkjenne tros- og livssynssamfunn, og det har ikke vært nødvendig å skille mellom tros- og livssynssamfunn med nasjonalt omfang og andre, mindre tros- og livssynssamfunn. Lovendringen som gjelder fra 2011 og framover har imidlertid medført et slikt behov. Dette er bakgrunnen for at Skattedirektoratet har sendt ut brev til samtlige tros- og livssynssamfunn. Andre godkjente gavemottakere enn tros- og livssynssamfunn er ikke berørt av dette, og har derfor ikke mottatt brev. De som ikke har mottatt forespørsel fra skatteetaten, må heller ikke sende inn nye opplysninger.

Jeg har blitt kjent med at Skattedirektoratet har uttalt at samtlige tros- og livssynssamfunn må søke på nytt, og at tros- og livssynssamfunn må bli godkjent på nytt for at gaver skal gi fradragsrett for giver fra 2011 og framover. Lovendringen innebærer at Skattedirektoratet må innhente tilleggsopplysninger for å kunne avgjøre hvilke av organisasjonene som fortsatt kvalifiserer til fradragsberettiget støtte. Det dreier seg derfor ikke om en formell søknadsprosedyre, men å innhente opplysninger som er nødvendig i forhold til lovendringen.

I tråd med mitt svar i spørretimen 9. februar i år, vil det bli lagt opp til en rask avklaring av hvorvidt organisasjonen er godkjent eller ikke. I realiteten innebærer skatteetatens oppfølging av lovendringen en midlertidig suspensjon fra listen for godkjente

tros- og livssynssamfunn inntil det er blitt klarlagt hvilke tros- og livssynssamfunn som ikke lenger oppfyller vilkårene. For dette formålet er det behov for at tros- og livssynssamfunnene sender inn faktaopplysninger som kan bekrefte fortsatt listeoppføring fra og med 2011. I så fall vil suspensjonen opphøre, og tros- og livssynssamfunnene vil få underretning om dette. Tros- og livssynssamfunn som ikke lenger oppfyller vilkårene for godkjenning, vil bli underrettet om at de blir tatt bort fra listen.

I den midlertidige suspensjonsperioden vil det være usikkert om det aktuelle tros- og livssynssamfunnet oppfyller vilkårene for fradragsrett. Når suspensjonen endelig opphører, vil det gis fradrag for gaver i hele 2011 med tilbakevirkende kraft. For tros- og livssynssamfunn som på grunn av lovendringen ikke lenger oppfyller vilkårene etter skatteloven § 6-50, vil ikke gaver som gis i 2011 være fradragsberettigede.

Når det gjelder de konkrete spørsmålene fra Håvard Fidjeland og Arvid Ludvigsen i henholdsvis Norsk Luthersk Misjonssamband og Det evangelisk-lutherske kirkesamfunn, vil jeg bemerke følgende:

Til spørsmål 1 og 2 fra Håvard Fidjeland vises det til mine uttalelser ovenfor.

Til spørsmål 1, 2 og 3 fra Arvid Ludvigsen:

Jeg viser til det jeg tidligere har sagt om at det ved innføringen av gavefradragsordningen i 2000 var en klar forutsetning om at gavefradragsordningen skulle være mest mulig enkel å administrere for ligningsmyndighetene, jf. Ot.prp. nr. 1 (1999-2000) kapittel 2. Det følger av dette at ordningen er basert på forhåndsgodkjenning av den enkelte organisasjon, og krav til organisasjonene om innsending av nødvendige opplysninger og dokumentasjon som viser at vilkårene etter skatteloven § 6-50 er oppfylt. I tillegg til innsending av vedtekter er det behov for en nærmere redegjørelse, bl.a. om hva slags aktivitet som drives og hvilket omfang denne har. Når organisasjonene bes om å sende inn oppdaterte vedtekter mv., må dette ses på denne bakgrunn.

Til spørsmål 4 fra Arvid Ludvigsen: Som nevnt ovenfor er ordningen innrettet slik at det er organisasjonene selv om i utgangspunktet skal dokumentere at de oppfyller kravene etter skatteloven § 6-50. For nye gavemottakere som ønsker å delta i gavefradragsordningen, vil skatteetaten bistå organisasjonene med informasjon om hva som er ønskelig av dokumentasjon i forbindelse med en søknad. Tros- og livssynssamfunn som nå har mottatt brev fra skatteetaten er organisasjoner som er godkjent tidligere, og som dermed må antas å kjenne til hva som kreves av dokumentasjon. I brevet er det derfor bare utdypet hva som ligger i nasjonalt omfang ettersom dette vil-

kåret vil være nytt for tros- og livssynssamfunn som tidligere er godkjent på bakgrunn av offentlig støtte.

Til spørsmål 5 fra Arvid Ludvigsen:

Bokstav c i skatteloven § 6-50 første ledd omfatter i utgangspunktet misjonsarbeid i den grad det anses for å være i samband med religiøs virksomhet.

SPØRSMÅL NR. 932

Innlevert 18. februar 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 24. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Vil statsråden bidra til å sikre at pasienters og ansattes liv ikke lenger skal settes i fare ved Sykehuset i Vestfold gjennom bruk av A- og B-blokkene over tid og sikre finansiering av syvende byggetrinn, eller vil statsråden fortsatt ta ansvar for de alvorlige konsekvenser en brann i disse midlertidige byggene vil ha for pasienter og ansatte?»

BEGRUNNELSE:

Syvende byggetrinn ved Sykehuset i Vestfold ser ikke ut til å få sin løsning før tidligst i 2020, kanskje langt senere dersom det ikke foretas grep som sikrer utbyggingen. De to midlertidige byggene som kalles A- og B-blokkene var opprinnelig bygget for en levetid på 5 år. Materialvalget bærer klart preg av det. Som gulv er det bl.a. benyttet gipsplanker som vil ha en bæreevne ved fukt på ca 80 kg. I praksis betyr det at brannvesen ikke kan gå inn i bygningen ved brann dersom vann er brukt som slukningsmiddel. Dette setter livet til pasienter og ansatte i alvorlig og umiddelbar fare dersom det skulle bli brann i bygningen.

Redningsarbeidet vil i praksis være umulig og pasienter med begrenset mulighet for å bevege seg på egen hånd vil ikke ha mulighet til å bli reddet.

Ved en eventuell vannlekkasje vil skadene på bygningen bli svært store og i praksis kunne sette hele etasjer ut av spill.

I denne svært vanskelige situasjonen for Sykehuset i vestfold, som etter min oppfatning driver i A- og B-blokkene med livet til pasienter og ansatte som innsats, prioriterer Helse Sør-Øst med helseministerens aksept en politikk som utsetter gjennomføringen av dette livsviktige arbeidet på ubestemt tid.

Dersom en brann skulle oppstå med de katastrofale konsekvenser det vil ha i et slikt bygg, så vil det i ettertid være enkelt å plassere ansvaret der det hører hjemme, nemlig hos statsråden. Imidlertid vil det være til liten hjelp for de som har mistet livet og deres pårørende.

Statsråden er klar over den prekære situasjonen men har så langt valgt å skyve ansvaret fra seg og over til et helseforetak som åpenbart ikke har interesse av å gjøre de viktigste tingene først. I en slik situasjon er statsrådsansvaret særlig fremtredende.

Svar:

Helse Sør-Øst RHF er gitt et helhetlig ansvar for å planlegge, gjøre nødvendige vurderinger og prioritere sykehusprosjekter i sin helseregion innenfor regionens samlede ressursramme. Helse Sør-Øst RHF opplyser at en vurdering av et 7. byggetrinn ved Sykehuset i Vestfold HF, Tønsberg, som en erstatning for A- og B-blokkene, inngår i et arbeid med utviklingsplan og investeringsplan for Telemark og Vestfold som skal være fullført medio 2011.

Når det gjelder tilstanden ved A og B-blokkene ved Sykehuset i Vestfold HF, opplyser Helse Sør-Øst RHF at Sykehuset i Vestfold HF er i ferd med å oppgradere disse fløyene i tråd med anbefalingene i rapporten "Flerfaglig vurdering av fløy A og B" fra Multiconsult, i forhold til bruk fram til 2014.

Jeg legger til grunn at Helse Sør-Øst RHF sørger for at driften ved Sykehuset i Vestfold HF finner sted i en bygningsmasse som er i forsvarlig stand, også i perioden fram til utviklingsplanen er ferdigstilt.

SPØRSMÅL NR. 933**Innlevert 18. februar 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 24. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«På hvilken måte har statsråden vært involvert i beslutningen foretatt av styret i Helse Sør-Øst om overprøving og endring av departementets instruksjon om varig kompensasjon for ekstrakostnadene Sykehuset i Vestfold ble pålagt gjennom bygging av 6. byggetrinn, og hva mener statsråden om at Helse Sør-Øst på denne måten gjør om en beslutning som i utgangspunktet er tatt av departementet, og hva vil statsråden gjøre for å rette opp denne beslutningen?»

BEGRUNNELSE:

Sykehuset i Vestfold har fått særskilt kompensasjon som følge av ekstrakostnader til finansiering av sjettede byggetrinn. Saken var meget spesiell og kompensasjonsordningen var ment å være av varig karakter pålagt fra departementets side.

Nå har helse Sør-Øst vedtatt å overprøve departementets pålegg gjennom å fjerne kompensasjonen over 2-3 år. Dette fører til et nedtrekk på 50 millioner årlig for sykehuset i Vestfold, i strid med det departementet tidligere har lagt til grunn.

Dette er en sak som opprører folk i Vestfold og blir sett på som en administrativ overprøving av et vedtak som er kommet til gjennom vedvarende tverrpolitisk press. Det er klart at et nedtrekk på 50 millioner i forhold til forventningene vil ha konsekvenser for pasienttilbudet.

Svar:

Jeg vil innledningsvis påpeke at departementet ikke har instruert tidligere Helse Sør RHF om å gi Sykehuset i Vestfold en varig kompensasjon for ekstrakostnadene som sykehuset fikk gjennom bygging av 6. byggetrinn. Det departementet har uttalt i denne saken er sitat fra brev 6. februar 2003 til Helse Sør RHF; ”Departementet vil i sitt videre arbeid med opplegg/forslag om økonomiske rammebetingelser og overgangshåndtering, ta hensyn til dette forholdet

slik at 6. byggetrinn kan gjennomføres uten at dette på vesentlig måte skal gi negative utslag for de helse-tjenester som Helse Sør RHF skal yte regionens befolkning.”

Videre har departementet i sitt brev til de regionale helseforetakene av 22. juni 2005, Bestillerdokument 2005, Tilleggsdokument etter Stortingets behandling av RNB, uttalt;

”Som det framgår av Innst. S. nr. 240 (2004-2005) er stortingsflertallet opptatt av 6. byggetrinn for Sykehuset i Vestfold – Tønsberg ferdigstilles og at dette gis prioritet innenfor Helse Sør RHF sin utvidede ramme. Helse- og omsorgsdepartementet ber Helse Sør RHF sikre en slik realisering.”

Disse kravene er fulgt opp på to måter. Helse Sør og senere Helse Sør-Øst RHF har siden 2006 gitt Sykehuset i Vestfold en særlig kompensasjon for å dekke avskrivnings- og rentekostnader i forbindelse med 6. byggetrinn.

Helse- og omsorgsdepartementet på sin side har fra og med 2008 gitt de regionale helseforetakene en varig økning i basisbevilgningen på 1,67 milliarder kroner, slik at helseforetakene innenfor sine rammer har tilstrekkelig inntekter til å dekke kostnadene ved gjenanskaffelse og vedlikehold av bygninger og utstyr. Dette innebar en styrking av disse inntektene med om lag 50 pst. i forhold til nivået i 2003.

Helse Sør-Øst RHF innfører nå en ny inntektsmodell med innfasing i løpet av tre år fra 2010. Den nye inntektsmodellen innebærer isolert sett at Sykehuset i Vestfold får økte inntekter. Samtidig tas det særskilte tilskuddet til Sykehuset i Vestfold ut av rammen.

Med bakgrunn i de betydelige endringer i rammebetingelsene som har skjedd etter 2003, framstår Helse Sør-Øst RHF sitt opplegg som rimelig og innenfor det som er gitt av tidligere føringer fra mitt departement.

SPØRSMÅL NR. 934**Innlevert 18. februar 2011 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 1. mars 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Trafikksikkerhet er et viktig tema og midtdelelere satt opp på særlig utsatte områder er av mange pekt på som et viktig bidrag for å bidra til nettopp det. I Norge er kravet til veibredde satt til 12 meter før midtdelelere anses aktuelt, mens i Sverige er kravet langt lavere.

Vil statsråden vurdere å endre de norske kravene og dermed gjøre det aktuelt å sette opp midtdelelere på langt flere strekninger enn i dag?»

Svar:

Det er riktig at svenske vegmyndigheter nå har redusert kravet til vegbredde der midtrekkverk skal anlegges, til 9 meter. Årsaken til at vi i Norge krever 12 meter før vi anlegger midtrekkverk, er at vi skal sikre passeringmulighet også dersom et tungt kjøretøy stanser opp. Det samme kravet har man inntil nylig også fulgt i Sverige.

I Norge er det allerede gitt dispensasjon for å sette opp midtrekkverk på veger som er 10 meter brede. For å få anlagt mer midtrekkverk på steder med høy ulykkeskonsentrasjon har jeg bedt Vegdirektoratet gjennomgå hvilke krav som skal gjelde for etablering av midtrekkverk.

SPØRSMÅL NR. 935**Innlevert 21. februar 2011 av stortingsrepresentant Jon Georg Dale****Besvart 24. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Kva politiske grep vil statsråden foreta seg for å setje helseforetakene i bedre stand til å redusere ventetidene i helsevesenet generelt og innan barne og ungdomspsykiatrien spesielt?»

GRUNNGJEVING:

I Helse Sunnmøre er ventetida innan barne og ungdomspsykiatrien framleis svært høg. Gjennomsnittlig ventetid er 13 veker. Like lang er ventetida for dei som ventar på behandling innan rusfeltet.

Dette er ein trend som er i strid med signal Stortinget har sendt, og må derfor rettast opp i.

Svar:

De siste årene har det vært en sterk økning i aktiviteten ved sykehusene.

Jeg er allikevel ikke fornøyd med at mange pasienter tross dette har lang ventetid til behandling. Jeg har derfor i oppdragsdokumentene til de regionale helseforetakene for 2011 stilt krav om at ventetidene til utredning og behandling skal reduseres.

De regionale helseforetakene er bedt om å iverksette tiltak for å redusere ventetidene. Aktuelle tiltak

kan være økt utredningskapasitet på poliklinikk eller bruk av private aktører der dette bidrar til å redusere ventetidene på en kostnadseffektiv måte. Budsjettet for 2011 legger til rette for en vekst i pasientbehandlingen tilsvarende en økning på 970 mill kroner fra 2010.

Ventetidsgarantien for barn og unge under 23 år med psykiske eller rusrelaterte lidelser trådte i kraft 1. september 2008. Ventetidsgarantien skal sikre at ingen med rett til nødvendig helsehjelp skal vente mer enn 65 virkedager på behandling eller utredning, og alle skal ha rett til en vurdering innen 10 virkedager. Tall for 2. tertial 2010 fra Norsk pasientregister viser at det er en økende andel barn og unge under 23 år med psykiske eller rusrelaterte lidelser som får vurdert henvisningen innen 10 virkedager, sammenlignet med periodene før innføringen av ventetidsgarantien. Det er også slik at andelen barn og unge under 23 år hvor behandlingsgarantien innfris innen 65 virkedager, er høyere for 2. tertial 2010 sammenlignet med tertialene før innføringen av ventetidsgarantien. Jeg er tilfreds med at ventetidene innen psykisk helsevern for barn og unge reduseres, og at de som er vurdert til rett til nødvendig helsehjelp får innfridd sine rettigheter. Jeg forventer at de regionale helse-

foretakene følger opp dette arbeidet for å sikre et best mulig behandlingstilbud til denne pasientgruppen.

Vi følger opp de regionale helseforetakenes arbeid med å redusere ventetidene og intensiverer opp-

følgningen av dette. De regionale helseforetakene skal derfor fra 2011 rapportere ventetider månedlig fra mars måned til Helse- og omsorgsdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 936

Innlevert 21. februar 2011 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 24. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Den norske legeforening og de regionale helseforetakene har avtale om at avtalespesialistene skal ha elektronisk pasientadministrativt system for rapportering til Norsk Pasientregister. Helse-Vest har fratatt en psykiater driftstilskuddet fordi han ikke oppfyller dette kravet. For ham innebærer dette avvikling av spesialistpraksisen. Psykiateren har praktisert siden 1973 og har ikke hatt mulighet til å etablere elektronisk løsning.

Vil statsråden vurdere å bidra til en mindre streng praktisering av regelverket?»

BEGRUNNELSE:

Den nevnte psykiateren har praktisert siden 1973. Han er født i 1946. Han har ikke hatt anledning til å etablere elektroniske løsninger og kan ikke investere i slikt utstyr mot slutten av sin yrkesaktive karriere fordi den økonomiske uttellingen ikke står i forhold til hans muligheter til å nedbetale investeringen i løpet av gjenstående praktiseringsstidsrom. Det virker urimelig å pålegge en opparbeidet praksis med en svært erfaren spesialist utgifter som ikke vil gjøre det regningssvarende å fortsette innsatsen i psykiatriens tjeneste. Med bakgrunn i det faktum at det er et stort behov for psykiatrisk ekspertise virker det lite samfunnsmessig lønnsomt at slik praksis legges ned. Det vil være til fordel for de pasientene dette gjelder og for Helse-Vest at psykiateren får fortsette sin virksomhet de år som gjenstår til pensjonsalder.

Svar:

De regionale helseforetakene er i henhold til spesialisthelsetjenesteloven pålagt å sørge for at det tilbys spesialisthelsetjenester innen helseregionen. Privatpraktiserende spesialister med driftavtale (avtalespesialist) står for en betydelig del av den totale polikliniske aktiviteten på vegne av de regionale helseforetakene. For at de regionale helseforetakene skal kunne oppfylle sitt sørge-for-ansvar har de behov for informasjon om aktiviteten hos avtalespesialistene.

Norsk pasientregister er et av Norges sentrale helseregistre og inneholder informasjon om alle personer som står på venteliste for å få behandling eller som har fått behandling innen sykehus, poliklinikk eller hos avtalespesialister. Opplysninger fra Norsk pasientregister danner bl.a. grunnlag for administrasjon, styring og kvalitetssikring av spesialisthelsetjenester. Pasientregisteret bidrar til medisinsk og helsefaglig forskning og er avgjørende for å sikre pasienters rett til helsetjenester, for å forbedre kvaliteten i helsetjenesten og for å finne årsaker til sykdom. Dataene som leveres til NPR må derfor være komplette og av god kvalitet.

De regionale helseforetakene og Den norske legeforening har inngått en rammeavtale for legespesialister. Avtalen regulerer rammebetingelsene for tildeling og drift av avtalepraksis for legespesialister. Det framkommer av avtalen at de regionale helseforetakene kan kreve at legen installerer og bruker elektroniske systemer for pasientdata/pasientadministrasjon som gjør det mulig for de regionale helseforetakene å vurdere, kontrollere og planlegge mv. den samlede spesialisthelsetjenesten. Det er i avtalen gitt en unntaksbestemmelse som gir adgang til å gi fritak for legens plikter knyttet til bruk/installering av elektroniske systemer, dersom kravene innebærer uforholdsmessige investeringer sett hen til avtalehjemmelens karakter og framtid.

Helse Vest RHF sendte i november 2007 likelihoodende brev til avtalespesialistene der de varslet om at fra 1. januar 2008 skulle alle privatpraktiserende spesialister med driftsavtale rapportere aktivitetsdata til Norsk pasientregister. På bakgrunn av unntaksbestemmelsen i rammeavtalen ble det gitt fritak for avtalespesialister som avvirket sin praksis innen tre år med virkning fra 1. januar 2007, dvs. innen 1. januar 2010.

Når det gjelder den konkrete saken du viser til i ditt brev, kan jeg ikke gå nærmere inn på den her. Psykiateren har klaget oppsigelsen inn for Helse- og omsorgsdepartementet, og saken er nå under behandling.

SPØRSMÅL NR. 937**Innlevert 21. februar 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 24. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I hvilken grad har statsråden oversikt over lavterskeltilbud til psykisk syke i kommunene som legges ned etter innlemming av psykiatrimidlene i rammetilskuddet, og på hvilken måte vil statsråden bidra til at suksesshistorier som "Huset" i Larvik får mulighet til å utvikle seg også andre steder i landet?»

BEGRUNNELSE:

Lavterskeltilbud for psykisk syke er et kommunalt ansvar. I flere kommuner, blant annet i Larvik kommune, er det etablert et brukerstyrt lavterskeltilbud som kalles "Huset". Konseptet er basert på brukerstyring og åpenhet og gir psykisk syke et utrolig godt tilbud både for samtaler, oppfølging, bygging av sosialt nettverk, behandling og trygghet. Det er opprettet egen døgnbemannet telefon og erfaring viser at tiltaket virker godt. Både i forhold til brukertilfredshet, men også i forhold til at den relative andelen innleggelse på sykehuset i Vestfold på grunn av psykisk sykdom, er lavere i Larvik enn andre kommuner.

Huset har sterk politisk oppslutning i Larvik. Imidlertid ser det ut til at tilsvarende tilbud andre steder i landet legges ned etter at de øremerkede psykiatrimidlene til kommunene er innlemmet i rammetilskuddet.

Det kan få alvorlige konsekvenser for mange psykisk syke.

Svar:

Etter utløpet av Opptappingsplanen for psykisk helse rapporterer kommunene årlig på ressursinnsatsen innen psykisk helsearbeid. Resultatene presenteres i statsbudsjettet, og siste rapportering viser nedgang fra 2008 til 2009. Rapporteringen fra kommunene er basert på årsverksinnsats og omfatter ikke enkelttjenester som eksempelvis lavterskeltilbud som etterspurt i spørsmålet.

I tillegg til den faste rapporteringen fra kommunene mottar Helse- og omsorgsdepartementet og Helsedirektoratet tilbakemeldinger fra brukere, ansatte og ulike interesseorganisasjoner om utviklingen i tilbudet etter Opptappingsplanens utløp. Departementet er gjennom tilbakemeldingene kjent med at det foreligger spredte bekymringsmeldinger om planlagte eller gjennomførte kutt i kommunale tilbud. I tillegg fremgår det av medieoppslag at enkelte kommuner har kuttet i sine tilbud.

Rapporteringen og tilbakemeldinger så langt vi-

ser at det er viktig å følge med på utviklingen. Helse- og omsorgsdepartementet vil våren 2011 gjennomføre en ny kartlegging av kommunenes planlagte aktivitetsnivå for inneværende år. Dette vil bidra med ytterligere kunnskap om situasjonen fremover. I tillegg videreføres den årlige rapporteringen på ressursinnsats for den enkelte kommune, slik at vi kan følge den reelle utviklingen.

En rekke kommuner har utviklet ulike former for lavterskeltilbud tilpasset lokale forhold og brukernes behov. Et styrket fokus på mestring og brukermedvirkning har vært viktig for denne utviklingen. Gjennom statlige tilskudd til blant annet brukerorganisasjoner, utviklingen av brukerstyrte sentre og spredning av selvhjelpsmetodikk har departementet arbeidet målrettet for å spre og implementere disse verdiene.

Det har vært viktig å videreføre de statlige stimuleringsmidlene til psykisk helse etter Opptappingsplanen, slik at vi kan fortsette å arbeide med kunnskaps-, kompetanse-, og tjenesteutvikling til mennesker med psykiske lidelser. På denne måten ønsker staten å bidra til at kommunene lykkes med sin innsats og videreutvikling av tilbud. Et av tiltakene vi har store forventninger til er Nasjonalt kompetansesenter for kommunalt psykisk helsearbeid (NAPHA). Kompetansesenteret ble opprettet høsten 2008 og skal ivareta viktige oppgaver knyttet til forskning, undervisning og utviklingsarbeid. Senteret har blant annet utviklet en meget nyttig kunnskapsbase (psykiskhelsearbeid.no), som skal bidra til å spre kunnskap og gode eksempler om hvordan det kommunale tilbudet kan utvikles videre. Huset i Larvik fremstår som et godt eksempel på et slikt tiltak. Fylkesmennenes rådgivere innen psykisk helsearbeid er også videreført etter planperioden. I tett samarbeid med NAPHA skal rådgiverne fortsatt bistå kommunene med råd og veiledning, og i tillegg følge med på utviklingen av tjenestetilbudet.

Om lag 3,5 mrd. kroner ble etter Opptappingsplanen lagt inn i kommunenes rammetilskudd og flesteparten av landets kommuner har opprettholdt eller videreutviklet sitt tilbud til mennesker med psykiske problemer og lidelser. Jeg vil fortsatt sørge for at dette arbeidet understøttes gjennom fagutvikling, kompetanseheving og tilskudd rettet mot særlig prioriterte satsingsområder. Samtidig vil jeg gjennom de årlige rapporteringene fra kommunene følge med på utviklingen videre.

SPØRSMÅL NR. 938**Innlevert 21. februar 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 28. februar 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Er statsråden opptatt av at Nav skal bidra på en positiv måte i møtet med psykisk syke som vil helt eller delvis tilbake til arbeid, og mener statsråden det er grunnlag for å undersøke nærmere om behovet for en holdningsendring i Nav til psykisk syke i kommunikasjon og dialog mellom Nav og psykisk syke, og hvilke tiltak vil statsråden i tilfellet gjennomføre?»

BEGRUNNELSE:

Andelen uføre under 40 år som er ufør på grunn av psykisk sykdom nærmer seg 60 %. Utviklingen er svært alvorlig og Nav spiller en avgjørende rolle for å bidra til at personer som har en psykisk lidelse, eller har hatt en psykisk sykdom, kan komme tilbake til arbeidslivet om de ønsker det.

I mitt arbeid som stortingsrepresentant har jeg fått overlevert ganske mange sterke historier om psykisk syke og deres møte med Nav. Antallet er blitt så stort at jeg er redd det kan dreie seg om et systematisk problem i måten Nav møter brukere med psykiske sykdommer på. Mange forteller at de føler at de er gitt opp. Ethvert tiltak med sikte på kompetanseøkning, tilrettelegging og oppfølging blir avvist. Personer med angst som møter et Nav som er avvisende og negative, vil naturlig nok reagere kraftigere på slik oppføringen enn andre.

Blant historiene jeg har hørt direkte fra de berørte, har noen rett og slett fått sammenbrudd og/eller blitt suicidale etter møter med Nav. Slike opplevelser deles omsider med andre, som også får frykt for å møte Nav, og som ofte selv har negative assosiasjoner til møtene med Nav.

Etter min oppfatning er dette en alvorlig situasjon fordi det ikke dreier seg om et fåtall tilfeller.

Arbeidet med å bidra til å gi psykisk syke muligheten til å komme helt eller delvis tilbake i arbeid er et utrolig viktig arbeid. Nav skal være samfunnets arbeidshest for å bidra til at dette skjer.

Svar:

Jeg er svært opptatt av at Arbeids- og velferdsetaten skal møte alle sine brukere på en positiv måte. Ikke minst gjelder dette i møte med mennesker som i større eller mindre grad sliter med sin psykiske helse.

Innledningsvis vil jeg også understreke at jeg deler representantens bekymring når det gjelder utviklingen av antallet unge uføre. En studie fra Folkehelseinstituttet viser at om lag halvparten av den norske

befolkningen vil rammes av en psykisk lidelse i løpet av livet. Forekomsten av psykiske lidelser i Norge er omtrent på nivå med det vi finner i andre vestlige land. Dette medfører betydelige utfordringer for arbeidslivet, men også for Arbeids- og velferdsetaten som skal bistå personer med psykiske lidelser eller problem som har behov for arbeidsrettet bistand for å komme i arbeid.

Regjeringen vil at mennesker med psykiske lidelser i størst mulig grad skal få bruke sine ressurser i arbeidslivet, og at tjenester og tiltak skal legge til rette for dette. Som en del av dette arbeidet har Nasjonal strategiplan for arbeid og psykisk helse (2007-2012) blitt etablert. Satsingen skal bidra til å sikre en helhetlig offentlig innsats på feltet arbeid og psykisk helse og Arbeids- og velferdsdirektoratet og Helsedirektoratet samarbeider om gjennomføringen. Strategien skal videreføre og styrke den arbeidsrettede innsatsen knyttet til Opptrappingsplanen for psykisk helse (St.prp. nr. 63 (1997-98) Om opptrappingsplan for psykisk helse 1999 – 2006) og skal støtte opp under arbeids- og velferdsforvaltningens arbeid overfor personer med psykiske lidelser og innsatsen for et mer inkluderende arbeidsliv. I henhold til denne strategien er det iverksatt tiltak innenfor innsatsområdene:

1. Samarbeid og samordning
2. Brukermedvirkning og selvhjelp
3. Tiltak og tjenester
4. Kompetanse, nettverk, informasjon og holdninger
5. Kunnskap, forskning og utvikling

Erfaringer fra tidligere prosjekter har vist at det er et behov for et kontinuerlig veilednings- og oppfølgingstilbud til personer med psykiske problemer og lidelser. Det er derfor opprettet egne veilednings- og oppfølgingsloser for denne gruppen som et av tiltakene i strategiplanen. En av de sentrale arbeidsoppgavene for losen er oppfølging og veiledning av den enkelte bruker med psykiske vansker. Her er det et nært samarbeid med behandlingsapparatet. Losene bistår videre arbeidsgivere og andre som samhandler med personer med psykiske lidelser eller vansker. Veilednings- og oppfølgingslosene bidrar også med å spre kunnskap om arbeid og psykisk helse til øvrige NAV-ansatte.

Det er ansatt en Fylkeskoordinator for arbeid og psykisk helse i hvert fylke som har ansvar for å koor-

dinere og videreutvikle tjenestetilbudet til denne gruppen lokalt.

Det er etablert flere fagutviklingsprogram ledet av Arbeids- og velferdsdirektoratet med vekt på metodeutvikling, tiltaksutvikling, kompetanseheving og nettverksbygging. Alle fylker deltar i minst ett av disse programmene, noen i flere.

Videre er det i seks fylker etablert et Senter for jobbmestring og det er knyttet et større forskningsprosjekt opp mot denne satsingen i tett samarbeid mellom NAV, helseapparatet og tiltaksarrangører. Det er også etablert et forsøk med arbeidsgiverløser i sju fylker som skal bistå arbeidsgivere med å beholde og rekruttere arbeidstakere med psykiske helseproblemer.

I 2007 ble det gjennomført kompetanseheving av NAV-ansatte med fokus på arbeid og psykisk helse i alle fylker. Det er siden satset videre på lokale kompetansehevede kurs innen arbeid og psykisk helse

og generell veiledningskompetanse. Det er etablert et eget område på nav.no der det finnes informasjon om satsingen rettet mot brukere og samarbeidspartnere: www.nav.no/psykiskhelse.

Det er også etablert en egen kommunikasjonsstrategi i samarbeid med Helsedirektoratet med fokus på arbeid og psykisk helse. Helsedirektoratet har etablert nettstedet www.psykisk.no med informasjon rettet mot brukere.

I 2010 ble det satset stort på kommunikasjon rettet mot arbeidsgivere gjennom "Sees i morgen" kurspakken i regi av Arbeidslivssenterne.

Målet er en arbeids- og velferdsforvaltning som preges av service, respekt, informasjon, tilgjengelighet, kompetanse og et godt tilpasset tjenestetilbud. Brukere som sliter med sin psykiske helse skal med god bistand fra NAV gis gode muligheter for å komme i arbeid eller meningsfull aktivitet.

SPØRSMÅL NR. 939

Innlevert 21. februar 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 1. mars 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Samme dag som "Godafoss" gikk på grunn ved Hvaler og olje driver mot Vestfold-kysten, besluttet Kystverket at det ikke skal settes av penger til sårt tiltrengte investeringer på losstasjonen på Hvasser i år. Det øker igjen spekulasjonene lokalt om at stasjonen på Hvasser er nedleggingsstruet.

Kan statsråden bekrefte at den manglende satsingen på losstasjonen på Hvasser ikke er noe uttrykk for at man ønsker å legge ned losstasjonen der?»

Svar:

Jeg skal ikke uttale meg nærmere om "Godafoss" grunnstøtingen i denne sammenheng, annet enn å vise til at Kystverket på vanlig måte skal foreta en intern evaluering av hendelsen i etterkant av den pågående oljevernaksjonen. Det vil også foretas en vurdering av bakgrunnen for hendelsen og eventuelle tiltak som kan bidra til ytterligere å redusere sannsynligheten for tilsvarende ulykker. Resultatet av politiets etterforskning vil utgjøre et viktig grunnlag for en slik vurdering.

Når det gjelder spørsmål om investeringer og

vedlikehold av de enkelte losstasjonene, må Kystverket på vanlig måte prioritere dette innenfor etatens bevilgninger til lostjenesten. Lostjenesten er selvfinansierende. Dette innebærer at både drift, investeringer og vedlikehold i sin helhet betales av brukerne gjennom losavgifter. Omfanget av vedlikeholdsarbeidet må derfor også vurderes opp mot hensynet til de kostnadene brukerne pålegges i form av losavgifter.

Som redegjort i Prop. 1 S (2009-2010) for Fiskeri- og kystdepartementet hadde lostjenesten pr. 31. desember 2009 et akkumulert underskudd på 29,1 mill. kroner, som skal dekkes inn over de tre kommende budsjettår. I denne perioden vil det være mer krevende å finne dekning for ønskede prioriteringer knyttet til eksempelvis vedlikehold.

Jeg gjør også oppmerksom på at det pågår et arbeid i Kystverket med gjennomgang av det geografiske virkeområde for lostjenesten. Denne gjennomgangen vil ta for seg alle områder langs kysten, og er en del av oppfølgingen av loseffektiviseringsprosjektet som er nærmere omtalt i St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2011.

SPØRSMÅL NR. 940**Innlevert 22. februar 2011 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 28. februar 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Aftenposten gjennomgikk regjeringens løfter mht oljevernberedskap i artikkelen ”- Oljevern med bark, bøtter og spader” av 31. juli 2010, herunder spørsmål om slepebåter på Vestlandet, nye oljevern-fartøyer, oppgradering av trafikksentraler, seilingsleder langs kysten, ankringsplasser og utfasing av tungolje som drivstoff. I 2010 ble det dessuten bevilget 105,9 mill. kroner til oljevernutstyr.

Hva er status for norsk oljevernberedskap, herunder investeringer i oljeopptakere samt punktene i nevnte artikkel?»

Svar:

De siste årene har regjeringen gjennomført en rekke tiltak for å styrke beredskapen mot akutt forurensning og redusere risikoen for ulykker langs kysten. Opprydningsarbeidet etter større oljeutslipp, og spesielt strandrensing, tar tid og krever mye ressurser. Det lønner seg derfor å bruke krefter på godt forbyggende arbeid. I første rekke for å unngå tap av menneskeliv, men også for å beskytte miljø og samfunn mot forurensning.

Jeg er opptatt av at vi følger opp erfaringene fra ulykker og påfølgende oljevernaksjoner, både for å styrke det forebyggende arbeidet og for å være godt forberedt på ulykker. I forbindelse med grunnstøttingen av ”Full City” i 2009 presenterte regjeringen flere tiltak som skulle bidra til aksjonen samt bedre den generelle oljevernberedskapen og sjøsikkerheten. Tiltakene og oppfølgingen av er som følger:

Slepeberedskap

Den nasjonale slepeberedskapen er i utgangspunktet basert på tilgjengelige private aktører. For å styrke den samlede slepebåtkapasiteten er det leid inn tre fartøyer på helårs basis over Kystverkets budsjett for Nord-Norge. Slepebåtene disponeres av Vardø trafikksentral, og posisjoneres ut fra trafikken i området og risikobildet. Videre ble det i 2009 inngått en tilstedeværelseskontrakt for ett fartøyer på Sørlandet, som opererer på strekningen Risør – Egersund. Fra og med 2011 er også Vestlandet omfattet av den statlige slepebåtkapasiteten ved at det er leid inn et fartøyer som disponeres av Kystverket og skal operere mellom Kristiansund og Fedje.

Det er også satt i gang en konseptvalgutredning som gjør en samlet vurdering av slepeberedskapen langs hele kysten.

Nye oljevern-fartøyer

Program for utskifting av statlige oljevern-fartøyer ligger inne i Nasjonal transportplan og er fulgt opp i statsbudsjettene for 2010 og 2011. Det er planlagt anskaffet seks nye kombinerte vedlikeholds- og oljevern-fartøyer. Kystverket har inngått kontrakt om bygging av det første fartøyet, med opsjon for ytterligere ett fartøyer. Det første fartøyet vil etter planen bli ferdigstilt i 2012.

Oppgradering av trafikksentraler

Det er bevilget midler til oppgradering av trafikksentralene, både gjennom den særskilte tiltakspakken i forbindelse med finanskrisen og i statsbudsjettene for 2010 og 2011. Oppgraderingen er en del av oppfølgingen av Nasjonal transportplan 2010-2019. Trafikksentralene på Kvitsøy, Fedje og Vardø vil fornyes både med hensyn til bygg og teknisk utstyr. For trafikksentralene i Horten og Brevik begrenser fornyingsbehovet seg til det tekniske utstyret. Oppgraderingen av Fedje trafikksentral forventes ferdigstilt i 2011.

Seilingsleder langs kysten

De norske seilingsledsystemene innebærer at trafikk med fartøyer over 5000 bruttotonn flyttes ut fra kysten. Den økte avstanden til land innebærer at vi ved en hendelse får bedre tid til å hjelpe skip i nød og til å iverksette tiltak for å redusere konsekvensene av eventuell akutt forurensning.

Erfaringene vi har med seilingsledsystemet på strekningen Vardø – Røst er svært gode. Risikoanalyser som er gjennomført viser at tiltakene gir betydelig reduksjon i sannsynligheten for ulykker med tankfartøyer. I november i fjor fikk Norge gjennomslag i FNs Sjøfartsorganisasjon (IMO) for å etablere et seilingsledssystem også utenfor Vestlandet og Sørlandet. Vedtaket innebærer at tiltakene kan tre i kraft fra og med 1. juni i år, og det arbeides nå med å gjennomføre tiltakene i norsk rett innen denne datoen. Med innføringen av disse seilingsledsystemene vil trafikken naturlig ledes ut fra kysten også utenfor Nordland og Trøndelag.

Ankringsplasser

Kystverket har laget en oversikt over oppankringsplasser langs kysten. Kystverket jobber nå med å systematisere informasjon om den enkelte oppankringsplass, herunder geografisk posisjon, manøvre-

ringsareal, dybde, meteorologiske forhold og trafikk-tetthet. Disse dataene legges til grunn for kriterier og anbefalinger knyttet til bruk av den enkelte oppan-kringsplass.

Utfasing av tungolje som drivstoff

Miljøvernministeren har fulgt opp spørsmålet om utfasing av tungolje i samarbeid med næringen og berørte myndigheter. Det vurderes som lite hensiktsmessig å innføre tungoljeforbud i norsk farvann uten internasjonal godkjenning. Det er i dag fastsatt et internasjonal regelverk for svovelinnhold i drivstoff til skip, som vil ha som konsekvens at tungolje som drivstoff i fremtiden vil bli brukt i meget begrenset grad. Fra 1. januar 2015 vil dette svovelkravet være meget strengt for skip som seiler i Nordsjøområdet.

Miljøverndepartementet har gjennomført uformelle sonderinger internasjonalt med land som kunne ha vært potensielle støttespillere for en enda raske innskjerping av dette internasjonale kravet. Tilbakemeldingen er dessverre entydig negativ, og dersom Norge hadde sendt inn et formelt forslag om saken ville utfallet trolig ha vært en utsettelse av kravet og ikke en fremskyndning. Vi arbeider derimot internasjonalt med å få støtte til å etablere et forbudskrav mot bruk av tung bunkersolje i Arktis. Vi har fått gjennomslag for dette for Antarktis, hvor det vil være et forbud mot å ha tungolje om bord på skip fra 1. august 2011.

Oljevernmateriell

Tilgang til nødvendig utstyr er en av flere viktige forutsetninger for en vellykket aksjon mot akutt forurensing. Her er det gjort et stort løft de siste årene. Kystverket la i 2006 frem en rapport med en samlet vurdering av statens beredskapsmaterieell og forslag til investeringsplan frem mot 2010. Rapporten bygger på miljørisikobaserte beredskapsanalyser og Kystverkets levetidsanalyse for oljevernutstyr fra 2005, og har ligget til grunn for den statlige satsingen på beredskap mot akutt forurensing de siste årene.

Gjennom betydelig økte bevilgninger har vi oppgradert det statlige oljevernutstyret. I 2007 ble det bevilget 29 mill. kroner til reetablering av et statlig hoveddepot på Fedje. I 2008 ble bevilgningen til oljevernberedskap økt med 25 mill. kroner, og i 2009 ble bevilgningen økt med ytterligere 88 mill. kroner. Bevilgningsnivået fra 2009 ble videreført i statsbudsjettet for 2010. I tillegg er en del oljevernutstyr fornyet i forbindelse med ”Server”-aksjonen og ”Full City”-aksjonen.

Den samlede satsingen innebærer at anbefalingene om materiellanskaffelser i Kystverkets rapport fra 2006 i det alt vesentlige er fulgt opp. Utstyret i de

statlige depotene er skiftet ut og oppgradert, og Kystvaktas nye fartøy er blitt utstyrt med nytt statlig oljevernmaterieell.

I budsjettet for 2010 la Kystverket opp til en samlet investering i oljevernutstyr på 105,9 mill. kroner. Det gjenstår fremdeles investeringer i enkelte av materiellkategoriene. Dette skyldes blant annet at norske oljevernleverandørers bidrag med utstyr til oppryddingen etter ulykken med boreriggen ”Deepwater Horizon” førte til utsettelse av utstyrsleveranser til Kystverket. Avslutningen av ”Full City”-aksjonen medførte videre at utlysningen av oljevernmaterieell ble kunngjort sent i 2010. Kystverket har også måttet avvise flere innkomne tilbud på grunn av manglende oppfyllelse av kravspesifikasjoner og krav i anskaffelsesregelverket. Ny utlysning for anskaffelse av oljeopptakere, oljedeteksjonsradar og oljelense vil bli kunngjort i mars 2011, og ubenyttede midler fra 2010 vil bli overført til 2011.

Videre styrking av statlig beredskap mot akutt forurensing

Jeg vil understreke at andre faktorer enn utstyr også har stor betydning for resultatet av aksjoner mot akutt forurensing. Evalueringene av aksjonene etter grunnstøtingen av ”Server” og ”Full City” og erfaringene fra Deepwater Horizon-ulykken i Mexicogulften viser blant annet at aksjonsledelse og samordning av aktørene er avgjørende.

I 2011 har regjeringa økt bevilgningen til oljevernberedskap med 25 mill. kroner, som blant annet skal gå til å styrke Kystverkets rådgivningskapasitet overfor de interkommunale utvalgene mot akutt forurensing og styrking av kurs- og øvelsesaktiviteten. De interkommunale utvalgenes innsats er viktig under statlige aksjoner, og en tettere kontakt og oppfølging vil styrke samspillet mellom aktørene under en statlig aksjon. Det arbeides med etablering av et nasjonalt beredskapskonsept og innføring av et enhetlig ledelsessystem for å styrke samordningen av all statlig beredskap.

Jeg mener at de gjennomførte og planlagte tiltakene innebærer at den statlige beredskapen mot akutt forurensing styrkes i tråd med Soria Moria-erklæringen. Det betyr ikke at vi anser arbeidet for å sikre god beredskap langs kysten som ferdigstilt. Kystverket er nå i ferd med å gjennomføre en ny miljørisiko- og beredskapsanalyse, som skal slutføres før sommeren. Analysene vil være et viktig beslutningsgrunnlag for regjeringen for å vurdere den videre utvikling av statlig oljevernberedskap, både i forhold til materiellbehov, organisering og dimensjonering av beredskapen.

SPØRSMÅL NR. 941**Innlevert 22. februar 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 1. mars 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Hvorfor legger Statens vegvesen frem alternativer de uansett ikke vil godkjenne, er det forsvarlig bruk av samfunnets og folks ressurser å utrede og legge ned mye arbeid i alternativer som i utgangspunktet er uaktuelle, og vil statsråden gripe inn og sørge for at en fremtidig ny E18, Norges mest trafikkerte vei, legges i tunnel forbi Asker og Sandvika?»

BEGRUNNELSE:

Ved arbeidet med ny trasé for E16 fra Bjørum til Skaret la Statens vegvesen frem flere ulike alternativer. Mange la ned et betydelig arbeid med å finne frem til den traseen som ville være mest gunstig ut fra et helhetssyn. Det var arbeidsgrupper sammensatt av berørte parter og det var et betydelig arbeid som ble nedlagt i organisasjoner, partiapparat og folkevalgte organer.

Trafikksikkerhetsmiljøene, viltforvaltningen, landbruksorganisasjon, naturvernbevegelsen, transportnæringen, lokalmiljøet og et enstemmig kommunestyret var enige om hvilket alternativ som var best.

Allikevel fremmer Statens vegvesen innsigelse mot det valget som er gjort fordi det valgte alternativ er noe dyrere å anlegge enn det alternativet Statens vegvesen selv ønsker.

Prisen ved at f.eks.

Avtjerna vil bli betydelig redusert som aktuelt utbyggingsområde i fremtiden pga. støy etc. blir overhode ikke vektlagt i regnskapet.

Miljøverndepartementet fastholdt vegvesenets valg.

Nå er bekymringen stor for at det samme skal skje med E18 gjennom Asker og Bærum. Samtlige politikere i Vestregionen er enige om at en fremtidig ny E18 må, av miljøhensyn, legges i tunnel. Dette er

spesielt viktig forbi Asker sentrum og Sandvika. Dette bør være godt kjent for samferdselsministeren.

Svar:

Vegplanlegging er en komplisert prosess som involverer mange parter. Planleggingen skjer i flere faser, fra overordnede prinsipper til detaljering av konstruksjoner. Planlegging er en søkeprosess som blant annet inneholder problemanalyse, utforming av alternative løsninger, konsekvensanalyser og anbefaling. Hele denne prosessen er åpen og inkluderende. Det er derfor nødvendig for Statens vegvesen å utarbeide og legge fram alternative løsninger til vurdering før man har konkludert med hvilken løsning man vil anbefale. Dette er også pålagt gjennom retningslinjer for planlegging av riksveger og fylkesveger etter plan- og bygningsloven (T1057). I henhold til disse bør alle alternativer som fremmes av kommunen utredes. Når konsekvensene av alternativene er ferdig analysert og alle parter er hørt, kan Statens vegvesen komme med sin anbefaling. Slik var prosessen for arbeidet med kommunedelplan for E16 mellom Bjørum og Skaret, og slik er prosessen for E18 Vestkorridoren.

Det er lagt opp til en omfattende og åpen planprosess etter plan- og bygningsloven for E18 Vestkorridoren. Statens vegvesen har nå presentert en såkalt silingsrapport for E18 mellom Lysaker og Sandvika. Der legges det fram fem alternativer til vurdering. I samarbeid mellom Bærum kommune og Statens vegvesen vil det bli avgjort hvilket/hvilke alternativer som skal legges til grunn for arbeidet med kommunedelplanen.

Det er ikke aktuelt for meg å gripe inn i den planlegging etter plan- og bygningslovens bestemmelser som nå pågår for E18 Vestkorridoren.

SPØRSMÅL NR. 942**Innlevert 22. februar 2011 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 25. februar 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Jeg ber Helse- og omsorgsministeren redegjør for hvordan fristbestemmelsen skal forstås av helseforetakene etter at første kontakt med spesialisthelsetjenesten er innfridd, og hvilke rettigheter har denne pasientgruppen når første kontakt med spesialisthelsetjenesten er opprettet?»

BEGRUNNELSE:

I Helsedirektoratets veileder IS 12-2004 står det følgende om når fristen for når spesialisthelsetjenesten senest skal yte helsehjelp: (S. 12)

"Fristen skal settes til et konkret tidspunkt, som sikrer at behandlingen både kan påbegynnes og fullføres som et medisinsk forsvarlig forløp. Det er ikke tilstrekkelig at behandlingen bare er medisinsk forsvarlig når den påbegynnes."

Det kan være tegn på at Helsetjenesten har begynt å legge mindre vekt på dette og tolke loven slik at når helsehjelpen har startet er fristen innfridd. I veilederne fra Helsedirektoratet (2008) der det står i punkt 6:

"Dersom det gis rett til prioritert helsehjelp, avgjør hva som er medisinsk forsvarlig frist for når helsehjelp senest skal starte."

Jeg legger til grunn at Helse- og omsorgsdepartementet og Helsedirektoratet ikke har endret innholdet i hva som menes med rett til individuelt medisinsk fastsatt tidsfrist for behandling.

Det er kommet positive signaler fra de regionale helseforetakene om en betydelig reduksjon av antallet fristbrudd for rettighetspasientene.

Dette krever imidlertid en spesiell oppmerksomhet på at fristen fastsettes på et tidspunkt som innebærer at det kan startes et behandlingsforløp som er forsvarlig på ethvert tidspunkt og at ikke ventetiden flyttes til etter første kontakt med spesialisthelsetjenesten på en slik måte at tilbudet ikke blir forsvarlig og pasienten samtidig har mistet rettighetene som følger med fristbrudd.

Svar:

Det kan være tegn på at Helsetjenesten har begynt å se legge mindre vekt på dette og tolke loven slik at når helsehjelpen har startet er fristen innfridd. I veilederne fra Helsedirektoratet (2008) der det står i punkt 6: "Dersom det gis rett til prioritert helsehjelp,

avgjør hva som er medisinsk frist for når helsehjelp senest skal starte."

Jeg legger til grunn at Helse- og omsorgsdepartementet og Helsedirektoratet ikke har endret innholdet i hva som menes med rett til individuelt medisinsk fastsatt tidsfrist for behandling.

Det er kommet positive signaler fra de regionale helseforetakene om en betydelig reduksjon av antallet fristbrudd for rettighetspasientene.

Dette krever imidlertid en spesiell oppmerksomhet på at fristen fastsettes på et tidspunkt som innebærer at det kan startes et behandlingsforløp som er forsvarlig på ethvert tidspunkt og at ikke ventetiden flyttes til etter første kontakt med spesialisthelsetjenesten på en slik måte at tilbudet ikke blir forsvarlig og pasienten samtidig har mistet rettighetene som følger med fristbrudd."

Før jeg svarer på det konkrete spørsmålet fra stortingsrepresentant Bent Høie vil jeg først kort gjøre rede for gjeldende regelverk.

Regelverket

Helselovgivningen inneholder bestemmelser som skal sikre et godt pasientforløp for pasientene og det er i hovedsak tre lovkrav som skal sikre dette:

- 1) Rett til vurdering, jf. pasientrettighetsloven § 2-2
- 2) Rett til nødvendig helsehjelp, jf. pasientrettighetsloven § 2-1
- 3) Forsvarlighetskravet

Hovedregelen i pasientrettighetsloven § 2-2 om vurderingsfrist går ut på at alle pasienter som blir henvist til spesialisthelsetjenesten har rett til å få sin helsetilstand vurdert innen 30 dager. Ved mistanke om alvorlig eller livstruende sykdom, har pasienten imidlertid rett til raskere vurdering. Videre har barn og unge med psykiske lidelser eller rusmiddelavhengighet rett til vurdering innen 10 virkedager etter at henvisning er mottatt. Alle pasienter som henvises skal også få informasjon om når eventuell helsehjelp ventes å bli gitt. Det skal også vurderes om pasienten oppfyller vilkårene for rett til nødvendig helsehjelp (prioritert helsehjelp) etter pasientrettighetsloven § 2-1 og i så fall fastsettes en frist for oppfyllelse av denne rettigheten.

Pasienter som har rett til nødvendig helsehjelp (prioritert helsehjelp) etter pasientrettighetsloven § 2-1 annet ledd har et rettslig krav på å få behandling innen den fristen spesialisthelsetjenesten setter ut fra

en medisinsk vurdering av medisinsk forsvarlighet. Rettigheten anses innfridd ved oppstart av helsehjelpen. Det har vært diskutert hva som kan anses for "helsehjelp" i den forbindelse. Dette vil jeg komme nærmere inn på nedenfor.

Forsvarlighetskravet i pasientrettighetsloven § 2-1 og spesialisthelsetjenesteloven § 2-2 setter en grense for når pasienter senest skal få helsehjelp. Hva som er forsvarlig skal alltid bero på en helsefaglig vurdering.

Helsetjenestens plikt til å yte forsvarlig helsehjelp gjelder som kjent under hele pasientforløpet, også etter at fastsatt frist er utløpt og rettigheten innfridd. Forsvarlighetskravet setter en øvre grense for hvor lenge pasienten skal måtte vente på ulike utrednings- og behandlingstiltak. Av kravet til forsvarlighet kan man også utlede at pasienter under utredning og behandling ikke skal måtte vente unødige lenge på for eksempel prøvesvar og ulike behandlingstiltak dersom dette fører til at behandlingen blir uforsvarlig.

Hvordan et pasientforløp skal arte seg skal med andre ord bygge på en helsefaglig vurdering av hva som er forsvarlig både når det gjelder utredning, behandling og oppfølging som en helhet.

Hovedformålet med reglene er å sikre:

- alle pasienter som henvises rask tilgang til spesialisthelsetjenesten
- rask tilbakemelding til alle henviste pasienter og primærlege om hvordan problemet blir tatt hånd om
- sikre oppfyllelse av rett til prioritert helsehjelp for pasienter som har rett til dette

Forarbeidene til loven slår fast at vurderingsretten ikke uten videre innebærer en rett til å få stilt en diagnose innen 30 dager. Dette vil i en del tilfelle ikke være medisinsk mulig.

For å kunne fastsette endelig diagnose og behandlingsforløp må pasienter i dag ofte først utredes i spesialisthelsetjenesten. Dette har blant annet sammenheng med den medisinske utvikling hvor elimineringsmetoder er blitt mer fremtredende. I mange tilfelle, for eksempel på kreftområdet, er utredningen en prosess hvor beslutning om hvilke prøver/undersøkelser som skal gjøres og hvilken behandling som skal gis; kan endre seg underveis. Det er ofte ikke mulig på et så tidlig stadium som ved vurderingen av henvisningen med eventuelle tilleggsplysninger å forutse hvilken diagnose pasienten har og hva slags behandling/helsehjelp som skal gis. I slike tilfelle vil det kun være mulig innen vurderingsfristen på 30 dager å bestemme hvor og når selve utredningen av pasienten senest skal starte. I slike tilfelle, hvor pasientens tilstand er uavklart, er det viktig å få startet ut-

redningen i spesialisthelsetjenesten så tidlig som mulig. Det vil således i slike tilfelle være naturlig at fristen og herunder den juridiske rettigheten, knyttes til utredningsstart i spesialisthelsetjenesten.

Det finnes selvsagt også tilfeller der pasienten kan tas inn til behandling i spesialisthelsetjenesten uten behov for ytterligere utredning. Dette vil typisk være tilfeller hvor det er klart på henvisningsstadiet at pasienten trenger en gitt behandling som for eksempel en hofteoperasjon. I slike tilfelle vil det være naturlig at fristen og herunder den juridiske rettigheten, knyttes til oppstart av selve behandlingen pasienten er henvist for.

Som omtalt i kapittel 38.1. i høringsnotat om forslag til ny lov om kommunale helse- og omsorgstjenester kan det likevel reises spørsmål ved om ordlyden i vurderingsbestemmelsen er dekkende nok i forhold til det som er praktisk mulig for en del av henvisningene hvor det kreves ytterligere utredning.

Jeg tok initiativ til å reise en del problemstillinger knyttet til gjeldende regelverk i høringsnotatet om forslag til ny lov om kommunale helse- og omsorgstjenester. Se s. 410 -413 i kapittel 38.1 " Pasientforløp i spesialisthelsetjenesten – behov for lovendringer?"

Høringsinstansene ble invitert til å komme med synspunkter på om enkelte bestemmelser i pasientrettighetsloven bør endres slik at pasientforløp understøttes på en bedre måte. Departementet ba blant annet om tilbakemelding på om den generelle vurderingsfristen bør være kortere enn 30 dager for alle henvisninger (for eksempel 10 virkedager) eller om en kortere frist eventuelt bare bør gjøres gjeldende for enkelte pasientgrupper. Videre om ordlyden i bestemmelsene skal endres slik at det kommer klart frem at den individuelle frist som settes for nødvendig (prioritert) helsehjelp i noen tilfeller kan være tidspunkt for innkalling til utredning og ikke nødvendigvis tidspunkt for selve behandlingen.

Av høringsinstanser som har gitt innspill har blant annet Helse Sør Øst RHF uttalt at det kan være hensiktsmessig å forkorte fristen i pasientrettighetsloven for vurdering av henvisninger til spesialisthelsetjenesten. Det vises blant annet til at dette vil gi et bedre tilbud til pasienten og en mer effektiv drift. Helse Vest RHF har også gitt innspill og ser blant annet behov for at vurderingsperiodens maksimale lengde og krav til hva som skal fullføres i perioden vurderes samlet.

Det kan være behov for å se nærmere på bestemmelsene i pasientrettighetsloven kapittel II og vil vurdere på hvilken måte dette skal følges opp videre. Dette vil også omfatte en gjennomgang av hvordan regelverket praktiseres.

SPØRSMÅL NR. 943**Innlevert 22. februar 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 7. mars 2011 av fungerende olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Det arbeides med planer om ny kraftlinje mellom Mongstad i Lindås kommune og Kollsnes i Øygarden kommune i Hordaland. I samme korridor arbeides det med veisamband mellom Øygarden og Nordhordland (Tverrsambandet). Formålet er å knytte Nordhordland, Askøy og Øygarden nærmere sammen som et integrert arbeidsmarked. Ny kraftlinje og nytt veisamband kan kombineres. En slik løsning kan gi både økonomiske og miljømessige fordele-

Vil statsråden sørge for at denne muligheten blir utredet og vurdert nærmere?»

BEGRUNNELSE:

Det er sterke reaksjoner i Nordhordlandsregionen på at NVE har valgt luftspenn også for den planlagte kraftledningen mellom Mongstad og Kollsnes. Luftspenn innebærer høye stålmaster på holmer og skjær; de høyeste mastene vil etter planene bli på 60 m. Ekstrakostnader ved hhv jord- og sjøkabel kan reduseres betydelig dersom en slik løsning kombineres med bygging av nytt veisamband som omfatter både ny vei og ny(e) undersjøisk(e) tunneler. Ny høyspentlinje begrunnes med behovet for økt forsyningssikkerhet i Bergensområdet. Regjeringens egen utredning om forsyningssikkerheten knyttet til ny utredning om master i Hardanger viser at det ikke er betydelig fare for dårlig sikkerhet de første 10-årene. Der burde derfor være fullt mulig å gjennomføre nødvendige utredninger og vurderinger av en samordning av to infrastruktur-prosjekter som kan ha åpenbar gjensidig nytte av hverandre om de bygges samtidig og der slik samnytte også vil kunne gi åpenbare store samfunns-økonomiske løsninger i tillegg.

Prosjektet Tverrsambandet er beskrevet på følgende link: <http://www.tverrsambandet.no/>

Prosjektet beskrives slik:

"Tverrsambandet er et planlagt veiprojekt i Nordhordland, nord for Bergen, som etter planen skal stå ferdig i 2012.

Veien vil gå fra industristedene Kollsnes i Øygarden kommune til Mongstad i Lindås og Austrheim kommuner i Hordaland. Prosjektet vil medføre at Bergen får en del mindre trafikk. De berørte kommunene er Øygarden, Askøy, Meland, Radøy, Austrheim og Lindås. Tverrsambandet omfatter en undersjøisk tunnel mellom Øygarden og Mjølkeviksvarden industriområde ved Herdla på Askøy. Videre fortsetter veien i en undersjøisk tunnel mot Meland. Deretter kommer det en kort bro til Radøy, og videre mot en liten bro til

mot Mongstad. Til sammen er hele prosjektet 45 km langt, mot dagens vei via Bergen på 110 km. Veien vil blant annet føre til at kommunene i Nordhordland føres tettere sammen."

Trafikk innenfor regionen Øygarden, Askøy og Nordhordland er i dag tvunget til å kjøre via Bergen. Denne trafikken bidrar til de trafikale utfordringene i Bergen kommune. Nesten 20 % av trafikken på Nordhordlandsbruen skal gjennom Bergen mot øy-kommunene i vest. Det er nesten 3000 biler daglig. Tverrsambandet vil gi Bergensregionen en ytre ringvei mot vest som fjerner gjennomgangstrafikk i Bergen, styrker arbeidsmarkedet i regionen Øygarden, Askøy og Nordhordland (Meland, Radøy og Lindås) og som gjennom bygging i felles prosjekt med ny kraftledning også kan spare kystlandskapet for miljømessig belastning fra 60 m høye kraftmaster. Jeg håper derfor statsråden vil sørge for at det blir tatt et tverretattlig initiativ for utrede og vurdere en slik felles løsning.

Svar:

NVEs innstilling til BKK Netts søknad om ny 300 kV kraftledning mellom Kollsnes og Mongstad ble oversendt Olje- og energidepartementet i februar. Forbindelsen er blant annet viktig for å sikre forsyningssikkerheten for bergensregionen. Jeg er kjent med det sterke lokale engasjementet i saken. Gjennom en grundig og åpen konsesjonsbehandling skal jeg nå vurdere de omsøkte alternativer og innspill fra lokalbefolkning og kommuner. Departementet vil legge vekt på å finne frem til en kraftframføring som sikrer landskapsverdier og naturmangfold på en god måte.

Samferdselsdepartementet har via Statens vegvesen fått opplysninger fra Hordaland fylkeskommune om Tverrsambandet, som er et fylkesvegsamband. Det er etablert et selskap, Sambandet Vest AS, som består av kommunene Bergen, Fjell, Sund, Øygarden, Askøy, Meland, Lindås, Radøy og Austrheim. Hordaland fylkeskommune møter som observatør i styret sammen med en observatør fra Statens vegvesen. Styret har i møte 30. november 2010 vedtatt at det skal utarbeides et forprosjekt for det aktuelle tverrsambandet med tekniske vurderinger av alternativ, trafikale, og økonomiske (finansielle) vurderinger, samt en mulig tidsplan for de ulike fasene i utvikling av prosjektet. Prosjektet er så langt ikke tatt inn i fylkeskommunale planer, og det er ikke gjort fylkespolitiske vedtak om prosjektet. Etter hva jeg

har fått opplyst, synes prosjektet derfor å ligge nokså langt fram i tid.

Kraftforbindelsen er del av den ytre ringen fra Kollsnes til Modalen, som står sentralt for å sikre forsyningsikkerheten til bergensregionen sammen med kraftframføringen fra Sima til Samnanger. Det er

derfor viktig å holde framdrift i denne kraftlednings-saken innenfor de rammer som framgår av lovverket på området. Om det innenfor disse rammene skulle være muligheter for samordning, må det nå være opp til Sambandet Vest AS å vurdere.

SPØRSMÅL NR. 944

Innlevert 22. februar 2011 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 2. mars 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Personer uten permanent oppholdstillatelse har i dag ikke anledning til å åpne bankkonto. De kan likevel ha arbeidstillatelse, og har dermed rett til å motta lønn. Fra 1. januar har ikke bedrifter som har ansatt denne gruppen mennesker hatt rett til fradrag for lønnsutgiftene, ettersom de har blitt betalt kontant.

Vil finansministeren se på løsninger som kan gi denne gruppen mennesker rett til å åpne lønnskonto?»

BEGRUNNELSE:

Det er positivt at næringsdrivende tilbyr jobb til personer uten permanent oppholdstillatelse men med arbeidstillatelse. Dette letter integreringen, og understreker at disse menneskene er en ressurs som kan bidra i det norske samfunnet. Ettersom disse arbeidstagerne ikke har anledning til å åpne bankkonto, må bedriftene utbetale lønnen kontant. Fra 1. januar 2011 er disse næringsdrivende blitt straffet ved at de har mistet retten til fradrag for lønnskostnadene.

En mulig løsning kan være å gi personer med D-nummer rett til å åpne bankkonto som kan disponeres med bankkort uten kreditt. Dette vil også redusere utfordringene rundt oppbevaring av kontanter på asylmottak.

Svar:

Problemstillingen rundt åpning av bankkonto for asylsøkere er behandlet i Ot.prp. nr. 3 (2008-2009) Om lov om tiltak mot hvitvasking og terrorfinansiering mv. (hvitvaskingsloven) punkt 4.4.5.2. Her uttales følgende:

”Etter gjeldende hvitvaskingsregelverk har asylsøkerbevis blitt ansett som «gyldig legitimasjon». I

denne sammenheng viser departementet til at Kredittilsynet i rundskriv 9/2004 har uttalt at asylsøkerbevis «må anses å tilfredsstillende kravene til kontrollrutiner og sikkerhetsnivå». Tilsynet har imidlertid vist til at det kan foreligge «omstendigheter omkring utstedelse og bruk av slike asylsøkerbevis som gjør at de etter en konkret vurdering anses uegnet til legitimasjonsformål». Som utvalget har påpekt, er det imidlertid problematisk at dagens asylsøkerbevis – i motsetning til tidligere – ikke inneholder navnetrekk eller opplysninger om fødested. Dette medfører at asylsøkerbevisene ikke oppfylder kravene til legitimasjonsdokumenter for fysiske personer i hvitvaskingsforskriften § 4. Følgelig har de rapporteringspliktige ikke adgang til å etablere kundeforhold med vedkommende, jf. hvitvaskingsforskriften § 9. Etter departementets vurdering er navnetrekk et sentralt element ved bekreftelse av kundens identitet. Ved fastsetting av de nærmere krav til «gyldig legitimasjon» i hvitvaskingsforskriften vil det neppe være hensiktsmessig å fastsette et allminnelig unntak fra kravet til navnetrekk. Etter departementets vurdering vil det være mer realistisk å avhjelpe noen av asylsøkeres problemer med å få utstedt gyldig legitimasjon ved at Politiets utlendingstjeneste inntar navnetrekk og fødested i asylsøkerbevisene, slik at disse kan oppfylle vilkårene til «gyldig legitimasjon». Departementet vil derfor – i samråd med Justis- og politidepartementet og Arbeids- og inkluderingsdepartementet – ta initiativ til at navnetrekk og fødested inntas i asylsøkerbevisene. Dersom asylsøkerbevisene endres slik at dokumentene oppfylder kravene i hvitvaskingsforskriften, anser departementet at slike dokumenter som utgangspunkt vil kunne anses tilstrekkelige pålitelige og betryggende. Imidlertid er departementet inneforstått med at finansinstitusjonene vil kunne ha et saklig behov for å skjerpe kravene til legitimasjonsdokumentene, jf. omtale i neste avsnitt av bankenes praksis ved utstedelse av bankkort med bilde. På den annen side bør et asylsøkerbevis anses tilstrekkelig betryggende for etablering av grunnleggende banktjenester, for eksempel ved åpning av ordinær bankkonto og for ordinær betalingsformidling.”

I brev 10. november 2008 ba Finansdepartementet, i tråd med uttalelsene i proposisjonen, Arbeids-

og inkluderingsdepartementet sette i gang en prosess for å endre asylsøkerbevisene slik at disse kan oppfylle vilkårene til ”gyldig legitimasjon” i hvitvaskingsregelverket. I brev 9. februar 2009 ba Arbeids- og inkluderingsdepartementet Utlendingsdirektoratet igangsette arbeid med å få endret asylsøkerbevisene. Jeg har fått opplyst fra Justisdepartementet (som i etertid har overtatt ansvaret for innvandringspolitikken og etatsstyringsansvaret for Utlendingsdirektoratet) at asylsøkerbevisene siden høsten 2009 inneholder navnetrekk og opplysninger om fødested. Under denne forutsetning vil hvitvaskingsregelverket som utgangspunkt ikke lenger være til hinder for at asylsøkere kan få tilgang til grunnleggende banktjenester, som åpning av ordinær bankkonto og ordinær betalingsformidling.

En annen sak er at hvitvaskingsregelverket fastsetter minimumskrav til bankenes identitetskontroll for opprettelse av kundeforhold med en bank. Som departementet uttalte i lovproposisjonen, jf. ovenfor, vil bankene ha adgang til å nekte å godta legitimasjonsdokumenter som oppfyller kravene til ”gyldig legitimasjon” etter hvitvaskingsregelverket. Dette er imidlertid under forutsetning av at en slik praksis ikke anses som lovstridig diskriminering og ikke er i strid med kravet i finansavtaleloven § 14 om at finansinstitusjoner ikke uten saklig grunn kan avslå å ta imot innskudd eller utføre betalingsoppdrag på vanlige vilkår.

Jeg vil ha min oppmerksomhet rettet mot utviklingen på dette feltet fremover.

SPØRSMÅL NR. 945

Innlevert 23. februar 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 7. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Vil statsråden ta ansvar for tryggheten til innbyggerne i Ofoten å gi Helse Nord ekstra bevilgninger over revidert, slik at oppstart av nytt sykehus i Narvik kan starte?»

BEGRUNNELSE:

Helse Nord ønsker å realisere byggeprosjekt om nye sykehus i Narvik og Kirkenes. På styremøte 23.02 vedtok de å bare starte med bygging av Kirkenes. Hvis dagens oljepris holder seg ut året vil Staten Norge få 50 milliarder ekstra inntekter som ikke er budsjettert. Oppstartspenger til bygging av nytt sykehus Narvik er med andre ord ikke noe problem hvis statsråden mener at de som bor i distriktene er like mye verd som i de store byene.

Svar:

Det er Stortinget som bevilger midler til de regionale helseforetakene. Innenfor disse rammene er de regionale helseforetakene gitt et helhetlig ansvar for å planlegge, prioritere og igangsette sykehusprosjek-

ter i sin helseregion. Dette helhetlige ansvaret er underbygget gjennom finansieringssystemet hvor det er lagt inn midler til å vedlikeholde og gjenanskaffe bygg og utstyr som en del av basisrammen til de regionale helseforetakene. Helse Nord har gjennom sin rullerende investeringsplan utarbeidet en god strategi for å utvikle og sikre et godt bygningsmessig tilbud til den nordnorske befolkningen gjennom vedlikehold, ombygging og nybygging.

Helse Nord ønsker å realisere nybyggbyggeprosjekter både i Narvik og Kirkenes så snart som mulig. Jeg er kjent med at styret for Helse Nord RHF har vedtatt å prioritere oppstart av nybygg ved Helse Finnmark, Kirkenes tidsmessig foran UNN Narvik.

Helse Nord har vedtatt en ambisiøs investeringsplan. Dette viser at det gjennom god økonomistyring er mulig å gjennomføre store investeringsløft. Helse Nord har i 2011 planlagt å bruke nærmere 1,4 milliarder på investeringer. Aldri har det vært investert så mye i sykehus i Nord-Norge. Men alt kan ikke gjennomføres samtidig. Jeg har full tillit til de prioriteringene som styret for Helse Nord RHF nå har gjort.

SPØRSMÅL NR. 946**Innlevert 23. februar 2011 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 9. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer statsråden tilbudet til pasienter med dobbeltdiagnoser i Helse Sør-Øst, med hensyn til kapasitet og ventetid for behandling?»

BEGRUNNELSE:

Helse Sør-Øst tilbyr tjenester til mennesker med psykiske lidelser og rusproblemer både i egne tiltak og i private tiltak som de har inngått avtale med. Et av disse tiltakene er Manifestsenteret, som tilbyr 12 behandlingssplasser for pasienter med dobbeltdiagnose (rusavhengighet og psykisk lidelse). Senteret oppgir å ha 10- 12 måneders ventetid for behandling. Det fremgår av nettstedet fritt sykehusvalg at ventetiden for utredning for dobbeltdiagnoser varierer mellom 4 uker -20 uker i regionen. Ventetiden for behandling varierer fra 3 til 26 uker mellom de ulike behandlingsstedene.

Manifestsenteret har imidlertid kapasitet til å utvide sitt tilbud, slik at ventetiden kan reduseres og flere pasienter kan få behandling. Denne kapasiteten har imidlertid Helse Sør-Øst ikke ønsket å benytte seg av så langt.

Det er avgjørende at mennesker med alvorlige psykiske lidelser og rusproblemer får rask og god behandling, både av hensyn til pasienten selv og deres pårørende. Det fremstår som svært uheldig at ventetiden er så vidt lang, samtidig som private tiltak har ledig kapasitet. Som eier av helseforetakene er statsråden ansvarlig for at tilbudet til pasientene er dimensjonert slik at de kan få nødvendig helsehjelp når de trenger det.

Svar:

I likhet med representanten Høie er jeg opptatt av at pasienter med sammensatte lidelser, i dette tilfellet pasienter med både psykiske lidelser og rusmiddelavhengighet, får de tilbud de har behov for. Dette er en pasientgruppe som i særlig grad er sårbar, og der tilretteleggelse av tjenestene i forhold til deres sammensatte lidelser i mange tilfeller ikke har hatt tilstrekkelig prioritet.

For å heve kvaliteten på tjenestene har Helsedirektoratet, på oppdrag fra Helse- og omsorgsdepartementet, utarbeidet forslag til nasjonale retningslinjer for utredning, behandling og oppfølging av personer med rus- og psykiske lidelser (ROP-lidelser). Disse retningslinjene er nå på høring med høringsfrist i disse dager. Helsedirektoratet tar sikte på å gjøre disse retningslinjene gjeldende fra 1. juli i år.

I anledning representanten Høie sitt spørsmål har jeg mottatt en orientering fra Helse Sør-Øst RHF. Av denne fremgår at det de senere årene er etablert flere spesialiserte tilbud, eksempelvis døgnbehandlingstilbud for pasienter med både rusavhengighet og psykiske lidelser ved Vinderen DPS, samt utredningsenhet ved Vestre Viken HF, avd. Bærum sykehus. Videre fremgår det av orienteringen at pasienter med alvorlig rusproblematikk og psykiske lidelser behandles innenfor ulike deler av spesialisthelsetjenesten, både innen det polikliniske behandlingstilbudet og i døgnbasert behandling.

Videre vises det til ventetider ved utredning og behandling for dobbeltdiagnoser. Som helse- og omsorgsminister med ansvar for spesialisthelsetjenesten er det min vurdering at ventetidene til spesialisthelsetjenesten generelt er for lange. En reduksjon i ventetider er en høyt prioritert oppgave, og jeg har derfor for inneværende år bedt de regionale helseforetakene om månedlige oversikter over ventetider innenfor de ulike delene av spesialisthelsetjenesten, inkludert ventetider for pasienter i det psykiske helsevernet og tverrfaglig spesialisert behandling for rusmiddelavhengige.

Avslutningsvis vil jeg understreke at det til enhver tid vil være de regionale helseforetakene som selv må vurdere hvilke behov de måtte ha for å foreta anskaffelser fra private tilbydere for å kunne imøtekomme de behandlingsbehov som befolkningen i egen helseregion har. Dersom det skulle være behov for slike anskaffelser, skal gjeldende regelverk for offentlige anskaffelser legges til grunn.

SPØRSMÅL NR. 947**Innlevert 23. februar 2011 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 3. mars 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hva vil utenriksministeren gjøre for å påvirke Marokko, EU og/eller EUs medlemsland til å stanse det folkerettsstridige fisket utenfor det okkuperte Vest-Sahara?»

BEGRUNNELSE:

Det er vel kjent at Norge støtter fiskeriforskning utenfor kysten av okkuperte Vest-Sahara, jf. f.eks. oppslag i Fiskeribladet Fiskaren 5. mai 2010.

Undertegnede er sterkt kritisk til dette, og viser til at denne forskningen nærmest utelukkende kommer marokkanske fiskerimyndigheter til gode, og ikke det saharawiske folk. Dette til tross for at Havforskningsinstituttet opplyser at også Vest-Saharas eksilregjering gis tilgang til dataene. Av åpenbare årsaker er imidlertid saharawiske myndigheter ute av stand til å benytte seg av disse dataene.

Det er etter undertegnedes mening viktig at fiskebestandene utenfor Vest-Sahara kartlegges, slik at de ikke overbeskattes. Men den norskstøttede forskningen på disse fiskebestandene har i dag politiske konsekvenser. På bakgrunn av forskningen som regjeringen støtter, inngår Marokko omfattende og folkerettsstridige fiskeritavtaler med EU og Russland, som også omfatter fiske utenfor Vest-Sahara. Disse avtalene er av mange oppfattet som de sterkeste tegnene internasjonalt på støtte til okkupasjonen. Marokkanske myndigheter har også uttrykt at det viktigste aspektet ved disse fiskeritavtalene er av politisk, og ikke økonomisk natur. Den norskstøttede fiskeriforskningen legger dermed til rette for store politiske "seirer" til Marokko i Vest-Sahara-spørsmålet.

Det påhviler norske myndigheter et betydelig ansvar i denne saken, og det er viktig at regjeringen klargjør hva vil gjøre for å hindre at Marokko inngår fiskeritavtaler som omfatter de okkuperte områdene, basert på norskproduserte data.

Etter det undertegnede kjenner til er EUs antatt folkerettsstridige fiskeritavtale med Marokko, som omfatter Vest-Sahara, på trappene til å bli fornyet. Mange hevder at avtalen er i strid med folkeretten, bl.a. ettersom det saharawiske folket ikke er konsultert.

Svar:

Norges konsekvente linje er at Marokko ikke utøver internasjonal anerkjent suverenitet over Vest-Sahara. Marokko har dermed i utgangspunktet ikke

rett til å utnytte områdetets ressurser som om de var deres egne. Norsk offentlig opptreden bør heller ikke kunne tas til inntekt for et bestemt utfall av FNs pågående meklingsprosess, eller få anerkjennelsesvirkninger.

Folkeretten, herunder Haag-konvensjonen av 1907, setter klare begrensninger for ressursutnyttelse i okkuperte, ikke-selvstyrte eller andre ikke selvstendige områder. Blant annet skal slik virksomhet utøves i tråd med den berørte befolkningens ønsker og interesser, og på en måte som kommer dem til gode. Når det gjelder marine ressurser, gjelder i tillegg FNs havrettskonvensjon og resolusjon III til den tredje Havrettskonferansen. Aktivitet knyttet til rettigheter og interesser i områder som ennå ikke har oppnådd full uavhengighet eller annen selvstyrestatus anerkjent av FN, skal skje til beste for territoriets befolkning. Ved tvist om et territoriums suverenitet, skal det holdes konsultasjoner mellom partene om utnyttelse av marine ressurser. Utøvelsen av rettigheter må ikke prejudisere noen av partenes posisjoner eller skje på en måte som risikerer å hindre en løsning av konflikten.

Vest-Sahara faller klart innenfor resolusjonen, og avtaler om utnyttelse av ressurser må ligge innenfor de ovennevnte folkerettslige rammene. Derfor gir ikke Norge offentlig støtte til ressursutnyttelse i Vest-Sahara som ikke er i lokalbefolkningens interesse, og regjeringen fraråder av samme grunn også privat næringsvirksomhet i området.

I sin begrunnelse til spørsmålet om hva Norge gjør for å påvirke Marokko, EU og/eller EUs medlemsland til å stanse andre lands fiskerivirksomhet utenfor Vest-Sahara, viser representanten Skei Grande blant annet til norsk støtte til fiskeriforskning i regionen. Fiskeriresursene utenfor Nordvest-Afrika er fellesbestander som vandrer mellom de økonomiske sonene til de enkelte land og områder. For å kunne beregne totalbestandene og anbefale et tak på hvor mye som kan fiskes innenfor ansvarlige rammer, er det behov for å overvåke hele utbredelsesområdet. Det er også viktig å unngå rovfiske. Resultatene av forskningen er tilgjengelig for alle kyststatene i området. I 1997 var det nær kollaps i sardinbestanden utenfor Vest-Sahara. På grunnlag av forskningen utført av det norske forskningsskipet "Dr Fridtjof Nansen", ble det da innført strenge reguleringer og bestanden ble gjenopprettet. Programmet bidrar slik til å opprettholde, ikke svekke, bestandene og den økologiske balansen i havet utenfor Vest-Sahara for

fremtiden. Dette vil kunne komme lokalbefolkningen til gode når områdets status blir avklart.

Når det gjelder informasjon om norsk holdning til næringsvirksomhet i og utenfor Vest-Sahara, har Marokko vært kjent med norske vurderinger siden en utredning i utenriksdepartementet i 2002 konkluderte med at deltakelse og direkte investeringer i selskaper som etableres i Vest-Sahara eller driver aktivitet på sokkelen utenfor, ikke kan tilrådes uten at disse inngår i en overordnet multilateral bistandsstrategi. Regjeringens beslutning i 2007 om aktivt å fraråde også private norske selskapers næringsvirksomhet i Vest-Sahara, blir stadig formidlet i forbindelse med kontakt mellom norske og marokkanske myndigheter om næringsvirksomhet. Formidlet blir også norsk avgrensning av anvendelsesområdet for EFTAs frihandelsavtale med Marokko.

Norges holdning til Vest-Sahara har også blitt trukket fram i debatten omkring forlengelsen tidligere i år av EUs fiskeriavtale med Marokko. Tidligere i år redegjorde Utenriksdepartementet om norsk frarådningspolitikk for irske myndigheter, som kontakten Norge under debatten i EU. Under en konferanse om avtalen i Europaparlamentet høsten 2010, ble dessuten EFTA-landene og USA framhevet som foregangsland når det gjelder inngåelse av handelsavtaler med Marokko.

Det er også kontakt med EU om norsk utviklings-

bistand på fiskeriområdet generelt. Havforskningsinstituttet, Norad og EU-delegasjonen hadde i juni 2010 et møte om norsk utviklingsbistand innenfor fiskeriforskning og forvaltning med lederen for utviklingskomitéen i Europaparlamentet, Eva Joly. Samme måned deltok Norad på en høring i Europaparlamentet om EUs tredjelandsavtaler.

21. februar 2011 fikk Europakommisjonen med knappst mulig flertall mandat fra EUs medlemsland til å forhandle frem en ettårig forlengelse av avtalen med Marokko. Kommisjonens forslag om ett års forlengelse ble vedtatt mot stemmene til Danmark, Sverige og Storbritannia. Tyskland og Finland avstod fra å stemme. En betingelse for forlengelsen var at Kommisjonen skal utrede spørsmålet om hvorvidt befolkningen i Vest-Sahara har fordeler av avtalen. En annen betingelse var at fiskemulighetene skal justeres i tråd med den best tilgjengelige vitenskapelige rådgivningen. Et eventuelt forhandlingsresultat skal godkjennes av Rådet og Europaparlamentet i henhold til Traktaten om Den europeiske unions virkemåte artikkel 218 om inngåelser av internasjonale avtaler.

Informasjon om regjeringens frarådning av norsk næringsvirksomhet i Vest-Sahara er til enhver tid tilgjengelig på nettsiden regjeringen.no. Som nevnt ovenfor, er den norske holdningen klart formidlet i møter med Marokko og med EUs medlemsland.

SPØRSMÅL NR. 948

Innlevert 23. februar 2011 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 14. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Kan statsråden bekrefte eller avkrefte at forsikringsselskapene har mulighet til å kjøpe sine helseforsikringskunder fremover i køen innenfor det offentlige helsevesen?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått informasjon om at personer med private helseforsikringer blir prioritert i det offentlige helsevesen, gjennom at forsikringsselskapet kjøper plass. Jeg har tidligere tatt for gitt at forsikringsselskapene har brukt privat kapasitet når de har kjøpt sine kunder foran i køen.

Svar:

Helseforsikringsselskapene skal ikke kunne kjøpe sine kunder fremover i køen innenfor det offentli-

ge helsevesen. Prioriteringene som gjøres i det offentlige helsevesen med hensyn til hvilke pasienter som skal behandles først og hva slags behandling den enkelte pasient skal gis, skal være basert på en individuell medisinsk vurdering uavhengig av alder, bosted og personlig økonomi, herunder private helseforsikring. Dette rettferdighetsprinsippet som den norske velferdsmodellen bygger på, skal understøtte lik tilgang til gode og likeverdige helse- og omsorgstjenester.

De som betaler for en privat helseforsikring blir gjerne lovet helsehjelp i spesialisthelsetjenesten innen en tidsfrist. I den offentlige spesialisthelsetjenesten skjer prioriteringer og vurderinger av retten til nødvendig helsehjelp på basis av en forsvarlig medisinsk faglig vurdering, jf. forskrift om prioritering av helsetjenester og rett til helsehjelp. Det skal blant annet foretas en individuell og konkret vurdering av på-

sientens tilstand basert på alvorlighetsgrad, pasientenes lidelse og utsikt til bedring. Jeg forutsetter at de regionale helseforetakene og helseforetakene overholder dette.

Jeg vil i denne sammenheng benytte anledning til å minne om pasientrettighetsloven og retten til fritt sykehusvalg. Pasienter har rett til å velge på hvilket sykehus de ønsker å bli vurdert eller behandlet. Dette betyr i praksis at pasienten kan velge et spesielt sykehus fordi ventetiden på behandling av pasientens li-

delse er kortere der. For å benytte denne rettigheten er det helt avgjørende at pasienter er kjent med sine rettigheter og har enkelt tilgang til informasjon av god kvalitet som kan danne grunnlag for informerte valg. Informasjon om de ulike ventetidene finner man ved å kontakte fritt sykehusvalg enten på telefon 800 41 004 eller på nettstedet www.frittisykehusvalg.no. Det er fritt fram for alle pasienter, også for forsikringsselskapene, å orientere seg om dette og redusere ventetidene til utredning og behandling.

SPØRSMÅL NR. 949

Innlevert 23. februar 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 3. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Det vises til Union Hotel i Øye sine byggeplaner for tilbygg til hotellet før å doble hotellets kapasitet med overnattingsplasser. Nå rett før vedtak skulle fattes og byggingen kunne påbegynnes, har Riksantikvaren kommet med innsigelser og stilt seg kritisk til planene, og dermed utsatt byggingen på ubestemt tid.

Vil statsråden nå gripe inn og få avklart situasjonen i den aktuelle sak slik at utbyggingsplanene kan iverksettes?»

BEGRUNNELSE:

I artikler i Aftenposten og i Sunnmørsposten, begge datert 23.februar 2011, er saken vedrørende Union Hotel Øye omtalt.

Planene om utvidelse av Union Hotel i Øye - som er bygget i sveitserstil - ble lansert i 2009. Intensjonen med utvidingen er å doble hotellets kapasitet med overnattingsplasser. Hotelleier har brukt to år og gått flere runder med offentlige myndigheter for å få planene godkjent.

Hotelleier, Ørsta kommune og Fylkeskonservator er nå enige om planene og har gitt positivt klarsignal til prosjektet. Rett før vedtak skulle treffes i kommunen, velger altså Riksantikvaren å sette foten ned og dermed utsette prosjektet på ubestemt tid.

Hotelleieren er sjokkert over at Riksantikvaren kommer på banen kun ett par dager før saken skulle behandles av kommunen.

Hotelleierne har hittil brukt 4,5 mill kroner på prosjektering. Tilbygget vil ha en investeringsramme på ca 100 mill kroner.

Planen var å få igangsatt byggingen høsten 2011.

Hotellet har sesongåpent fra mai til september og planen var å utføre byggingen utenom turistsesongen. Nå signaliserer hotelleier at de allerede har tapt ett år for å få realisert utvidelsen av hotellets overnattingskapasitet.

I ytterste konsekvens, på bakgrunn av Riksantikvarens innsigelser, kan planene om utbygging bli skrinlagt.

For hotelleier, lokalsamfunnet og ikke minst turistnæringa har planene om utvidelse ved hotellet stor positiv betydning. Planene er i tråd med reiselivsstrategier for reiselivsselskapet 62 grader Nord, for regionen og i tråd med reiselivssatsinger signalisert av regjeringen Stoltenberg.

Svar:

Innledningsvis vil jeg gi uttrykk for at jeg synes det er verdifullt og flott at enkeltpersoner og virksomheter bruker kulturminner og kulturhistoriske verdier som grunnlag for næringsvirksomhet og verdiskaping. Jeg er også inneforstått med at dette kan føre til behov for endringer og oppgradering. Jeg vet at jeg har Riksantikvaren med meg i dette. En grunnleggende forutsetning må likevel være at dette skjer på en måte som ikke foringer eller forbraker kulturminneverdiene på en uakseptabel måte.

Saken gjelder Riksantikvarens innsigelse til ny reguleringsplan for Hotel Union på Øye i Ørsta kommune i Møre- og Romsdal. Riksantikvaren har reist innsigelse til den fremlagte planen. Saken har fulgt saksbehandlingsreglene i Plan- og bygningsloven og Kulturminneloven. Jeg har imidlertid forståelse for eiers ønske om en snarlig avklaring ettersom dette er

en næringseiendom og inntektsgrunnlaget er viktig.

Ut i fra de signalene jeg har fått fra Riksantikvaren er de i dialog med kommunen og eier for å finne løsninger som både ivaretar de nasjonale kulturminnehensynene og eiers planer.

På tross av at innsigelsen er i strid med eiers øn-

sker er jeg trygg på at det er verd å hegne om den forutsigbarheten som er etablert i det kommunale planbehandlingssystemet. Kommunen, eier og Riksantikvar bør derfor få anledning til å behandle saken ferdig.

SPØRSMÅL NR. 950

Innlevert 23. februar 2011 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 1. mars 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ og legge frem sak for Stortinget med en handlingsplan for å sikre økonomiske og rettsikkerhetsmessig forsvarlige rammer rundt tolkers virksomhet i domstolene?»

BEGRUNNELSE:

Aftenposten skrev i en artikkel 22.02.11 at dårlige tolketjenester kunne være årsak til feil resultat i enkelte saker. I tillegg sa artikkelen at antallet saker der tolk benyttes har økt med 33 %.

Med en slik bruk av tolketjenester er det forståelig at nivået i en periode kan bli dårligere. Desto viktigere er det at man setter inn tiltak som sikrer et jevnt høyt nivå over hele landet. Dette har viktige rettsikkerhetsmessige sider og tolken skal ikke ha avgjørende betydning i saker for domstolen.

Jeg vil utfordre Statsråden om å komme til Stortinget med en handlingsplan hvor man sikrer økonomiske rammer som gjør at domstolene klarer belastningen med det økte tolketrykket. Samtidig bør planen også omfatte tiltak som sikrer høyt nivå på alle tolker som benyttes i domstolen og av politiet, gjerne gjennom en sentralt opprettet tolkepool.

Svar:

Jeg er enig med representanten at det er viktig å sørge for et best mulig nivå på tolketjenestene i domstolene over hele landet. Dette er noe både Regjeringen, Justisdepartementet og Domstoladministrasjonen er opptatt av.

Justisdepartementet arbeider med oppfølgingen av utredningen "Rett til tolk. Tolking og oversettelse i norsk straffeprosess", som ble sendt på høring i 2007. Arbeidsgruppens rapport omtaler flere forhold som ikke nødvendigvis kan forandres ved lovgivning, for eksempel behovet for å styrke kvaliteten på

og tilgangen til tolker. Regjeringen har derfor iverksatt flere tiltak for å heve tolkenes kompetanse og for å utdanne flere tolker.

En særlig utfordring, både for domstolene og andre tolkebrukere, er at tilgangen til kvalifiserte tolker kan være svært begrenset mange steder i landet. Videre vil det i enkelte språk kunne være vanskelig å bringe til veie en tolk i det hele tatt. For å styrke tilgangen på kvalifiserte tolker har Regjeringen bidratt til å opprette et permanent utdanningstilbud for tolker. Det ble bevilget 6 millioner kroner til dette tiltaket i 2007. Formålet med tiltaket er å øke utdanningen av tolker til rettsvesen, helsevesen og andre offentlige tjenester slik at borgere med annen språklig bakgrunn sikres rettighetene de har krav på. Høgskolen i Oslo (HiO) administrerer utdanningen i samarbeid med Integrerings- og mangfoldsdirektoratet (IMDi), og har ansvar for å videreutvikle tilbudet. Det er også forutsatt at det samarbeides med andre universitet og høyskoler for å sikre tilbud i flere deler av landet. Tiltaket er nærmere omtalt i St.prp.nr. 1 (2006-2007) side 15 og 140 fra Kunnskapsdepartementet og i St.prp.nr. 1 (2006-2007) side 217 fra Arbeids- og inkluderingsdepartementet. I perioden 2007-2010 var det 315 studenter fordelt på 47 ulike språkgrupper som fullførte grunnutdanningen "Tolking i offentlig sektor" ved Høgskolen i Oslo. I perioden 2003-2007 var det ca 630 studenter i 32 språk som fullførte 30 studiepoengs tolkeutdanning i et prøveprosjekt ledet av IMDI/UDI. Til sammenligning ble det i hele perioden 1985-2003 kun utdannet ca 230 tolker i 15 språk ved universitet eller høgskole i Norge.

Videre vil jeg fremheve at Integrerings- og mangfoldsdirektoratet (IMDi), som er nasjonal fagmyndighet for tolking i offentlig sektor, har iverksatt flere tiltak for å styrke kvaliteten på tolkingen. Jeg vil særlig trekke frem at IMDi drifter og utvikler Nasjo-

nalt tolkeregiſter. Registeret ble opprettet i ſeptember 2005 og har i dag i underkant av 1200 tolker i 66 ulike ſpråk. Dette regiſteret ſørger for at den enkelte tolkebruker, herunder domstolene, enkelt kan få tilgang til opplysninger om tilgjengelige og kvalifiserte tolker i ſitt nærrområde. I folkeregisteret er tolkene inndelt i fem kvalifikasjonskategorier, fra "tolker med statsautorisasjon og tolkeutdanning" ſom er på nivå 1 til "personer med beſtått toſpråklig test og grunnleggende tolkeopplæring" på nivå 5.

Jeg vet også at Domstoladministrasjonen er opptatt av å ſørge for god kvalitet på tolkingen i domstolene. Domstoladministrasjonen har herunder utarbeidet dokumentet "Beſtilling og bruk av tolk - noen anbefalinger", ſom er distribuert til alle domstoler. Videre arrangerer Domstoladministrasjonen et startkurs for nyutnevnte dommere ſom behandler tematikken "Med tolk i retten". Domstoladministrasjonen arrangerer også regionale seminarer om beſtilling og bruk av tolk. I Domstoladministrasjonens disponeringsskriv til domstolene for 2010 beſ det deſsuten om rapportering av tolkebruk i forhold til kvalitetskrav

ſom et virkemiddel for økt beviſsthet rundt bruk av tolk.

I Prop. 141 L (2009 - 2010) Endringer i straffeprosessloven mv. redegjøres det om i temaet i punkt 7.2, ſærlig punkt 7.2.4.1 "Tiltak for å ſikre kvalitet på og tilgang til tolketjenester (anbefaling i NOU 2007: 7)". Selv om flere tiltak er iverksatt, vil det måtte arbeides kontinuerlig for å ſørge for en beſt mulig kvalitet på og tilgang til tolketjenester landet rundt. Jeg kan ikke love representanten at det vil legges frem en egen handlingsplan rundt tolkers virksomhet i domstolene, men et lovforslag ſom følger opp reguleringsforslagene i utredningen "Rett til tolk" vil bli lagt frem for Stortinget i en lovproposisjon når arbeidet i Justisdepartementet er avsluttet.

Jeg vil uansett understreke at økt bruk av tolk ikke går ut over domstolenes økonomiske rammer. Domstolenes utgifter til tolker i straffesaker dekkes innenfor en ſåkalt regelstyrt poſt ſom justeres etter forventet utvikling på poſten. Økte tolkeutgifter vil dermed ikke påvirke domstolenes økonomiske rammer for øvrig.

SPØRSMÅL NR. 951

Innlevert 23. februar 2011 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 1. mars 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Jeg får henvendelser om at innsatte i fengsel har fri tilgang til internett hvor de kan blogge, være på ſosiale medier osv. Det opplyses om at en innsatt bruker ſlike medier til å forfølge ſine ofre innenfra murene.

Kan statsråden redegjøre for hvilke regler ſom gjelder for innsattes tilgang til IKT og bruk av internett?»

Svar:

Jeg er opptatt av at alle ſom får en dom og ſom ſkal gjennomføre straff i regi av kriminalomsorgen, ſkal få hjelp til selv å endre ſitt livsmønſter og ſettes i ſtand til å leve et liv uten kriminalitet. Et element for å oppnå denne målſettingen er utdanning. Det er i dag ſkole i alle fengſler og innsatte ſkal få et like godt undervisningstilbud ſom andre. Dette innebærer at de også må lære å bruke IKT og internett. Imidlertid ſkal kriminalomsorgen føre kontroll med innsattes kommunikasjon med omverden. Graden av kontroll varierer i forhold til risikoen kommunikasjonen innebærer.

Risikoen kan bl.a. dreie ſeg om ny kriminalitet eller uønsket kontakt med offer eller offerets pårørende. Poſtsendinger, telefonsamtaler og annen elektronisk kontroll kan eller ſkal kontrolleres. Kontrolltiltakene må ſtå i logiſk ſammenheng med hverandre og med innsattes muligheter for permisjon og andre former for utgang.

All kommunikasjon til og fra innsatte i avdeling med ſærlig høyt ſikkerhetsnivå ſkal kontrolleres.

Kriminalomsorgens hovedregel er at all kommunikasjon i fengsel med høyt ſikkerhetsnivå ſkal kontrolleres. Kontroll kan unnlates deſom ſikkerhetsmessige grunner taler for dette.

For kommunikasjonkontroll i fengsel med lavere ſikkerhetsnivå er hovedregelen at kommunikasjonen ikke undergis kontroll. Kontroll ſkal gjennomføres deſom det fremſtår ſom nødvendig av ſikkerhetsmessige grunner.

Misbruk av kommunikasjonsmulighetene i enheter med lavere ſikkerhetsnivå kan innebære overføring til høyere ſikkerhetsnivå. Ved miſtanke om kriminelle handlinger anmeldes forholdet til politi.

Nye kommunikasjonsformer med bruk av utstyr

som kan kobles opp mot internett, medfører utfordringer i forbindelse med nødvendig kommunikasjonskontroll. Rettighetslever skal, i henhold til dagens regelverk, bli gitt nødvendig kompetanse også i forhold til bruk av data og internett.

For å etterleve både skoleverkets behov for bruk av IKT i undervisningen og kriminalomsorgens kommunikasjonskontroll, har Kriminalomsorgens Sentrale Forvaltning (KSF) og Fylkesmannen i Hordaland i samarbeid etablert Internett For Innsatte (IFI). Dette er en teknisk løsning som skal forhindre kom-

munikasjon via websider og e-post. Innsatte får ikke tilgang til internettsider som åpner for kommunikasjon. IFI er i bruk i de aller fleste fengsler.

Bruk av internett og mobiltelefoner benyttes i større grad i fengsel med lavere sikkerhetsnivåer, og spesielt i overgangsboliger. Dette på grunn av skolegang utenfor fengsel eller jobb ute i det sivile. En straffegjennomføring hvor domfelte gjennomfører straff i fengsel med lavere sikkerhetsnivå eller i overgangsbolig, er på forhånd klarert ut fra sikkerhetsmessige forhold.

SPØRSMÅL NR. 952

Innlevert 23. februar 2011 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 2. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Kommuner som har sluttet seg til IA-avtalen har praksis med delvis oppsigelse av personer som etter to år på gradert sykmelding ikke kan komme tilbake i full jobb. Dette tvinger arbeidstakerne over på arbeidsavklaringspenger.

Hvordan mener statsråden en slik praksis harmonerer med intensjonene i IA-avtalen?»

Svar:

Det overordnede målet med IA-avtalen er å forebygge og redusere sykefravær, styrke jobbnærværet og bedre arbeidsmiljøet, samt hindre utstøting og frafall fra arbeidslivet. Som det også fremgår av protokollen til IA-avtalen, er det enighet mellom avtalepartene om at økt bruk av gradert sykmelding vil være et viktig virkemiddel for å nå målene i avtalen. Jeg vil om kort tid fremme en lovproposisjon for Stortinget som oppfølging av IA-avtalen. Her vil det blant annet være flere forslag som skal understøtte bruken av gradert sykmelding.

Gradert sykmelding er imidlertid ikke ment som en langvarig ordning for arbeidstaker.

Etter gjeldende regler kan arbeidstakere være sykmeldt i inntil ett år. Det vil si at personer med gradert sykmelding har rett på sykepenger i ett år, uavhengig av gradering. Etter ett år må den sykmeldte opptjene ny sykmeldingsrett for å ha krav på sykepenger. Ny sykmeldingsrett fordrer at arbeidstaker har vært helt arbeidsfør i 26 uker.

Reglene om oppsigelsesvern for syke arbeidstakere i arbeidsmiljøloven korresponderer med reglene om sykmeldingsperioden i folketrygdloven. En ar-

beidstaker som er helt eller delvis borte fra arbeidet på grunn av ulykke eller sykdom kan ikke av denne grunnen sies opp de første 12 månedene etter at arbeidsuførheten inntrådte. Arbeidstakere, også de med gradert sykmelding, er følgelig vernet mot oppsigelse med grunnlag i sykdom i ett år.

Jeg vil understreke at arbeidstaker ikke er uten oppsigelsesvern når den særskilte verneperioden på ett år er utløpt. Arbeidstaker beskyttes da av det generelle vernet mot usaklig oppsigelse. Hvorvidt det er saklig grunn til å si opp en arbeidstaker (eventuelt oppsigelse av hele avtalen med tilbud om redusert stilling) må vurderes konkret og vil, her som ellers, være et spørsmål det er opp til domstolene å vurdere. Relevante momenter i en saklighetsvurdering vil blant annet være utviklingen av sykdomsbildet, hvorvidt arbeidsgiver har oppfylt lovbestemte plikter til tilrettelegging for den sykmeldte og om arbeidstaker har medvirket i denne forbindelse. En kommune må som enhver annen arbeidsgiver vurdere både det juridiske grunnlaget for og hensiktsmessigheten av en oppsigelse i en slik situasjon.

Arbeidsavklaringspenger gis til personer som pga. sykdom eller skade har fått arbeidsevnen sin nedsatt med minst halvparten og som har behov for behandling, arbeidsrettede tiltak eller annen oppfølging fra Arbeids- og velferdsetaten for å kunne komme i arbeid. Målet med ytelsen er altså at arbeidstaker skal kunne komme tilbake i arbeid. I tilfeller hvor det er juridisk grunnlag for en oppsigelse, kan jeg ikke si generelt at det er i strid med intensjonene i IA-avtalen at arbeidstaker deretter mottar arbeidsavklaringspenger, med sikte på raskest mulig å kunne utføre annet arbeid.

SPØRSMÅL NR. 953**Innlevert 24. februar 2011 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 3. mars 2011 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«I VG 23.02.11 fremkommer det at statsministeren vil bla opp milliarder av kroner til norske bedrifter. Statsministeren er sitert på at han er positiv til statlig bidrag i form av kapitalutvidelse dersom Norsk Hydro trenger det, for å bygge nytt aluminiumsanlegg K6 på Karmøy. Norsk Hydro svarer til h-avis.no samme dag at statsministeren tar feil. De ønsker bedre rammebetingelser før det kan bygges.

Bør ikke statsministeren være bedre oppdatert og ha fokus på felles CO₂-regler med EU i stedet?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidet med K6 ble lagt på is høsten 2008 fordi verken markedsforhold eller langsiktige rammebetingelser som kunne gi lønnsomhet i prosjektet var på plass. Dette har ikke endret seg i dag, sier informasjonsdirektør Halvor Molland til h-avis.no 23.02.11.

Molland sier at Hydro på sikt ser på Norge som et spesielt godt egnet land å produsere aluminium i, men ikke uten å ha konkurransedyktige langsiktige rammevilkår.

Det viktigste enkelttiltaket for å skape forutsigbare og internasjonalt konkurransedyktige rammevilkår for norsk aluminiumindustri er at Norge innfører kompensasjon for CO₂-påslaget i kraftprisen for denne type industri, slik EU åpner for fra 2013. Dette kan hindre at moderne aluminiumproduksjon basert på fornybar vannkraft blir lagt ned i Europa, for å flytte til områder som ikke har CO₂-avgift. EU ferdigstiller retningslinjene for denne type kompensasjon, som også omfatter Norge gjennom EØS-avtalen. Det er viktig for industrien i Norge at dette aktivt blir fulgt opp av norske myndigheter.

Norsk Hydro sier videre; "CO₂-kompensasjon er i dag det viktigste enkeltmomentet for aluminiumindustriens framtid i Norge og ellers i Europa".

Jeg ber derfor om en statusrapport fra statsministeren om dette pågående arbeidet og når han forventer at Stortinget blir invitert til å delta i prosessen.

Statsministerens uttalelse den 23.02.11 og under hele valgkampen i 2005 har ført til mange skuffelser for ansatte på Norsk Hydro Karmøy fabrikk. Statsministeren bør derfor snart levere i form av rammebetingelser.

Svar:

I begrunnelsen for svaret bes det om en statusrapport fra statsministeren om det pågående arbeidet med å innføre kompensasjon for CO₂-påslaget i kraftprisen for norsk aluminiumsindustri, og det vises til at EU åpner for slike regler fra 2013.

Siden Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet har ansvaret for regelverket for offentlig støtte, har statsministeren bedt meg om å besvare spørsmålet.

Som et ledd i EUs klima- og energipakke ble kvotehandelsdirektivet revidert og direktivet fastsetter reglene for kvotesystemet for perioden 2013 til 2020. Det reviderte direktivet åpner blant annet for at stater kan gi offentlig støtte fra 2013 til kraftintensiv industri som kompensasjon for at CO₂-utslippskostnader blir overveltet i kraftprisen.

Kommisjonen arbeider med nye statstøtteretningslinjer som skal omfatte denne type offentlig støtte. Et formelt utkast til nye statstøtteretningslinjer er ennå ikke blitt publisert. Det første formelle utkastet fra Kommisjonen er forventet å komme i løpet av 2011. Det er derfor fremdeles usikkert hvilke statstøtteregler som innføres i EU/EØS for tillatt kompensasjon for CO₂-påslaget i kraftprisen for industrien fra 2013. Det er imidlertid slik at EUs kvotedirektiv legger opp til at landene selv får bestemme om de skal benytte seg av nye regler for offentlig støtte. Det er dermed ikke lagt opp til en felles politikk for EU-land knyttet til dette spørsmålet.

Uansett er det viktig at premissene for det nye regelverket for offentlig støtte blir riktige. Arbeidet i Kommisjonen har vist at det er et behov for nærmere informasjon om hvordan kraftmarkedet fungerer i Norden. Norge har derfor gitt tekniske innspill om kraftmarkedet til Kommisjonen for å sikre at retningslinjene blir basert på et faglig korrekt grunnlag. Sverige har også bidratt med liknende informasjon. Når det første formelle utkastet til statstøtteretningslinjer blir publisert, vil Fornyings-, administrasjons-, og kirkedepartementet koordinere norske synspunkter på retningslinjene til Kommisjonen.

SPØRSMÅL NR. 954**Innlevert 24. februar 2011 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 3. mars 2011 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Forsand kommune planlegger et bioenergianlegg som skal levere varme til kommunale bygg. Konesjonskraften til kommunen beregnes ut fra forventet normalbruk iht. folketall. Ny produksjon i varme vil innenfor eksisterende regelverk da medføre at kommunen taper konesjonskraft til fordel for Rogaland fylke. Kommunen har dermed ikke incentiver til ny energiproduksjon utover vannkraft.

Vil statsråden ta initiativ til å se på regelverket og tilrettelegge for at også kraftkommuner vil tjene på energiomlegging?»

Svar:

Regjeringen ønsker å stimulere kommunene til økt bruk av vannbåren varme. Etter at det ble reist spørsmål ved om hvorvidt overgang til fjernvarme reduserer mengden konesjonskraft en kommune har rett på avklarte Olje- og energidepartementet saken i fjor. Departementet legger til grunn at utbygging av fjernvarme ikke skal redusere kommunenes konesjonskrafttilgang. Jeg viser til vedlagte nyhetssak av 10. mars i fjor om dette.

Vedlegg til svar:

Fjernvarme og kommunenes konesjonskraftinntekter

Den siste tiden har det vært reist spørsmål om hvorvidt overgang til fjernvarme reduserer mengden konesjonskraft en kommune har rett på. Departe-

mentet har nå avklart saken og legger til grunn at utbygging av fjernvarme ikke skal redusere kommunenes konesjonskrafttilgang. Kommuner med rett til konesjonskraft kan dermed bygge ut fjernvarme uten å risikere å tape konesjonskraftinntekter.

- Vi ønsker å stimulere kommunene til å legge om til økt bruk av vannbåren varme. Vi har derfor avklart spørsmålet om konesjonskraft slik at kommunene får sikkerhet for at de fortsatt kan nyte godt av inntektene fra konesjonskraft samtidig som de legger til rette for energiomlegging, sier olje- og energiminister Terje Riis-Johansen. Nærmere om saken:

Kraftutbyggingskommuner har rett til konesjonskraft fra kraftutbygginger i kommunen. Prisen er lav i forhold til dagens markedspris, og ordningen er ment å være en varig økonomisk fordel for kommunene. Kraftutbygger må avstå inntil 10 prosent konesjonskraft. Utbyggingskommunens konesjonskraftmengde er begrenset oppad til kommunens "alminnelige" elektrisitetsforbruk. Fylkeskommunen kan ta ut det eventuelle resterende konesjonskraftkvantum.

Siden utbygging av fjernvarmeanlegg i kommunen vil redusere elektrisitetsforbruket i kommunen, har enkelte kommuner reist spørsmålet om størrelsen på kommunens rett til konesjonskraft dermed reduseres.

SPØRSMÅL NR. 955**Innlevert 24. februar 2011 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 7. mars 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Veistrekningen langs E39 mellom Skurve i Gjesdal kommune og fylkesgrensen til Vest Agder er den eneste strekningen mellom Oslo og Stavanger som ennå ikke har fått belysning. Belysning langs denne strekningen er fra faglig hold presentert som

det tiltaket i Rogaland hvor vi vil få mest trafiksikkerhet tilbake for hver investeringskrone. Denne veistrekningen er sterkt trafikkert og går gjennom tildels ulendt landskap.

Hva tid vil statsråden sørge for belysning på E39 mellom Skurve og grensen til Vest Agder?»

Svar:

E39 på strekningen fra Vest-Agder grense til industriområdet Skurve, like sør for Ålgård, er om 72 km lang, hvorav om lag 69 km mangler belysning. Statens vegvesen anslår kostnadene ved å belyse hele strekningen til om lag 70 mill. kr. I handlingsprogrammet for perioden 2010-2013 er det lagt til grunn om lag 17 mill. kr til etablering av veglys på strekningen i inneværende fireårsperiode. Så langt er det bevilget 5 mill. kr.

Arbeidene med å sette opp veglys på en om lag 8 km lang strekning fra Vest Agder grense til Råse, like nord for Moi, er startet opp. Arbeidene forventes fullført i juni 2011. Prioritering av midler til belysning av E39 videre nordover vil bli vurdert i arbeidet med statsbudsjettet for 2012. Jeg har merket meg at etablering av veglys langs E39 i Rogaland vurderes som et kostnadseffektivt trafikksikkerhetstiltak.

SPØRSMÅL NR. 956

Innlevert 24. februar 2011 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 4. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Den 17. mars 2010 besvarte statsråden skriftlig spørsmål nr. 834 fra undertegnede om likebehandling av enker og enkemenn jfr. Innstilling nr. 55 L (2009-2010) og EFTA-domstolens konklusjon. På spørsmålet om når de berørte kunne vente etterbetaling av pensjon var svaret av pensjonskassene KLP og SP hadde som målsetting at sakene skulle være ferdigbehandlet før 1. oktober 2010. De berørte har ennå ikke mottatt hverken informasjon om når etterbetaling kan ventes eller betalingen.

Når vil dette skje?»

BEGRUNNELSE:

De berørte etterlatte i denne saken har allerede ventet i mange år på å få sine rettigheter oppfylt. Det er nå mer enn 4 måneder siden sakene skulle være ferdigbehandlet og de berørte venter fremdeles. Ifølge de opplysninger jeg har mottatt har de personene dette gjelder, som venter på sine rettmessige ytelser, ikke mottatt noen informasjon i sakens anledning. Mange av dem denne saken gjelder er gamle mennesker som ikke har tid til å vente enda lenger. Jeg synes derfor det er på tide at de i hvert fall får informasjon om sakens videre utvikling.

Svar:

Saken gjelder oppfølging av EFTA-domstolens dom av 30. oktober 2007. Dommen fastslo at Norge gjennom reglene i lov om Statens pensjonskasse brøt EØS-avtalen om likebehandling av kvinner og menn. På bakgrunn av dommen ble reglene i lov om Statens

pensjonskasse, lov om pensjonsordning for apotekvirksomhet mv., lov om pensjonsordning for sykepleiere og lov om samordning av pensjons- og trygdeytelser endret. Som nevnt i svarbrevet av 17. mars 2010 ble lovendringen vedtatt av Stortinget 15. desember 2009, sanksjonert 15. januar 2010 og trådte i kraft 1. februar 2010.

Endringsloven medførte at enkelte fikk krav på etterbetaling av etterlattepensjon. Lovendringen bestemte at pensjonen ikke skulle reduseres for arbeidsinntekt og annen pensjonsinntekt for den del av pensjonsberegningen som gjaldt fra 1. januar 1994.

Den aktuelle gruppen som kan ha krav på etterbetaling har i perioden fra 1994 fått beregnet etterlattepensjon, men mange har fått pensjonen redusert på grunn av arbeidsinntekt og/eller egen pensjon. Disse vil nå få etterbetalt pensjon fordi den del av tjenestetiden som er opptjent fra 1994 medfører at etterlattepensjonen ikke reduseres i forhold til arbeidsinntekt og annen pensjonsinntekt.

Statens pensjonskasse og KLP arbeider med den konkrete oppfølgingen av saken. I forhold til Statens pensjonskasse har departementet stilt krav om at etterbetaling til pensjonistene skal være ferdigbehandlet i løpet av 2011, jf. tildelingsbrevet for 2011. Det er satt av betydelige saksbehandlingsressurser til å ferdigstille etterbetalingene. Saksbehandlingen er komplisert og må foregå manuelt. Dette er årsaken til at saksbehandlingen har tatt lengre tid enn ventet.

Jeg viser for øvrig til svarbrev av 4. februar 2011 til spørsmål nr 782 fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen.

SPØRSMÅL NR. 957**Innlevert 24. februar 2011 av stortingsrepresentant Terje Aasland****Besvart 9. mars 2011 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hva er status for IT-Fornebu prosjektet?»

BEGRUNNELSE:

Det er nå 10 år siden Stortinget ga sitt samtykke til rammene omkring IT-Fornebu. Totalt ble ca. 316 daa av statens eiendom på Fornebu inklusiv bebyggelse overført IT-Fornebu Eiendom AS etter takst i juni 2001. It Fornebu ble lansert for å bidra til å styrke innovasjonsevnen og verdiskapningen i norsk næringsliv.

Svar:

IT Fornebu består i dag av selskapene IT Fornebu Eiendom AS, IT Fornebu Visjon AS og IT Fornebu Invest AS, alle heleid av holdingselskapet IT Fornebu Holding AS (ITFH), som ble stiftet i november 2006.

Staten er største eier i ITFH, med en eierandel på 32,6 %. Eierandelen forvaltes av SIVA SF gjennom datterselskapet SIVA Eiendom Holding AS. Stortinget har totalt bevilget om lag 403 mill. kroner til prosjektet.

Bakgrunnen for statens engasjement på Fornebu var et ønske fra Storting og regjering om utvikling av en IT- og kunnskapspark av internasjonalt format, samt et ønske om markedsmessig avkastning på investeringen. Formålet ble konkretisert i en visjon, som fremgår i Hovedavtalen mellom partene i IT Fornebu-prosjektet av 18. november 1999:

”I et samspill mellom forskning, utdanning og næringsliv, på lang sikt å skape mangfold i et fremtidsrettet kunnskapsmiljø og derigjennom øke den nasjonale nyskaping og kunnskapsbaserte næringsutvikling.”

Statens eiendommer som var utpekt til prosjektet ble solgt til markedsverdi med grunnlag i takst (basert på utbyggingsvolum, opparbeidelseskostnader og infrastrukturkrav). Statens rolle i prosjektet ble formulert som todelt – både være eier i Fornebu-selskapene og være med å tilrettelegge for videre utvikling av det innholdsmessige og den fysiske infrastrukturen.

Rollen for visjonsselskapet, som opprinnelig het IT Fornebu AS, er iflg. Hovedavtalens pkt. 2.2. som følger:

”IT Fornebu AS skal ha det overordnede ansvar for forvaltning og utvikling av Visjonen, og skal påse at all virksomhet i IT-, kunnskaps- og innovasjonssenteret drives innenfor Visjonens rammer. IT Fornebu AS skal dessuten drive investeringsvirksomhet i (i) virksomhet som har tilknytning til eller springer ut fra inkubatorvirksomhet i IT-, kunnskaps- og innovasjonssenteret eller (ii) annen virksomhet innen kunnskapsbasert virksomhet, og skal utvikle nettverk til andre kunnskapsmiljøer i inn- og utland.”

Forretningsideen for eiendomsselskapet er iflg. Hovedavtalens pkt. 2.3 som følger:

”IT Fornebu Eiendom AS skal erverve, utvikle, drive og for øvrig faktisk og rettslig disponere de faste eiendommer som skal inngå i IT-, kunnskaps- og innovasjonssenteret, og skal for dette formål besørge en helhetlig utbygging av området i samsvar med Visjonen”.

En rapport om status i IT Fornebu ble lagt fram av regjeringen i St.meld. nr. 42 (2003-2004). Som grunnlag for arbeidet med meldingen fikk Nærings- og handelsdepartementet utarbeidet en ekstern statusrapport¹. Statusrapporten konkluderte med at visjonen hadde vært styrende for utviklingen, men at fokuset først og fremst hadde vært på eiendomsutvikling, og at leietakermassen hadde fått en ”uklar IT-faglig profil”. Det ble videre den gang påpekt at IT Fornebu sitt forhold til sin visjon syntes relativt vag, uten klare prioriteringer og strategier for en videreutvikling av strategien. Rapporten skisserte tre alternative scenarier for videre utvikling: Status quo-scenariet, eiendomsutviklingsscenarioet og revitaliserings-scenarioet.

Den siste organisasjonsmessige tilpasningen og omtalen av SIVA som eier og aktør på Fornebu er fremlagt i St.prp. nr. 1 (2007-2008) for Nærings- og handelsdepartementet:

”Etableringsperioden for IT Fornebu-prosjektet med rehabilitering og utleie av terminalbygget er nå sluttført. I terminalbygningen er det i dag nærmere 70 selskaper, i tillegg til forsknings- og inkubatorvirksomhet. Samtidig står en overfor betydelige utbyggingsoppgaver relatert til selskapets øvrige eiendommer. Dette medfører at statens eierinteresser i stigende grad forskyves mot eiendomsaspektet, noe som krever en tettere oppfølging av verdipotensialet i prosjektet. Høsten 2007 samles alle Fornebuselskapene under et nytt holdingselskap, IT Fornebu Eiendom Holding AS. På denne bakgrunn legges det opp til at statens eierskap i IT Fornebu Eiendom Holding AS plasseres i SIVA Eiendom Holding AS. Dette vil gi en mer aktiv håndtering av engasjementet fra SIVAs side. Aktivite-

1. Oppdraget ble etter internasjonal anbudskonkurranse gitt til det danske konsulentselskapet Oxford Research AS.

ten i innovasjonsselskapet IT Fornebu AS vil bli håndtert av innovasjonsvirksomheten i SIVA SF. Selskapet SIVA Fornebu AS vil ut fra dette bli avviklet. Det vil fremdeles kreves separat rapportering fra SIVAs side for Fornebu-engasjementet.

Verdiutviklingen for selskapet har de siste fire årene vært tilfredsstillende, og potensialet for videre utbygging på de store tomtearealene og ytterligere positiv verdiutvikling synes fortsatt stort.

Avtaleverket som lå til grunn for etableringen av senteret omfatter bl.a. Hovedavtale, Gjennomføringsavtale, Kjøpekontrakt, Overdragelsesavtale og Samarbeidsavtale om prosjektutvikling og drift av kunnskapsenteret mellom eiendomsselskapet og visjonsselskapet. SIVA har, som eier i selskapene, fulgt opp avtalene både i styre- og eiermøter. SIVA har sett det som sin primære oppgave å være en pådriver for gjennomføring av selskapets visjon.

Basert på en ekstern juridisk vurdering som ITFH AS har innhentet hos Advokatfirmaet Selmer (21.01.11) anses alle vesentlige forpliktelser i avtalene som oppfylt ved gjennomføring av den utbygging/ombygging som nå er ferdigstilt og/eller igangsatt. Det må likevel påpekes at det omfattende avtaleverket inneholder flere ganske vide og lite presise formuleringer om formål og visjoner, som ikke enkelt lar seg klart definere konkret. Det er også enkelte avtalemessige formuleringer som det har vist seg ikke å være forretningsmessig grunnlag for å realisere (bl.a.

formuleringer knyttet til fjernundervisning – en oppgave det dessuten viste seg mer rasjonelt at universiteter og høyskoler fulgte opp på egen hånd).

I dag er om lag 100 bedrifter, hovedsakelig innen IT-sektoren, etablert på IT Fornebus områder. Mange av selskapene er sterkt forskningsrettet. Forsknings-senteret Simula Research Laboratory har helt siden etableringen i 2001 vært lokalisert i terminalbygget på Fornebu, og inngikk i januar 2010 en ny tiårig leieavtale med IT Fornebu.

Forskningsparken AS overtok i juni 2010 ansvaret for innovasjonsvirksomheten på Fornebu, inkludert inkubatordriften. Dette legger grunnlag for et sterkere innovasjonssamarbeid i Oslo-regionen. Det har hele tiden vært et visst samarbeid mellom Forskningsparken og visjonsselskapet på Fornebu. Samarbeidet er i tråd med Stortingets intensjoner om at senteret skulle ha nettverk til ulike miljøer, både nasjonalt og internasjonalt.

Styret i ITFH har i løpet av de siste par årene utredet flere mulige utviklingsscenarier for eiendomsdelen av selskapet, når den planlagte utbyggings- og utviklingsprosessen på Fornebu etter hvert anses som ferdigstilt. Børsnotering av eiendomsselskapet kan være et aktuelt alternativ. Dette var også et element i de opprinnelige planene for eiendomsselskapet. Gjennom sin eierandel i ITFH vil SIVA håndtere den videre utvikling ut fra hva som best tjener statens verdier i selskapet.

SPØRSMÅL NR. 958

Innlevert 24. februar 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 4. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«I en kronikk i Aftenposten 16.02.11 gir miljøvernministeren et inntrykk av at omfanget av klimarelaterte naturkatastrofer og tilhørende dødsfall øker. I en kronikk i samme avis 24.02.11 hevder derimot forskerne Holtsmark at det var flere drepte som følge av tørke, flom og ekstremvind i samtlige tiår i forrige århundre enn i første tiår i dette århundre. De henviser også til at flere av katastrofene statsråden henviste til ikke skyldes menneskeskapte klimaendringer.

Kan statsråden dokumentere påstandene i sin kronikk?»

BEGRUNNELSE:

Naturkatastrofer og klimaendringer er utfordringer både for nasjoner og enkeltpersoner. Vi bør både

søke å forberede oss på mulige klimaendringer så vel som være i god beredskap i tilfelle naturkatastrofer oppstår. Det er viktig at man i den forbindelse har en faktabasert tilnærming til problemstillingen, slik at man prioriterer samfunnets ressurser på best mulig måte.

Svar:

Forholdet mellom klimaendringer og klimarelaterte naturkatastrofer er et stort og komplisert spørsmål, men jeg mener at det er tilstrekkelig grunnlag for å kunne anta en sammenheng. FNs klimapanel (Inter-governmental Panel on Climate Change) sammenstiller og kvalitetssikrer den globale forskningen på klimarelaterte spørsmål. I fjerde hovedrapporten (lagt fram i 2007) viste forskningen at sannsynlighe-

ten for økt nedbørsmengde ("heavy precipitation") over de fleste områder var stor (mellom 90-99 %), og at det er sannsynlig (mellom 66-90 %) at området påvirket av tørke vil øke. Derfor mente panelet at risikoen for både flom og tørke vil øke betraktelig. De mente også at det var sannsynlig at intensiteten av tropiske sykkloner vil øke.

Den siste forskningen foretatt siden Klimapanelets fjerde hovedrapport viser at det er en sterkere sammenheng mellom klimaendringer og værtyper som nedbør, og dermed både fare for flom og tørke, enn for eksempel for orkaner. I tillegg indikerer forskningen at klimaendringer kan påvirke intensiteten til ekstremvær, mens det er større usikkerhet knyttet til hyppighet. I tillegg er det klart at det er mye vi fortsatt ikke vet med hensyn til naturlige klimavariasjoner, gradvise klimaendringer og ekstremvær.

Jeg er derfor enig i at vi trenger mer kunnskap om sammenhengen mellom ekstremvær og klimaendringer. Dette er grunnen til at Norge har vært med på å støtte en spesialrapport fra FNs klimapanel om dette temaet. Rapporten vil bli behandlet av panelet i november, og vil omhandle håndtering av risiko som oppstår på grunn av ekstremvær og naturkatastrofer. Den omhandler også hvordan dette bidrar til å fremme klimatilpasning.

Norge er også engasjert i Verdens meteorologiske organisasjons arbeid for å etablere et globalt rammeverk for forbedret klimavarling. Rammeverket vil samle inn og gjøre vær- og klimadata tilgjengelig over hele verden, noe som vil være svært relevant innen områder som katastrofeberedskap. Dette vil kunne bidra til å redde liv og hindre økonomiske tap. Det vil være en viktig del av grunnlaget for å utvikle tilpasningsstrategier og effektiv katastrofeberedskap.

Også i andre sammenhenger jobbes det med disse spørsmålene. For eksempel lanserte Verdensbanken i november 2010 en rapport ("Natural Hazards, UnNatural Disasters") som blant annet konkluderer med at forebygging av naturkatastrofer er både mulig og kostnadseffektivt.

Jeg mener vi vet nok om sammenhengen mellom klimaendringer og ekstremvær til å fastslå at forebygging av naturkatastrofer er ansvarlig bruk av samfunnets ressurser. I tillegg er forebygging av naturkatastrofer et meget viktig bidrag til klimatilpasning. Derfor vil regjeringen fortsette å bruke ressurser på disse områdene, både for å forebygge konsekvensene av naturkatastrofer og for å støtte internasjonalt samarbeid for forbedret kunnskap om klimaendringer.

SPØRSMÅL NR. 959

Innlevert 24. februar 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 3. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«I Dagens Næringsliv 17/11-10 skrev Trygve Refsdal "Vi trenger mer realisme i arbeidet med norsk klimapolitikk" "Bioenergi er et knapt gode som bør brukes der den gjør mest nytte for seg. Til oppvarming erstatter en kubikkmeter trevirke rundt 160 liter olje. Konvertert til biodiesel erstattes bare det halve, rundt 80 liter fossil diesel." Også fra myndighetshold påpekes det svak CO₂-gevinst fra biodrivstoff, samtidig som priser på mat igjen øker.

Vil statsråden ta initiativ til å drøfte målene for biodrivstoff med Stortinget?»

Svar:

Det er velkjent at med dagens teknologi gir utnyttelse av biomasse til for eksempel direkte varmeproduksjon en bedre energiutnyttelse enn ved konverte-

ring til flytende biodrivstoff. Dette er forhold som vil være med i vurderingene i forbindelse med arbeidet med den nye klimameldingen som skal legges frem for Stortinget til høsten.

I tråd med klimaforliket på Stortinget fra 2008 har Norge et omsetningspåbud for biodrivstoff som for tiden er at total årlig omsatt mengde biodrivstoff skal utgjøre minst 3,5 volumprosent som andel av samlet årlig mengde omsatt drivstoff til veitrafikken. Et forskriftsforslag har vært på høring om økning av det nasjonale omsetningspåbudet for biodrivstoff og en implementering av EUs reviderte drivstoffkvalitetsdirektiv - inkludert innføring av EUs bærekraftskriterier for biodrivstoff. Miljøverndepartementet har nå saken til vurdering og det er ikke truffet noen endelig beslutning ennå.

SPØRSMÅL NR. 960**Innlevert 24. februar 2011 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 16. mars 2011 av fungerende olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Norsk gass er vår største eksportinntekt.

Gjør norske myndigheter noen grep, direkte eller indirekte gjennom Gassco, Statoil, Petoro e.l., for å markedsføre og øke omsetningen av norsk gass i Europa?»

Svar:

Norsk gass utgjør en stor del av våre eksportinntekter. I 2009 stod salget av norsk gass til utlandet for hele 27,4 pst. av totale norske eksportinntekter, og aldri før har det blitt eksportert mer gass fra norsk sokkel enn i 2010.

Det er den enkelte rettighetshaver på norsk sokkel som er ansvarlig for avsetning av sin andel av norsk gass og olje. I henhold til en avsetningsinstruks gitt til Statoil, avsetter Statoil SDØEs andel av olje-

og gassproduksjonen sammen med sin egen. Petoro har blant annet som oppgave å overvåke at denne avsetningen skjer i henhold til ovennevnte instruks.

Det er ikke en oppgave for norske myndigheter å være en kommersiell aktør i markedsføring og avsetning av norsk olje og gass. Det overordnede målet for Olje- og energidepartementet er å sikre høy verdiskaping gjennom best mulig forvaltning av energiresursene. Dette gjøres ved å legge til rette for god konkurransevne, effektiv ressursbruk og lønnsomhet i energisektoren. Dette er faktorer som også er med på å styrke norsk gass sin stilling i Europa. Videre fører OED, i samarbeid med UD, energidialog med sentrale konsumentland. Dette for å fremme tettere dialog om energispørsmål samt kontinuerlig fokus på de bilaterale energirelasjonene.

SPØRSMÅL NR. 961**Innlevert 24. februar 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 3. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Vil statsråden stille seg positiv til søknaden om en slik prøveordning i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Norges Buejegerforening har, sammen med fem andre organisasjoner sendt søknad til direktoratet for naturforvaltning om å etablere en prøveordning for jakt med pil og bue i Norge. Slik jakt er tillatt i flere andre land, og en prøveordning vil kunne avdekke fordeler/ulempes ved en slik jakt også i Norge.

Svar:

Norges Buejegerforbund har med støtte fra Norges Bondelag, Norges Skogeierforbund, skogeierorganisasjonen NORSKOG og Norges Jeger- og Fis-

kerforbund søkt Direktoratet for naturforvaltning om å etablere en prøveordning for jakt med pil og bue i Norge.

Jeg vil kort nevne at gjeldende bestemmelser om bruk av våpen under jakt finnes i viltloven § 20, jf. forskrift 22. mars 2002 nr. 313 om utøvelse av jakt, felling og fangst som er fastsatt av Direktoratet for naturforvaltning. Viltloven § 20, første ledd har denne ordlyden: "Til felling av vilt under jakt kan bare brukes skytevåpen med ladning av krutt." I forarbeidene til loven understrekes det at dette betyr at blant annet pil og bue er forbudt til jaktformål. Viltloven åpner ikke for dispensasjon fra denne bestemmelsen.

Siden søknaden nå behandles av Direktoratet for naturforvaltning finner jeg det ikke naturlig å kommentere saken ytterligere.

SPØRSMÅL NR. 962**Innlevert 24. februar 2011 av stortingsrepresentant Laila Dávøy****Besvart 15. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I flere år har det vært en organisert import av Subutex fra Belgia til Vestlandet. Mange nye pasienter, til dels svært unge, har fått sin primære avhengighet gjennom å kjøpe slik Subutex. Belgiske myndigheter ønsker ikke å stoppe denne praksis, slik det ble gjort i Danmark med tilsvarende praksis.

Hva vil statsråden gjøre for å stoppe dette?»

BEGRUNNELSE:

Den organiserte importen av Subutex til Vestlandet foregår ved at en bergenser arrangerer turer for norske pasienter til Belgia der en lege foreskriver Subutex. De er begge med i et alternativt fagnettverk som kaller seg Eurpad. De arrangerer konferanser med mål om å få til en mer liberal opioiddomsetning. Forskriving på navngitte norske pasienter i Belgia er lovlig, og det er også import av Subutex for en måneds forbruk for hver pasient. De fleste pasienter injiserer og blander med andre medisiner og stoffer, for det er ingen kontrolltiltak slik det er for ordinære LAR-pasienter i Norge. Dette gjør at hver pasient klarer seg med mindre medisin enn de får foreskrevet, og så selger de overskuddsmedisin. Som nevnt ser man nå mange nye pasienter, til dels svært unge, som har fått sin primære avhengighet gjennom å kjøpe slik Subutex.

Svar:

Innenfor EØS-området er det anledning til å ta med seg vanlige legemidler for inntil ett års forbruk og forsende for inntil tre måneder. For stoffer som står på narkotikalistene, er grensen en måned. Begrunnelsen er både frihandel, og at personer som er avhengige av medisiner ikke skal være forhindret fra å dra utenlands. Dette anser jeg som et fornuftig regelverk. Det åpner imidlertid for noen utilsiktede og uønskede virkninger. Eksemplet som det vises til i spørsmålet, er et av disse.

Jeg er kjent med denne uønskede praksisen som har pågått over lengre tid. Jeg har mottatt flere bekymringsmeldinger og har snakket med representanter fra både politi og helsetjenesten på Vestlandet om dette. Departementet har også ved flere anledninger tatt opp saken med belgiske myndigheter, senest under Pompidou-gruppens (Europarådet) ministerkonferanse i Strasbourg i november 2010 der jeg selv snakket med den belgiske statssekretæren.

Jeg er videre kjent med at Hordaland politidis-

trikt har aksjonert mot virksomheten - også overfor den personen som arrangerer disse turene til Belgia. Politiet holder virksomheten under oppsyn, og det pågår ifølge Hordaland politidistrikt etterforskning mot arrangøren.

Deltakerne på turene betaler for tjenesten. Det foregår organisert persontransport. Det må antas at virksomheten er registrert og driver i tråd med krav til slik næringsvirksomhet, også skattemessig. Lokale myndigheter har et kontrollansvar for disse forholdene, og eventuelle brudd på forutsetningene vil i tilfelle være en sak for påtalemyndighetene.

Den norske arrangørens virksomhet og praksis er muligens lovlig i utgangspunktet, men den er ikke forsvarlig og langt fra i samsvar med våre nasjonale retningslinjer for legemiddelassistert behandling. Denne form for langvarig behandling med særdeles avhengighetsskapende legemidler med betydelig fare for overdosering er ellers strengt regulert og underlagt egnede behandlings- og kontrollregimer. Kontroll er nødvendig – dels for å forhindre lekkasje til det illegale markedet, og dels av behandlingsmessige hensyn. Det er nødvendig at helsepersonell stadig kan revurdere hva som er forsvarlig dosering, både under opptrapping, vedlikehold og eventuell nedtrapping. Dette forutsetter en kontinuitet som jeg vanskelig kan se at arrangøren eller den belgiske legen kan ivareta.

Medikamentell behandling har best effekt i kombinasjon med psykososial oppfølging. Jeg kan ikke se at det ivaretas i dette tilfellet. En lege i Belgia har ikke forutsetninger for å følge opp pasienter som befinner seg i Norge brorparten av tiden. Norske helse- og sosialmyndigheter er heller ikke i posisjon for å sikre god oppfølging – de har ikke mulighet til å ha oversikt over hvem de aktuelle personene er, og gis følgelig ikke anledning til å sikre forsvarlig behandling og oppfølging.

Jeg finner det vanskelig godtgjort at praksisen til den belgiske legen er forsvarlig. Dette gjelder særlig omfanget av ta-med-hjem-doser (lengde og mengde), jf. også WHO's anbefalinger¹. Sannsynligheten for at medikamenter som er forskrevet av denne legen kommer på avveie, er overhengende. Ifølge politiet forekommer lekkasjer til det norske illegale marke-

1. The Guidelines for the Psychosocially Assisted Pharmacological Treatment of Opioid Dependence; Recommendation (Best Practice) Take-home doses can be recommended when the dose and social situation are stable, and when there is a low risk of diversion for illegitimate purposes.

det. Lekkasjer skal angivelig forekomme også til det belgiske markedet. Mengden som forskrives, øker dessuten faren for overdosering med mulige fatale følger. Og fraværet av psykososial oppfølging synes absolutt. Jeg ser med stor bekymring på denne praksisen.

FNs narkotikakonvensjoner gir medlemslandene et ansvar for å sikre nødvendig tilgjengelighet til denne type medikamenter, men også et ansvar for å forhindre lekkasje. Det er grunn til å reise spørsmål ved om denne kontrollen er tilstrekkelig ivaretatt her.

I spørsmålet vises det til Danmark hvor tilsvarende praksis har blitt stanset ved at danske myndigheter

har inndratt legenes rett til å forskrive til norske pasienter. Jeg har et håp om å nå fram til en tilsvarende ordning med belgiske myndigheter. Som nevnt har jeg allerede tatt opp saken med belgiske myndigheter ved flere anledninger - ikke bare med tanke på denne bestemte legen, men på generelt grunnlag for å forhindre at andre leger overtar en slik praksis. Jeg har fått inntrykk av at også belgiske myndigheter er bekymret for faren for lekkasje fra denne praksisen. Videre er det viktig at vi følger opp på norsk side. Norsk politi etterforsker arrangøren, og det må vurderes om ikke også andre myndigheter kan bidra for å sikre at det ikke foregår ulovlig virksomhet.

SPØRSMÅL NR. 963

Innlevert 24. februar 2011 av stortingsrepresentant Terje Halleland

Besvart 7. mars 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Skatteloven sier at man skal skatte til den kommunen hvor man har sitt hjem, jf § 3-1. Skattemyndighetene nekter i flere tilfeller å oppfylle dette prinsippet ved å skattemessig tvangsbosette ektepar på samme sted, selv om Lignings-ABC klart fastslår at ektefeller som ikke kan anses å ha noe felles hjem, skal behandles som bosatt hver for seg.

Mener finansministeren skattemyndighetenes praksis er uriktig og vil han eventuelt ta et initiativ for å presisere lovverket?»

BEGRUNNELSE:

I Lignings- ABC 2008-2009 under punktet Bosted - skattemessig bosted, 2.3 Ektefeller (side 245) heter det:

»Ektefeller som bor sammen, anses bosatt i deres felles hjem, jf. sktl. § 3-1 (6) og FSFIN § 3-1-2 (1) første punktum. Ektefeller som ikke kan anses å ha noe felles hjem, skal behandles som bosatt hver for seg.»

På dette grunnlag burde det være muligheter for en større fleksibilitet i skatteetatens avgjørelser en hva praksis viser i dag. I Norge skal innbyggerne oppleve den frihet til selv og tilrettelegge sitt liv. Valg av bosted er en av disse friheter. Dagens moderne familier velger ofte en mer fleksibel bosituasjon enn det som har vært tradisjonelt vanlig.

Ektepar som av forskjellige grunner bor eller ønsker å bosette seg i forskjellige kommuner opplever at denne friheten blir fratatt dem.

Skattemyndighetene påtvinger en felles bostedsadresse. Dette hindrer ektepar å skatte til den kommune hvor de oppholder seg og de blir samtidig forhindret i å bruke det offentlige tjenestetilbudet i bostedskommunen.

Ved skatteetatens tolkning av lovverket finnes det kun to måter å organisere seg på og det er bosatt i felles hjem eller så må man gå til det dramatiske skritt å ta ut separasjon.

Svar:

Etter skatteloven § 3-1 femte ledd skal personlige skattytere anses skattemessig bosatt i den kommunen hvor vedkommende har sitt hjem. Det følger videre av bestemmelsen at opphold utenfor hjemmet som følge av arbeid eller av andre grunner, ikke endrer skattemessig bostedsadresse, med mindre forholdene ellers er av en slik art at skattyter må anses å ha sitt skattemessige bosted på sitt nye oppholdssted.

Personer som bor sammen med ektefelle eller barn, anses for øvrig skattemessig bosatt der ektefellen eller barn er bosatt, jfr. skatteloven § 3-1 sjettede ledd og skattelovforskriften § 3-1-2 første ledd. Dette gjelder selv om den ene av ektefellene oppholder seg mest i en annen kommune og av denne grunn anser seg å bo i oppholdskommunen. Jeg nevner for ordens skyld at personer som av hensyn til sitt arbeid må bo utenfor hjemmet, gis fradrag for merkostnader på grunn av fraværet etter nærmere vilkår i skatteloven § 6-13.

Etter Lignings-ABC 2010/2011 s. 252 skal ekte-

feller som ikke anses å ha et felles hjem, behandles som skattemessig bosatt hver for seg. Et felles hjem vil kunne anses oppløst dersom den ene ektefellen har flyttet ut og kun besøker det tidligere felles hjem sporadisk. Har ektefellene felles barn bosatt i den ene av de to boligene, vil dette tilsi felles hjem og skattemessig bosted der, med mindre den annen ektefelle har så liten kontakt med familien sin at han/hun ikke anses å leve sammen med den.

Jeg tilføyer at skattemessig status som bosatt hver for seg, normalt også betyr ligning hver for seg. Det gjelder selv om ekteskapet består både formelt og reelt. Den enes besøksreiser til den andre medfører da ikke fradragsrett som pendlerreise, og den enes gjeld og gjeldsrenter m.v. kan ikke fratrekkes i den annens formue og inntekt. Ofte vil det derfor være skattemessig ugunstig for ektefellene å bli lignet som bosatt hver for seg.

Hvorvidt det er grunnlag for å anse ektefeller som skattemessig bosatt i et felles hjem, eller bosatt hver for seg, beror således på en helhetsvurdering av forholdene i den enkelte sak. Det er opp til ligningsmyndighetene å ta stilling til faktum, samt hvilke skattemessige konsekvenser et gitt faktum innebærer, i for-

bindelse med ligningen av den enkelte skattyter. Jeg nevner i denne forbindelse at det er skattyteren som primært har ansvaret for å tilveiebringe det faktiske grunnlaget for ligningen der det anføres at ektefeller ikke har et felles hjem i skattemessig forstand. Skattemyndighetene foretar deretter en vurdering blant annet på bakgrunn av de opplysninger som er framlagt av skattyter. Vedtaket om at ektefeller ikke har felles hjem etter skattereglene, kan påklages etter reglene i ligningsloven kapittel 9. Vedtaket kan også prøves rettslig etter reglene i ligningsloven kapittel 11.

Når det gjelder boplikten på landbrukseiendommer, er det reglene om folkeregistrering, og ikke reglene om skattemessig bosted, som legges til grunn. Det er stor parallellitet i bostedskriteriene for ektefeller etter disse to regelsettene, men også noen forskjeller. De nærmere vurderinger av oppfyllelsen av bostedskravet på overtatte landbrukseiendommer må foretas av landbruksmyndighetene.

Siden regelverket allerede åpner for å behandle ektefeller som skattemessig bosatt hver for seg, er det etter min oppfatning ikke behov for en nærmere presisering av det aktuelle regelverket.

SPØRSMÅL NR. 964

Innlevert 24. februar 2011 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth

Besvart 3. mars 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hva vil utenriksministeren gjøre for å få Libya ut av FNs menneskerettighetsråd?»

BEGRUNNELSE:

I de siste dagene har man sett at Libyas leder Gaddafi har brutt med de fleste menneskerettighetene. Han har skutt mot og bombet sitt eget folk, fordi de ønsket å uttrykke sin misnøye mot sin leder. Libya sitter i FNs menneskerettighetsrådet og skal passe på at menneskerettighetene overholdes rundt i verden. Hvis Libya forsatt får sitte i rådet etter de handlingene som er begått i landet, blir hele rådet en parodi.

Svar:

Fredag 25. februar 2011 fattet FNs menneskerettighetsråd et enstemmig vedtak om å foreta en internasjonal og uavhengig granskning av overgrepene i Libya, og anmodet FNs generalforsamling om å sus-

pendere Libya fra rådet. Rådet var også samlet i sin fordømmelse av voldsbruken i landet. Hele 90 land støttet resolusjonen som medforlagsstillere og 79 land deltok i debatten.

Dagen etter vedtok FNs sikkerhetsråd en historisk resolusjon som fordømte Gaddafi-regimets bruk av vold mot eget folk. Resolusjonen sendte et klart budskap om at straffefrihet er uakseptabelt og at det internasjonale samfunnet står bak det libyske folket.

Tirsdag 1. mars fulgte FNs generalforsamling opp anmodningen fra Menneskerettighetsrådet og vedtok enstemmig å suspendere Libyas medlemskap i rådet.

Norge deltok i en kjernegruppe av land som sto bak forslaget, som formelt ble fremmet av de arabiske landene Libanon, Jordan og Qatar, samt de afrikanske landene Botswana, Gabon og Nigeria. Vedtakets forankring i de to regionale gruppene som Libya tilhører, var avgjørende for den brede enigheten blant FNs medlemsland.

Suspenderingen er en gjennomføring av en bestemmelse i Generalforsamlingens resolusjon 60/251 som opprettet FNs menneskerettighetsråd og som åpner for at et medlem av rådet kan suspenderes om det begår alvorlige og systematiske menneskerettighetsbrudd. Det er første gang siden Menneskerettighetsrådet ble opprettet i 2006 at et medlem blir fjernet.

Suspendering krever to tredjedelers flertall blant medlemslandene i FN.

Vedtaket understreker at FNs medlemsland mente alvor da de i 2006 besluttet at et land kan suspenderes som medlem i Menneskerettighetsrådet om landet begår alvorlige og systematiske menneskerettighetsbrudd.

SPØRSMÅL NR. 965

Innlevert 24. februar 2011 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 3. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Gjelder prinsippet om at en vedtatt plan gjelder frem til den blir endret, opphevet, erstattet eller satt til side av en ny plan også for Regional plan og inntrer slik endring når fylkeskommunen har vedtatt endringen, eller når Kongen har godkjent endringen?»

BEGRUNNELSE:

Jeg vil vise til mitt skriftlige spørsmål Dokument nr. 15:1518 (2009-2010) som ble besvart 01.07.2010 av miljø- og utviklingsministeren. Statsråden bekrefter i sitt svar at en vedtatt reguleringsplan gjelder inntil den gjennom nytt vedtak endres, oppheves, erstattes eller blir satt til side av en ny plan.

Fylkeskommunene har i dag ansvaret for å vedta regional plan. Denne planen skal i henhold til loven legges frem for Kongen til godkjenning. Kongen kan initiere endringer i planen før den blir godkjent.

Svar:

Jeg tolker spørsmålet slik at det gjelder hva som er virkningen av en regional plan, og på hvilket tidspunkt en eldre plan blir erstattet av ny.

Den rettslige virkningen av en regional plan er at

den skal legges til grunn for regionale organers virksomhet og for kommunal og statlig planlegging og virksomhet i regionen. Det er bare i de tilfeller det er knyttet regional planbestemmelse til en plan med retningslinjer for arealbruk, at planen får direkte virkning for bygge- og anleggstiltak og går foran kommunale planer med rettsvirkning. En eldre regional plan gjelder til den blir endret, opphevet eller erstattet av en ny plan.

Etter tidligere lov skulle fylkesplaner godkjennes av Kongen. Denne ordningen ble endret fra 1. juli 2009. En regional plan kan nå som hovedregel vedtas med endelig virkning av fylkeskommunen.

Det er bare i de tilfeller det er reist innvending til planen fra statlig organ eller en kommune som blir direkte berørt av planen, at det spørsmålet innvendingen gjelder skal avgjøres av departementet. De øvrige delene av planen gjelder fra fylkestingets vedtak.

Det er et unntak for de regionale vannforvaltningsplanene, som det gjennom forskrift er bestemt at skal godkjennes av Kongen.

På samme måte som for kommunale planer har departementet en mulighet til å foreta endringer i regionale planer dersom dette viser seg nødvendig ut fra nasjonale interesser.

SPØRSMÅL NR. 966**Innlevert 24. februar 2011 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 9. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvor mange barn og unge er pr. i dag på venteliste for å motta livsnødvendige organer, og hvilke kanaler benyttes for å skaffe nødvendige donorer til barn og unge?»

BEGRUNNELSE:

I det siste har fokuset på organdonasjon igjen blitt aktualisert og synliggjort ikke minst gjennom serien "Livet på vent" på TV2.

Vi har fått sett at hundrevis av nordmenn venter på et livsnødvendig organ, og mange dør mens de venter.

En utfordring er det å få voksne mennesker til å si seg villig til å være organdonorer, noe helt annet er det i forhold til barn og unge. Vi vet at barn helt ned i spedbarnsalder kan ha behov for livsviktige organer og det kan foretas transplantasjoner hvis organer er tilgjengelig. Spørsmålet dreier seg derfor om å få rede på behovet (omfanget) samt hvilke tiltak som benyttes for å skaffe kvalifiserte organdonorer til disse aldersgruppene.

Svar:

Transplantasjonskirurgisk seksjon ved Oslo universitetssykehus HF Rikshospitalet har landsfunksjon for organtransplantasjon. I all hovedsak kommer organer til transplantasjon fra landets 28 donorsykehus, men også fra andre skandinaviske land gjennom et samarbeid som kalles Skandiatransplant.

I 2010 ble det gjennomført 431 transplantasjoner,

mot 441 i 2009. Det har vært en nedgang i antall nyretransplantasjoner, både fra levende og døde givere, mens transplantasjoner av hjerte, lunge og lever har økt noe. Samlet sett har det vært en viss økning de siste årene, fra 303 transplantasjoner i 2001. Dersom nedgangen i antall donasjoner til nyredonasjon, som vi har sett siste år, vedvarer, er det grunn til særskilt oppmerksomhet mot dette området både fra myndighetene og helsetjenesten. Sammenlignet med andre europeiske land, har imidlertid Norge et relativt høyt antall levende givere av nyrer til transplantasjon. Norge deltar i tillegg aktivt i EUs arbeid med organdonasjon som oppfølging av EUs direktiv om organdonasjon og transplantasjon fra 2010.

Oslo universitetssykehus HF Rikshospitalet opplyser at det pr 2. mars var ett barn på venteliste til nyretransplantasjon og ett barn på venteliste til levertransplantasjon. Det var på samme tidspunkt ingen barn eller unge på venteliste for hjerte- eller lunge-transplantasjon.

Det opplyses videre fra OUS Rikshospitalet at behandlingstilbudet til barn og unge med alvorlig organsvikt er godt. Tilgang på organer, som for øvrige transplantasjoner, skjer gjennom landets donorsykehus og gjennom en samarbeidsavtale mellom de skandinaviske landene (Scandiatransplant).

Årlig er det mellom fem og ti unge som får transplantert nyrer, de fleste fra levende giver. Ca fem barn får hvert år transplantert lever, og ett til to barn får hvert år transplantert hjerte eller lunger, eventuelt begge deler.

SPØRSMÅL NR. 967**Innlevert 24. februar 2011 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen****Besvart 7. mars 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at studieforbund som slår seg sammen, i tråd med intensjonene i den nye voksenopplæringsloven, ikke straffes økonomisk?»

BEGRUNNELSE:

Et av formålene med den nye Voksenopplæringsloven var å redusere antall studieforbund, og gjøre de gjenværende større og mer robuste. Nå ser det imidlertid ut til at studieforbundene straffes økonomisk når de følger opp dette.

Tre studieforbund står nå midt oppe i en fusjonsprosess, men det er tilskuddsordningen som er det største problemet. Hvis de tre slår seg sammen taper de 1,8 millioner kroner i tilskudd hvert år; stikk i strid med intensjonene.

Tilskuddsordningen består av tre deler, grunntilskudd, opplæringstilskudd og tilretteleggingstilskudd. En fusjon vil ikke påvirke de to sistnevnte i noen retning, men grunntilskuddet skaper problemer. Grunntilskuddet utbetales i forhold til antall registrerte studietimer foregående år, og det er laget en trappetrinnsmodell som ser slik ut:

- 1) < 40000 studietimer: 300 000,- kr.
- 2) 40 000 – 200 000 studietimer: 1 500 000,- kr.
- 3) > 200 0000 studietimer: 4 000 000,- kr.

Når tre studieforbund slår seg sammen, ett fra kategori 1 og to fra kategori 2 mister de grunntilskudd på $1\,500\,000 + 300\,000 = 1\,800\,000,-$.

Avstanden mellom 40 000 og 200 000 studietimer er for lang – og neste trappetrinn som ville gitt mer tilskudd, er utenfor rekkevidde selv om tre forbund sammenslås. En mulig løsning kan være å innføre et nytt trappetrinn, med 100 000 studietimer som terskel.

Jeg er redd for at et slikt økonomisk tap vil kunne ta motivasjonen fra både studieforbund og medlemsorganisasjoner, og stikke kjepper i hjulene for en ellers positiv og konstruktiv prosess.

Svar:

Et vesentlig formål med ny voksenopplæringslov er å tydeliggjøre studieforbundenes rolle og sette dem i stand til å møte fremtidige utfordringer. Etter loven må studieforbundene i løpet av en treårig overgangsperiode søke om ny godkjenning. For å kunne

godkjennes må et studieforbund ha en kursaktivitet på minst 40 000 timer i året, noe som er en heving i forhold til den gamle voksenopplæringsloven. Formålet med hevingen er å gjøre studieforbundene større og mer robuste gjennom sammenslåinger.

Tilskudd til godkjente studieforbund består av tre komponenter, jf forskrift om studieforbund og nettskoler § 8:

- a) grunntilskudd
- b) opplæringstilskudd
- c) tilretteleggingstilskudd

Opplæringstilskuddet, som fastsettes på bakgrunn av kursaktivitet, utgjør den største delen av det samlede tilskuddet. Grunntilskuddet fastsettes i fire stigende nivåer ut fra studieforbundets aktivitetsnivå. Et viktig formål med grunntilskuddet er å sikre studieforbundene et fast årlig beløp til blant annet medarbeideropplæring, pedagogisk utvikling, administrasjon og drift.

Forskriften var på en bred høring før den ble fastsatt og vi mottok om lag 70 høringsuttalelser. Etter innspill i høringsrundet om at grunntilskuddet ikke tilgodeså de store studieforbundene ble det høyeste nivået for grunntilskudd (over 200 000 timer) lagt inn i forskriften.

Ut fra de tilbakemeldingene som er mottatt vil jeg se nærmere på fordelingen og nivåene for grunntilskuddet. Jeg vil nevne at Vox, nasjonalt fagorgan for kompetansepolitikk, allerede er i dialog med Voksenopplæringsforbundet for å se på mulighetene for og konsekvenser av eventuelle endringer av antall nivåer i grunntilskuddet. Til orientering vil eventuelle endringer i nivåene på grunntilskuddet måtte gjøres som en forskriftsendring og vil følgelig bli sendt ut på høring før den vedtas.

SPØRSMÅL NR. 968

Innlevert 24. februar 2011 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 3. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Det offentlige, ved bl.a. Riksantikvaren, pålegger huseiere store ekstra utgifter ved f.eks. bruksendring eller ombygging. I avisen Glåmdalen av 22. februar 2011 kan vi lese om påbud av brannsikring til en kostnad som gårdeier har problemer med å forrente.

Brannsikring er veldig bra, men burde ikke myn-

dighetene være mer med på å ta hele eller deler av kostnaden ved et slikt påbud?»

Svar:

Saken gjelder en to etasjers trebygning i Øvrebyen i Kongsvinger. Det pålegg som eieren har fått, er gitt ut fra Plan- og bygningsloven og ikke kulturminneloven. Selv om bygningen hadde vært fredet, kun-

ne det ikke gis pålegg om sprinkling, fordi det ikke er hjemmelsgrunnlag i kulturminneloven for å sikre materielle/kulturelle verdier mot brann. Riksantikvaren har med andre ord ikke kommet med noe påbud i denne saken.

Når det gjelder tilskudd gis det svært sjeldent tilskudd til brannsikringen av enkelthus. Riksantikva-

rens tilskuddsmidler innen brannsikring kanaliseres i all hovedsak til sikring av stavkirker og tilskudd til brannsikring av verneverdige tette trehusmiljøer. Øvrebyen hvor huset ligger er et slikt trehusmiljø, og Riksantikvaren har i 2009 bevilget tilskuddmidler til fellestiltak i Kongsvinger blant annet brannslanger og brannposter utplassert i byen.

SPØRSMÅL NR. 969

Innlevert 25. februar 2011 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 7. mars 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Til Hovedrapport i utredningsfasen av ny NTP 2014-2023 foreligger flere tverrettlige utredninger. En av disse gjelder "Effektive knutepunkt for gods-transport". I rapporten pekes det på "behov i mange byer for frigjøring av areal til andre formål enn gods-transport og terminalvirksomhet", mer "statlig deltakelse i godsknutepunktene" og "sterke fagmyndighet for koordinering og oppfølging". Både jernbaneverket og NSB eies av staten.

Vil statsråden ta initiativ for å flytte JBV's godsterminal ut av Bergen sentrum?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til Fra utredning om "Effektive knutepunkter - godstransport" side 7 pkt 04 og 05 og til side 34 der det heter:

"I mange byer langs kysten er det også behov for å flytte gods- og logistikknutepunktene ut av bykjernene av andre hensyn, som byutvikling, manglende arealer for ekspansjon og modernisering av infrastrukturen. Utvikling og/eller relokalisering av godsknutepunktene for sjø eller bane står på agendaen i mange byer, som i Oslo, Drammen, Moss, Halden, Grenland, Kristiansand, Bergen og Trondheim. I samtlige byer diskuteres kortsiktige tiltak for å utbedre flaskehalsen i eksisterende infrastruktur kontra mer langsiktige arealløsninger utenfor bykjernene. Det er neppe tvil om at både befolkningen og de lokale myndighetene ønsker å flytte godsknutepunktene ut av de sentrale byområdene, men at både økonomiske hensyn og tilgjengelige arealer er viktige barrierer for å få dette til"

Bergen har store trafikale utfordringer. Byen har fortsatt et umoderne og lite effektivt veinett sterkt belastet med stor gjennomgangstrafikk og økende trafikk mellom bydeler i byen. Til tider kan dette bidra til å gi problemer med dårlig luftkvalitet. Godstermi-

nal for jernbane er plassert midt i bykjernen og generer mye tungtrafikk. Flytting av godsterminal ut av Bergen sentrale sentrumsområde er derfor viktig av mange hensyn. Men også i en fremtidig nasjonal transportstrategi gjennom rullering av Nasjonal Transportplan blir det nå lagt ytterligere vekt på å utvikle effektive knutepunkt både for person- og godstrafikk. Rapporten peker på behovet for større statlige deltagelse og behovet for sterkere fagmyndighet for å utvikle knutepunkt i tråd med nasjonale mål og strategier. I forhold til jernbane har staten og derved SD en spesiell situasjon. JBV er statens etat og NSB er statens selskap. Oppfølging av nasjonale mål og strategier for utvikling av effektive knutepunkt for godstransport krever derfor også bruk av statens myndighets- og eierrolle.

JBV må styres ut av Bergen sentrum rett og slett fordi etaten selv fortsatt ikke synes å oppfatte nasjonal strategi eller bry seg om nasjonal strategi eller ta nødvendige hensyn til behov i Bergen og i Bergensregionen. Det kreves derfor statlige grep fra statlig politisk myndighet. Det gir samtidig politisk myndighet muligheten til å utvikle jernbanen i Bergensområdet for å sikre kobling mot flyplass og mot fremtidig havn. Jeg håper derfor at statsråden vil ta tydelige grep for å få forgang i både flytting av godsterminal for jernbane UT av Bergen sentrum og for å bygge ut jernbane i Bergensregionen.

Svar:

Mange av dagens jernbanegodsterminaler ligger av historiske årsaker relativt sentralt i byene og beslaglegger store arealer med høy alternativt anvendelsesverdi. Utvidelsesmulighetene er ofte begrensede. Godsterminalene er relativt arealintensive, og utgjør i mange tilfeller en uønsket barriere for utvikling av

byene. Samtidig er det ikke enkelt å finne egnede arealer for en plassering av nye godsterminaler som ikke møter motstand lokalt.

Aktuelle lokaliseringalternativer for ny godsterminal i Bergen må ses i sammenheng med utviklingen av transportsystemet som helhet. Arbeidet med en konseptvalg- utredning (KVU) for transportsystemet i Bergensområdet er nå i slutfasen. Utredningsarbeidet ledes av Statens vegvesen, men også Jernbaneverket, Hordaland fylkeskommune og Bergen kommune deltar. KVUen tar for seg transportsystemet i hele Bergensområdet. I tillegg arbeider Hordaland fylkeskommune med en fylkesdelplan for frem-

tidig havnestruktur i Bergensområdet. I tilknytning til dette arbeidet ses det bl.a. på muligheten for samlokalisering av havn og jernbane- godsterminal.

Resultatene fra de pågående utredningene vil kunne gi viktige føringer for det fremtidige transportsystemet i Bergensområdet, herunder løsninger for både person- og godstrafikken på jernbanen.

For øvrig har Jernbaneverket satt i gang KVUer om lokalisering av godsterminaler i flere byområder. Utredningene vil gi grunnlag for omtale og prioritering i forbindelse med rulleringen av neste NTP 2014-2023.

SPØRSMÅL NR. 970

Innlevert 25. februar 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 3. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Jeg viser til Helgelands Blad 23. februar 2011 side 15 om en mann som mister deler av sin pappapermisjon – et tap som tilsvarer kr. 55 000 på grunn av feilinformasjon fra Nav.

Mener statsråden det er riktig at brukere som henvender seg til Nav for å få klarhet i saker skal lide store tap når Nav gir uriktige opplysninger som fører til at søkeren begår en formell feil?»

BEGRUNNELSE:

Love og regler kan virke kompliserte, men Nav skal være et sted man trygt skal kunne henvende seg for å få opplysninger og råd. I denne saken har søkeren henvendt seg til NAV for å få klarhet i hvordan han skulle forholde seg når han skulle ta ut pappapermisjon. Nav har gitt feil informasjon, noe de også har innrømmet, men allikevel får ikke søkeren den permisjonen han hadde rett på. Her er det ikke tvil om hvilke rettigheter vedkommende hadde, men det formelle ble ikke gjort riktig på grunn av de opplysningene han fikk fra Nav. Det kan virke underlig at det ikke er mulig å rette opp en åpenbar feil uten å sende saken til trygderetten, og jeg håper derfor at statsråden kan se på om dette er en praksis som er ønskelig.

Svar:

Jeg forholder meg til dette som et generelt spørsmål og ikke et spørsmål om denne konkrete saken. I mitt svar har jeg derfor valgt å orientere om de kanaler som gir informasjon om foreldrepenger og fedrekvoten og om de klagemuligheter som foreligger, dersom det er gjort feil i Arbeids- og velferdsetaten.

Arbeids- og velferdsetaten benytter mange kanaler for å gi brukerne relevant og korrekt informasjon om etatens tjenester og ytelser. Fedre kan lese om sine rettigheter og relevante frister for å søke om utsettelse av fedrekvoten på Arbeids- og velferdsetatens nettsider. Frem til høsten 2010 ble det også i mors vedtak om foreldrepenger gitt informasjon om fars frist for å søke om utsettelse av fedrekvoten. Fra om med november 2010 har Arbeids- og velferdsetaten sendt informasjonsbrev til far samtidig med at mor har fått innvilget foreldrepenger. I dette informasjonsbrevet får fedre blant annet informasjon om fristen for å søke om utsettelse av fedrekvoten. Fedre får også denne informasjonen i vedtak om foreldrepenger/fedrekvote dersom han skal ta ut deler av fedrekvoten før han eventuelt søker om utsettelse.

I enkelte tilfeller kommer Arbeids- og velferdsetaten dessverre i skade for å gi uriktig eller motstridende informasjon som kan medføre tap av rettigheter for bruker. I enkelte av disse tilfellene vil uriktig informasjon bli ansett som saksbehandlingsfeil som kan medføre at etaten av eget tiltak, eller etter klage, omgjør sitt vedtak. I andre tilfeller vil brukeren ha rett til økonomisk erstatning etter alminnelige erstatningsrettslige regler. Økonomisk erstatning fordrer at brukeren har lidt et økonomisk tap. Klage over vedtak som er begrunnet med at etaten har feilinformert bruker, blir behandlet på ordinær måte i Arbeids- og velferdsetatens klageorganer med Trygderetten som ankeinstans.

Jeg forutsetter at Arbeids- og velferdsetaten håndterer disse sakene på en forsvarlig måte og etter gjeldende regelverk.

SPØRSMÅL NR. 971**Innlevert 25. februar 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 18. mars 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«I Stortingets spontanspørretime 23.02.11 svarte landbruksministeren på et spørsmål fra undertegnede at Matkjedeutvalget skal "gå gjennom prissetting i hele verdikjeden, inklusive industri, samvirkebedrifter m.v."»

Kan statsråden bekrefte at det inkluderer markedet for anskaffelse av dyr til slakting, for omsetning av slakt/skåret vare til foredlingsbedrifter og markedet for genetikk?»

Svar:

Hovedmålet for Matkjedeutvalget er, i henhold til mandatet, å beskrive hvilke konsekvenser utviklingen innen matvarekjeden har hatt og vil kunne ha framover.

Mandatet er omfattende, og Utvalget er bedt om spesielt å legge vekt på forbrukernes interesser med hensyn til pris, kvalitet, vareutvalg og tilgjengelighet,

samt mulighetene for åpenhet og innsyn i hele matvarekjeden som sikrer tilstrekkelig og tilfredsstillende samfunnsmessig kontroll og effektiv bruk av samfunnets ressurser.

Utvalget skal videre særlig undersøke styrkeforholdene i matvarekjeden, spesielt mellom handelskjeder og leverandører. Dette omfatter utredning av en hel rekke spørsmål, blant annet knyttet til forhandlingssystemer, utbredelsen og utviklingen av handelens egne merkevarer, styrkeforholdene i verdikjeden samt åpenhet rundt prisdannelse.

Utvalgets mandat må derfor sies å være av mer overgripende og generell karakter enn de spesifikke spørsmål som representanten Flåtten tar opp. Det er for øvrig opp til Utvalget selv å fortolke mandatet og sikre at man besvarer de spørsmål som spesielt er nevnt, på en helhetlig måte.

Utvalget vil, som kjent, legge fram sin rapport i april.

SPØRSMÅL NR. 972**Innlevert 25. februar 2011 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen****Besvart 3. mars 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hvordan vil statsråden sikre likebehandling av ikke- kommunale og kommunale barnehager da tilskuddet til kapitalkostnader ikke trenger å være likt?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget har lovfestet likebehandling av offentlige og private barnehager. Barn i private barnehager skal få minimum 88 % av driftskostnadene i kommunale barnehager frem til 31. juli 2011, deretter skal de ha minimum 91 %. I forskrift om likeverdig behandling ved tildeling av offentlige tilskudd til ikke-kommunale barnehager § 5. tilskudd til kapitalkostnader, står det at kommunen skal gi tilskudd til kapitalkostnader i godkjente ikke-kommunale barnehager per heltidsplass. Kommunen velger om den vil gi tilskuddet ut i fra gjennomsnittlige kapitalkostnader per

heltidsplass i egne tilsvarende kommunale barnehager, eller om den vil benytte nasjonale gjennomsnittssatser for kapitaltilskudd fastsatt av departementet. For kommuner med høye kapitalkostnader til egne barnehager vil det være lønnsomt å benytte seg av den nasjonale gjennomsnittssatsen. Dette sikrer ikke likeverdig behandling av ikke- kommunale og kommunale barnehager ved tildeling av offentlige tilskudd.

Svar:

Det er riktig at kommunen i henhold til § 5 i forskrift om likeverdig behandling ved tildeling av offentlige tilskudd til ikke-kommunale barnehager, kan velge mellom å basere kapitaltilskuddet på de gjennomsnittlige kapitalkostnadene i egne barnehager eller benytte en nasjonal gjennomsnittssats. Kapitaltilskuddet utgjør imidlertid relativt lite av det samlede

tilskuddet til ikke-kommunale barnehager, vanligvis under 10 prosent. Tilskuddet til drift, som normalt utgjør minst 90 prosent av det samlede tilskuddet, skal baseres på de gjennomsnittlige budsjetterte driftskostnadene i tilsvarende kommunale barnehager i den enkelte kommune.

En sentral utfordring ved å basere tilskuddet på kostnadene i kommunens egne barnehager er at de kommunale regnskapsprinsippene skiller seg fra prinsippene for private regnskap. Reelle kapitalkostnader i kommunale barnehager framgår vanligvis ikke av kommunens regnskap. For mange kommuner vil det derfor være ganske krevende å beregne de reelle kapitalkostnadene i egne barnehager. Anskaffelseskostnaden for eldre barnehager, er i mange tilfeller ikke kjent, og kommunen vil da måtte innhente en ny verdivurdering av barnehagen for å kunne beregne kapitalkostnadene. Dette kan være en relativt ressurskrevende oppgave. For å hjelpe kommunene er det derfor en åpning i forskriften for å benytte en nasjonal gjennomsnittssats for kapitaltilskudd.

I forbindelse med behandlingen av Ot.prp. nr. 57 (2007-2008), jf. Innst. O. nr. 103 (2008-2009), ba flertallet i familie- og kulturkomiteen regjeringen om

å gjennomgå forskriften for å se på om det ville være mulig å forenkle utmålingen av det kommunale tilskuddet til de ikke-kommunale barnehagene. Ved å åpne for å bruke nasjonale gjennomsnittssatser forenkles arbeidet med å utmåle tilskudd for kommuner som ikke har kompetanse til eller ikke er i stand til å gjennomføre slike beregninger selv. Forenkling av tilskuddsutmålingen legger også til rette for at ikke-kommunale barnehager kan få utbetalt tilskudd til rett tid.

Jeg ser at kommuner som har kommunale barnehager med høye kapitalkostnader, kan ha et økonomisk insentiv til å velge den nasjonale gjennomsnittssatsen. Kommunen har imidlertid plikt til å oppfylle retten til barnehageplass, og er avhengig av de ikke-kommunale barnehagene for å innfri denne forpliktelsen. Ikke-kommunale barnehager som ikke får dekket sine faste kostnader vil vanskelig kunne opprettholde driften. Kommunen vil derfor være tjent med å gi de ikke-kommunale barnehagene tilstrekkelig tilskudd til å sikre videre drift. Forskriftens § 5 femte ledd gir kommunen adgang til å gi ekstra tilskudd til kapitalkostnader til ikke-kommunale barnehager med høye kapitalkostnader.

SPØRSMÅL NR. 973

Innlevert 25. februar 2011 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen

Besvart 3. mars 2011 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden sikre alle barn som har rett til barnehageplass plass i barnehage når mange kommuner kun vil gi tilskudd for barn et bestemt tidspunkt per år, og dermed ikke gir barnehagene økonomisk mulighet til å ta opp nye barn gjennom året?»

BEGRUNNELSE:

Tidligere fikk barnehagene justert opp tilskuddene automatisk når de hadde tatt inn to eller flere nye barn. Etter de nye reglene utbetales tilskuddet ut fra barnetallet på bestemte datoer. Alle kommuner skal telle barnehagebarna 15. desember. Det er opp til kommunene om de også vil telle dem flere ganger gjennom året. Mange barnehager har i disse dager fått beskjed om at de ikke får tilskudd for nye barn de har tatt opp etter 15. desember 2010. De vil heller ikke få tilskudd for nye barn som de ønsker å tilby

plass i løpet av året da kommunen kun teller barnehagebarna en gang per år. Spørsmålsstilleren mener dette gir liten fleksibilitet i barnehageopptaket og ikke er i tråd med å sikre alle barn rett til barnehageplass.

Svar:

Med virkning fra 1. januar 2011 ble barnehage-sektoren rammefinansiert og plikten til å finansiere ikke-kommunale barnehager ble lagt til landets kommuner. Reglene i forskrift om likeverdig behandling ved tildeling av offentlig tilskudd til ikke-kommunale barnehager sikrer godkjente ikke-kommunale barnehager en likeverdig behandling sammenlignet med kommunale barnehager. Det kommunale tilskuddet skal utmåles på bakgrunn av det som tilsvarende barnehager eid av kommunen i gjennomsnitt mottar i per heltidsplass. For de tilfellene det ikke er sammenlignbare barnehager er det utarbeidet nasjonale satser

som skal benyttes. Vedtaket om kommunalt tilskudd skal utmåles for et år om gangen. Kommunene kan ha flere tellinger det aktuelle driftsåret for å legge til rette for å justere tilskuddet i samsvar med eventuelle variasjoner i antallet barn i de ikke-kommunale barnehagene, eller de kan velge å bruke den obligatoriske 15. desembertellingen som grunnlag for beregningen av hele årets tilskudd. Jeg regner med at det er denne siden av forskriftens utmålingsregler spørsmålet knytter seg til.

Innledningsvis vil jeg nevne at 15. desember ble valgt som rapporteringsdato bl.a. siden dette var utgangspunktet også for beregningen av det tidligere statstilskuddet til drift. Den er godt innarbeidet som rapporteringsdato i barnehagesektoren. Når forskriften legger til kommunene å avgjøre om de vil ha kun denne tellingen eller også ekstra tellinger utover året, er dette først og fremst begrunnet i behovet landets kommuner har for selv å vurdere hvilken løsning som er best egnet til å ivareta innbyggernes behov for barnehageplasser. Intensjonen er å gi kommunene en fleksibilitet ved planleggingen de skal gjøre for å sikre alle barn rett til barnehageplass. Kommunene har etter barnehageloven det overordnede ansvaret for å oppfylle retten til barnehageplass, og de er avhengig av de ikke-kommunale barnehagenes kapasitet for å innfri forpliktelsen. Ved planleggingen av barnehagetilbudet vil kommunene av den grunn være tjent med å legge til rette for at de ikke-kommunale barnehagene sikres videre drift, også ved planleggingen av

tellestidspunkter. I motsatt fall vil kommunene selv måtte etablere plasser i egne kommunale barnehager for å oppfylle det overordnede ansvaret. Det er for øvrig verdt å nevne at der 15. desembertellingen legges til grunn for beregningen i hele årets tilskudd vil det også ligge en mulighet for at private barnehager blir overkompensert dersom barn slutter før neste telling.

Ved å rammefinansiere barnehagesektoren og ved utformingen av forskrift om likeverdig behandling ved tildeling av offentlig tilskudd til ikke-kommunale barnehager er kommunene gitt en stor grad av handlefrihet ved oppfyllelsen av retten til barnehageplass. Dette er i samsvar med kommunenes uttalte ønsker og behov. Jeg mener regjeringen nå må kunne forutsette at kommunene følger opp og bruker denne friheten til finne nettopp de beste løsningene, og ikke til å redusere den samlede kapasiteten i barnehagene. Hvis det er kommuner som velger en praktisering av forskriftens regler om tellestidspunkter ut fra intensjonen om å yte mindre til barnehagesektoren vil jeg si at dette i så fall er kommuner som ikke følger opp det ansvaret som er gitt dem gjennom rammefinansieringen.

Regjeringen vil i tiden fremover følge med på hvordan kommunene ivaretar det ansvaret som er gitt dem i forskrift om likeverdig behandling ved tildeling av offentlig tilskudd til ikke-kommunale barnehager.

SPØRSMÅL NR. 974

Innlevert 25. februar 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 10. mars 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Største tillatte bredde for transport av camping/fritidsbolig på vei er 4,2 meter. Det har tidligere blitt gitt dispensasjoner for bredere hus, for eksempel ble et 10 meter bredt og 17 meter langt hus i 2004 flyttet fra Skjæveland til Pollestad. NN har fått avslag på transport av et 4,9 meter bredt hus, og statsråden skriver i sitt brev til NN 05.01.2011, ref. 11/25-ESR, at departementet ikke vil overprøve Statens vegvesen.

Mener statsråden det er rettferdig at NN nå må selge huset sitt til grunneier til spottpriis?»

Svar:

I mitt brev av 5. januar 2011 til NN opplyste jeg at Statens vegvesen ville behandle en eventuell klage hvis den ble mottatt innen 1. februar 2011.

Etter henvendelse fra NN har nå Statens vegvesen gjort en fornyet vurdering av saken i samråd med Klepp lensmannskontor. Ut fra de spesielle omstendigheter i denne konkrete saken har Statens vegvesen i brev av 28. februar 2011 innvilget dispensasjon for flytting av enheten.

Jeg anser at saken med dette har fått en tilfredsstillende løsning.

SPØRSMÅL NR. 975**Innlevert 25. februar 2011 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 7. mars 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hva vil utenriksministeren konkret gjøre for å bedre rekrutteringen til FN, og vil han vurdere å se til hva andre land gjør, som f.eks. Spania, som knytter økonomiske bidrag til antall ansatte i FN-systemet, og Sveits som har et eget nasjonalt kompetansesenter med formål å fremskaffe gode sveitiske kandidater til internasjonale organisasjoner?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede hadde i høst (i ca. 1 mnd) den gleden å være en del av den norske stortingsdelegasjonen til FNs 65 generalforsamling. Det var på mange måter interessante og lærerike uker. Noe av det som forundret meg den norske underrepresentasjon mht ansatte og lederstillinger.

UNDP har ca. 1100 internasjonale ansatte (resterende 700 er lokalt ansatte). UNDP har et mål om balansert medarbeidersammensetning både med tanke på kjønn og nord/sør. I henhold til nord/sør, er 541 stillinger dedikert til medarbeidere fra nord. 22 av disse er nordmenn. D.v.s. 4,1 % av arbeidsstokken. I henhold til Norges bidrag burde måltallet for antall nordmenn i UNDP være 11,5 % (d.v.s. over 50 ansatte).

Norge er dårlig representert på alle nivå. Fra P-1 (lavest) til D-2 og toppnivået ASG. (1 av 9 Assistant Secretary General. 2 av 78 D-2. 1 av 209 D-1. Ingen P-6. 8 av 608 P-5, og 3 av 531 P-4).

Norge bidrar vesentlig mer økonomisk enn kompetansemessig (overrepresenterte land, som USA, Italia og Frankrike gjør det motsatte).

UNDP har få eller ingen systemer for Talent Management og Succession Planning (d.v.s. hvem som skal f.eks. fylle nåværende og fremtidige lederroller i UNDP).

Nordmenn søker generelt ikke jobber i UNDP. Av 404.000 søkere i 2009, var kun 357 søkere fra Norge. I 2009 mottok UNDP kun 3 søknader fra kandidater på D1 nivå. Samme tall som for 2008.

FN har ingen sentral HR-funksjon som ivaretar donorens representasjon. Man kan ikke overvåke karrieremuligheter og utvikling. Ei heller å påvirke valg av kandidat. Slik jeg har forstått har Norge ikke noen oversikt over alle nordmenn som jobber i FN-systemet. Andre land, som f.eks. Japan har særdeles god kontroll over alle sine ansatte og karriereutvikling.

Det virker som at FNs rekrutteringspolitikk i stor grad preges av nettverk og politisk press.

Norge har ingen definert handlingsplan for strategisk rekruttering av nordmenn til internasjonale organisasjoner. Den ansvarlige enheten i UD er slik undertegnede forstår inkorporert i UD's vanlige rekrutteringsarbeid. Arbeidet med, og oppfølgingen av, norske kandidater preges av ressursknapphet og ad-hoc prosesser, og trolig ansvarspulverisering i hjemlig byråkrati.

Når man ser på hva andre land gjør, så har undertegnede grunn til å tro at Norge har litt å lære. Bl.a. er Danmark bedre representert. Det samme gjelder Sveits og Spania. Spania som knytter økonomiske bidrag til antall ansatte. Sveits har eget kompetansesenter (halvstatlig og delprivatisert med ca. 12-13 ansatte), med formål å fremskaffe gode sveitiske kandidater til internasjonale organisasjoner.

Undertegnede er kjent med at Norge og UNDP hadde en felles "Handlingsplan for rekruttering av nordmenn" frem til 2009. I svaret kan det være interessant å få vite evalueringen av denne, samt hva status på dette området er nå.

Svar:

Det aller viktigste er at FN sikrer rekruttering av kompetente og dyktige medarbeidere.

Det er et mål for Regjeringen å øke antallet nordmenn i FN og i de internasjonale organisasjoner Norge er medlem av. Spesielt er det ønskelig å øke antallet nordmenn i de organisasjoner som mottar mye norsk bistand eller som har et arbeidsfelt som sammenfaller med norske utenrikspolitiske prioriteringer.

Det er et faktum at Norge gjennom mange år generelt har vært underrepresentert i FN-systemet. På linje med en rekke andre nordiske og europeiske land, har vi sett at et relativt lavt antall av våre borgere søker stillinger og blir i FN-systemet over tid.

Grunnene til det er sammensatte, men et viktig bakteppe er at vi har et høyt velferds- og lønnsnivå, samt at det er langt vanligere med to inntekter i familien i Norge enn i de fleste andre land. Stillinger i internasjonale organisasjoner har ofte svært mange godt kvalifiserte søkere fra alle medlemslandene.

I tillegg til Utenriksdepartementets rekrutteringsseksjon er også fagavdelinger i UD og våre utenriksstasjoner engasjert i arbeidet med å fremme norske kandidater til stillinger i internasjonale organisasjoner. Dette er et langsiktig arbeid rettet mot å finne frem til, bygge opp og motivere norske kandidater til stillinger i internasjonale organisasjoner, samt å gi dem råd og støtte underveis i søknadsprosessen.

Det er viktig å understreke at vi i alle disse sammenhengene forholder oss til de kvalifikasjonskrav som organisasjonene selv fastsetter for stillingene.

UD har hatt kontakt med Sveits om deres modell og ser på mulighetene for å øke norsk kapasitet på dette området, bl.a. gjennom et samarbeid med Flyktningehjelpen. Vi har de siste årene også hatt jevnlig erfaringsutveksling med andre nordiske land.

Det har ikke vært vurdert som hensiktsmessig å kople antall nordmenn i en organisasjon til størrelsen på norsk bistand til organisasjonen. Om alle land la et slikt prinsipp til grunn, ville det svekke kvaliteten på de rekrutterte. Heller ikke Spania, som representanten viser til i sitt spørsmål, oppgir å ha en slik politikk. Vi har imidlertid jevnlig kontakt med de organisasjonene som mottar de største bidragene fra Norge om antallet nordmenn, og om norske søkere til stillinger i organisasjonene.

De senere år har vi iverksatt flere konkrete tiltak for å styrke arbeidet med å øke antallet nordmenn i FN-systemet. Vi har økt antallet norske juniorekspertter og vi har for tiden 80 juniorekspertter i internasjonale organisasjoner over hele verden. Det er stor interesse for disse stillingene fra nyutdannede nordmenn. Gjennom denne ordningen skaffer mange nordmenn seg internasjonal kompetanse og et nettverk som gjør dem svært godt kvalifisert til regulære stillinger i de internasjonale organisasjonene. Mange av disse blir i kortere eller lenger tid i FN-systemet.

Det er riktig som representanten påpeker at vi

med 22 ansatte pr. januar 2011 er underrepresentert i UNDP hva gjelder antallet nordmenn i forhold til størrelsen på norske bidrag. Samtidig er det viktig å se at antallet nordmenn i UNDP likevel er langt høyere enn det vårt innbyggerantall skulle tilsi.

Vi har siden 2009 styrket UNDPs arbeid med rekruttering og HR ved å låne ut en av utenriksstjenestens egne eksperter på området for en toårs periode. Sammen med en rekke FN-organisasjoner gjennomførte UD en omfattende rekrutteringskampanje i Norge i mai 2010 med sikte på å øke antallet norske søkere. Antallet norske søkere til stillinger i FN og UNDP har siden da også økt betydelig. Vi har samtidig bygget opp en database med norske kandidater, og samarbeider bl.a. med Flyktningehjelpen for å systematisere oversikten over norske kandidater og øke kapasiteten på rådgivningstjenester til nordmenn som vil søke stillinger i FN.

Det er tett kontakt med UNDP for å søke å øke antallet nordmenn og norske søkere på stillinger, og Utenriksdepartementet har nettopp hatt besøk av personalsjefen i UNDP. Mulighetene for å sette opp en ny handlingsplan var et av de temaene som ble diskutert.

Det er riktig at UD har sluttet å føre egen statistikk over norske ansatte i internasjonale organisasjoner, og grunnen til det er at det ikke lenger er det samme behovet for dette. FN-organisasjonene er nå raske med å gi nøyaktig oppdatert statistikk på anmodning fra medlemslandene.

SPØRSMÅL NR. 976

Innlevert 25. februar 2011 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 8. mars 2011 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Hvilke kostnader og praktiske konsekvenser, inkludert utgiftene NRK allerede har hatt til sine DAB-investeringer, vil overgangen til DAB-radio medføre?»

BEGRUNNELSE:

DAB skal overta for det gamle FM-nettet når det gjelder radiosendinger, og utvikling er alltid spennende. Det er imidlertid grunn til å se på utviklingen på akkurat dette feltet med bekymring. DAB er ikke bare en teknologi som kun er i bruk i svært beskjeden grad, men det er også en gammel teknologi som ikke

er på nivå med nyere lyddekoding når det kommer til kvalitet. Spørsmålsstilleren er derfor bekymret for konsekvensene av en omlegging til DAB før markedet er klart for det, samtidig som man skal stenge det riksdekkende FM-nettet.

Det er fortsatt uklart hva som internasjonalt vil bli den nye standarden for radio. Da er det kulturpolitisk hasardspill av Norge å allerede vedta DAB som nasjonal standard, siden vi i så fall spiller oss selv ut over sidelinjen dersom den internasjonale standarden blir en annen.

Det er derfor svært ønskelig å få belyst denne problematikken fra statsrådets side: Det ene er de utgiftene som allerede er betalt gjennom NRKs inves-

teringer knyttet til DAB, samt fremtidige kostnader ved etablering. Det andre er de praktiske konsekvensene dette vil ha for det norske radiomarkedet og landets radiolyttere, dersom vi havner i en situasjon hvor vi avskjærer vårt nasjonale marked fra resten av verden gjennom å sitte på et særnorsk radionett.

Dette vil ha store konsekvenser på alt fra priser og tilgang til radioer, til muligheten for å høre på radio når man krysser landegrensene o.l.

Radioen står fortsatt sterkt i norske hjem, og det vil være synd dersom Regjeringen på egen hånd raderer ut den levende radiokulturen vi har i Norge i dag. Statsrådets vurderinger omkring dette imøteses derfor med spenning.

Svar:

Jeg vil for ordens skyld minne om at Regjeringen har lagt en melding frem for Stortinget om digitalisering av radiomediet - Meld. St. 8 (2010-2011) Digitalisering av radiomediet. Meldingen er til behandling i komiteen og foreløpig dato for behandling av meldingen er fastsatt til 19. mai 2011. Jeg er videre kjent med at det er lagt opp til en høring av saken i regi av Stortinget 14. mars 2011.

Når det gjelder praktiske og økonomiske konsekvenser overgangen til DAB vil føre med seg for NRK (og andre), vil jeg henvide representanten Thomsen til meldingens kapittel 7 om økonomiske og administrative konsekvenser der det gjøres utførlig rede for temaet.

Til det konkrete spørsmålet om NRKs påløpte utgifter til leie av nett til distribusjon av digital radio i DAB, opplyser NRK at det har påløpt totalt 225 mill kroner for distribusjon av etter hvert 14 radiokanaler

DAB	
1999	8 006 680
2000	9 158 500
2001	11 264 955
2002	12 651 720
2003	10 385 650
2004	14 685 717
2005	17 303 058
2006	19 897 142
2007	25 315 961
2008	30 468 507
2009	37 048 567
2010	37 298 232
Sum	225 478 009

Fra 1995 til 1999 besto NRKs DAB-tilbud av testsendinger fra tre sendere på Østlandet (Kongsberg, Halden, Oslo). Siden 1999 er dekningen gradvis bygget ut til å dekke 80 prosent av befolkningen. Til sammenligning har NRK i samme periode brukt 1,3 milliarder for FM-distribusjon av tre tilnærmet riksdekkende kanaler og tre nisjekanaler til 35 prosent av befolkningen. Den gradvise utbyggingen av digital distribusjon har gitt lytterne et langt bredere radiotilbud fra NRK, et tilbud som vil komme hele landet til gode gjennom fullføringen av digitalovergangen.

Det kan også nevnes at kommersielle aktører på radiomarkedet (blant annet P4 og Telenor) har hatt betydelige kostnader knyttet til utbygging av DAB-nettet.

SPØRSMÅL NR. 977

Innlevert 25. februar 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 7. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Svenske pendlere må nå vente i 20 uker på å få behandlet sin søknad om dagpenger. Dette fører til store sosiale og økonomiske problemer, og mange står nå helt uten inntekt til å betale sine regninger. Ventetiden har økt betydelig på tross av at statsråden varslet om nedgang.

Vil statsråden sørge for at det nå settes inn nok ressurser slik at ventetiden raskt reduseres?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidere som har mistet sitt arbeid i begynnelsen av november venter fremdeles på å få behandlet sin søknad om dagpenger. Ved tap av arbeid kan norske innbyggere forvente å få dagpenger i løpet av ca. 3 uker, men når det gjelder de svenske/utenlandske pendlerne må de vente i nærmere 5 måneder på tross av at de faktisk har de samme rettighetene. I et brev til regjeringen i fjor krevde ESA svar på hvorfor

utenlandske EØS-borgere behandles annerledes enn norske. Overvåkingsorganet var kritiske til hvorfor saksbehandlingen for ikke-norske arbeidstakere på det tidspunktet var på 20 uker.

I forbindelse med mitt tidligere spørsmål Dokument nr. 15:351 (2010-2011) som ble besvart 30.11.2010 skriver statsråden følgende:

” Til tross for dette opplyser Arbeids- og velferdsdirektoratet at behandlingstid for EØS dagpenger nå er redusert fra 19 uker til 14 uker. Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at det er iverksatt en rekke tiltak for å få ned saksbehandlingstiden. Det er bl.a. utarbeidet en egen handlingsplan med dette som formål.”

Det står også at:

” Departementet vil følge utviklingen særskilt på dette området”

Tiltakene som ble iverksatt har tydeligvis ikke vært tilstrekkelig, og i dag har i følge Nav utland behandlingstiden igjen økt til 20 uker. Det mener jeg vitner om at Nav har mistet kontrollen over sine arbeidsoppgaver på dette området, og at de ikke klarer å yte den servicen brukerne har rett på. Jeg har den siste tiden fått mange henvendelser fra svenske arbeidere som har mistet jobben etter å ha jobbet i landet i lang tid. De havner nå i en fullstendig uholdbar situasjon, og mange klarer ikke sine økonomiske forpliktelser.

Statsråden skriver også følgende i sitt forrige svar:

”Skulle de ha behov for økonomisk hjelp mens dagpengesøknaden er under behandling, vil de kunne søke om økonomisk støtte i Sverige. Nordisk konvensjon om sosialhjelp og sosiale tjenester vil ikke gi personer som er bosatt og folkeregistrert i Sverige rettigheter til økonomisk støtte i Norge, i påvente av utbetaling av dagpenger. Det vises til konvensjonens artikkel 3. I en eventuell akutt situasjon vil de imidlertid ha rett til nødhjelp fra NAV.”

I de fleste tilfeller er dette ingen løsning da det er strenge kriterier for hva det ytes bidrag til, og hvem som har rett på slike bidrag. Slik jeg ser det er det også meget uheldig at de som har en opparbeidet rett på en ytelse fra Nav skal rekrutteres som nye sosialklienter. Hvis både NAV i Norge og et svensk sosialkontor skal engasjeres for at en person skal få penger til livsopphold er dette unødig byråkrati og ekstraarbeid på begge sider av grensen.

Nordisk råd og grensekomiteene har et sterkt fokus på å fjerne grensehindre. Forskjellsbehandling som får store konsekvenser for de som velger å ta jobb i et annet land enn bostedslandet kan ikke aksepteres og er å anse som et stort hinder som lett kan fjernes. Tap av arbeid gjør at de som rammes får redusert sin inntekt, men de burde slippe å vente på sine

rettmessige opparbeide rettigheter. Den lange ventetiden får store negative konsekvenser for alle dem som i månedsvis blir stående uten inntekt noe de mange henvendelsene fra fortvilte arbeidsledige vitner om, og jeg forventer nå at det settes inn nok ressurser slik at utenlandske arbeidere slipper å vente lenger enn sine norske kolleger på dagpenger.

Svar:

I kjølvannet av de internasjonale nedgangskonjunktorene som begynte i 2008, har Arbeids- og velferdsetaten mottatt svært mange søknader om dagpenger fra borgere i andre EØS-land. Som illustrasjon økte inngangen på dagpenger under permittering med 349 % (fra 731 til 3283 saker) fra 2008 til 2009. Inngangen har holdt seg høyt også i 2010 og inn i 2011.

EØS-borgere med arbeid i Norge opparbeider seg rettigheter til dagpenger som det enten kan søkes om i Norge eller i hjemlandet. Her er det imidlertid nødvendig å skille mellom to forhold:

- Permitterte EØS-borgere som har returnert til sitt hjemland etter å ha arbeidet i Norge, kan ha opparbeidet rettigheter til dagpenger. Disse utbetales av Arbeids- og velferdsetaten i påvente av ny arbeidsstart i Norge.
- EØS-borgere som har arbeidet i Norge og returnert til sitt hjemland etter endelig avsluttet arbeidsforhold i Norge, kan søke om dagpenger i sitt hjemland. For at også arbeidstid i Norge skal tas med i vurdering av søknaden, må søker fremvise en E301 attest som dokumenterer arbeidstid i Norge. Denne blanketten utstedes av Arbeids- og velferdsetaten etter innsamling av informasjon om arbeidsforhold i Norge. Uten denne attesten får ikke søker dagpenger i hjemlandet.

Saksbehandlingstiden på dagpengeområdet var i fjor sommer på om lag 20 uker. I løpet av høsten 2010 ble det iverksatt ulike tiltak. Saksbehandlingstiden varierer noe fra uke til uke, men Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at saksbehandlingstiden nå er redusert til i størrelsesorden 5-6 uker. Det forventes at saksbehandlingstiden vil komme ned på et normalnivå på om lag 3 uker i løpet av våren.

Saksbehandlingstiden for utstedelse av E301 attest er derimot fortsatt svært høy og ligger for øyeblikket på om lag 20 uker, dvs. betydelig over et normalnivå på om lag 3 uker. Denne situasjonen er ikke holdbar. Arbeids- og velferdsdirektøren har informert meg om at tiltak nå iverksettes for å øke produksjonen og dermed redusere saksbehandlingstiden for attest E301. Bemanningen på området er nå styrket, og det arbeides særlig med å bedre informasjonsflyten mot andre deler av Arbeids- og velferdsetaten

som ledd i en effektiviseringsprosess. Målet er å redusere saksbehandlingstiden på utstedelse av E301

attester betraktelig i løpet av året. Jeg kommer til å følge utviklingen på dette området nøye framover.

SPØRSMÅL NR. 978

Innlevert 25. februar 2011 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 9. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«En samlet helse- og omsorgskomite har for snart ett år siden foreslått å opprette en ny spesialitet i rus- og avhengighetsmedisin. Det er også bred tilslutning til dette i fagmiljøet. Den norske legeforeningen betegner tverrfaglig spesialisert rusbehandling som en spesialisthelsetjeneste uten spesialister. Det er sterkt behov for denne spesialistutdanningen, og alt burde ligge til rette for å sette i gang.

Når blir denne utdanningen iverksatt?»

Svar:

Departementet mottok i september 2010 en tilråding fra Helsedirektoratet om å etablere en egen spesialitet i rus- og avhengighetsmedisin. Tilrådingen baserte seg blant annet på et vedtak i Nasjonalt råd for spesialistutdanning av leger og legefordeling i april samme år. Jeg deler vurderingen av behovet for å styrke den helsefaglige delen av tverrfaglig spesia-

lisert behandling innen rus, herunder behovet for å legge til rette for at flere leger ønsker å jobbe, og bli værende, innenfor dette fagområdet. Økt kompetanse både i spesialisthelsetjenesten og i kommunene er vesentlig for en styrket tjeneste på området.

Rusfeltet er svært sammensatt og berører så vel det medisinske som det psykiatriske området. For å sikre et grundig arbeid har departementet hatt behov for ytterligere informasjon og vurderinger før det tas stilling til forslaget. Helsedirektoratet er bedt om ytterligere utdyping av forslaget. Det er derfor for tidlig å konkludere i denne saken.

Som kjent har Regjeringen varslet at det vil bli lagt fram en stortingsmelding om ruspolitikken i løpet av 2011. En stortingsmelding er en anledning til å beskrive og drøfte kompetansebehov på rusfeltet samlet sett og dermed drøfte spørsmålet om en mulig egen russpesialitet i en bredere sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 979

Innlevert 25. februar 2011 av stortingsrepresentant Henning Warloe

Besvart 4. mars 2011 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Vil statsråden medvirke til at kapasiteten i tolkeutdanningen kan utvides, og at det kan etableres et utdanningstilbud for skriveolker ved Høgskolen i Bergen?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge tall fra Hørselshemmedes Landsforbund har ca. 700.000 personer i Norge et hørselstap som er

betydelig, og som gir dem en lovfestet rett på tolkehjelp. Svært mange ønsker slik hjelp gjennom skriveolker. Tolkeutredningen konkluderte i 2008 med at "det bør snarest mulig etableres et spesialisert utdanningstilbud for skriveolker". (Tolkeutredningen 2008 s. 51.)

Behovet for tolketjenster formidlet av NAV har vært økende de siste årene, samtidig som utdanningskapasiteten har vært stabil. I 2009 ble 88 % av beho-

vet for tolketjenester dekket. Flere hørselshemmede opplever således at de ikke får tolkehjelp til nødvendige gjøremål i hverdag og arbeidsliv, eller at ventetiden er uforholdsmessig lang. I svar på skriftlig spørsmål fra stortingsrepresentant Sylvi Graham (H) bekrefter arbeidsminister Hanne Bjurstrøm at situasjonen ikke er tilfredsstillende. (Dokument nr. 15:322 2010-2011).

Hanne Bjurstrøm skriver også:

"Jeg vil ta opp med kunnskapsministeren at det er behov for å trappe opp kapasiteten i tolkeutdanningen og at det også er behov for et mer spesialisert utdanningstilbud for skrivetolker. Så langt er et slikt tilbud ikke etablert".

Undertegnede forutsetter at spørsmålet er tatt opp med Forsknings- og høyere utdanningsministeren, og at samme statsråd er kjent med at Høgskolen i Bergen har søkt om å få etablere et utdanningstilbud for skrivetolker, men at søknaden ble avslått. Undertegnede mener derfor det er naturlig at statsråden vurderer denne saken på nytt.

Svar:

Jeg viser til spørsmål nr. 979 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Henning Warloe om kapasiteten i tolkeutdanningen og om mulighet for å etablere et utdanningstilbud for skrivetolker ved Høgskolen i Bergen.

Representanten Warloe viser i sitt brev til at det er svært mange personer som har behov for tolker, og stiller på den bakgrunn spørsmål ved om jeg kan medvirke til en utvidet kapasitet i tolkeutdanningen. Dette spørsmålet ble, som Warloe viser til, berørt i arbeidsministerens brev av 25. november 2010 til representanten Sylvi Graham. I denne forbindelse vil jeg for øvrig også vise til mitt svar på interpellasjo-

nen fra representanten Trine Skei Grande i Stortinget den 12. oktober 2010 der flere problemstillinger knyttet til tegnspråkutdanning var temaet.

Det er i dag etablerte tolkeutdanninger ved Universitetet i Oslo, Høgskolen i Sør-Trøndelag og Høgskolen i Bergen. Som kjent er Universitetet i Oslo og Høgskolen i Oslo nå i dialog om overføring av studietilbudet innen tegnspråk og tolking fra universitetet til høgskolen med virkning fra høsten 2011. En slik overføring medfører en styrking av utdanningstilbudet ved at Høgskolen i Oslo vil kunne ha en mulighet til å ta opp flere studenter enn det universitetet har hatt til nå. Jeg vil også kunne bidra med å styrke denne utdanningen ved å tildele høgskolen flere studieplasser.

Representanten Warloe viser i sitt spørsmål til Tolkeutredningen 2008. Jeg har notert meg at det i følge denne utredningen er mangel på skrivetolker, og at det her ble foreslått etablert en spesialisert skrivetolkutdanning som bør legges til høyere utdanningsinstitusjon.

Skrivetolking er en skriftlig gjengivelse til skjerm av norsk talespråk. Når det gjelder nettopp skrivetolking inngår dette i dag som en av flere tolkemotoder ved de etablerte tolkeutdanningene. Ved Universitetet i Oslo ble det f.eks. høsten 2010 gitt et tilbud om et studieemne på 5 studiepoeng innenfor skrivetolking. Spørsmålet om utvikling og gjennomgang av tolkeutdanningene er et ansvar som ligger til det enkelte lærested.

Når det gjelder utviklingen av det aktuelle studietilbudet ved Høgskolen i Bergen vil jeg vise til at høgskolen fikk 60 strategiske plasser i statsbudsjettet for 2011. Høgskolen har derfor muligheten innenfor disse rammene til å prioritere plasser til skrivetolkutdanning fra og med kommende høst.

SPØRSMÅL NR. 980

Innlevert 28. februar 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 4. mars 2011 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Personer som i dag ankommer direkte fra utlandet til f. eks Gardermoen flyplass er nødt til å hente ut sin bagasje selv om de skal videre til en annen flyplass i Norge.

Vil statsråden igangsette et arbeid for å få til en gjennomgående forsendelse av bagasje, forenklet toll

behandling og sikkerhetskontroll ved lufthavnene for enklere reiser til endelig destinasjon?»

BEGRUNNELSE:

NHO har gjennom utarbeidelsen av dokumentet Reiselivets Samferdselsløft trukket frem en rekke gode forslag, men også utfordringer, til hvordan vi

som reiselivsdestinasjon skal kunne bli enda bedre til å kunne konkurrere i et stadig tøffere internasjonalt marked. Mye er selvfølgelig opp til den enkelte aktør i reiselivsbransjen slik at ens eget produkt blir best mulig, men det er også et faktum at offentlige myndigheter har et betydelig forbedringspotensiale i hvordan vi skal legge forholdene best mulig til rette. Et av de punktene som tas opp i dokumentet som en problemstilling offentlige myndigheter kan gjøre noe med er muligheten for å kunne få til en gjennomgående bagasjehåndtering til endelig bestemmelsessted. Det er hevet over enhver tvil, at dagens system der alle som kommer fra utlandet må hente ut sin bagasje på f. eks Gardermoen hovedflyplass, for så igjen å måtte sjekke denne inn igjen til endelig bestemmelsessted. I de situasjoner der en muligens har begrenset med tid mellom avganger etc. så skaper dette problemer for den reisende. Det må derfor være mulig å kunne få på plass et system med en gjennomgående bagasjehåndtering frem til endelig bestemmelsessted og dermed også et system for forenklet tollbehandling.

Svar:

Spørsmålet som stilles hører primært under Samferdselsdepartementet. Jeg kan opplyse at Samferdselsdepartementet har tatt initiativ til en ordning med såkalt One Stop Security, og har bedt Finansdepartementet vurdere om tollreglene kan endres for å kunne innføre en slik ordning på Gardermoen. One Stop Security er en sikkerhetsordning som innebærer at passasjerer som ankommer Gardermoen med fly fra utlandet og som skal videre med innenriksfly, bare skal sikkerhetssjekkes én gang for hele reiseforløpet. Sikkerhetssjekken skjer da på den lufthavnen der reisen begynner i utlandet. Innsjekket bagasje fraktes direkte fra utenriksflyet til innenriksflyet, og passasjerer beveger seg bare innenfor sikret sone.

En ordning med One Stop Security kan innebære enklere innsjekkingsprosedyre og kortere transittid for transittpassasjerer. Fordelene ved en ordning med One Stop Security må imidlertid vurderes opp i mot de konsekvenser denne gir for tollbehandlingen, herunder om det er mulig å oppnå en tilfredsstillende tollkontroll med en slik ordning. Både bagasjehåndteringen og transittpassasjerens bevegelsesrute på Gardermoen vil her reise utfordringer.

Per i dag er saken fremdeles til vurdering og det er ennå for tidlig å si noe om utfallet.

SPØRSMÅL NR. 981

Innlevert 28. februar 2011 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 18. mars 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Tine SA lanserer salg av sin Omega 3-rike emulsjon, som er et tilsetningsprodukt for bruk i andre melkeprodukter, for eksport til utlandet.

Kan statsråden redegjøre for hvilken tilskuddsordning Tine SA sin Omega 3-rike emulsjon faller inn under, på hvilket grunnlag gis det tilskudd, og hvor mye utgjør dette i kroner?»

BEGRUNNELSE:

I artikkel i Stavanger Aftenblad 18.januar 2011 under overskriften "Dette er Tines nye eksportsatsing" kunne en lese om Tine SA sin nye satsing på salg av omega 3-rik emulsjon. Denne er laget av nordnorsk torskeleverolje og melk fra Jæren. Dette fløteliknende produktet skal være skreddersydd for tilsetning i yoghurt og andre melkeprodukter.

Ifølge artikkelen har Tine SA inngått intensjonsavtaler med store meieriselskaper i USA, Sør-Korea og Japan om salg av dette produktet.

Spørsmålsstiller ønsker en redegjørelse for hvordan produksjon av emulsjonen samt eksport av tilsetningsproduktet skal finansieres.

Svar:

Innenfor næringsmiddelindustrien skjer det en betydelig utvikling av ulike ingredienser som søker å forbedre produktenes funksjonalitet og ernæringsmessige verdi.

Representanten Nesvik viser til at Tine SA vil starte produksjon og mulig eksport av et nytt produkt.

Det aktuelle produktet fra Tine SA vil, som alle andre produkter med melk, falle inn under prisutjevningssystemet for melk. Der er det definert marke-

der for dagligvare og industri. Dette produktet vil bli behandlet på lik linje med øvrige meierivarer innenfor sin aktuelle gruppe med avgifter/tilskudd for innholdet av melk.

Ved eventuell eksport av produktet, vil det også få en avgiftsmessig/tilskuddsmessig behandling på linje med salg i det norske markedet. Det vil med andre ord ikke være snakk om noen særskilte avgifter/tilskudd for eksport av dette produktet over prisutjevningsordningen.

Produktet er ennå ikke registrert hos Statens landbruksforvaltning, og det er derfor ikke mulig for meg å si noe om hvor store avgifter/tilskudd dette produktet vil få i prisutjevningsordningen.

Landbruks- og matdepartementet forvalter også egne regler ved eventuell eksport av såkalte reguleringsvarer. Dette produktet vil ikke komme inn under definisjonen av reguleringsvare, og vil således ikke motta slikt tilskudd.

SPØRSMÅL NR. 982

Spørsmålet ble trukket.

SPØRSMÅL NR. 983

Innlevert 28. februar 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 8. mars 2011 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Mange frivillige organisasjoner kjemper om tilskuddsmidler for å iverksette tiltak som kan hjelpe de som lever i sosial nød og fattigdom. Det er viktig at disse midlene i størst mulig utstrekning benyttes til konkrete tiltak for å bedre hverdagen for de som trenger hjelp.

På hvilken måte fordeles midlene til de frivillige organisasjonene som jobber mot fattigdom, og er det mulig å få oversikt over hvor mye av midlene som brukes til administrasjon og godtgjøring, og hvor mye som brukes på tiltak til de hjelpetruende?»

Svar:

Over statsbudsjettets kap. 621 Tilskudd til sosiale tjenester og sosial inkludering, post 70 Frivillig arbeid er det to tilskuddsordninger til frivillige organisasjoner som utfører arbeid for vanskeligstilte. Arbeids- og velferdsdirektoratet forvalter tilskuddene.

Innenfor den ene tilskuddsordningen gis det tilskudd til drift av organisasjoner for sosialt og økonomisk vanskeligstilte og tilskudd til prosjekter/aktiviteter for sosialt og økonomisk vanskeligstilte. Formå-

let med tilskuddene er todelt. Formålet er å bidra til å styrke mulighetene for egenorganisering, selvhjelpsaktiviteter, brukerinnflytelse og interessepolitisk arbeid for å bekjempe fattigdom og sosial eksklusjon. Tilskuddene skal også bidra til å styrke dialogen og samarbeidet med frivillige organisasjoner som arbeider mot fattigdom og sosial eksklusjon.

Organisasjoner og ikke-kommersielle sammenslutninger som arbeider for og/eller drives av sosialt og økonomisk vanskeligstilte selv kan søke om tilskudd. Disse fungerer som talerør for sosialt og økonomisk vanskeligstilte og utfører likemanns- og selvhjelpsarbeid. Hjelp til selvhjelp bygger på utvikling av egne ressurser og bidrar til sosial inkludering. Organisasjoner og sammenslutninger som hovedsakelig driver humanitært, rehabiliteringsrettet eller tilsvarende arbeid faller ikke inn under ordningen. I tråd med dette gis det innenfor denne ordningen ikke støtte til drift av virksomhet som i hovedsak er tiltaksrettet.

Eksempler på organisasjoner som har fått støtte i ordningen er Velferdsalliansen, Stiftelsen Rettferd for taperne og Foreningen Fattignorge. Det gis videre tilskudd til Batteriet Oslo, et landsdekkende ressurs-

senter for organisasjoner og personer som arbeider mot fattigdom og sosial eksklusjon, og til de lokale Batteriene i Bergen, Trondheim, Kristiansand og Bodø. Det gis også tilskudd til drift av samarbeidsforumet for organisasjonene som deltar i Kontaktutvalget mellom Regjeringen og representanter for sosialt og økonomisk vanskeligstilte.

For 2010 ble det til sammen gitt tilskudd til driftsstøtte til 20 organisasjoner og tilskudd til 22 prosjekter. I perioden 2008 til 2010 har vel halvdelen av alle midlene gått til tilskudd til driftsstøtte til organisasjoner og like mye til tilskudd til prosjekter.

I virksomhetsrapporteringen fra Arbeids- og velferdsdirektoratet er ikke administrasjonsstøtte til organisasjoner skilt ut som et eget punkt.

Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at innenfor drift og aktiviteter kan det foreligge utgifter til administrasjon innenfor begge formene for støtte. Direktoratet har ikke grunnlagsmateriale for å kunne skille ut administrative kostnader på noen enkel måte, bl.a. fordi det vil være variasjoner fra år til år.

Den andre tilskuddsordningen på statsbudsjettets kap. 621, post 70 er tilskudd til aktivisering og arbeidstrening i regi av frivillige organisasjoner. Formålet er å stimulere til utvikling av nye tiltak og metoder for aktivisering og arbeidstrening av personer med liten eller ingen tilknytning til arbeidsmarkedet. Tilskudd gis for en tidsavgrenset prosjektperiode. Prosjektene har ulik innretning og organisering, og det vil variere hvor stor andel av prosjektmidlene som brukes til tiltak og individuell oppfølging av den enkelte deltaker og til prosjektledelse og administrasjon. Ordningen er evaluert og viser gode resultater.

Det ytes tilskudd til frivillige organisasjoner som yter tjenester og tiltak for vanskeligstilte også på flere andre departementers budsjettområder. Blant annet gis det over Helse- og omsorgsdepartementets budsjett tilskudd til frivillige og ideelle virksomheter til tiltak for personer med rusmiddelproblemer. Arbeidsdepartementet har ikke en samlet oversikt over statlige tilskudd til tiltak for sosialt og økonomisk vanskeligstilte som tildeles frivillige organisasjoner.

SPØRSMÅL NR. 984

Innlevert 28. februar 2011 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 9. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Er statsråden enig med spørderen i at den praksis Larvik kommune har lagt seg på som omtalt i begrunnelsen til spørsmålet er i strid med det gjeldende regelverk?»

BEGRUNNELSE:

Etter helselovgivningen og sosialtjenesteloven har brukere av kommunale tjenester rett til individuell plan hvis tjenestemottaker har behov for langvarig og koordinerte helse og/eller sosialtjenester. Retten fremstår som svært klar og tydelig og uten særlig rom for skjønn ved behandling av søknad om individuell plan.

Larvik kommune har utviklet en praksis hvor de avslår søknader om individuell plan bl.a. dersom antallet enheter som yter tjenester er begrenset. Slik jeg tolker loven er det ikke antall enheter som er avgjørende, men at det gis tjenester som det er behov for å koordinere. Det innebærer at lovens utgangspunkt er at retten til tjenester fra to tjenesteytere er tilstrekkelig til at retten til individuell plan utløses.

Larvik kommune avslår også søknader om individuell plan med bakgrunn i at Larvik kommune mener at samordningen mellom tjenestemottaker og tjenesteyter og mellom tjenesteytere vurderes til å fungere effektivt og at det dermed ikke er behov for ytterligere koordinering. Dette fremstår for meg som et klart brudd på tjenestemottakers rett. Dersom kommunen skal vurdere om koordineringen er tilstrekkelig i strid med brukerens ønsker, vil det sette hele retten ut av funksjon.

Svar:

Personer som har behov for langvarige og koordinerte tjenester har et rettskrav på å få utarbeidet en individuell plan. Det er koordineringsbehovet som er det underliggende hensynet. I vurderingen av hvorvidt den enkelte bruker/pasient har et rettskrav på individuell plan, må det tas hensyn til om bruker/pasient har behov for flere typer tjenester, omfanget av tjenester, og om varigheten på disse tilsier en helhetlig plan.

Hvis først vilkår er oppfylt, kan det ikke avslås å

utarbeide en individuell plan ut fra andre hensyn som for eksempel at det vil være for arbeids-, ressurs- eller kostnadskrevende for kommunen å utarbeide individuell plan. Et slikt vedtak om avslag ville i så fall være i strid med loven.

Et vedtak om avslag på individuell plan kan påklages til Fylkesmannen/Helsetilsynet i fylket. Fylkesmannen/Helsetilsynet i fylket skal også uavhengig av om det er fremsatt klage, føre tilsyn med at

kommunen følger helse- og sosiallovgivningen, herunder at regelverket om individuell plan følges.

Jeg vil til slutt legge til at Helse- og omsorgsdepartementet kontaktet Fylkesmannen i Vestfold i forbindelse med spørsmålet fra representanten Anundsen. Departementet fikk opplyst at Fylkesmannen verken gjennom sin tilsynsvirksomhet eller gjennom sin klagesaksbehandling er kjent med en slik praksis som representanten Anundsen beskriver.

SPØRSMÅL NR. 985

Innlevert 28. februar 2011 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 7. mars 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Kjapp responstid er avgjørende for oljevernberedskapen, og det er om å gjøre å få lenser rundt utslippstedet så fort som mulig. Den svenske Sjøredningen har derfor investert i 25 speed-lektre som kan slepes i inntil 30 knop. De koster omtrent 1 mill. kroner per stk, og Redningsselskapet ønsker investere 40 mill. kroner i slikt utstyr. Redningsselskapet mener de kunne redusert responstiden ved «Godafoss»-forliset til en tredjedel.

Vil statsråden bidra til kjapp responstid gjennom å sørge for at slike speed-lektre kommer plass?»

Svar:

Jeg er opptatt av at vi har en statlig beredskap mot akutt forurensing som effektivt forhindrer eller begrenser miljøskader etter ulykker og hendelser. Regjeringa har de siste årene økt bevilgningene kraftig og gjennomført en rekke tiltak både for å redusere risikoen for ulykker langs kysten og styrke beredskapen. Blant annet er materiell i de statlige depotene skiftet ut og oppgradert, og Kystvaktas nye fartøy er blitt utstyrt med nytt oljevernutstyr.

Dette betyr ikke at jeg anser arbeidet for å styrke beredskapen som ferdigstilt. Beredskapen vil alltid kunne bli bedre, og det statlige beredskapsnivået må kontinuerlig vurderes ut fra utviklingen i risikobildet. Derfor setter jeg pris på alle innspill om hvordan vi kan styrke beredskapen mot akutt forurensing.

Redningsselskapet har siden 2008 hatt i sin formålsparagraf å spille en aktiv rolle i vern av kystmiljøet, og har ved flere anledninger gitt uttrykk for at det ønsker en større rolle innen beredskap mot akutt forurensing. Redningsselskapets personell er godt

trent og kjenner kysten, og redningsskøytene har kort responstid langs hele kystlinjen. Selskapet har med andre ord både kompetanse, personell og utstyr som kan være interessant i beredskapssammenheng. Redningsselskapet mottar støtte over Fiskeri- og kystdepartementets budsjett, og vi har en dialog med Redningsselskapet om mulige oppgaver. Den 21. februar i år var Redningsselskapets ledelse her i departementet, og selskapets rolle innen beredskap var blant temaene som ble diskutert.

Redningsselskapet har, som stortingsrepresentant Hoksrud nevner, foreslått at den eksisterende beredskapen mot akutt forurensing suppleres med lektre som kan slepes i høy fart og som inneholder oljevernmateriell. Hensikten skal være å få materiell hurtig på plass slik at akutt forurensing kan begrenses. Det hevdes videre at responstiden vil reduseres ved bruk av lektene. Redningsselskapets svenske søsterorganisasjon har investert i slike lektre, og Redningsselskapet har testet dem under øvelser i Norge.

Konkrete henvendelser og forslag vedrørende den statlige beredskapen, slik som Redningsselskapets forslag om å investere i hurtiggående lektre, vurderes av Kystverket. Kystverket har det operative ansvaret for statens beredskap mot akutt forurensing og for å samordne den nasjonale beredskapen på dette området. Det er viktig at enkeltstående forslag ses i sammenheng med den samlede beredskapen og øvrige tilgjengelige ressurser.

Kystverket er nå i ferd med å oppdatere sin miljørisiko- og beredskapsanalyse, som skal ligge til grunn for dimensjoneringen av den statlige beredskapen mot akutt forurensing de kommende årene. Beredskapsanalysen skal ferdigstilles medio juni 2011,

og vil gi en helhetlig gjennomgang og vurdering av både materiell, depotstruktur, organisering og dimensjonering av den statlige beredskapen. Analysen vil også gi grunnlag for å vurdere Redningsselskapets forslag nærmere.

Kystverket og Redningsselskapet har en løpende dialog om operative spørsmål innen beredskap og

sjøsikkerhet. Kystverket kjenner til konseptet med hurtiggående lektere, og har avtalt et møte med Redningsselskapet for å få presentert dette i detalj. Jeg er derfor trygg på at lekterne vil bli vurdert grundig. Kystverkets vurdering vil ligge til grunn for den videre behandlingen av Redningsselskapets forslag.

SPØRSMÅL NR. 986

Innlevert 28. februar 2011 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 11. mars 2011 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I Haugesund Avis 26.02.11 meldes det om mulig avvikling av permanent reserveløsning for Skudenes-Kvitsøy-Mekjarvik-sambandet.

Hvordan vil statsråden oppfylle sitt løfte om å sikre en videre reserverordning og stabil drift i dette ferjesambandet etter overgangen fra statlig til fylkeskommunalt ansvar?»

BEGRUNNELSE:

I Dok. nr. 15:130 (2009-2010) stilte undertegnede spørsmål til samferdselsministeren om hvordan hun ville sikre at reserveordningen på ferjesambandet ble videreført på nivå med daværende ordning også etter fylkeskommunal ansvarsovertakelse 1. januar 2010. Statsråden lovet i sitt svar at en reserveordning skulle vedvare, men at den nye løsningen ville være noe dårligere enn den gamle. Statsråden pekte imidlertid på at dette ville gi den totalt sett beste utnyttelsen av ferjeparken i området. Lørdag 26. februar 2011 melder Haugesund Avis at en permanent reserveordning etter all sannsynlighet ikke vil videreføres på sambandet. Tide Sjø og Rogaland og Hordaland fylkeskommuner er for tiden i forhandlinger om rammetilskudd for ferjesambandene i distriktet.

Svar:

Ferjesambandet Mekjarvik – Kvitsøy – Skudeneshavn er fylkesvegsamband etter at Forvaltningsreformen ble satt i verk 1. januar 2010. Det er således Rogaland fylkeskommune som har tilskuddsansvar for fylkesferjedriften, og det er derfor opp til fylkeskommunen å avgjøre ferjetilbudet og velge reserveferjeløsning for fylkesvegsambandene.

Statens vegvesen Region vest har som del av felles vegadministrasjon bistått i budsjettarbeid og forhandlinger om rammetilskudd mellom Rogaland fyl-

keskommune og ferjeselskapet Tide Sjø både for 2010 og 2011. I dette ligger det også forslag til disponering av ferjemateriell og reserveferjeløsninger for de to fylkesferjesambandene i Rogaland, der anbudskontrakter ikke er startet opp ennå. For samband på rammetilskuddsavtale forhandles det hvert år om reserveferjeløsning, mens i anbudskontrakter er kravet til reserveferjeløsning spesifisert, og det er ferjeselskapet sitt ansvar å oppfylle kravet som inngår i den enkelte kontrakt.

For 2010 ble reserveferje til Mekjarvik – Kvitsøy – Skudenes løst i samarbeid mellom Rogaland og Hordaland fylkeskommuner ved at M/F Rennesøy, som dette året trafikkerte et samband i Hordaland, også var forutsatt å være reserveferje i sambandet i Rogaland. Denne ordningen fungerte i samsvar med forutsetningene i 2010, som det var redegjort for i besvarelse datert 9.11.2009 til spørsmål nr. 130. Denne løsningen var lagt til grunn både ved planlagte og uforutsette driftsavbrudd av en viss varighet for 2010.

For driftsåret 2011 inngår M/F Rennesøy ikke i ordinær drift av noen samband verken i Hordaland eller Rogaland. Den er såkalt fristilt ferje etter oppstart av anbud, og selskapet som eier av fartøyet står derfor fritt til å selge den eller leie den bort.

Arbeidet med reserveferjeløsningen for 2010 ble gjort i 2009 mens sambandet ennå var på statens hånd. Når det gjelder reserveferjeløsningen for 2011, må jeg igjen vise til at dette er fylkeskommunens ansvar, og at det har kommet til enighet mellom fylkeskommune og selskap om den valgte løsningen. Jeg har imidlertid forståelse for at denne løsningen kan oppfattes som lite tilfredsstillende for publikum.

Jeg har fått opplyst at etter at den ordinære ferjen i sambandet fikk et havari 11. februar, og da det viste seg nødvendig med et lengre verkstedsopphold, har fylkeskommunen og selskapet for denne perioden blitt enig om sette inn MF Rennesøy i sambandet.

SPØRSMÅL NR. 987**Innlevert 28. februar 2011 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 7. mars 2011 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Assyrian International News Agency (Aina) melder ifølge Vårt Land 26.02.11 om at det koptiske klosteret St. Bishoy utenfor Kairo ble angrepet to ganger av den egyptiske hæren i forrige uke. Hæren angrep med tung beskytning, tanks og andre væpnede kjøretøy, ifølge en av munkene.

Vil Norge følge opp denne saken, og hva vil utenriksministeren gjøre for å rette søkelyset mot og stanse diskrimineringen av Egypts koptiske kristne og andre religiøse minoriteter, også i dagens situasjon?»

BEGRUNNELSE:

I forrige uke ble det også rapportert om at en koptisk-ortodoks prest ble drept i Asyut i det sørlige Egypt. Drapet ble angivelig utført av uidentifiserte, maskerte menn, og det har utløst store demonstrasjoner, med flere tusen kristne som har tatt til gatene i protest. Utover dette er det foreløpig få detaljer som har kommet ut fra selve drapet og demonstrasjonene etterpå.

Diskrimineringen av Egypts koptiske og andre kristne nådde et tragisk høydepunkt natt til den 1. januar i år, da en selvmordsbomber drepte minst 23 mennesker utenfor en kirke i Alexandria. De neste dagene fulgte en rekke protester, og verdenspressen viste stor interesse for saken, fram til 25. januar, da nyhetene rundt opprøret mot regimet tok over all plass i mediene. Utenriksministeren var blant dem som fordømte dette angrepet på det kraftigste. Utenriksministeren understreket at egyptiske myndigheter har ansvar for å sikre trosfrihet og rettighetene til religiøse minoriteter. Han forsikret om at Norge følger utviklingen i Egypt tett og forventer at egyptiske myndigheter forsvarer religionsfriheten.

Svar:

Angrepet på St. Bishoy-klosteret er sterkt beklagelig, og jeg tar avstand fra det. Siden mange sider av saken er omstridte, er det imidlertid vanskelig for meg å gå inn i enkelthetene rundt denne episoden.

Egyptiske myndigheter har et klart ansvar for å beskytte religiøse minoriteters rettigheter. Som representanten Høybråten påpeker, har det lenge eksistert spenninger mellom muslimer og koptere i Egypt, og bombeangrepet mot en koptisk kirke i Alexandria første nyttårsdag var det mest alvorlige angrepet på lang tid.

Samtidig vil jeg fremheve vi den siste turbulente måneden ikke har hatt sammenstøt mellom muslimer og kristne i Egypt. Tvert imot har det vært en rekke eksempler på forsoning og fredelig sameksistens mellom de to gruppene, noe som nådde sitt høydepunkt da koptiske prester ledet en bønn under demonstrasjonene på Tahrir-plassen. Koptere slo også ring rundt muslimer som samlet seg i bønn samme sted. Slike forsoningsscener gir grunn til optimisme, noe jeg også erfarte under mitt besøk i Kairo i mars d.å.

Norge har lenge fokusert på religiøs dialog i Midtøsten, og dette arbeidet vil fortsette. Slik dialog må imidlertid være forankret i en reell dialogvilje hos de religiøse lederne selv, og Norge bør derfor begrense seg til en tilretteleggerrolle.

Snarere enn å øke spenningene mellom religiøse grupper i Egypt har den siste måneden gjort våre bekymringer til skamme, og dette gir håp for landets fremtid. Ikke desto mindre står Egypt foran en utfordrende tid også på det religiøse området, og Norge vil derfor følge denne problematikken nøye.

SPØRSMÅL NR. 988**Innlevert 1. mars 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 7. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«En enorm klimagevinst går tapt årlig fordi Esso Norge A/S på Slagentangen ved Tønsberg ikke har fått godkjent sitt spillvarmeprosjekt som kunne skaffe varme til hele Tønsberg-området befolkning. Prosjektet er ønsket av Tønsbergs politikere, men stoppet av Fylkesmannen i Østfold som settefylkesmann. Vedtaket er anket til MD i april 2010.

Når regner statsråden med å behandle denne anken, og hvor rask ankebehandling mener statsråden det er ønskelig at viktige klimaprojekter i Norge generelt bør ha?»

Svar:

Reguleringsplanen for et nytt energigjenvinningsanlegg på Slagentangen er til behandling i mitt

departement etter at Tønsberg kommune har bedt om omgjøring av vedtaket til Fylkesmannen i Østfold om å oppheve reguleringsplanen.

Jeg er godt kjent med de positive sidene et energigjenvinningsanlegg vil kunne få med hensyn til økt bruk av fjernvarme i Tønsberg og tilhørende reduserte klimagassutslipp. Dette er viktige momenter i saken. I min vurdering av saken må disse aspektene likevel sees i en helhetlig sammenheng, og da særlig i forhold natur- og friluftsverdiene knyttet til Essoskogen. Som kjent er det også et stort lokalt engasjement rundt denne saken.

Jeg har forståelse for behovet for en avklaring av reguleringsplanen for området, og jeg vil prioritere å få avgjort saken så raskt som mulig.

SPØRSMÅL NR. 989**Innlevert 1. mars 2011 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 18. mars 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Det vises til Vista Analyses rapport Samfunnsøkonomiske gevinster av skogreising med sitkagran.

Er statsråden enig i rapportens konklusjoner om at slik skogplanting vil kunne binde 120 millioner tonn CO₂, og at den samfunnsøkonomiske verdien er mellom 11 og 18 milliarder kroner, og hvordan stiller statsråden seg til spørsmålet om å innføre en ny forskrift under Naturmangfoldloven som vil gjøre planting av utenlandske treslag, herunder sitkagran, vanskelig?»

BEGRUNNELSE:

Vista Analyse la 16. februar 2011 frem Rapport 2011/03 Samfunnsøkonomiske gevinster av skogreising med sitkagran. Rapporten oppsummerer hovedpunktene slik:

"Store arealer som gror igjen langs kysten kan plantes til med skog, og sitkagran er et aktuelt treslag. Ved siden av å gi skogeierne inntekter vil skogplan-

ting kunne binde betydelige mengder karbon. Vi har undersøkt den samfunnsøkonomiske verdien av disse to momentene. Dersom en planter sitkagran på en million dekar, vil det binde anslagsvis 120 millioner tonn CO₂. Den samfunnsøkonomiske verdien er mellom 11 og 18 milliarder kroner. En million dekar er en snau prosent av skogarealet i Norge. Analysen tyder på at å plante sitkagran er et ualminnelig effektivt klimavirkemiddel."

Rapporten viser til at Direktoratet for Naturforvaltning har sendt Miljøverndepartementet en tilråding om innføring av en ny forskrift under Naturmangfoldloven som vil gjøre det svært vanskelig å plante utenlandske treslag, herunder sitkagran.

Konkret er man redd for at sitkagranen skal spre seg utover sitt tilmålte areal. Kystskogbruket er uenig i disse påstandene, og peker blant annet på sitkagranens mer enn hundreårige historie i Norge og de erfaringer og undersøkelser som er gjort i våre naboland.

Svar:

Jeg vurderer rapporten fra Vista analyse som et innspill til Regjeringens arbeid med utforming av en ny Stortingsmelding om klimapolitikken som vil bli fremlagt i løpet av 2011. I denne meldingen blir det endelig avgjort hvilke skogtiltak som vil inngå i den nasjonale klimapolitikken. Skogens betydelige muligheter i klimasammenheng er nærmere presentert i Klima og forurensningsdirektoratet sine skograpporter til Klimakur2020 og i St. meld. nr. 39 ”Klimautfordringene - landbruket en del av løsningen”, som et samlet Storting gav sin tilslutning til.

Det er en kjent sak at sitkagran ofte vokser vesentlig bedre enn norske treslag i kyststrøk, og at det er nær sammenheng mellom skogens vekst og skogens evne til CO₂ opptak. Karbon utgjør halvparten av tørrvekten i de fleste av våre treslag. Dette er karbon som trærne utelukkende har tatt opp fra atmosfæren gjennom fotosyntesen. Jo bedre vekst, desto høyere CO₂ opptak fra atmosfæren; - det kan jeg i hvert fall si meg enig i her og nå! Således er jeg ikke overrasket over de konklusjoner Vista rapporten framlegger.

Uten å ha gått rapportens samfunnsmessige verdier nærmere etter i sømmene, betviler jeg heller ikke at det kan bli høye tall når tømmerverdi og CO₂ kvotepris summeres på arealer som er godt egnet for sitkagran. CO₂ opptakseffekten ved bruk av sitkagran er nok udiskutabel positiv, men det kan være andre miljøsyn ved anvendelsen av dette treslaget vi må gjøre nærmere vurdering av.

I tillegg til å vurdere klimaeffekter jobber regjeringen også med å ivareta andre viktige miljøsyn. Blant annet jobbes det med en egen forskrift om utenlandske treslag under naturmangfoldloven som vil være førende for skogeiers valg av treslag. Under arbeidet med denne forskriften må positive skogbruks- og klimaeffekter avveies mot eventuelle negative bivirkninger i forhold til ulike miljøverdier som biologisk mangfold og annet. Regjeringen arbeider for tiden med å innhente kunnskapsgrunnlag for å kunne gjøre nettopp slike avveininger, og det vil være galt av meg å trekke noen konklusjon på det nåværende tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 990

Innlevert 1. mars 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 7. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Hva er status på de fylkesvise planene for bygging av småkraftverk i dag, og har miljøvernministeren gjort noen vurdering om hvordan de samlede effektene av disse fylkesplanene vil være for naturmangfold, rødlistearter og bevaring av autentisk natur- og kulturlandskap?»

BEGRUNNELSE:

I Soria Moria 1 ble det varslet fylkesvise planer for bygging av småkraftverk, som skulle sikre at naturmangfold, friluftsinnteresser eller store landskapsverdier ikke går tapt. Mange berørte områder der det er søkt om konsesjon til småkraft er ikke kartlagt eller verdivurdert tidligere. I konsekvensutredningene er landskaps- og naturverdier ofte verdivurdert basert på overflatiske befaringer. Søknadene behandles enkeltvis, og det gjøres ikke vurderinger av sumeffekter. I praksis foreligger det bare små reelle kunnskaper om konsekvensene inngrepene vil gi for urørt og verdifull natur og autentiske kulturlandskap. Selv om

enkeltprosjekter isolert sett ikke medfører så store naturødeleggelser at søknaden blir avslått, ser vi at betydelige naturverdier kan gå tapt gjennom en omfattende bit-for-bit-utbygging.

Svar:

I ”Retningslinjer for små vannkraftverk”, som er fastsatt av Olje- og energidepartementet i samråd med Miljøverndepartementet, oppfordrer regjeringen fylkeskommunene til å utarbeide regionale planer for små vannkraftverk. Hordaland fylkeskommune har allerede vedtatt en slik plan. Planen er til behandling i mitt departement etter innvending fra Fylkesmannen. Rogaland, Sogn og Fjordane og Nordland utarbeider nå slike planer. I tillegg har Nord-Trøndelag utarbeidet strategier for små vannkraftverk, som ikke har status som en regional plan.

Regionale planer bidrar til at nasjonale hensyn knyttet til naturmangfold og landskap ivaretas ved vurderingen av små vannkraftverk. Enkelt sakene avgjøres gjennom konsesjonsbehandlingen. Der flere

prosjekter i samme område er til behandling samtidig, sees disse i sammenheng. Både vannressursloven og naturmangfoldloven setter krav til vurderinger av samlede virkninger.

Jeg mener at de føringene som gis gjennom de

nasjonale retningslinjene og lovverket som regulerer småkraftutbygging sammen gir et godt grunnlag for å sikre at nasjonale interesser knyttet til naturmangfold og bevaring av verdifulle landskap blir ivarettatt.

SPØRSMÅL NR. 991

Innlevert 1. mars 2011 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 10. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Vil Stortinget innen sommeren oppleve å se et forslag til en felles nasjonal handlingsplan for rehabilitering av oljeskadet sjøfugl før jul?»

BEGRUNNELSE:

Miljøverndepartementet har gitt Direktoratet for Naturforvaltning i oppdrag å utarbeide en nasjonal handlingsplan for rehabilitering av oljeskadet sjøfugl etter forliset med Full City. I dette arbeidet er det viktig at Mat- og Landbruksdepartementet og Miljøverndepartementet raskest mulig får samordner sitt arbeid, slik at vi kan få på plass en tilstrekkelig beredskap.

Svar:

Direktoratet for naturforvaltning har på oppdrag fra Miljøverndepartementet utarbeidet et forslag til

beredskapsopplegg med sikte på å innlemme rehabilitering av oljeskadet vilt i oljevernberedskapen på permanent basis. Direktoratets arbeid har foregått i samarbeid med Kystverket og Mattilsynet. Det har vært forutsatt at forslaget skulle bygge på en evaluering av operasjonen med rehabilitering av oljeskadet sjøfugl i Langesund i 2009, samt internasjonale erfaringer.

Direktoratets forslag er nå under behandling i departementet, og det vil bli vurdert i samråd med Fiskeri- og kystdepartementet og Landbruks- og matdepartementet. Jeg tar sikte på å kunne ta stilling til hovedlinjene i forslaget i løpet av våren. Deretter vil det være behov for å utvikle beredskapsopplegget noe mer i detalj, slik at vi får grunnlag for å kunne beregne de økonomiske konsekvensene av tiltaket.

SPØRSMÅL NR. 992

Innlevert 2. mars 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 18. mars 2011 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Vil statsråden be Statsskog SF snarest starte opp arronderingssalg, slik at aktører som Breidskaret i Grane Kommune kan få kjøpe grunn av Statsskog SF slik at utvikling av næringsvirksomhet i kommunen kan fortsette?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget har for en liten stund siden vedtatt Innst. nr. 153 S for 2010-2011 kapitalforhøyelse i Statsskog SF. Under behandling av saken er det av hele komiteen påpekt at Stortinget ønsker at man starter ett omfattende arronderingssalg av spredte skogteier som foretaket Statsskog SF eier fra før.

Svar:

I Prop. 11 S (2010-2011) Kapitalforhøyelse og statlig lån til Statskog SF framgår det at styret i Statskog SF la til grunn at oppkjøpet av Borregaard Skoger AS, Borregaard Vafos AS og Børresen AS ville muliggjøre salg av spredte skogeiendommer foretaket eier fra før i sør- og midt-Norge for å effektivisere skogsdriften ytterligere. I Innst. 153 S (2010-2011) uttrykte flertallet i næringskomiteen tilfredshet med at det i regjeringens forslag var lagt opp til et omfattende arronderingssalg, men ba regjeringen vurdere arronderingssalg av spredte teiger også i Nordland og Troms. Flertallet forutsatte at regjeringen i den videre dialog med selskapet legger til grunn at et slikt videresalg av eiendommer gir muligheter for et aktivt lokalt eierskap. Inntektene fra arronderingssalg skal brukes til å nedbetale det statlige lånet på 475 mill. kroner.

Jeg har på dette grunnlaget bedt Statskog starte opp prosessen med arronderingssalg, og vil ha en tett dialog med foretaket i arbeidet med å utforme kriterier og opplegg for hvordan salget skal gjennomføres. Arronderingssalg skal effektivisere Statskog SFs skogsdrift og bidra til å styrke foretakets økonomi. Samtidig gir arronderingssalg muligheter til å styrke næringsgrunnlaget for private skogeiere, kommuner og allmenninger. Dette vil gi muligheter for et aktivt lokalt eierskap slik Stortinget har forutsatt. Videre er det aktuelt å se hvordan statlige behov, som

makeskiftearealer til erstatning for skogvern på privat grunn, kan ivaretas.

Når det gjelder representanten Trældal sitt spørsmål om oppstarten av arronderingssalg vil gi aktører som Breidskaret i Grane kommune mulighet til å kjøpe grunn av Statskog SF, er dette etter mitt syn en annen problemstilling.

Dersom representanten Trældals spørsmål er knyttet til Nordlandsporten utviklingsselskaps planer for et alpin- og turistsenter på Statskog SFs grunn i Grane kommune, er dette en prosess som har pågått i flere år, uavhengig av planene om salg av spredte skogteiger. Nordlandsporten utviklingsselskap har i dag en opsjonsavtale med Statskog SF om utvikling av alpin- og turistsenter. Jeg er kjent med at Nordlandsporten utviklingsselskap mener prosessen har tatt svært lang tid og ikke er fornøyd med at Statskog SF ønsker å avvente videre prosess knyttet til arealdisponeringen før en reguleringsplan for området er klar. Uten å gå inn i enkeltsaker som ligger under foretakets forretningsmessige virksomhet, vil jeg gå ut fra at de fleste grunneiere ville ha avklart reguleringssspørsmål for de aktuelle eiendommene før eventuelle forhandlinger om pris på leie eller salg avsluttes. For Statskog SF, som eier store arealer der det er flere interesser knyttet til bruken av disse, er ryddighet i forhold til arealbruk og sikring av bruksrettigheter spesielt viktig.

SPØRSMÅL NR. 993

Innlevert 2. mars 2011 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 11. mars 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Takker for svar på spørsmål nr. 940. Det er allikevel noen ting som fortsatt fremstår som uavklarte. Kystverket har etterlyst oljeopptakere med større effektivitet, som takler alle oljetyper, også olje iblandet søppel og metoder, for å separere innsamlet olje fra søppel. Dette står i sterk kontrast til den foreløpige prioritering og innkjøp som er blitt gjort fra departementets side, hvor kun 2 av 43 oljeopptakere er blitt innkjøpt.

Kan statsråden love at utlysningen nå i mars også prioriterer oljeopptakere?»

BEGRUNNELSE:

Selv om jeg personlig kan mene at ting tar for lang tid, så er det positivt at det arbeides med en ny miljørisikoanalyse. Den forrige er snart 10 år. I følge kystverket var det denne som lå til grunn for utarbeidelsen av innkjøpsplanen, med blant annet innkjøp av ulike oljeopptakere, som kombiopptakere, trommelopptakere, kranoperert adhesjonsopptakere og inspeksjon/arbeidsbåter. Mye har skjedd på 10 år, og erfaringene er mange fra oljevernaksjoner (Green Ålesund, Rocknes, Server, Full City, og nå sist Godafoss). Det er også kommet på plass nye forskrifter (8. februar i år)

Dessverre så opplever vi at både utlysningen og

innkjøp av oljevernutstyr er blitt sterkt forsinket. Det er derfor svært viktig at utlysningen nå i mars er innrettet i forhold til denne forskriften, for å sikre en best mulig beredskap, basert på best tilgjengelig teknologi og kortest mulig responstid. Vil Statsråden velge å forholde seg til den nye forskriften, eller legges det til grunn en 10 år gammel miljøanalyse og en 5 år gammel innkjøpsplan.

Svar:

Oppgradering av det statlige oljevernutstyret har vært en viktig del av Regjeringas satsing på beredskap mot akutt forurensing de siste årene. Investeringene i utstyr har, slik det antyder i begrunnelsen for spørsmålet over, vært basert på et solid faglig kunnskapsgrunnlag. Den reviderte miljørisikoanalysen for skipstrafikk fra 2004 (DnV), Stortingsmelding nr. 14 (2004-2005) om sjøsikkerhet og oljevernberedskap og Kystverkets rapport fra 2005 om status for statlig beredskapsmateriell innen oljevern og foreslått investeringsplan for perioden 2006 - 2010 har vært retningsgivende.

Jeg er opptatt av at utstyret i den statlige beredskapen er best mulig og at vi tar i bruk ny teknologi som kan bidra positivt til den samlede beredskapen. Det foregår betydelig forskning på og utvikling av ny oljeverntechnologi i Norge, med både offentlig og privat finansiering. Bevilgningen til beredskap mot akutt forurensing i 2011-budsjettet vil blant annet gå til teknologiutvikling.

Jeg mener samtidig at det er viktig at statens investeringer innen beredskap mot akutt forurensing er basert på identifiserte behov og helhetlige, langsiktige planer. Dette sikrer at vi får maksimal beredskapsmessig gevinst ut av hver investerte krone. Jeg vil derfor ikke fravike den nåværende planen for innkjøp ved å prioritere enkelte typer materiell på bekostning av andre. Antallet oljeopptakere som kjøpes inn vil med andre ord være i tråd med det som er planlagt.

Kystverket er tillagt det operative ansvaret for

den statlige beredskapen mot akutt forurensing, og leder statlige aksjoner. Også innkjøp av materiell foretas av Kystverket. Det er naturlig at etatens faglige anbefalinger vedrørende kjøp og bruk av oljevernmateriell er et viktig grunnlag for statlige investeringer på området. Regjeringa har ikke gjort egne prioriteringer hva angår innkjøp av bestemte materielltyper ut over disse anbefalingene.

Som nevnt i svaret jeg ga på spørsmål nr. 940 fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, er en større del av midlene som ble bevilget til oljevernmateriell i 2010 ennå ikke benyttet. Årsakene til dette ble gjennomgått i svaret. Det beste ville selvsagt være om materialet allerede var kjøpt inn og klar til bruk. Forsinkelsen innebærer imidlertid ingen endring i hva som kjøpes inn. De ubenyttede midlene vil bli overført til 2011, og materiell som ikke er kjøpt inn vil bli utlyst offentlig. Dette omfatter blant annet ulike typer oljeopptakere.

I begrunnelsen for spørsmålet vises det til en ny forskrift. Jeg antar at det her siktes til forskrift 8. februar 2011 om bruk av fartøy i oljevern, som er fastsatt av Sjøfartsdirektoratet åpner for at fartøy som i utgangspunktet er bygget, utrustet og sertifisert for annen bruk kan benyttes i oljevern og sikrer at dette skjer på en trygg måte for mannskap, miljø og fartøy. Kystverket har vært med på å utarbeide forskriften, og forholder seg til kravene som der stilles. Forskriften stiller enkelte tilleggskrav til fartøyene og til kvalifikasjonene til fører av fartøy. Oljeopptakere eller annet oljevernmateriell omhandles ikke i denne forskriften.

Til slutt vil jeg nevne at Kystverket nå er i ferd med å gjennomføre en ny miljørisiko- og beredskapsanalyse. Beredskapsanalysen skal ferdigstilles medio juni 2011, og vil vurdere både materiell, depotstruktur, organisering og dimensjonering av den statlige beredskapen. Slik stortingsrepresentant Fredriksen er inne på, vil analysen ha betydning for arbeidet med å styrke beredskapen de kommende årene.

SPØRSMÅL NR. 994**Innlevert 2. mars 2011 av stortingsrepresentant Erna Solberg****Besvart 11. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Regjeringens informasjon til Stortinget om utviklingen i Mongstad-prosjektet har vært et omstridt spørsmål. Mandag informerte miljøvernminister Erik Solheim miljøorganisasjonene om nok en utsettelse av prosjektet.

Var dette et arbeidsuhell, eller mener regjeringen at det er viktigere å informere miljøorganisasjonene om endringer i premissene for stortingssaker enn Stortinget selv?»

Svar:

Regjeringen er svært opptatt av at Stortinget skal få rett informasjon til rett tid. Dette er imidlertid ikke til hinder for å sikre gode og demokratiske prosesser

ved å ha dialog med forskjellige samfunnsaktører i forkant av ulike beslutninger.

Det er riktig at jeg hadde et møte med miljøvernorganisasjonene 28. februar i år. I mitt virke som statsråd har jeg til enhver tid svært mange møter med ulike aktører, både private, offentlige og organisasjoner. Slike møter er viktig i en demokratisk prosess, og bidrar til at ulike saker blir bredt opplyst fra forskjellige vinkler.

Miljøorganisasjonene har lenge hatt et sterkt engasjement for fangst og lagring av CO₂, og besitter mye kunnskap om emnet. Organisasjonene er derfor én av flere aktører det er nyttig å drøfte regjeringens videre satsning på dette feltet med.

SPØRSMÅL NR. 995**Innlevert 3. mars 2011 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 16. mars 2011 av fungerende olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I Adresseavisen 25.11.2006 skrev daværende energiminister Odd Roger Enoksen at kraftsituasjonen i Midt Norge krever gasskraftverk i tillegg til kraftlinjer, ENØK og vann/vindkraftverk. Basert på hans gode analyse lovet han statlig bidrag til CO₂-rensing for å realisere et slikt kraftverk. I Stortinget 16.12.10 avviste energiminister Riis-Johansen statlig bidrag til Industrikraft Møres gasskraftverk med CO₂-rensing.

Vil statsministeren sikre at regjeringens løfter fra 2006 følges opp ovenfor Industrikraft Møre?»

BEGRUNNELSE:

Daværende energiminister Odd Roger Enoksen skrev i Adresseavisen 25.11.2006 at det er viktig å få på plass kraftlinje mellom Ørskog og Fardal, mer ENØK og ny kraftproduksjon fra vann og vind. Men han skriver også: "Men for å dekke det framtidige kraftbehovet i området (Midt Norge) er vi også avhengige av gasskraft med CO₂-håndtering". Han

skriver videre " Regjeringen vil også bidra til rensing av CO₂ fra gasskraft. Slik tar staten ansvar for å få på plass ny produksjon i regionen."

4 år senere er kraftsituasjonen i Midt Norge fortsatt anstrengt. Kraftlinjen mellom Ørskog og Fardal er ikke påbegynt. Fremdriften har vært laber, til tross for mange løfter om tiltak.

Industrikraft Møre søkte konsesjon allerede 1. desember 2006. Selskapet har nå konsesjon men med krav om CO₂-rensing ved oppstart. Sammen med Siemens har Industrikraft Møre fremmet et komplett prosjekt for gasskraftverk med rensing, i tråd med kravene fra Regjeringen og daværende energiminister Enoksen. I stortingsdebatt 16.12.2 010 utfordret opposisjonen regjeringen til å støtte til Industrikraft Møre (IKM). En slik støtte ville vært i tråd med regjeringens løfter fra 2006. Svaret fra energiminister Terje Riis-Johansen var dessverre entydig negativt. Han slo fast at "Det kommer ikke til å være noen statlig involvering i det (IKM). Så det er en avklart situasjon".

Dermed bryter regjeringen løftene fra 2006. Re-

gjeringsanalyse om at gasskraftverk med CO₂-rensing var en del av en helhetlig løsning for Midt Norge, følges ikke opp med konkrete virkemidler.

Svar:

I tråd med Soria Moria I og II vil regjeringen bidra til å utvikle framtidrettede og effektive teknologier slik at CO₂-håndtering realiseres nasjonalt og internasjonalt. Regjeringen er opptatt av å bidra, sammen med andre land, til å utvikle gode løsninger som både kan dekke verdens energibehov og redusere utslippet av klimagasser. Det er derfor et mål å utvikle og realisere fullskala CO₂-håndtering på en måte som kan bidra til bred anvendelse av slik teknologi.

For nye gasskraftverk i Norge, følger det av Soria Moria II at regjeringen vil gi konsesjoner basert på CO₂-håndtering fra oppstart. Industrikraft Møres prosjekt har fått energikonsesjon og utslippstillatelse basert på dette.

Det pågår et omfattende arbeid med å utvikle og legge til rette for løsninger for fangst, transport og lagring av CO₂ i Norge. Meld. St. 9 (2010-2011) Fullskala CO₂-håndtering redegjør for dette. I statsbudsjettet for 2011 er det bevilget i underkant av 2,7 mrd. kroner til CO₂-håndtering. Dette omfatter arbeidet med prosjektene på Mongstad, forskning og teknologiutvikling, internasjonalt arbeid med CO₂-håndtering, Gassnova SF og ekstern bistand knyttet til kvalitetssikring og juridiske problemstillinger.

Det kommer også fram av Meld. St. 9 (2010-2011) at Gassnova skal gjennomføre et utredningsarbeid hvor hensikten er å bidra til en bred og oppdatert kartlegging av mulighetsområdet for realisering av fullskala CO₂-håndtering utover prosjektet på Mongstad. Resultater fra dette arbeidet vil blant annet inngå i regjeringens arbeid med stortingsmelding om klimapolitikken, og i regjeringens videre arbeid med CO₂-håndtering.

SPØRSMÅL NR. 996

Innlevert 3. mars 2011 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 10. mars 2011 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Hvordan kan statsråden hevde at tilskuddet som kommer fra Norsk tipping bevilges over Kulturdepartementets budsjett?»

BEGRUNNELSE:

I mitt spørsmål nr 921 om å bevilge mere midler til Redningsselskapet skriver statsråden at tilskuddet fra Norsk tipping er en del av statstilskuddet og at det bevilges over Kulturdepartementets budsjett.

Svar:

I mitt brev av 25. februar 2011 som svar på spørsmål nr. 921 ble det blant annet fremholdt at:

"Dette tilskuddet kommer i tillegg til midler som gis over Kulturdepartementets budsjett som kompensasjon for bortfall av inntekter fra den tidligere spilleautomatvirksomheten i selskapet."

Bakgrunnen for denne formuleringen er at midlene fra Norsk Tipping til samfunnsnyttige og humani-

tære organisasjoner fordeles i henhold til "Forskrift om tilskudd til samfunnsnyttige og humanitære organisasjoner fra spilleoverskuddet til Norsk Tipping".

Denne forskriften ble fastsatt ved kgl. res. 12. juni 2009 med hjemmel i lov av 28. august 1992 nr. 103 om pengespill m.v. (pengespilloven) § 10, og forskriften ble fremmet av Kulturdepartementet. Denne forskriften definerer klart hvilke hovedorganisasjoner som er berettiget til tilskudd og som tildeles tilskudd uten søknad. Redningsselskapet er en av ti organisasjoner som mottar tilskudd på dette grunnlaget. Størrelsen på tilskuddet er beregnet på bakgrunn av den enkelte organisasjons andel av det samlede overskuddet fra gevinstautomater i 2001. Lotteritilsynet ivaretar det praktiske arbeidet knyttet til denne fordelingen av midler.

Denne innebærer at den andelen av overskuddet som tildeles Redningsselskapet fastsettes etter vedtak av Lotteritilsynet, som er underlagt Kulturdepartementets budsjettstyring.

SPØRSMÅL NR. 997**Innlevert 3. mars 2011 av stortingsrepresentant Laila Dávøy****Besvart 14. mars 2011 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«En rekke mennesker opplever at de har helseplager på grunn av kvikksølvforgiftning fra amalgamfyllinger i tennene.

Hvilket arbeid pågår for å avdekke om amalgamfyllinger som inneholder kvikksølv gir helseskader, og når kan eventuelt en avklaring om dette forventes?»

BEGRUNNELSE:

Fra evalueringen av Bivirkningsgruppen for odontologiske biomaterialer (Statskonsult 2005) står det blant annet følgende: "Ambisjonen om at tilbudet til enkeltpersoner skal være landsomfattende, har ikke blitt realisert. Det har i alle år vært store regionale forskjeller i utnyttelsen av Bivirkningsgruppens utredningstilbud." Og videre: "I Bivirkningsgruppens oppdrag fra departementet inngår det å studere effekten av utprøvende behandling. En slik studie ble startet opp i 2002. Et tilfeldig utvalg pasienter som tidligere er undersøkt ved Bivirkningsgruppen på grunn av amalgamproblematikk, og som ikke har skiftet ut sine amalgamfyllinger, tilbys utskifting til andre materialer. Målet er å studere forandringer i helsetilstand og livskvalitet før og etter utskiftingen. I alt 20 pasienter inngår i behandlingsgruppen, den siste pasienten beregnes å bli ferdig med utskiftingen i løpet av våren 2005. Pasientene skal deretter følges opp over fem år. De endelige resultatene skal publiseres i fagtidsskrifter innen odontologi/psykologi/medisin/toksikologi, og det forventes at resultatene vil kunne få betydning for diagnose og behandlingsstrategier innenfor odontologisk/medisinsk praksis i tiden fremover. Framdriften er formelt sett etter planen, men likevel innenfor en normal usikkerhetsmargin for slike prosjekter."

I Norsk Tannlegeforenings Tidende 2007; 117 står artikkelen: Erfaringer fra klinisk utredning av pasienter med mistanke om bivirkninger fra tannmaterialer, Rapport fra Bivirkningsgruppen for odontologiske biomaterialer. Der skriver de følgende: "Ingen av de undersøkte 630 pasientene har fått diagnosen kvikksølvforgiftning. Dette medfører ikke at det er utelukket at pasienter med helseplager relatert til amalgamfyllinger kan ha en helsegevinst av å skifte ut amalgamfyllinger. Det finnes per i dag ingen biologisk markør som er vitenskapelig dokumentert, og som kan brukes klinisk for å identifisere individer med en mulig økt følsomhet for toksiske effekter fra amalgam/kvikksølv. Det er derfor ønskelig med

verktøy for å kunne gi en vitenskapelig begrunnet anbefaling om amalgamutskifting når konsentrasjon av kvikksølv i urin er innenfor normalområdet og ingen tegn på kontaktallergi mot amalgamkomponenter er til stede."

I en rapport fra Kunnskapssenteret for helsetjenesten i 2006, Helseeffekt av å skifte ut amalgamfyllinger ved mistanke om plager eller helseskader fra amalgam, framkommer det at det er lite kunnskap om dette både nasjonalt og internasjonalt.

Svar:

Arbeid som skal kunne avdekke om kvikksølv fra amalgamfyllinger gir helseskader, forutsetter en forskningsbasert tilnærming med systematiske kliniske utredninger og behandlinger. Slike forskningsprosjekter skal etter lov om medisinsk og helsefaglig forskning være godkjent av regional komité for medisinsk og helsefaglig forskningsetikk. Pasienter som inngår i slike forskningsprosjekter, må også følges opp over lengre tid etter aktuell behandling. Dette for å kunne avdekke eventuell årsakssammenheng.

I St. meld. nr. 35 (2006-2007) Tilgjengelighet, kompetanse og sosial utjevning - framtidens tannhelsetjenester, er det redegjort for historikk og status på området bivirkninger fra tannfyllingsmaterialer. Som det fremgår av meldingen, anser Regjeringen at hovedutfordringen er å etablere et bredere utrednings- og eventuelt behandlingstilbud til pasienter med generelle diffuse plager, og hvor pasienter, leger eller tannleger mistenker at plagene kan være forårsaket av tannfyllingsmaterialer. Det forutsettes at tilbudet er kunnskapsbasert, dvs. basert på kunnskap som er kommet frem gjennom forskning, enten i Norge eller i andre land. I stortingsmeldingen ble det foreslått å igangsette et samarbeidsforsøk mellom spesialisthelsetjenesten og tannhelsetjenesten om behandling, som blant annet kan omfatte utskifting av tannfyllinger ved mistanke om bivirkninger.

Helsedirektoratet har på oppdrag fra Helse- og omsorgsdepartementet utarbeidet en beskrivelse av et samarbeidsprosjekt om utprøvende behandling av pasienter ved mistanke om bivirkninger av amalgamfyllinger. Forskningsprosjektet tar sikte på å gi helsehjelp til denne pasientgruppen. Videre vil det bli laget et utprøvende behandlingssopplegg for dem som har skiftet ut sine amalgamfyllinger, men som fortsatt ikke har blitt friske. Pasientorganisasjoner har deltatt i denne planprosessen. Målet er bedre helse og livskvalitet til personer med mistanke om helsepro-

blemer knyttet til bruk av amalgam. Det skisserte prosjektet vil også undersøke effekten av forskjellige behandlinger ved mistanke om helseplager på grunn av tannbehandlingsmaterialer. Det tas sikte på at prosjektet kan starte i løpet av 2011.

Et slikt faglig bredt forskningsprosjekt med utprøvende behandling vil kunne gi oss viktig kunnskap om hva som kan være riktig helsehjelp til denne pasientgruppen. Resultatene fra et så omfattende prosjekt vil også kunne være nyttige for andre land. Bruken av amalgam som tannfyllingsmateriale er av miljømessige grunner forbudt i både Sverige og Norge, men er fortsatt i bruk i mange andre land. I internasjonal sammenheng er derfor dette et unikt prosjekt, som vil måtte strekke seg over flere år. Jeg kan imidlertid ikke tidfeste når resultatene av forskningsprosjektet kan presenteres.

Representanten er kjent med forskningsprosjektet om utskifting av amalgamfyllinger til Bivirkningsgruppen for odontologiske materialer i Bergen.

Prosjektet innebærer at 20 pasienter som har vært til utredning hos Bivirkningsgruppen har fått skiftet ut amalgamfyllinger med andre tannfyllingsmaterialer. Jeg har fått opplyst fra Bivirkningsgruppen at resultatene fra oppfølging etter tre år er sendt til publisering i internasjonalt tidsskrift. Alle pasienter i forsøksgruppen har vært inne til 5-årskontroll, og resultatene fra denne kontrollen vil bli sammenstilt i et manuskript i løpet av 2011. Resultatene av forsøket vil først være tilgjengelig når manuskriptene er godkjent og publisert.

Jeg håper at de omtalte forskningsprosjektene, så langt det er mulig, kan bidra til å få avdekket eventuell årsakssammenheng mellom helseskader og kvikksølv utskilt fra amalgamfyllinger. Denne kunnskapen kan så legges til grunn for aktuelle endringer av Helsedirektoratets retningslinjer fra 2009 om utredning og behandling ved mistanke om bivirkninger fra odontologiske biomaterialer.

SPØRSMÅL NR. 998

Innlevert 3. mars 2011 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 14. mars 2011 av fungerende barne-, likestillings- og inkluderingsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«30. mars er det fire år siden Norge signerte FNs konvensjon for funksjonshemmedes rettigheter. I 2009 ble det antydnet at ratifisering av loven skulle skje i 2010, begrunnet med at vergemålsloven først måtte endres.

Denne endringen gjorde stortinget for ett år siden, og kan jeg derfor be statsråden redegjøre for hva som er årsaken til forsinkelsen og hvor saken står i dag?»

BEGRUNNELSE:

30. mars 2007 var en merkedag for funksjonshemmede i Norge. Som et av de første landene signerte Norge konvensjonen denne dagen. Siden har det vært stille, og siste bulleteng fra regjeringskontorene er at konvensjonen skulle ratifiseres i 2010. Fortsatt har det ikke kommet noen dato for når ratifikasjonen skal behandles i Stortinget.

Til nå har 147 land signert konvensjonen og 98 land ratifisert den, mens 90 land har signert tilleggsprotokollen og 60 har ratifisert tilleggsprotokollen. Jeg mener det er vanskelig å se gode grunner til at Norge fortsatt er avventende med å gi funksjonshem-

mede like gode menneskerettigheter som alle de landene som allerede har undertegnet.

Mens norske myndigheter har brukt lang tid på å utrede om lovverket vårt strider mot konvensjonen, har Sverige og Danmark allerede ratifisert konvensjonen. Sverige har sammen med Finland og Island også signert tilleggsprotokollen, noe den norske regjeringen så langt har avvist. Tilleggsprotokollen vil gi funksjonshemmede mulighet til å prøve sine rettigheter internasjonalt om man mener nasjonal lovgivning diskriminerer, for eksempel innenfor området varer og tjenester. Ved at tre av de nordiske landene også har signert tilleggsprotokollen, er det nå forventet at Norge også følger opp på dette viktige menneskerettighetsområdet. Varer og tjenester er ikke en del av diskriminerings- og tilgjengelighetsloven, mens FN-konvensjonen har bestemmelser om dette.

Når ratifiseringen utsettes fører det til at Norge henger etter i likestillingsarbeidet, og det sender meget uheldige signaler til den norske befolkning, både til arbeidsliv og forvaltningen, i forhold til hvilke holdninger som er akseptable.

Hvis det er slik at Norge har en lov eller praksis som bryter med en sentral menneskerettighetskon-

vensjon som konvensjonen for funksjonshemmede, så må lovverket og praktiseringen snarest endres så den harmonerer med menneskerettighetene.

Svar:

Den nye vergemålsloven, som Stortinget vedtok for et år siden, har skapt nødvendig samsvar med artikkel 12 i FN-konvensjonen om rettighetene til mennesker med nedsatt funksjonsevne.

Utenriksdepartementet, som har ansvaret for å fremme ratifiseringsproposisjoner for Stortinget, leg-

ger til grunn at endringer i nasjonal lovgivning som følge av ratifikasjon skal være satt i kraft før ratifikasjon gjennomføres.

I statsbudsjettet for 2011 er det satt av penger til Justisdepartementets arbeid med å forberede den omorganiseringen av vergemålsmyndigheten som er nødvendig for at vergemålsloven skal kunne settes i kraft, men det er foreløpig uavklart når omorganiseringen kan gjennomføres.

SPØRSMÅL NR. 999

Innlevert 3. mars 2011 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 14. mars 2011 av fungerende justisminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Vil justisministeren på nytt gjennomgå den uholdbare ressurs- og bemanningssituasjonen ved Haugaland- og Sunnhordland politidistrikt og sørge for at politidistriktet får tilført de nødvendige ressurser som skal til for å utøve en forsvarlig polititjeneste?»

BEGRUNNELSE:

Ved Haugaland og Sunnhordland politidistrikt har man gjennomført en ny organisering av polititjenesten kalt NOK (Nytt Operativt Konsept) noe som blant annet ble igangsatt for å få mest mulig ut av svært knappe ressurser.

Politidistriktet er blant de distrikt i Norge med lavest bemanning pr innbygger, noe som spesielt det siste året er kommet opp i dagen som presseoppslag når man ikke har kunnet rykke ut bl.a. ved slagsmål, overfall, promillekjøring og drapstrusler. Dette bidrar nå i økende grad til utrygghet i befolkningen.

Politidistriktet har nå selv evaluert sin situasjon etter omorganiseringen og det konstateres igjen at knappe ressurser og underbemanning medfører at deler av politidistriktet ikke har en tilfredsstillende polititjeneste.

I rapporten påpekes det også at dersom den sentrale ressursfordelingsmodellen hadde gitt politidistriktet den rettmessige uttelling i forhold til storbyfaktoren så ville det kanskje ikke være nødvendig med så drastiske grep som NOK representerer.

Tiden er nå overmoden for at politidistriktet tilføres de ressurser som er nødvendig for å utøve en for-

svarlig polititjeneste.

Det vises forøvrig til mine tidligere spørsmål om ressursituasjonen i politidistriktet samt lederen i Haugesunds Avis 1. mars.

Svar:

Stortingsrepresentanten viser i begrunnelsen for spørsmålet til sine tidligere spørsmål om ressursituasjonen i distriktet. I brev av 1. november, 19. oktober, 2. september, 20. august og 24. juni 2010 har justisministeren redegjort for budsjettsituasjonen i politi- og lensmannsetaten generelt og Haugaland og Sunnhordland politidistrikt spesielt.

Når det gjelder den nye organiseringen av polititjenesten i distriktet (Nytt operativt konsept), har politimesteren i brev til Politidirektoratet uttalt følgende:

“Det er riktig at Haugaland og Sunnhordland politidistrikt, fra 2009, har utredet, forberedt og gjennomført en omlegging av beredskapen i politidistriktet som omtales som nytt operativt konsept (NOK). Omleggingen går i korte trekk ut på at en har kraftsamlet de operative ressursene i politidistriktet på en måte som gir en bedre helhetlig tjeneste og beredskap, med blant annet helkontinuerlig tjeneste i hele politidistriktet, en operativ tjeneste som går på tvers av de organisatoriske grensene, nye rutiner for straksetterforskning og opprettelsen av et tjenestekontor som planlegger tjenesten sentralt.

Det er korrekt at omleggingen også delvis hadde sin bakgrunn i ressursproblemer, men årsaken til dette var problemer med tilgang på politiutdannet personell i 2009 og de lokale effektene av endringene i arbeidstidsbestemmelsene. Den viktigste grunnen til omleg-

gingene var likevel ønsket om å levere en bedre og mer helhetlig operativ tjeneste i hele politidistriktet.

Det foreligger nå en evalueringsrapport som i hovedsak konkluderer med at innføringen av NOK var et klokt og nødvendig grep som har gitt bedre, total ressursutnyttelse. Evalueringsrapporten peker likevel på en del forbedringspunkter, og det må nevnes at politidistriktets relativt sett lave operative bemanning til tider gjør det utfordrende å levere en tilstrekkelig robust operativ tjeneste, spesielt i de østlige deler av politidistriktet. Det er likevel en hovedkonklusjon i evalueringsrapporten at distriktet ville vært i en verre ressursmessig situasjon uten disse endringene.

Politimesteren har ikke inntrykk av at distriktet er i en verre situasjon nå enn tidligere hva gjelder publikums oppfatning av beredskap og konkret oppgaveløsning, med unntak av de østlige deler. Politidistriktet kommer til dels meget godt ut av publikumsundersøkelsene, og måloppnåelsen til distriktet var god i 2010. 2010 var ressursmessig et utfordrende år for distriktet, med behov for stram styring, utsettelse av materiellinvesteringer og tilpasning av arbeidsstyrken til den gitte budsjetttramme. Politimesteren har orientert Politidirektoratet om at distriktets analyse av det til-

delte budsjett for 2011 vil måtte medføre en ytterligere reduksjon i aktivitetsnivå og bemanning, uten at endringene på noen måte er dramatiske.”

Politidirektoratet foretar en årlig økonomisk rammetildeling til politi- og lensmannsetaten på bakgrunn av det årlige budsjettet som vedtas av Stortinget og på grunnlag av en fastsatt ressursfordelingsmodell. Fordelingsmodellen skal bidra til at det enkelte politidistrikt har en ressursandel som står i forhold til distriktets oppgaver og lokale forhold. Haugaland og Sunnhordland politidistrikt har en tilfredsstillende ressursituasjon sammenlignet med øvrige politidistrikt. Det er forøvrig politimesteren i Haugaland og Sunnhordland sitt ansvar å fastsette årsverksrammen i forhold til tildelt ramme.

Haugaland og Sunnhordland politidistrikt har fått en økning i budsjettet fra 2005 til 2011 på 47 mill. kr (35,2 %).

SPØRSMÅL NR. 1000

Innlevert 3. mars 2011 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 11. mars 2011 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Vil statsministeren sørge for at også jerv blir en del av et eventuelt nytt rovviltforlik på stortinget?»

BEGRUNNELSE:

I Trønderavisa 23. november 2010 går nestleder Helga Pedersen ut og proklamerer at bestandene av ulv, bjørn og jerv skal vurderes i forbindelse med en stortingsmelding. Uttalelsene står i strid med MD sitt orienteringsmøte vedr rovdyrssituasjonen i landet og der det ble poengtert at denne gangen gjaldt bestandsvurderingene bare ulv og bjørn. Nestleder Pedersen sitt utspill poengterer vår internasjonale forpliktelser til å ivareta vårt eget urfolk i sør, sørsamene som er hardt rammet av reintapene til rovdyra. Ansvar for folk går foran rovdyrene og fagfolk i Norge og Sverige og samene selv sier at situasjonen deres er svært alvorlig. Jerven er hovedproblemet og Arbeiderpartiet sentralt tar problemet på største alvor!

Svar:

Jeg viser til spørsmål nummer 1000 fra representanten Oskar Jarle Grimstad. Spørsmålet er rettet til statsministeren, men oversendt Miljøverndeparte-

mentet ettersom rovviltforvaltning tilhører miljø- og utviklingsministerens ansvarsområde.

I Soria Moria II har Regjeringen sagt at det skal vurderes nye bestandsmål for ulv og bjørn. Bestandsmålet for jerv er ikke oppe til ny vurdering, og bestandsmålet om 39 årlige valpekull av jerv født på landsbasis ligger fast i tråd med rovviltforliket av 2004.

Når det gjelder situasjonen for sørsamisk reindrift vil jeg understreke at denne blir tatt meget alvorlig. Som en direkte følge av de meldingene vi mottok fra reindrifta i Nord-Trøndelag nedsatte jeg i samråd med landbruks- og matministeren en arbeidsgruppe med oppdrag å anbefale tiltak innenfor både rovviltforvaltningen og reindrifta med sikte på å bedre situasjonen. Noe av styrken med rapporten er etter mitt syn at den peker på de sammensatte utfordringene sørsamisk reindrift står overfor, og at den anbefaler et bredt spekter av tiltak. Vi er nå inne i en prosess med konsultasjoner med Sametinget og Norske Reindriftssamers Landsforbund, og konsultasjonene skal slutføres før det trekkes endelige konklusjoner om videre oppfølging av arbeidsgruppens anbefalinger.